

# БАРБАРА ДЕЛИНСКИ



# КРАЙБРЕЖЕН ПЪТ



# БАРБАРА ДЕЛИНСКИ КРАЙБРЕЖЕН ПЪТ

Превод: Мая Керезова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Среднощно телефонно обаждане срива уредения свят на преуспяващия архитект Джак Макджил. Бившата му съпруга Рейчъл е изпаднала в кома след автомобилна катастрофа. Джак зарязва всичко, за да бъде с Рейчъл и двете им дъщери. Ще настъпи ли тъй жадуваното ѝ пробуждане? Докато бди край болничното легло и преоткрива бившата си жена чрез нейното изкуство и приятелите ѝ, Джак се добира до шокиращи тайни от миналото им. Представата му за Рейчъл се променя и само нейното завръщане може да му помогне да събере мозайката на объркания им живот...

## ПРОЛОГ

Когато телефонът иззвъня, Рейчъл Кийтс рисуваше морски видри. Работеше с маслени бои и най-сетне бе получила точния нюанс на черното за очите. Нямахме как да спрем, за да вдигне слушалката. Беше предупредила Саманта за това.

— Здравсти! Обаждате се на Рейчъл, Саманта и Хоуп. Ние обаче сме заети. Моля, оставете името и номера си, а ние ще ви се обадим по-късно. Благодаря!

Докато изчакваше сигнала, тя нанесе няколко мазки с една заоблена четка. Разнесе се плътен глас, който, изглежда, принадлежеше на твърде зрял мъж, за да търси Саманта. Рейчъл би си представила някой страхотен тип, но мъжът си каза името твърде бързо. Не беше страхотен тип. Бе разпространител на билети, далечен приятел, с повече лустро, отколкото стил, но очевидно — добър в работата си.

— В ръката си държа три билета за концерта на Гарт Брукс тази вечер в Сан Хосе. Местата си ги бива. Трябва да ми се обадите до пет минути, иначе преминавам към следващите в списъка...

Рейчъл се спусна и грабна слушалката.

— Искам ги!

— Хей, Рейчъл! Как е любимата ми художничка?

— Рисувам. Нужен ти е номер на кредитна карта, нали? Задръж за секунда! — тя остави слушалката и отиде в кухнята. Дотича, стиснала портфейла си, и задъхана прочете номера, след което се върна в ателието. Уморено погледна платното на статива. Край него имаше още шест, които чакаха да бъдат довършени. Замисли се за всичко останало, което трябваше да свърши през следващите три седмици, и реши, че е откачила, задето реши да ходи на концерт.

Но момичетата със сигурност щяха да изпаднат в луд възторг.

Рейчъл разтвори със замах прозореца и като се наведе навън, вдъхна дълбоко чистия горски въздух.

— Саманта! Хоуп! — бяха нейде сред дърветата. Тя ги извика отново. Гласовете им се чува в далечината, после — по-отблизо. — Бързо! — викна им тя.

След няколко минути ги видя да тичат — Саманта бе със същото детинско изражение като на Хоуп. И двете бяха с развети руси коси и розови страни. Рейчъл им съобщи новината още преди да стигнат до прозореца ѝ. Заради грейналите им личица си струваше да прекара една-две безсънни нощи.

— Сериозно ли говориш? — попита Хоуп. Очите ѝ бяха широко отворени, луничките ѝ трептяха. А ярката ѝ усмивка изглеждаше някак твърде голяма за лицето ѝ. Беше на тринайсет и вече навлизаше в пубертета.

Рейчъл кимна усмихнато.

— Страхотно! — възкликна Саманта.

На петнайсет години тя беше с една глава по-висока от Хоуп и с вече загатнати женствени форми. С русата си коса приличаше на Рейчъл, когато бе на същата възраст.

— Довечера ли? — невярващо попита Хоуп.

— Довечера.

— И местата са хубави? — продължи да подпитва Саманта.

— Страхотни са.

Хоуп стисна ръце развълнувано.

Рейчъл нямаше време за концерти. Нямаше и пари. Но ако картините ѝ направеха впечатление, парите щяха да дойдат, а колкото до времето — животът беше твърде кратък. А и щеше да е добре за Саманта да се откъсне от телефона, а Хоуп — от котката си. Беше добре дори за Рейчъл да се махне от своите платна.

— О, божичко, трябва да се обадя на Лидия! — извика Саманта.

— Това, което трябва да направиш — поправи я строго Рейчъл, — е да се подготвиш за училище. Тръгваме след час.

Със сигурност беше откачила: да си зареже работата! Момичетата също бяха затрупани със задачи, но... но това беше Гарт Брукс!

Върна се в ателието и поработи още час, ала не ѝ спореше. После с дъщерите ѝ се качиха в спортната кола и се отправиха на север. Магазинът, който ѝ трябваше, беше по пътя за Сан Хосе. Беше все още отворен, когато стигнаха там, и предлагаше богат избор. След като

пропиляха трийсет минути и безсрамно количество пари, те изскочиха от него усмихнати, пременени в каубойски ботуши и шапки.

След още половин час колата, пропита с миризмата на бургери и пържени картопки от „МакДоналдс“, летеше по пътя за Сан Хосе.

Всичко онова, което видяха, когато пристигнаха, отговаряше на очакванията им. Имаше тълпи от фенове, светлинни ефекти и дим, съоръжения, които изникваха сякаш от нищото. От тях се появяваше самият певец и изпълняваше неуморно хит след хит, и то в най-дългите им варианти. Как можеше Рейчъл да не се впечатли от всичко това, щом Саманта и Хоуп танцуваха до нея? По време на първите една-две песни бе малко по-сдържана, но след това всякаква срамежливост я напусна. Тя скочи на крака и затанцува, пеейки и пляскайки с ръце. Викаше одобрително, когато прозвучаваха познатите акорди на някоя любима песен, аплодираше шумно края ѝ. Трите пяха на воля до последния бис и си тръгнаха от стадиона, хванати за ръце — три приятелки, които по някаква случайност бяха майка и дъщери.

Вечерта бе наистина чудесна. Рейчъл не съжали нито за една преживяна минута, дори и когато Саманта я попита коварно:

— Видя ли момичето, което беше точно пред нас? Забеляза ли розата, татуирана на рамото ѝ? Ако поискам нещо такова, какво би казала?

— Не — отвърна Рейчъл, загледана в пътя, който ги водеше на юг в тъмнината.

— Ами ако е съвсем миниатюрна? Малка звездичка на глезена?

— Не.

— Но това е страшно готино. Защо не?!

— Защото тя беше по-голяма от теб. Когато станеш на дваайсет и пет...

— Но тя не беше толкова стара!

— Добре, когато станеш на дваайсет и две, можеш да мислиш за татуировки. Сега не.

— Това няма нищо общо с възрастта, а по-скоро със стила.

— Ами да — съгласи се Рейчъл, — стилът, който заявява нещо, но което може и да не искаш да демонстрираш, когато си на дваайсет и две. Особено ако си хвърлила око на някого, който не цени особено този вид символи.

— Откога си станала такава конформистка?

— Откакто моята петнайсетгодишна дъщеря се е отправила директно към истинския свят.

— Татуировките са модни, всички деца ги имат.

— Не и Лидия, не и Шели. Не и тези, които виждам да слизат от училищния автобус.

Саманта скръсти ръце и се отпусна на седалката си, мятайки гневни погледи изпод каубойската си шапка. Хоуп, свита отзад, бе заспала дълбоко с килната настрани шапка.

Рейчъл постави един компактдиск и продължи да кара в тъмнината, тананикайки песните, които бяха чули тази вечер. Обичаше шапката си, ботушите си, своите момичета... Макар да се наложи да изостане с работата си, преживяното си струваше.

Но не беше съвсем убедена в това на другата сутрин, когато момичетата се събудиха късно и с кисели физиономии. Едва успяха да опитат закуската и за малко не изпуснаха автобуса. Рейчъл въздъхна облекчено, като видя, че успяха да се качат, но я обхванаха лоши предчувствия малко по-късно, когато застана в ателието си и започна мислено да очертава следващите три седмици.

През деня работи трескаво, като прекъсна само колкото да посрещне момичетата на спирката и да хапне с тях на обяд. Саманта все още държеше на своята приумица да се татуира и затова снощният спор се повтори почти буквално. Момичето се оттегли начумерено в стаята си. Хоуп поостана малко по-дълго, прегърнала котката си. Най-накрая и тя изчезна някъде.

Рейчъл прекара още един час в ателието. Почти убедена, че картината с видрите е завършена, тя спря да рисува и сложи вечерята във фурната. Но когато се върна, погледът ѝ отново попадна на картината и тя реши да ѝ отдели още малко време. Винаги се получаваше така...

*Още една минутка!*, каза си тя за кой ли път вече. Непрекъснато хвърляше погледи ту към рисунката, ту към фотографията. Морските видри играеха, оплетени в кафяви водорасли. Истинското предизвикателство за нея беше да предаде влажността на кожата им. Беше започнала с умбра и кобалтовосиньо, но ѝ се стори твърде тъмно. Идеалното съчетание беше умбра с ултрамарин.

— Часовникът на фурната иззвъня, мамо — извика Хоуп от вратата.

— Благодаря ти, мила — измънка Рейчъл и направи още няколко мазки с четката. — Моля те, изключи газта.

— Вече го направих — Хоуп се беше озовала до нея и изучаваше платното. — Смятах, че си го завършила.

— Нещо не беше както трябва — тя се отдръпна назад, за да го огледа от по-далече, и остана доволна. — По-добре е — без да откъсва очи от платното, остави палитрата настрана, посегна за напоения с разтворител парцал и изтри ръцете си. — Ще почистя и идвам веднага. Саманта нареди ли масата?

— Аз го направих.

— Тя пак ли говори по телефона?

— Все още не е затваряла — сухо отвърна Хоуп и Рейчъл се засмя.

После прегърна малката си дъщеря внимателно, за да не я изцапа.

— Изчакай пет минутки само — обеща ѝ тя и я отпрати.

След малко Рейчъл разпределяше лазанята и салатата в кухнята. Двайсет минути по-късно, преглъщайки храната си наред с последните клюки, които Саманта бе научила от приятелките си, Рейчъл разпреди да разтребят масата. След това отми под душа миризмата на бои и облече чисти дрехи. Започна да четка косата си, когато изведнъж спря и трескаво се заоглежда за книгата, която беше чела предния уикенд.

Претърси разхвърляната си спалня без никакъв успех. Помисли си, че може да я е изнесла оттам, и се върна в кухнята.

— Книгата ми тук ли е?

Момичетата бяха заети с чиниите. Саманта миеше, а Хоуп подсушаваше.

— Бих погледнала — троснато отвърна Саманта, — но ми каза да не правя нищо друго, докато не приключа с домакинството.

Рейчъл разрови купчина модни каталози и готварските книги. После се наведе да провери по седалките на столовете, тикнати под масата.

— Спомням си, че я държах в ръка — промърмори тя, когато търсенето се оказа безплодно.

— Никак не си организирана! — атакува я Саманта.



Рейчъл редовно ѝ проповядваше какви са предимствата на добрата организираност.

— О, не, напротив — разсеяно отвърна майка ѝ. После отиде в дневната и започна да търси и там. — Просто сега ми се струпаха прекалено много проблеми.

Това беше меко казано. Откриването на изложбата ѝ щеше да е само след три седмици и вече усещаше напрежението, като виждаше колко бързо приближава този момент. Е, поне най-сетне постигна нещо ценно с морските видри. Все пак оставаше да довърши фона, както и на още шест картини, а на осемнайсет трябваше да се поставят и рамки. Нямахме да се плаши толкова, ако имаше да върши само това... Но се налагаше да купува рокля на Саманта за първия ѝ бал; да организира пикник за класа на Хоуп по случай завършването на седми клас; да води двете момичета на лекар и зъболекар; да подготви парти за рождения ден на Бен Уулф — собственика на галерията, с когото от време на време излизаше; да прекара цял ден с трима петокурсници, които не познаваше, за да споделя с тях неща, свързани с кариерата ѝ...

Снощи се беше изсилила, не трябваше да ходи никъде.

Но то бе заради момичетата. А читателската група беше само за нея. Обичаше да споделя прочетеното и дори трескавата ѝ работа да станеше още по-напрегната, нямаше да пропусне сбирката.

Хоуп се появи зад рамото ѝ.

— Мисля, че е в ателието ти.

Затворила очи, Рейчъл си представи ателието, което се намиреше в далечния край на къщата. Беше го напуснала, после се бе върнала за малко. А преди да се върне, държеше книгата в ръката си.

— Благодаря, миличка — тя погали Хоуп по брадичката. — Добре ли си?

Детето изглеждаше нещастно.

— Гуинивер ще се оправи — нежно я успокои Рейчъл. — Тя похапна, нали?

Хоуп кимна.

— Виждаш ли? Това е добър знак — тя целуна детето по челото. — По-добре да вървя за книгата, закъснявам.

— Искаш ли да ти я донеса?

Рейчъл си спомни какво е рисувала, преди видрите отново да привлечат погледа ѝ. Искаше да се увери, че картината е сложена на сигурно място.

— Благодаря, скъпа, аз ще се справя — Хоуп очевидно не искаше да се разделят, затова Рейчъл я помоли: — Помогни на Сам, моля те — и тръгна.

Книгата се намираше там, където я беше оставила — в ъгъла, на голямата работна маса. До рисунката — една скица с въглен, която Хоуп беше видяла, докато Рейчъл все още стоеше пред статива.

Рейчъл вдигна внимателно скицата и я мушна в една тънка папка. В съзнанието ѝ изплува образът, който нейният въглен бе пресъздал — мъж, проснат сред измачкани чаршафи. Стиснала твърдия лист, тя сякаш почувства стегнатите му бедра, извивката на гръбнака му, широките му плещи... Ако не беше косата, можеше да мине за невинно упражнение по рисуване на човешко тяло. Косата обаче беше тъмна и прекалено дълга. Самоличността му не можеше да бъде сбъркана — тази фигура си имаше име... По-добре беше малките да не я виждат.

Пъхна папката зад бюрото, взе книгата и прекоси обратно къщата. Целуна набързо момичетата за довиждане, обеща да се върне до единайсет и се качи в колата си.

## ПЪРВА ГЛАВА

Когато телефонът иззвъня в два сутринта, на Джак Макджил му се стори, че звукът пронизително раздира притихналия в нощта Сан Франциско. Беше си легнал още в дванайсет, но не успя да заспи. Беше твърде зает е тревожни мисли, бе притеснен. Внезапният звън го накара да подскочи стреснато.

Докато, успее да грабне слушалката, през ума му преминаха какви ли не страхотии.

— Да?

— С Джак Макджил ли говоря? — попита го непознат женски глас. Звучеше доста напрегнато.

— Да.

— Аз съм Катрин Евънс, една приятелка на Рейчъл. Тя е катастрофирала. Сега е в болницата в Монтерей. Смятам, че би трябвало да дойдете.

Джак седна в леглото.

— Как така е катастрофирала?

— Ударили са колата ѝ и е изхвърчала от шосето.

Стомахът му се сви.

— Момичетата с нея ли са били?

— Не, била е сама.

Изпита известно облекчение, поне момичетата бяха невредими.

— Намирала се е близо до Роки Пойнт, на път за Кармел. Някакъв автомобил се забил в нейния отзад. От удара колата ѝ изхвърчала в другото платно и се прекатурила.

Джак скоочи на крака, дъхът му секна.

— Жива е — успокои го приятелката. — Малко е натрошена, но проблемът е, че все още не се е събудила. Лекарите се притесняват за мозъка ѝ.

— В какъв смисъл?

— Защото има сътресение и оток.

Той прокара ръка през косата си. Тревожните мисли за работата, заради които не бе могъл да заспи, напълно се изпариха. Нападнаха го други, доста по-страшни.

— Момичетата...

— Те са си все още вкъщи. Рейчъл е била на път за срещата с читателската група. Когато стана девет и тя не се появи, аз ѝ се обадох по телефона. Саманта каза, че е тръгнала в седем, затова позвъних в щатската полиция. Съобщиха ми, че имало катастрофа, и ми идентифицираха колата ѝ. Все още се опитваха да я извадят от автомобила и не знаеха в какво състояние е, затова се обадох на съседа ѝ — Дънкан Блай. Той отиде да успокои момичетата. Телефонирах им преди малко, но не им казах за нараняването на главата. А и не знаех дали да предложа на Дънкан да ги докара тук, в болницата. Това не е решение, което аз трябва да взимам.

Не, то беше на Джак. Разведени или не, той беше бащата на момичетата. Притиснал телефона в рамото си, той посегна за джинсите си.

— Тръгвам веднага. Ще се обадя на Саманта и Хоуп от колата.

— Рейчъл е в спешното отделение.

— Добре, благодаря.

Той затвори и си помисли, че не може да си спомни името на тази приятелка на Рейчъл. Но това едва ли бе от значение сега. *Невероятно!*, мърмореше той, докато закопчаваше джинсите и обличаше ризата си. Нещата и в офиса, и по обектите не вървяха. Той изживяваше истински кошмар, когато сутрин трябваше да бъде и на двете места. Освен това съществуваха и Джил. Днес беше благотворителната вечер, която тя организираше от толкова време. Нарочно бе планирал командировките си така, че да си освободи тази дата, защото знаеше колко много означава тя за нея. Смокингът му бе идеално изгладен. Джил го очакваше в пет. В пет — а не беше мигнал цяла нощ. Освен това тръгваше на юг към бог знае какво и за бог знае колко време.

Но Рейчъл беше ранена. *Ти не си женен вече за нея* — нашепваше другият му глас. — *Не ѝ дължиш нищо, човече. Тя беше тази, която си тръгна.* Но той не се забави нито секунда.

Щеше да се наложи да се погрижи за момичетата. Първо, трябваше да им каже за състоянието ѝ. Бяха прекалено големи, за да ги

кара да си легнат с празни успокоения, както и твърде малки, за да посрещнат този кошмар сами. Рейчъл се грижеше за прехраната им, но беше също тяхна приятелка и довереница. Трите бяха много близки.

*Лекарите се притесняват за мозъка ѝ*, беше казала приятелката. Щяха да се притесняват поне докато картината се поизясни.

Той се наплиска със студена вода и изми зъбите си. След няколко минути влезе в ателието си и в моментно изумление се запита защо го нарича все още така. То се беше превърнало по-скоро в място за бизнес, отколкото за изкуство. Малкото рисунки, които беше направил, бяха погребани под купища предложения, договори и писма — откази на невъобразим брой проекти за строителство в различни етапи. Мястото излъчваше напрежение.

Вън започваше да се развиделява и на бледата сивкава светлина, която се процеждаше през капациите на прозорците, той натъпка в куфарчето лаптопа си и възможно най-много документи, а в кожената си папка — различните версии на проекта в Монтана. Грабна ги и закрачи през тъмния коридор към кухнята. Нямаше нужда от лампа. Мястото беше тесничко, но с максимално добра организация. Той взе ключовете и блейзера си от закачалката до вратата, включи алармената система и слезе в гаража. След няколко минути неговото БМВ вече се носеше надолу по „Филбер“. Фаровете му режеха бледосиви откоси от тъмнината на нощта и осветяваха малко от Рашън Хил. Пробягваха силуетите на някоя и друга купчина по ъглите на улиците, която можеше да бъде или заспал бездомник, или оставен за вдигане боклук. Сан Франциско приличаше на голям и обвит в мъгла пашкул.

Пипнешком набра номера за информация от телефона в колата си. Докато се свърже с болницата в Монтерей, вече се отправяше на юг по „Ван Нес“.

— Обажда се Джак Макджил. Съпругата ми, Рейчъл Кийтс, е била докарана преди малко. В момента пътувам към вас. Можете ли да ми дадете някаква информация за състоянието ѝ?

— Изчакайте, моля.

След няколко изнервящи минути го свързаха със сестра от спешното отделение.

— Мистър Макджил? В момента тя е в операционната. Засега можем да ви кажем само толкова.

— В съзнание ли е?

— Не беше, когато я качваха горе.

*Лекарите се тревожат за мозъка ѝ, помисли той.*

— Какво ще ѝ оперират?

— Бихте ли изчакали за момент?

— Предпочитам да не... — тишината в другия край на линията му подсказа, че нямаше избор. Не беше имал избор и когато Рейчъл се бе изнесла преди шест години. Каза, че ще си тръгне, събра багажа си и замина с момичетата, докато той беше в една от безкрайните си командировки. Завърна се в празна къща, разстроен и безпомощен, както се чувстваше и сега. Воден от гнева си, продаде къщата и се премести в друга, където да не отекват спомените. Сега обаче нямаше възможност за такъв изход от положението. Лицето ѝ му се явяваше сред призрачната сутрешна мъгла като в тест на Рорсаак<sup>[1]</sup>, в който чертите ѝ бяха красиви в един момент и обезобразени в следващия. Сърцето му биеше до пръсване. Той натисна педала на газта.

— Мистър Макджил? — обади се мъжки глас, тревожен, но достатъчно ясен. — Аз съм доктор Куули. Приех съпругата ви при докарването ѝ.

— За какво е операцията? — извика Джак, стискайки волана.

— За да се оправи левият ѝ крак. Сложни фрактури — както на фемора, така и на тибията. Ще трябва да се поставят метални пластини...

— Казаха ми, че имала наранявания по главата — прекъсна го Джак. Не се умираше от счупен крак. — Дойде ли в съзнание?

— Не. Има мозъчен оток. Все още не знаем как ще се развие.

— Искам да извикате специалист!

— Тръгнал е насам. Вие кога ще бъдете тук?

— В момента напускам Сан Франциско.

— Тогава след два часа може би?

— По-малко — каза Джак и като намали едва доловимо, профуча на червена светлина. — Ето номера на клетъчния ми телефон — той го избърбори набързо. — Бихте ли ми позвънили, ако има някаква промяна?

Щом докторът се съгласи, Джак понечи да избере номера на момичетата, но ръката му застина... Не знаеше какво да им каже. А тийнейджърите днес бяха съвсем различни от онези, които беше

познавал. Като се прибавеше и фактът, че отдавна не живееше с тях, ситуацията ставаше двойно по-сложна.

Този път обаче не можеше да избяга от отговорността. Нямаше кой друг да я поеме.

Катрин... Това беше името на приятелката. Катрин!

Рейчъл никога не я беше споменавала, но по принцип тя не споменаваше нищо, което не е пряко свързано с девойките. Те обаче бяха говорили за нея. Определено си спомняше това.

Със сигурност бяха споменавали и Дънкан Блай, и то повече от един път. Той беше съсед на Рейчъл и двамата си поделяха каньона. Стръмната ливада, където пасеше стадото му, се простираше точно над нейната гора от секвои. И ливадата, и гората бяха част от Санта Луциас, която се издигаше на изток от брега на Биг Сур.

Джак изпитваше лошо предчувствие заради този Дънкан. Не му се нравеше нежното чувство, с което момичетата описваха брадата му, колибата или овцете му. Не му хареса и начинът, по който се ухилиха, когато ги попита дали Рейчъл излиза с него. Знаеше, естествено, че се опитваха да го накарат да ревнува. Но проблемът беше в това, че той наистина възприемаше Рейчъл точно с такъв мъж... Планинците излъчваха някакъв първичен чар. Макар че Джак също беше висок, стегнат, с добро телосложение и можеше да забива гвоздеи наред с най-опитните дърводелци, които осъществяваха проектите му. Ала не сечеше сам дърветата за гредите, не стрижеше овцете, нито пък стреляше по елени.

Искаше ли да говори с Дънкан посред нощ? Не. Но не можеше и да остави дъщерите си да смятат, че съседът им е единственият мъж, на когото могат да разчитат.

Той решително набра номера им.

Първият звън едва беше секнал, когато в слушалката се чу тревожно и яростно „ало“.

— Здравсти, Сам! Татко е. Как сте там?

— А как е мама?

— Добре е — той се опита да звучи безгрижно. — На път за болницата съм. Току-що говорих с лекаря, вкарали са я в операционната. Май здравата си е премазала крака.

— Катрин каза, че и ребрата ѝ са потрошени.

— Може и така да е, но явно кракът се нуждае от оправяне. Я ми припомни, Сам. Коя беше Катрин?

— Най-добрата приятелка на мама — нервно изстреля Саманта.  
— Дадох ѝ твоя номер.

— Би могла да ми се обадиш и ти.

Тонът ѝ стана отбранителен.

— Не знаех дали ще те откроя... Освен това Катрин казва, че мама има добри лекари, така че какво можеш да направиш ти?

— Мога да бъда там — каза той. Но още не бе довършил изречението и вече си представяше как щеше да му отвърне тя, затова бързо добави: — Хайде да не спорим, Саманта. Моментът не е подходящ.

— Истината ли ми казваш? Мама добре ли е?

— Истината е такава, каквато я чух. Сестра ти още ли спи?

— Спеше, преди да звънеш. Знаехме, че трябва да е нещо за мама. Моите приятели не се обаждат посред нощ — заяви категорично тя. Джак веднага заподозря, че го бяха правили неведнъж. — Татко, искаме да идем в болницата, но Дънкан не ще да ни закара.

— Той там ли е сега?

— Задрямал е на стола. Да спи в такъв момент! Можеш ли да повярваш? Почакай, ще те свържа с него. Кажи му да ни закара дотам — тя изкрещя нейде встрани от телефона, но дори и така гласът ѝ прониза ушите му. — Дънкан! Вдигни телефона! Обажда се баща ми.

— Саманта! — опита се да я спре Джак.

Отговорът ѝ беше приглушен.

— Не, мама не е мъртва, но тази котка съвсем скоро ще бъде, ако не я пуснеш! Стискаш я прекалено силно, Хоуп. Ще я заболи — тя се обърна отново към Джак: — Ето, Хоуп иска да говорите.

— Тате? — Гласчето ѝ прозвуча като слабо дихание.

Сърцето му се сви.

— Здравей, Хоуп. Как си, миличка?

— Уплашена съм.

— Предположих, но майка ти се справя чудесно засега. Аз съм на път за болницата. Там ще узная повече подробности.

— Ела тук — примоли се тихото ѝ гласче.

— Ще дойда — обеща той и се разтопи от удоволствие, че поне една от дъщерите му се нуждаеше от него. — Но тъй като болницата е



по пътя ми, ще се отбия първо там. Така ще имам повече новини за вас.

— Кажи на мама... — тя спря.

— Какво, миличка?

Отново се обади Саманта.

— Тя пак плаче. Ето Дънкан.

— Обажда се Дънкан Блай — гласът беше рязък. — Какво ново?

Джак искаше да си поговори с Хоуп. Но тази вечер не му вървеше.

— Засега не мога да кажа кой знае какво. Ще бъда в болницата най-късно до час. Не ги докарвайте там.

— Не съм си и помислял.

Дочу някакъв приглушен протест в стаята, а после обидената Саманта отново взе слушалката.

— Татко, гадно е да се мотаем тук, докато мама е там.

— Но сега е нощ.

— Като че ли можем да спим, когато тя е там! Ами ако попита за нас?

— Мама е в операционната, Саманта. Дори да си в болницата, пак няма да можеш да я видиш. Виж, ако искаш да направиш нещо, помогни на сестра си. Звучи ми разстроена.

— А аз не съм ли?

Джак долови скритата паника, която придаваше наглост на гласа ѝ. Но Саманта не беше Хоуп. Макар и само с две лета разлика, ги деляха светлинни години една от друга в развитието им като личности. Саманта беше петнайсетгодишна девойка, но си придаваше вид на трийсетгодишна многознайка, която не обича да се отнасят с нея като с дете. Тринайсетгодишната Хоуп беше чувствителна и мълчалива. Саманта беше тази, която щеше да задава въпросите. Хоуп щеше да долавя всички нюанси в отговорите.

— Сигурен съм, че и ти си разстроена — каза той, — но си по-голяма от нея. Може би ако ѝ помогнеш, и тя ще помогне на теб. Ще се окуражите една друга, нали разбираш?

— Непрекъснато си мисля за шосе № 1, татко. За някое от онези места, където, ако паднеш, летиш десетки метри надолу, право върху скалите. Това ли е станало с мама?

— Не знам подробностите от катастрофата.

— Можеше да падне във водата, но и това щеше да бъде ужасно. Ами ако се беше заклешила в автомобила под водата...

— Сам, тя не се е удавила.

— Не знаеш дали е така. Не знаеш дали не я поддържат жива с помощта на купчина машини.

— Саманта! — тя беше с почти същото богато въображение като Рейчъл, но ѝ липсваше зрелостта, която да го канализира. — Майка ти е със счупен крак.

— Но не знаеш какво ѝ е още. Обади се в полицията, там ще ти кажат какво се е случило!

— Ще го направя, но по-късно. Лекарят има номера на телефона ми. Трябва линията да е свободна, ако опита да ми се обади. А от теб искам да си легнеш. Няма да бъде от полза за никого да започнеш да си представяш какво би могло да се е случило. Човек винаги си представя най-лошото. Аз контролирам нещата тук. И не стой в очакване телефонът да звънне, защото няма да ти се обадя, преди да съмне.

— Няма да ходя на училище.

— Ще говорим за това по-късно. В този момент единственото, което можеш да направиш, за да помогнеш на майка си, е да успокоиш сестра си. И да поспите.

— Да, добре — измънка тя.

Джак се съсредоточи в шофирането. Мъглата остана в града, а шосето пред него се изпъваше тъмно и право. Притисна с ръка корема си, като се надяваше, че топлината на ръката му ще поотпусне възела, който го стягаше там. Но дланта му беше студена и той си остана все тъй напрегнат. Напоследък нервите му се изопваха доста по-често от обичайното.

Искаше му се да му звъннат с новината, че Рейчъл се е събудила от упойката и е добре. Но телефонът мълчеше и в колата беше ужасно тихо. Едва се дочуваше само шумът от двигателя. Джак се опита да се разсее с мисълта за всички онези неща, над които си беше блъскал ума в леглото преди по-малко от два часа — спорове за договори, закъснели пускове на сгради, загуба на персонал... Но вече не можеше да направи връзка с тези проблеми, те оставаха някак далечни — там, в градската мъгла.

Щеше да му се наложи да проведе някои телефонни разговори веднага щом се разсъмне. Трябваше да пренасрочи някои срещи.

А ако Рейчъл дойде в съзнание, можеше да се върне в офиса, преди да е станало обяд.

Колкото повече се надяваше на това, толкова по-вероятно му се струваше. Рейчъл беше най-здравата, и силна жена, която познаваше. Най-независимата и самостоятелната. Тя не се нуждаеше от него, никога досега. Преди шест години бе стигнала до кръстопът в живота си и бе тръгнала в различна от неговата посока. Изборът беше неин. Животът също. Чудесно...

Но защо тогава тръгна на юг? Защо ще отлага срещи, за да тича до леглото ѝ? Тя го беше напуснала. Беше взела десетгодишния им брак и го беше смачкала като някаква прекопирана скица, която е толкова далече от оригинала, че няма никаква стойност.

Беше тръгнал на юг, защото приятелката ѝ му се обади. И защото беше негово задължение като баща да помага на момичетата. И защото се ужаси, че Рейчъл може да умре. Животът му с нея беше по-добър от всичко преди и след него. Беше тръгнал на юг, защото чувстваше, че все още ѝ е длъжник за това.

Първия път, когато зърна Рейчъл, Джак реши, че не е негов тип. Е, обичаше руса коса, а тя имаше водопад от руси къдрици, но обикновено си падаше по типа манекенки. Рейчъл Кийтс не спадаше към тази категория. Изглеждаше твърде семпла. Нямаше дълги мигли, блестящи устни, нито предизвикателна външност. Само лунички по носа и страните, които имаха едва доловим тен, и очи, съсредоточени в най-скучния професор, когото Джак някога беше слушал.

Темата се отнасяше за стила рококо и неокласическото изкуство. Известният в своята област професор беше именно онзи, който плащаше стипендия на Джак, за да може той да завърши архитектура. В замяна на това Джак оценяваше изпитни разработки и помагаше в научната работа и кореспонденцията, свързана с учебника, заради който се отпускате стипендията.

Джак се интересуваеше съвсем слабо от рококо и неокласическо изкуство, а още по-малко — от преместването от Манхатън в Таксън, но това беше единствената възможност да се възползва от пълна програма и стипендия. Тъй като нямаше пари, той се нуждаеше и от двете.

Работата не беше изморителна. Въпросният професор четеше едни и същи лекции по един и същи план в продължение на повече от двайсет години. Тъй като Джак прочиташе лекциите предварително, присъстваше в залата по-скоро, за да носи вода, забравена книга или разработка на професора. Джак седеше доста встрани от него, но така, че да му бъде подръка. От мястото си отлично можеше да наблюдава петдесетината студенти, които бяха едва една трета от записалите се в курса.

Но Рейчъл Кийтс посещаваше всяка лекция, слушаше прехласнато, водеше бележки. Джак си казваше, че погледът му се спира на нея само заради постоянното ѝ присъствие. То не обясняваше обаче защо бе забелязал, че след лекцията тя отива да обядва сама в най-малкото кафене в студентския комплекс. Или пък че кара един стар фолксваген костенурка и си слага сенник, със сигурност — ръчно рисуван, тъй като изобразяваше костенурка зад волана на кола. Не беше срещал такава весела картинка другаде.

Основната ѝ специалност беше живопис. Живееше в жилищен комплекс недалеч от неговия. По всичко личеше, че е самотница, и бе доволна от това, ако се съдеше по спокойното ѝ изражение.

Тя не само не беше негов тип, но освен това Джак излизаше с момиче, което много харесваше. Селесте беше висока и дългокрака, надарена в горната част и много сладка надолу, задаваше съвсем малко въпроси и имаше съвсем малко изисквания. И толкова обичаше секса, че той можеше да прави каквото си иска в останалото време. Тя готвеше и чистеше, но не бе успял да я придума да пере дрехите му. Ето защо се озова в обществената пералня една вечер във вторник, когато Рейчъл влезе там.

Вълнистата ѝ руса коса беше прибрана с тюркоазна панделка, която контрастираше с виолетовото ѝ горнище. Късите ѝ панталонки и сандалите ѝ бяха съвсем бели и свежи като руменината, която изби по загорелите ѝ страни, когато го видя.

Той можеше да се закълне, че моментното ѝ забавяне на вратата означаваше, че се беше поколебала дали да не се обърне и да си тръгне. Тъй като не му се искаше да го направи, той извика:

— Хей, как си?

Тя се усмихна.

— Чудесно — руменината ѝ остана. Тя прехапа устни, повдигна вежди и малко стеснително прегърна претъпканата си с пране чанта, докато огледа редицата перални и откри две с отворени капаци.

Сърцето на Джак биеше до пръсване. Не знаеше защо. Тя само се беше усмихнала. Нямаше нищо сексуално в усмивката ѝ. А и въобще не беше негов тип. Но въпреки това той се смъкна от сушилнята, върху която седеше, и я последва. Подпря се на машината до избраната от нея пералня.

— Рококо и неокласическо изкуство — подсказа той. Не му се искаше тя да смята, че я сваля случайно, защото изобщо не я сваляше. Просто не беше негов тип. Предположи, че затова го интригуваше толкова. Беше безопасно, нямаше риск. Само едно безвредно запознанство...

Тя все още беше изчервена и тъпчеше мръсното пране в пералнята.

Той я наблюдава известно време, после каза:

— Моето е в сушилнята.

Вероятно това беше най-тъпата реплика, която някога беше подхвърлял на жена. Но не можеше да я попита защо слага червените и белите дрехи заедно. И дали червените бяха ризи, сутиени или къси панталонки. Дори не можеше да ги погледне направо, защото не откъсваше очи от нейните. Те бяха лешникови, е малки златисти петънца, и по-нежни от всички, които беше виждал досега.

— Вие сте асистентът на Обермайер — каза тя, докато пълнеше втората машина с доста разноцветни дрехи. Облеклото ѝ в момента беше направо консервативно в сравнение с тях. — За преподавателска дейност ли се обучавате?

— Не, следвам архитектура.

Тя се усмихна.

— Наистина ли?

— Така е — отвърна той на усмивката ѝ. Наистина беше мила, като се усмихваше така. Това мило излъчване остана дори когато тя неочаквано откряна устни и се огледа наоколо.

Джак досетливо ѝ предложи своята кутия с прах за пране.

Беше възнаграден с ново изчервяване и тихо *благодаря*. След като напълни и двете машини с прах, тя пусна по една двайсет и петцентова монета и ги включи.

— Какви неща искате да строите? — тихо попита тя.

Този въпрос обикновено задаваха родителите му, и то доста подигравателно. Но Рейчъл Кийтс изглеждаше истински заинтересувана.

— Домове като за начало — отвърна скромно той. — Аз съм от градче, в което малките като кутийки къщи следват една след друга. Минавах покрай тях на път за училище и прекарвах времето в час, като си драсках и ги превръщах в нещо много по-красиво. Тези драскулки не ми помогнаха много за оценката по математика.

— Не бих си и помислила — тя хвърли поглед към книгата върху сушилнята му. — Това за дизайна на домовете ли е?

— Още не. Засега сме на арките. Знаете ли колко различни видове арки има? Плоски, заоблени, триъгълни, изострени. Има арка на ръката, арка на гърба, арка на слабините. Има хлътнали, умалени, тип подкова...

Смехът ѝ беше нежен като очите ѝ.

— Не мисля, че искам да знам какво представляват някои от тях — замълча за миг и отрони почти срамежливо: — И аз обичах да си драскам.

Хареса му нейната стеснителност. Караше го да се чувства в безопасност.

— Къде?

— В Чикаго, после в Атланта, после в Ню Йорк... Детството ми премина на колела. Баща ми поема някои западащи търговии и се опитва да ги възстанови. Местим се, когато разпродава. Ами вие?

— Едва ли сте чували градчето Орегон, не го пишат по картите. Какво си рисувахте?

— Ами хора, птици, животни, риби — всичко, което се движи. Обичам да правя онова, което прави камерата — да улавям даден момент.

— Още ли си скицирате? — попита той.

Тя повдигна рамене стеснително:

— Обичам да си мисля, че е нещо повече. Надявам се да си изкарвам прехраната с рисуване.

— Без друга работа?! — попита учудено Джак.

Средно добрият художник печелеше само колкото да си купува храна. Ако не беше значително по-добра, щеше да ѝ бъде доста трудно

с плащането на сметките.

Тя скръсти ръце под гърдите си.

— Аз съм късметлийка — каза тихо, почти тъжно. — Майка ми се занимава с търговия. Смятат ме за луда, че съм тук и следвам. Изкуството не е бизнес. Искат ме обратно в града, облечена в дизайнерски рокли, с дизайнерска чанта и вносни ботуши — тя си пое въздух. — Имате ли братя и сестри?

— Петима братя и една сестра — отвърна той, макар това да нямаше нищо общо с темата. Рядко говореше за семейството си, тъй като хората, с които общуваше, почти не го питаха.

Рейчъл не само се бе заинтересувала, но прекрасните ѝ очи светнаха при отговора.

— Шест? Това е страхотно! Аз нямам никакви.

— Ето защо смятате, че е страхотно. Бяхме седем деца, родени за десет години. Живеехме с родителите си в три стаи и кухня. Аз бях късметлията — лятно време спях на верандата.

— С какво се занимават другите сега? Из цялата страна ли са пръснати? Има ли някои от тях тук?

— Те са си вкъщи. Аз съм единственият, който се измъкна.

Очите ѝ се разшириха:

— Нима? Защо само вие?

— Трябва стипендия, работа наред със следването... А и се налагаше да се махна. Не се погаждам със семейството си.

— Защо? — невинно попита тя.

— Те са негативисти. Винаги критикуват, за да компенсират онова, което им липсва, но единственото, което им липсва, е амбиция. Баща ми можеше да прави каквото си поиска — той е умен човек — но заседна в един завод за преработка на картофи и повече не излезе от там. Братята ми ще бъдат точно като него — различни работи, същият изхабен потенциал. Аз отидох в колеж, а това омаловажава онова, което правят те. Никога няма да ми го простят.

— Съжалявам.

Той се усмихна.

— Вината не е ваша.

— Навярно не си ходите често у дома?

— Не. А вие връщате ли се до Ню Йорк?

— Аз не съм градски тип — тя сбърчи нос. — Когато си отида, съм принудена да правя всички неща, които мразя.

— Нямате ли приятели там?

— Малко. Никога не ми се е налагало да ходя с голяма тайфа. Ами вие? Имате ли си съквартирант?

— За нищо на света. Имах си вече достатъчно, за да не искам друг, поне не от същия пол. Какво обичате най-много в Таксън?

— Пустинята. А вие?

— Санта Каталинас.

Отново златистите ѝ очи светнаха.

— Турист ли сте? — когато той кимна, Рейчъл каза: — Аз също. Кога имате време? Пълният курс ли карате? Колко часа седмично трябва да отделяте на Обермайер?

Джак отвърна на въпросите ѝ и ѝ зададе още повече. А после и тя го разпита на свой ред. Не даваше преценки, просто беше любопитна. Изглеждаше толкова заинтересувана от това къде е бил и какво е правил, колкото и той от нейните истории. Говориха си непрестанно чак докато дрехите на Рейчъл бяха изпрани, изсушени и сгънати. Когато напуснаха пералнята, натоварени с чистото пране, той знаеше за нея три пъти повече, отколкото за Селесте.

Приемайки това като някакъв знак на съдбата, той скъса със Селесте на другия ден, обади се на Рейчъл и я покани да излязат на пица. Продължиха разговора си точно оттам, откъдето го бяха прекъснали в пералнята.

Джак беше очарован. Той никога досега не беше проявявал желание да разговаря. Не обичаше да оголва мислите и идеите си, пазеше ги само за себе си, но в Рейчъл имаше нещо, което го караше да се чувства някак в безопасност... Тя беше мила. Проявяваше интерес. Беше умна. Свикнала като него на самотен живот, тя също беше стресната от начина, по който се разкриваше пред един непознат. Той ѝ се довери инстинктивно. Тя веднага му отвърна със същото доверие.

Станаха неразделни просто така — изведнъж. Хранеха се заедно, учеха, скицираха, ходеха на кино, излизаха в планината. Прегръщаха се преди занятия на любимите си пейки в студентския комплекс. И не след дълго се любиха.

На теория една седмица не е много време. Но във века на свободната любов, за двама силно влюбени един в друг, тя е цяла



вечност. А те бяха влюбени, нямаше съмнение в това. Джак много бързо попадна под магията на нежните ѝ артистични пръсти и крехките ѝ рамене. Не пропусна да забележи и извивката на късите ѝ панталонки отзад, както и да зърне за миг оголилия се при едно рязко движение стегнат корем. Широките ѝ спортни блузи не му позволяваха да добие пълна представа за гърдите ѝ, но старателните му наблюдения го караха да смята, че са малки, но изящно оформени.

А дали тя го харесваше? Ами начинът, по който се облегна на него, съвсем незабележимо, когато бяха на концерт в студентския комплекс; ами как затаи дъх, когато той се наведе да прошепне нещо в ухото ѝ... А очите ѝ, които от топли ставаха направо изгарящи в определени моменти... О, да, тя го желаше! Би могъл да я има още на втория ден след срещата в пералнята. Но не посмя, защото се страхуваше. Не беше имал подобна връзка с жена досега, толкова емоционална, истински сърдечна. Рейчъл го караше да се чувства напълно спокоен, когато ѝ разкриваше какво мисли. Тъй като не знаеше как щеше да се вмести сексът в цялата тази атмосфера, той избягваше да я води в апартамента си или да ходи в нейния. Избягваше дори да я целува.

Тази странна за него връзка превърна седмицата в цяла вечност. Той устоя на това въздържание до момента, когато тя го покани на вечеря. Очевидно и тя се чувстваше по същия начин. Едва бе прекрачил вратата, когато дойде и първата целувка. Беше направо изгаряща... И ставаше все по-огнена, докато се плъзгаха по стената към стаята ѝ и паднаха на леглото. Смъкнаха дрехите си с лудешки движения и се притиснаха. А когато Джак я облада, последва най-вълнуващото и истинско любене, за което изобщо си беше мечтал.

Когато свършиха, тя седна на леглото с молив и лист и го нарисува, а онова, което излезе изпод ръката ѝ, каза всичко. С ума и сърцето си Рейчъл го беше превърнала в нещо далеч по-хубаво от онова, което той беше преди. Тя беше неговият ангел и той я обичаше.

---

[1] Тест, въведен от швейцарския психиатър Херман Рорсаак. Представлява метод за диагностициране с образци, нарисувани с мастилени точки, които субектът трябва да интерпретира, за да може по-лесно да се определи неговият тип личност, степента му на интелигентност и емоционална стабилност. — Б.пр. ↑

## ВТОРА ГЛАВА

Чакалнята в хирургичното отделение се намираше на втория етаж в дъното на дълъг коридор. Джак се отпусна на една седалка, скръсти ръце на гърдите си и се втренчи във вратата. Очите му се притваряха от умора. Единствено страхът ги държеше отворени.

Изминаха цели пет минути, преди да осъзнае, че не е сам. Някаква жена го наблюдаваше, седнала в края на един диван наблизо. Напрегнато се втренчи в нея.

— Вие ли сте Катрин? — най-сетне попита той и видя по лицето ѝ да пробягва лукава усмивка.

— Защо сте изненадан?

Би искал да бъде дипломатичен, но беше твърде уморен.

— Защото не изглеждате от типа на моята съпруга — отвърна той, все още втренчен в нея.

Рейчъл беше изцяло естествена — не боядисваше косата си, не се лакираше. А тази жена беше издокарана — от тъмните клепачи и лакираните нокти до косата с няколко нюанса на бежовото и модните дълги къдрици.

— Бивша съпруга — каза Катрин и добави: — Външността понякога лъже. Значи вие сте Джак?

Той едва успя да кимне и на вратата се появи някакъв лекар. Зеленото му хирургическо кепе беше намачкано. Къса кестеняво сива коса стърчеше на мокри кичури под него.

Джак скочи и го пресрещна, преди вратата да се затвори.

— Джак Макджил — каза той и протегна ръка. — Как е тя?

Лекарят се ръкува с него.

— Казвам се Стив Бауер. Тя е в следоперационната зала. Операцията мина добре. Жизнените ѝ показатели са добри. Диша самостоятелно, но все още не е дошла в съзнание.

— В кома ли е? — попита Джак. Думата кръжеше в нощта и го държеше на мушката си през целия път от Сан Франциско дотук. Искаше лекарят да отрече.

За негов ужас Стив Бауер кимна.

— Не реагира на дразнения — светлина, болка, шум — той докосна лявото си слепоочие, плъзвайки ръка по челюстта си. — На това място е лошо ранена и има външен оток. Липсата на реакция предполага, че има и вътрешен. Следим на монитор вътречерепното налягане. Ако се повиши леко, можем да го третираме медикаментозно. На този етап няма причина да смятаме, че ще се наложи да го нормализираме по хирургичен път.

Джак прокара пръсти през косата си. Главата му бучеше:

— Кома... Много лошо ли е това?

— Е, предпочитам да беше в съзнание.

Джак нямаше това предвид.

— Ще умре ли?

— Надявам се, че не.

— Как ще го предотвратим?

— Не ние. Тя трябва да се справи. Когато тъканите са наранени, те се подуват. Колкото повече се подуват, толкова повече кислород им е нужен, за да заздравеят. За жалост, мозъкът се различава от другите органи, защото е затворен в черепа. Когато мозъчните тъкани се подуят, черепът ограничава разширяването, от което имат нужда, и налягането се повишава. Това води до забавяне на кръвния поток, а тъй като кръвта разнося кислорода, забавянето означава по-малко кислород за мозъка. Това пък, от своя страна, води до по-бавно заздравяване. Тялото ѝ определя колко бавно ще е то.

Джак разбра. Но искаше да знае още нещо.

— Какъв е най-лошият сценарий?

— Налягането да се повиши дотолкова, че да прекъсне напълно притока на кръв, а оттам — и на кислород към мозъка, и човекът да умре. Ето защо наблюдаваме съпругата ви на монитори. Ако забележим, покачване на налягането още в самото начало, имаме по-добра възможност да го нормализираме.

— Колко време е допустимо да издържи така?

— Ще я следим отблизо. Следващите четирийсет и осем часа ще бъдат показателни. Добрата новина е, че отокът вече е минимален.

— Но вие казахте, че тя не реагира. Ако приемем, че отокът не се влоши, кога ще започне да реагира?

Лекарят избърса потта от челото си с ръкав.

— Това е нещо, което не мога да ви кажа. Бих искал да можем, но при всеки случай е различно.

— Ще остане ли някакво трайно увреждане? — Джак искаше да знае всичко — дори и най-лошото.

— Не зная.

— Вероятността за трайно увреждане увеличава ли се пропорционално на времето, през което е в кома?

— Не, стига отокът да не се влошава.

— Има ли нещо, което да можете да направите, за да спадне отокът?

— В момента ѝ вливаме лекарства венозно. Но и прекалената медикация също има своите проблеми.

— Тогава да я оставим просто да си лежи там, така ли?

— Не — търпеливо обясни лекарят. — Оставяме я да си лежи там и да оздравява. Човешкият организъм е чудно нещо, мистър Макджил. Той си работи самостоятелно, докато ние чакаме.

— Какво можем да направим, за да помогнем? — попита Катрин зад него.

Стреснат от гласа ѝ, Джак се обърна, но тя не отмести очи от лекаря.

— Не кой знае какво — отвърна Бауер, но изглеждаше раздвоен. — Ако питате сестрите, специализирали за подобни случаи, ще ви кажат да ѝ говорите. Казват, че пациентите в кома понякога чуват неща и могат да ги повторят с удивителна точност, когато дойдат в съзнание.

— Вярвате ли в това? — попита Джак.

— Не отговаря много на медицинската наука — той понижи глас. — Колегите ми го отхвърлят, но аз смятам, че говоренето не може да ѝ навреди.

— Какво да говорим?

— Всичко, което е позитивно. Ако чува, нека поне да чува хубави неща. Колкото по-оптимистично звучите, толкова по-голяма оптимистка ще бъде и тя самата. Кажете ѝ, че се справя добре. Бъдете ведър.

— Ами момичетата? — попита Джак. — Имаме две момичета. На тринайсет и на петнайсет години. Вече задават въпроси. Може би трябва да ги държа настрана? Няма смисъл да ги стряскам, ако има

шанс тя да се събуди до утре. Дали да не кажа, че все още не е добре от упойката, и да ги оставя вкъщи.

— Не, гласовете им могат да ѝ помогнат да фокусира съзнанието си.

— Как изглежда тя? Дали няма да се уплашат?

— От едната страна лицето ѝ е одрано и подуто. Започва да си сменя цвета. Ръката ѝ беше разрязана от стъкло...

— Лошо ли? — прекъсна го Джак, защото това означаваше още една нова тревога.

Катрин също добави разтревожено:

— Тя е художничка, рисува с лявата ръка.

— Наистина беше лявата ѝ ръка, но не е нещо съществено. Няма да има никакви трайни увреждания. Кракът е гипсиран и вдигнат във въздуха, а ребрата ѝ са стегнати в превръзка, за да не направим беля, ако стане неспокойна и се размърда. Това е всичко.

— Неспойна? — повтори Джак, питайки се какво ли още имаше предвид лекарят. — Като при пристъп или гърч?

— Наричаме тези единични движения *заемане на поза*. После отново може да остане абсолютно неподвижна чак до идването в съзнание. Това е, което може да изплаши най-много дъщерите ви. Ще бъдат еднакво притеснени както от мълчанието ѝ, така и от всяка физическа проява, която видят.

Джак се опита да възприеме всичко, но му беше трудно. Обрисуваната картина беше пълна противоположност на активната жена, която Рейчъл винаги е била.

— Кога мога да я видя?

— Веднага щом се уверим, че положението ѝ е стабилизирано, ще я прехвърлим в интензивното отделение — рече той. Но когато очите на Джак се разшириха, дообясни: — Това не означава, че е в критично положение, а само че искаме да я наблюдаваме отблизо — той погледна часовника на стената, беше четири и десет. — Дайте ни един час.

Джак и Катрин не бяха сами в закусвалнята. Няколко медицински работници по масите закусваха с чаша кафе пред тях. Разговорите се водеха тихо. Подрънкването на прибори или порцелан отекваше по-силно от гласовете.

Джак бе платил за кафе, чай и една покрита с дебел лепкав слой кифла. Кафето беше за него, останалото — за Катрин. Лакираните ѝ нокти блестяха на светлината на флуоресцентното осветление, докато разкъсваше кифлата си.

Джак се загледа за минутка в нея, а после в кафето си. Нуждаеше се от кофеина, беше съвсем скапан. Но не можеше да яде, не и в това напрегнато очакване. Мъртва Рейчъл беше нещо немислимо. Рейчъл с увреден мозък се яви в съзнанието му секунда след това.

Като изпи живителното кафе, той погледна часовника си. После се поизправи и се изпъна, опитвайки се да поотпусне възела в стомаха си. Отново погледна часовника си, но стрелките не бяха мръднали.

— Не мога да си я представя тук — каза той, като разсеяно оглеждаше останалите хора в закусвалнята. — Тя мрази болниците. Когато раждаше момичетата, постъпваше и веднага напускаше. Ако беше селянка, щеше да ражда на полето.

— Вярвам го — Катрин кимна. — Рейчъл е един от свободните духове в групата.

Групата... Джак трудно можеше да си представи Рейчъл, в каквата и да е група. По време на брака им тя се прозяваше като вълк единак — и то в град, където и най-малкият повод предизвикваше събирания. Тя беше отхвърлила всичко това, както и самия него. Беше си събрала багажа и се беше преместила на три часа път на юг, в Биг Сур, очевидно, за да се занимава точно с някои от нещата, които беше отказвала да върши под неговия покрив.

Ужилен от тази мисъл, той измънка лицемерно:

— Сигурно е някаква страхотна група.

Катрин спря да дъвче за миг, после трудно преглътна.

— Какво искате да кажете?

— Ами странно е да сте тук, кажи-речи, цяла нощ.

Тя върна парче от лепкавата кифла в чинийката си и внимателно избърса ръцете си в салфетка.

— Рейчъл е моя приятелка. Не ми изглежда справедливо тя да е в операционната, а никой да не се интересува от нея.

— Но нали аз вече съм тук. Можете да си тръгвате.

Тя го изгледа подозрително. Тръсвайки леко глава, събра чашката и чинийката и се изправи. С достатъчно висок глас, за да бъде разбрана

правилно, но без думите ѝ да стават достояние на всички в закусвалнята, отсече:

— Ти си безчувствено лайно, Джак. Не се учудвам, че Рейчъл се е развела с теб.

Докато се пренасяше в другия край на заведението, Джак си мислеше, че е донякъде права. Той беше безчувствен и неблагодарен, дори груб. Вече започваше да разбира защо двете жени са приятелки. Ако беше използвал същия тон с Рейчъл, тя също би избягала от него.

Той взе кафето си и тръгна след Катрин.

— Права си — тихо рече той. — Ти си нейна приятелка и си тук от часове — благодаря ти за това. Чувствам се уморен, безпомощен и уплашен. Предполагам, че затова си го изкарах на теб.

Тя го изгледа продължително и отново се зае с кифлата си.

— Мога ли да седна? — попита той. Изведнъж усети страшна нужда да го направи. — Нещастieto се понася по-лесно в компания, нали? А и всеки приятел на Рейчъл е и мой приятел.

Стори му се, че колебанието ѝ вися във въздуха цяла вечност, но най-сетне му махна към свободния стол. Докато се настаняваше, тя отпи от чая си, после остави чашката и втренчена в нея, прошепна:

— Ти не си ми приятел. Рейчъл — да, заслужила е това право. Не се привързвам лесно към хората, а ти започваш с оправдания. Не си единственият тук, който е уморен, безпомощен и уплашен.

Едва тогава забеляза признаците на умора зад спретнатата ѝ външност. Не беше искал да нажежава още повече атмосферата. Радваше се, че Рейчъл има такава приятелка. Несъмнено Катрин вече знаеше повече за Рейчъл от него.

Погледна часовника си — беше едва четири и половина. Имаха още доста време.

— Рейчъл никога не ми е казвала, че е в някаква читателска група — любопитства той.

— Може би защото сте разведени — напомни му Катрин, после смекчи тона си: — Тя помогна да се сформира групата, събрахме се преди пет години.

— Колко често се срещате?

— Веднъж в месеца. Седем жени сме.

— Кой са останалите?

— Местни жителки — туристическа агентка, скулпторка, една собственичка на хлебарница, две — на голф игрища. Всички бяха тук по-рано. Разбира се, не обсъждахме книги.

Естествено не са говорили за книги. Обсъждали са катастрофата, която не е трябвало да става. И понеже нямаше за какво друго да се захване, той попита:

— Кой я блъсна? Пиян ли е бил? Полицаяте поне заловили ли са го?

— Някаква изкуфяла старица. На осемдесет и няколко години, без каквато и да било работа на което и да било шосе, още по-малко на това. Естествено, полицията я заловила. В моргата.

Дъхът му секна. В моргата. Смъртта променяше нещата. Правеше действителността още по-реална, а положението на Рейчъл — по-сериозно.

Той изпусна един тих продължителен стон. Гневът му се стопи.

— Била е нечия майка, нечия баба — каза Катрин.

— Сигурно — той се отпусна назад. — Божичко!

— Виж, за това съм съгласна с теб.

Бяха съгласни и за нещо друго — Джак първи да види Рейчъл, и той беше благодарен за това. Да влезеш призори в полумрака на една абсолютно стерилна стая и да останеш до високото болнично легло насаме с бледото копие на жената, чиято личност винаги си познавал в ярки цветове, беше непоносимо само по себе си. Но да бъдат изложени личните ти колебания на показ щеше да е далеч по-зле. Четвъртата стена на стаята представляваше плъзгаща се стъклена врата. Завесата, която би могла да покрие стъклото, беше дръпната назад, за да може медицинският персонал да вижда Рейчъл.

Той приближи тихо до леглото: апарат до стената и множество стативи за банки; вдигнатият крак на Рейчъл, който иначе бе строен, но в гипса изглеждаше много по-дебел. Очите му намериха лицето ѝ и останаха върху него. Лекарите съвсем уместно го бяха предупредили. Дори на слабата светлина, която струеше зад нея, се виждаше, че лявата ѝ страна — ожулена до кръв и подута, беше започнала да придобива морав цвят. Той контрастираше с останалата част от лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени, устните — бледи, кожата — пепелявосива, луничките ѝ — като загаснали. Дори косата ѝ, естествено руса и гъста, която стигаше до раменете ѝ, изглеждаше необичайно мека.



Посегна към дясната ѝ ръка, непокрита с шевове и тръбички — пръстите ѝ бяха отпуснати, кожата — хладна. Той предпазливо я обхвана в своята.

— Рейчъл? — тихо я повика той. — Това съм аз, Джак.

Тя продължаваше да спи.

— Рейчъл? Можеш ли да ме чуеш? — той преглътна. — Рейчъл?

Краката му трепереха, облегна се на перилата на леглото.

— Хайде, ангелче! Време е да се събуждаш. Никак не е забавно да говоря, ако ти си мълчиш — Джак стисна ръката ѝ. — Приятелката ти Катрин каза, че съм лайно. И ти го казваше. Кажи го сега, изобщо няма да възразя.

Тя не помръдна.

— Няма дори да мигнеш ли? — той разтвори пръстите си. — Какво ще кажеш да мръднеш едно пръстче, за да покажеш, че ме чуваш? Искаш ли да опиташ? Или ще ни караш да отгатваме какво чуваш и какво — не?

Тя не даде признаци да го е чула.

*Засега нищо ново*, помисли си той. Тя беше водила свой живот години наред, особено през шестте, когато бяха разделени. Дали го чуваше? Или нарочно го игнорираше? Не знаеше какво още да каже.

Като вдигна ръката ѝ до устните си, той я целуна и я задържа до гърдите си. Почти я усещаше със сърцето си, макар и през памучната материя.

— Чувстваш ли това? — пулсът му беше силен и бърз. — Така е, откакто ми се обадиха по телефона. Саманта и Хоуп също са уплашени. Но поговорих с тях, ще се успокоят — това му прозвуча като финал на разговор, затова продължи: — Ще им се обадя отново след малко.

Това също не му прозвуча добре и той допълни:

— Ще отида при тях, щом си тръгна оттук. Сега там е Дънкан. Каква е тази работа, той само детегледач ли е или какво?

Запита се дали тя не се смееше вътрешно.

— Сериозно говоря, не познавам човека. Вие двамата излизате ли?

Тя не каза нищо.

— Сам се зарече, че няма да ходи на училище — той започна да размишлява на глас: — А може би ще ги докарам тук, няма да им стане

нищо, ако пропуснат един ден в училище — юни приближаваше. — Кога започват годишните изпити? — Рейчъл не отговори. — Няма нищо, аз пак ще питам.

Джак погали ръката ѝ леко в гърдите си.

— Събуди се, Рейчъл!

Тя продължи да спи.

Той отново вдигна ръката ѝ до устните си. Кожата ѝ беше мека, както винаги, но ѝ липсваше онзи познат аромат на бои. А това не беше в неин стил. Ако не миришеше на материала, с който работеше, ръката ѝ ухаеше на момини сълзи. Още от времето, когато нямаше достатъчно пари, той крадеше момини сълзи от сенчестата страна на къщата на своя хазяин. За втората годишнина от сватбата им и беше подарил парфюм с тази миризма. Не, не парфюм, а тоалетна вода, парфюмът щеше да е твърде силен за Рейчъл. Но когато започна да печели, той ѝ купи лек и ухаещ на цветя парфюм. Това подходеше на Рейчъл.

Сега тя едва ли използваше същата тоалетна вода. Сигурно беше сменила марката, за да не я връща към стари спомени, макар повечето от тях да бяха добри.

— Събуди се, Рейчъл! — примоли се той, внезапно изплашен. Беше живял без нея шест години, но през цялото време знаеше къде е тя. Сега не знаеше дали изобщо е в действителността. Тази мисъл беше доста обезпокояваща. — Трябва да знам как се чувстваш — предупреди я той изплашено и напевно. — Трябва да знам какво да кажа на момичетата. Имам нужда да поговорим.

Когато тя продължи да мълчи, той се ядоса.

— По дяволите, какво стана? Ти си най-внимателният шофьор, когото познавам. Непрекъснато ме спасяваше от катастрофи — казваше: „Маниак налита отляво.“ или „Откачен кара след теб.“ Не видя ли колата зад себе си?

Може и да не я е забелязала, карала е на север по един път, който се виеше непрекъснато между каньоните. От изток е била притисната от скали, а от запад — от лентата на обратното движение, мантизелата и унищожителното спускане надолу. Като е вземала някой остър завой, едва ли е виждала колата зад себе си. Ако това е ставало при висока скорост, Рейчъл я е забелязала секунди преди катастрофата. А и тогава — къде би могла да отиде?

Доловил паниката, която тя може би бе изпитала, той прошепна набързо:

— Окей, окей! Вината не е твоя, знам това. Извинявай за предположението. Просто е... отчайващо — отчайващо, защото не можеше да я вдигне. А и лекарите не можеха. Защото виновницата беше мъртва и нямаше как да си понесе наказанието. Но той, естествено, не можеше да каже това на Рейчъл, не и когато имаше шанс тя да чуе. Тя беше с твърда глава, но с меко сърце. Щеше да бъде съкрушена, ако разбере, че някой е умрял в катастрофата.

А дали ще ѝ бъде приятно да узнае, че фирмата му се разпада? Но Рейчъл не беше отмъстителна, това нямаше да свърши работа. Нито пък: *Изгубил съм си усета — вече нищо от онова, което проектирам, не е както трябва!* Рейчъл не си падаше по самосъжалението. Нито пък по ревността, което означаваше, че не би могъл да ѝ каже за Джил. Пък и какво ли щеше да каже? Джил беше почти със също толкова меко сърце като Рейчъл. Беше почти толкова хубава и почти толкова умна. Но изобщо не можеше да се мери с нея по дух, талант или уникалност. Винаги щеше да бледнее при едно сравнение.

Какъв е смисълът да казва това на Рейчъл? Тя го беше напуснала, бяха разведени.

Почувства се безполезен и по-уморен, отколкото би си представил, че е възможно да бъде.

— Приятелката ти Катрин е тук — отрони той. — Тя ми се обади. Била е тук от момента, в който са те докарали. Тя също иска да те види. Отивам да говоря с лекаря. После ще ида да взема момичетата. Ще се върнем след два часа. Окей?

Наблюдаваше клепачите ѝ за най-малкото движение. Нищо.

Обезсърчен, той върна ръката ѝ върху колосания болничен чаршаф и като се наведе, я целуна по челото.

— Ще се върна.

Когато напускаше болницата, на изток от Монтерей вече се развиделяваше. Щом отмина Кармел, хълмовете се издигнаха пред него, сякаш да забавят настъпването на зората. Небето обаче започна да изсветлява. Когато стигна до Санта Луциас и шосе № 1 започна да

лъкатуши, гъста сутрешна мъгла, надигнала се от водата, мокреше настилката на пътя с фееричните си воали.

Джак не изгаси светлините и непрекъснато се взираше, макар че едва ли би могъл да пропусне мястото на катастрофата. Движението беше отбито в едното платно, а двама души от „Пътна помощ“ работеха в другото. Вече бяха извадили една смачкана кола, но тя не беше на Рейчъл. Наблизо лежеше откъсната част от мантизелата.

Сърцето му се присви, но тъй като имаше нужда да си отговори на някои въпроси, спря зад работниците. Въздухът беше студен и влажен, в известна степен приглушаваше бруталността на сцената. Но онази малка част от нея, която плаващата мъгла скриваше, бе възстановена веднага от въображението на Джак.

Колата на Рейчъл лежеше върху големите камъни доста по-надолу. Таванът и вратите бяха нагънати и ожулени. Водата се блъскаше в скалите на метри от нея, но самата кола изглеждаше суха.

— По-добре продължавайте, сър! Ако един се спре, и другите започват да спират. Преди да се усетим, ще стане някоя беля.

Ръцете на Джак се разтрепериха и той ги мушна в джобовете си.

— Жена ми е била в тази кола. Изглежда, се е преобърнала на тавана си. Истинско чудо е, че е жива.

— Тогава значи е добре? — попита го полицаят малко по-меко.  
— Никога не знаем какво става с тях, след като ги откарат от мястото на произшествието.

— Жива е...

— Не знам дали съм прав, но е карала в рамките на допустимата скорост.

Джак погледна назад към шосето, което току-що бе изкачил. То се извиваше над един басейн, ограден отляво и отдясно с кипариси, тъмни и призрачни в мъглата.

— Лошо... Ако е карала по-бързо, можеше да е вече там, долу, по времето, когато е била ударена. Тогава щеше да изхвърчи на по-равен терен.

— Можеше и да се забие в дърветата или в насрещното движение. Имаше доста коли, които пътуваха на юг. Бъдете благодарен и на малкото, което сте получили.

Но Рейчъл не беше сторила нищо, за да го заслужи. Не беше нужно да му казват, че е карала с безопасна скорост или че е сложила

обезопасителен колан. Ако не беше така, щеше да е мъртва — там, долу, върху скалите.

Работниците се мъчеха да закачат въжета за колата ѝ и да я издърпат нагоре.

— Кога ще се махнат тези хора? — попита той полицаия. — Ще минавам обратно оттук с дъщерите ни и ми се иска да не виждат това.

— След два часа, предполагам. Можете ли да изчакате толкова?

Не беше го планирал, но всъщност можеше. Ако завареше момичетата все още да спят, всичко щеше да се нареди чудесно. Той щеше да използва времето, за да прецени как най-внимателно да съобщи новината.

## ТРЕТА ГЛАВА

Джак не видя много от останалата част от пътя. Мъглата продължи да плава на облаци пред него, като ту се вдигаше, ту снишаваше по неравния терен. От време на време успяваше да зърне сивото море отдясно или пък някакви призрачни храсти по скалите отляво. Но пепелявосива пелена бе забулила не само очите, а и ума му... Светът около него му се струваше прекалено тежко бреме за уморените му рамене. Не беше спал от двацет и четири часа. Животът му през тях беше истински кошмар. А сега трябваше да се срещне и с момичетата.

Понякога все още си представяше дъщерите си като малките зайчета с руси плитки, които го обожаваха, преди нещата да се объркат. Сега бяха още по-руси, вече в юношеската възраст и далеч по-женствени. Но старото чувство продължаваше да го сграбчва за гушата винаги щом чуеше имената им.

Вече не бяха бебета. Само прегръдки нямаше да бъдат достатъчни. Пък и от известно време не ги беше прегръщал изобщо. Сега бяха по-предпазливи и не чак толкова любвеобилни. В много отношения му се струваха непознати.

Като мислеше за това и караше в мъглата, изведнъж осъзна колко жестоки бяха ограниченията, които имаше в отношенията си с дъщерите си. Да ги води на кино или на сватба в Чайнатаун, или на закуска при Фред в Сосалито, беше едно. Но да замести Рейчъл, занимавайки се е отговорни неща, беше съвсем друго. Щеше да бъде подложен на истинско изпитание.

Четирийсет минути след мястото на катастрофата каньонът, където бе къщата на Рейчъл, се издигна от морето пред него. Пътят за там се отличаваше по дъбовата си горичка и редицата от деветте пощенски кутии. Само една от тях — четвъртата отляво — беше боядисана. Тази година беше в пожарникарско червено, по избор на Хоуп. Миналата година беше яркожълта по желание на Рейчъл, а поминалата — виолетова, каквато я искаше Саманта.

Джак сви от шосето, премина на по-ниска предавка и започна да изкачва тесния и стръмен черен път. Той лъкатушеше нагоре по целия хребет, пресичан само от входни алеи, които се килваха надолу и завиваха пред нечий дом. Колкото по-нависоко се изкачваше, толкова по-прозрачна ставаше мъглата. Дъбовите дървета започнаха да отстъпват пред явор и кумарка, които после се смесваха с кедри. Докато стигне до дома на Рейчъл, секвойта беше превзела терена изцяло.

Домът ѝ представляваше къщичка от кедрови плочи. Като измина алеята от груб чакъл, той слезе от колата и за миг остана така, без да може да мръдне, вдишвайки нещо много различно, което определено му харесваше. *Свеж въздух!*, каза си той, протегна се и разтри лице. Имаше нужда от бръснене, душ и малко сън. Какво щеше да получи и кога — зависеше от онова, което щеше да намери вътре.

Широки дървени дъски, избелели от слънце и дъждове, го отведоха до входната врата. Макар и в мокасини, стъпките му отекваха в тишината и не се наложи да чука на вратата. Тя се отвори, преди да стигне до нея. Мъжът, който изпълни рамката, изглеждаше далеч по-възрастен, отколкото си го беше представял — над шейсет, ако се съдеше по чисто белите му коса и брада и сбръчканата му кожа. Това обаче не накърняваше с нищо неговото излъчване. Беше едър и повисок от Джак, който бе метър и осемдесет и пет. Но не това накара Джак да се въздържи да му подаде ръка, а неприветливият поглед, който го посрещна.

— Момичетата спят — каза Дънкан Блай със същия строг тон, с който беше говорил по телефона. — Как е тя?

— В кома — отговори Джак, също тихо. Не искаше момичетата да се събудят и да го чуят. — Състоянието ѝ не е критично. Тялото ѝ функционира добре. Проблемът е ударът в главата.

— Каква е прогнозата на лекарите?

Джак сви рамене и погледна към къщичката:

— Може ли да се смята, че са се успокоили?

— Не — Дънкан промуши дебелите си ръце в някакъв фланелен елек. — Просто се умориха — той мина покрай Джак и измърмори: — Работа ме чака.

Джак вдигна ръка да благодари и да каже *довиждане*, но Дънкан вече беше заобиколил къщата и крачеше нагоре по хълма.

— Приятно ми беше да се срещнем, приятелче — измърмори и той, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея, за да се ориентира в обстановката.

За пръв път влизаше в къщата. Винаги когато взимаше момичетата, се срещаха в един „МакДоналдс“ малко по на север от Сан Хосе. В случаите, когато идваше чак дотук, трите обикновено го чакаха при редицата с пощенските кутии. Можеше да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти беше стигал до къщичката. Но само до вратата.

Оттам беше зървал някои ярки цветове. Сега всичко се смесваше в едно петно от багрите на естествено дърво, зелени и лилави мебели, пурпурни дървета и диви цветчета, закачени в рамка на стената. Всекидневната преминаваше в кухнята, но задната стена и на двете стаи представляваше прозорец, който гледаше към гората. Изгледът оттук беше по-обикновен, но нежен за окото. През секвоите се прокрадваха бледи лъчи светлина, подобни на петолия, които водеха към земята под дърветата.

Той изкачи безшумно няколкото стъпала вляво от всекидневната, тръгна по едно коридорче и надникна в първата стая. Зад плакатите с момчета на стената и общия хаос прозираше стилът на Саманта. Леглото беше в безпорядък, но празно.

Изкачи още няколко стъпала и продължи надолу по коридора. Вратата на следващата стая беше откритата. На стената й имаше акварели и цялостното излъчване беше много по-меко. Двете момчета спяха в двойното легло на Хоуп, където се виждаха русите като на майка им глави. Хоуп беше свита на кълбо, Саманта лежеше просната, разперила ръце и крака. В една ямка между тях имаше нещо оранжево и пухкаво, което сигурно беше котката.

Тъй като нито една от тях не се събуди, Джак се върна във всекидневната и потъна в мекия диван. Отпусна глава назад върху облегалката и затвори очи. Тялото му плачеше за сън, но умът му продължаваше да работи. Само след няколко минути скочи на крака и вдигна телефона в кухнята.

Първо се обади в болницата и поговори тихо със сестрата от интензивното отделение, от която разбра, че състоянието на Рейчъл не се е променило.



След това позвъни на партньора си. Като чу задъхания поздрав, попита:

— Тренираш ли?

— На лентата за ходене — изпъшка Дейвид Сънг и Джак си го представи в пълната с уреди за упражнения трапезария, която последната съпруга на Дейвид беше опразнила при напускането си.

— Извинявай, че те прекъсвам, но имам проблем. Рейчъл катастрофира снощи. Сега съм тук при момичетата.

— Къде тук? В Биг Сур? — ритъмът на лентата за ходене се забави. — Не Биг Сур. Сан Франциско. Имаме голяма среща тук след два часа. Каква катастрофа?

— Тежка. — Джак говореше тихо и не откъсваше очи от другия край на дневната, за да знае, ако някое от момичетата се появеше. — Тя е в кома.

— Господи!

— Отбих се в болницата на път за тук, но трябва да се върна, да заведа и момичетата. Ще трябва да отменим срещата.

— Кома... — повтори Дейвид, все още задъхан. — Лоша ли?

— Всяка кома е лоша.

— Знаеш какво имам предвид. На апарати ли е включена?

— Не. Но не мога да дойда на тази среща.

Последва пауза, после шумно издишване.

— Не можем да отменяме. Вече я пренасрочваме два пъти — нова пауза и ново издишване. — Не си готов за представянето, нали?

— О, готов съм — каза раздражено Джак и всичко отново се върна в съзнанието му — всичко онова, което го беше карало да се мята в леглото, преди да позвъни Катрин. — Но това, което предлага, няма да им хареса повече, отколкото последния път.

Беше нает да проектира един луксозен курорт в Монтана. Клиентът искаше нещо с отразителни повърхности, които биха изчезнали под голямото открито небе. Но Джак отиде в Монтана и се убеди, че стъклото и стоманата не са за там. Дори камъкът дразнеше окото. Искаше да работи само с дърво.

Когато отхвърлиха първия му проект, той включи и гранит. След второто неодобрение опита с нешлифован камък, но сам скъса проекта; после със стъкло — и пак го скъса; със стомана — и отново го скъса... Върна се към дървото и направи дизайна малко по-

драматичен, но дори самият той не беше особено възторжен от резултата. Най-доброто изпълнение се оказа първото. Но това нямаше нищо общо с темата.

— Виж — каза той на Дейвид, — нуждая се от твоето разбиране. Затова сме партньори. Не мога да бъда там, това е нещастен случай в семейството.

— Има една подробност — ти си разведен.

— Не и с децата си.

— Добре. Разбирам те, Джак, но тези хора чакат и много милиони са поставени на карта. Ако им кажа, че не можеш да дойдеш, защото трябва да бъдеш с децата си, няма да ми повярват.

— Животът на съпругата ми виси на косъм, а те няма да повярват? Да вървят по дяволите!

— И да занесат поръчката си другаде ли?

Джак се улови за тила, мускулите му се бяха стегнали.

— Както пожелаят...

— Знаеш, приятел, че и аз бих казал така преди известно време, но точно сега съм притеснен за „Сънг и Макджил“. Това е първостепенен проект за фирмата ни. Други два отпаднаха с напускането на нашите съдружници, които се отделиха миналия месец.

— Все още имаме в повече, отколкото можем да изпълним.

— Но този е много добър — започна да го уговаря Дейвид. — От години правим образователни сгради, но курортите са вълнуващи и доходни. Говорим за преминаване на ново ниво! Не можем да изпуснем такъв проект поради невявяване.

— Тогава ти го поеми.

— По дяволите, бих го направил още преди седмици, но те искат теб! А ти си изгубил хъс за работа.

Джак изведнъж се почувства толкова уморен, че го заболяха костите.

— Не мога да поема това сега. Кажи им... каквото и да е, но не мога да дойда на тази среща. Ще се обадя, когато разбере повече за Рейчъл — и той затвори, макар да знаеше, че в този миг Дейвид го праща по дяволите и не иска и да чуе за намерението му.

Катастрофата, грижата за дъщерите му, старанието да не мисли за бъдещето — засега можеше да се справи само с това.

Но Рейчъл и момичетата спяха. Като се протегна на дивана с едната си ръка върху очите, а другата — върху корема, той последва примера им.

Хоуп се разбуди както винаги — бавно добивайки усещането за утро. Преди да отвори очите си, преди да помръдне дори едно мускулче, тя слушаше и преценяваше. Чувстваше слънцето — слабо, но топло. Заслуша се в тихото дишане на Гуинивер, което идваше близо зад шията ѝ. Започна да мисли... и очите ѝ веднага се отвориха.

Като завъртя глава и опря буза в козината на котката, видя сестра си да спи до нея. И изведнъж всичко, което се беше случило предишната вечер, стана реално. Саманта от години не беше спала с нея. Би го сметнала за нещо под достойнството ѝ, ако нещата наистина не бяха страшни.

Хоуп гушна котката за малко, за да събере кураж. Като гледаше да не друса матрака, тя се надигна и седна, след което внимателно взе Гуинивер в ръце. Мълчаливо стана от леглото и се отправи към вратата. Изведнъж спря, върна се и пхна крака в каубойските си ботуши, после излезе на пръсти от стаята.

Като видя баща си в дневната, изпита истинско облекчение. Толкова много ѝ се искаше да го намери там. Саманта беше казала, че той няма да дойде, че цяла вечност не е бил с тях, макар да им е бил нужен, защото имал твърде много работа. Но Хоуп беше почувствала, че ще пристигне. Тя наистина понякога усещаше нещата, и то не само когато съзнателно го искаше. Беше усетила, че нещо не е наред доста преди Катрин да се обади да търси Рейчъл, още когато майка ѝ тръгна с колата. Беше сметнала, че е нещо, свързано е Гуинивер. Ветеринарят я беше предупредил, че краят ще е бърз и тих, и Хоуп беше подготвена. Тя беше тази, която настоя Гуинивер да умре вкъщи при нея. Но искаше и майка ѝ да бъде там, когато стане това.

Чак когато Саманта каза в телефонната слушалка *Здрасти, Катрин*, Хоуп свърза злокобното си предчувствие с благополучието на майка си и тогава сякаш светът се срина под краката ѝ. Беше изпитала същото, когато се преместиха в Биг Сур без баща ѝ — несигурност като при каране на велосипед с едно колело.

Като клекна на килимчето недалеч от баща си, тя седна по турски и настани внимателно Гуинивер върху опънатата на скута ѝ тениска. Котката я погледна и замърка тихо. Хоуп си помисли, че тя изпитваше същото успокоение, че я вижда, каквото изпитваше самата тя, като виждаше баща си.

Само че той не изглеждаше много добре, реши тя. Косата му беше разчорлена, а брадата — набола. Сенките под очите му говореха, че не е спал много.

Но сега той спеше. Това значеше нещо. Ако Рейчъл беше мъртва, той щеше да ги събуди веднага, нали? Ако беше мъртва, той щеше да се върне по-рано.

Но Хоуп не знаеше колко време е стоял той там. Беше се опитвала да не заспи и да прави онова, което правеше майка ѝ, когато се чувстваше самотна или в лошо настроение — да работи. Но успя само да си провери домашната работа няколко пъти, а книгата, която четеше, не можа да задържи мислите ѝ. Затова беше заспала.

Противна ѝ беше мисълта, че майка ѝ може да е умряла, докато тя спи. Ако се беше случило, щеше да се чувства виновна през целия си живот.

Тъкмо се питаше дали да събуди баща си, когато клепачите му потрепнаха. Само след секунди цялото му тяло се напрегна и той рязко се събуди. Втренчи се в тавана, изправи гръб и притисна длани към очите си. Тъкмо щеше да зарови пръсти в косата си, когато забеляза малката.

— Трябваше да ме събудиш — несигурно каза той.

— Предположих, че щом можеш да спиш, мама е добре — каза тя и затаи дъх, втренчена в него за най-малкия признак на колебание.

— Тя е добре — потвърди той. — Ще трябва доста да се възстановява, но е добре.

— Говори ли с нея?

— Не, тя спеше. Но мисля, че усещаше, че съм там.

— И не е мъртва?

— Не е.

— Сигурен ли си?

Той се канеше да заговори, но гласът му ненадейно секна и сърцето ѝ спря заедно с него. Изпъна се, без да откъсва очи от лицето

му. Беше на тринайсет години. Ако майка ѝ беше мъртва, тя искаше да го знае. Можеше да понесе истината.

Сянка премина по очите му и тя разбра, че е проумял какво има предвид. Гласът му прозвуча различно, по-успокоително.

— Не, Хоуп, не е мъртва. Никога няма да те излъжа за това. Разбрахме ли се?

Тя кимна и задиша по-спокойно.

— Кога можем да идем?

— По-късно тази сутрин — той погледна котката. — Значи това нещо се появи на входната врата една сутрин, цялото изпохапано и наранено?

Хоуп опипа ухото на котката.

— Раните зараснаха.

— Гуендолин се казваше, нали?

— Гуинивер. Научи ли за катастрофата на мама? Саманта каза, че не знаела как може някой да оцелее, ако е изхвърчал от скала с колата си.

— Майка ти не е изхвърчала от скалата. Била е блъсната от някого друго и наистина е оцеляла, така че Сам не е права.

— Кракът ѝ в гипс ли е?

— Да.

— Ще заздравее ли?

— Разбира се, счупените крака винаги заздравяват.

Хоуп мразеше да му противоречи, но знаеше по-добре от него тези неща.

— Невинаги. Нещата могат да се объркат и да останат трайни увреждания. Това ще бъде ужасно за мама. Ще има неприятности с изкачването на склоновете.

Тези склонове значеха много за Рейчъл. Обичаше да ги катери с Хоуп и Саманта. Хоуп имаше едно любимо място. Саманта — друго. А Рейчъл имаше дузина такива места. Като евкалиптовата гора. Казваше, че не е нужно човек да е болен, за да бъде лекуван от миризмата на евкалипт. Хоуп не можеше да си спомни колко пъти бяха седели в тази горичка с майка ѝ и дишали тази миризма, заслушани в далечното блееене на овцете на Дънкан; замислени за нещата, които имаха нужда от лекуване. Хоуп обикновено мислеше за Гуинивер. И за Джак. Питаше се дали и Рейчъл не мислеше за него.

— Кракът на майка ти ще заздравее — каза ѝ Джак отново.

Хоуп искаше да му повярва, но не беше сигурна, че може. Беше пропуснал всичките ѝ рождени дни през последните осем години, шест от тях — след развода. Обещаваше, че ще дойде на празненството, а все беше някъде далеч извън града. Нямахше значение, че се обаждаше, извиняваше се и празнуваше с нея по-късно. Той просто не удържаше обещанията си.

Саманта казваше, че Джак обича повече сградите, отколкото децата. Твърдеше, че Рейчъл е десет пъти по-благонадеждна от него.

Само че Рейчъл я нямаше.

— Така каза лекарят — настоя Джак. — Кракът ѝ ще заздравее.

Хоуп сведе глава, приглади козината на Гуинивер и тъкмо започна да си повтаря тези думи като някакво заклинание, когато откъм вратата долетя гласът на Саманта.

— Кога пристигна тук? — попита тя Джак.

Той вдигна глава и за миг — замаян от умора и нервно изтощение — си помисли, че вижда Рейчъл. Донякъде заради косата — руса, но вече не така фина като на Хоуп, а вълниста като на Рейчъл от времето, когато се запознаха. Донякъде и заради фигурата — поизваяна сега, макар и само шест седмици след последната им среща. Под тениската, подобна на тази, която носеше Хоуп, гърдите на Саманта се очертаваха нежно заоблени като на майка ѝ. Но гласът ѝ окончателно затвърждаваше това впечатление — нотките на предупреждение и спотаена обида, които беше доловил у Рейчъл през онази последна тяхна нощ заедно. И изведнъж той се озова отново в спалнята им — през онази нощ, когато ровеше в дрешника за вратовръзки, които да сложи в багажа си, докато Рейчъл говореше през вратата.

Виждаше я съвсем ясно — с разчорлена коса и женствени форми. Току-що беше напуснала ателието, което делеха на последния етаж на техния розов дом в средиземноморски стил в Марина. Беше облечена в стари опънати джинси и една от неговите ризи — някога бяла, сега — опръскана с дузина различни цвята, сред които се открояваше аквамарин, с какъвто беше боядисала стените на спалнята

им преди няколко месеца. Лицето ѝ бе бледо и изразяваше онова разочарование, което го караше светкавично да премине към отбрана.

— Мислех си, че няма да заминеш — каза тя.

— И аз така мислех, но се наложи да си променя плановете — той местеше вратовръзките на статива и търсеше такива, които да подхождат на извадените костюми.

— Имахме толкова малко време, че се надявах да останеш...

Той не се обърна, не искаше да вижда бледността ѝ.

— Аз също.

— Не можа ли просто... просто да кажеш *не*?

— Не става така — отвърна той по-остро, отколкото беше нужно.

Ала думите ѝ звучаха така разумно, че той се почувства виновен. А беше и уморен от поредната си тежка седмица. — Наели са ме да проектирам конгресен център, голям конгресен център. Основният проект може да се направи, но това е лесната част. Трудната е да го създадеш функционален и удобен, а за да се справя с това, трябва да почувствам града по-добре — той хвърли една вратовръзка и се обърна към нея умолително: — Помисли за своята собствена работа. Правиш предварителни скици, но така действа и всеки втори художник. Не можеш да направиш избора на дълбочина, стойка, среда, без да се потопиш в самата работа за известно време. Е, аз също не мога.

— Аз ограничавам пътуванията си до една седмица два пъти годишно, защото имам отговорности тук — тя говореше тихо, но неотстъпчиво. — Теб те няма по два пъти в месеца, дори по три, ако идеш в Провидънс утре.

— Такава ми е работата, Рейчъл.

Тя беше готова да се разплаче.

— Не трябва да бъде така!

— Трябва, ако искам да успея.

Тя скръсти ръце на гърдите си. Той си спомни това, помнеше колко ядосан се чувстваше, защото тя беше толкова стройна, а го изолираше с този жест, пък и все още не повишаваше глас, което правеше думите ѝ още по-убедителни.

— Оставяш ме сама тук.

Само на думи, знаеше си той.

— Имаш момичетата. Би могла да имаш приятели, ако искаш да правиш нещо друго, освен да рисуваш. Би могла да излизаш всяка

вечер...

— Но не искам. Никога не съм искала. Мразя контенето, празните приказки, мразя да се въртя на високи токчета и да дъвча малки хапки с хайвер.

— Дори и когато е в името на някоя добра кауза ли?

Събирането на средства от благотворителност беше неделима част от обществения живот в областта на залива, особено за хора като Джак. Той имаше нужда да се среща и да бъде забелязван. Беше добре за бизнеса му.

Тя каза тъжно:

— Не мога да рисувам тук.

А рисуването беше нейният свят, това го караше да се чувства още по-виновен и раздразнен.

— Всеки художник има лоши периоди.

— Не е само това. Аз съм изсушена, творчески мъртва. Тук не виждам цвят. Не мога да почувствам темите си както едно време. Нямам нужда от психоаналитик, за да ми каже какъв ми е проблемът. Изкуството имитира живота. Тук не съм щастлива, не съм доволна. Не се чувствам завършена... Двамата с теб сме разделени повече време, отколкото сме заедно.

— Тогава пътувай с мен — предложи той, прехвърляйки отговорността на нея.

Тя го погледна отегчено.

— Това вече сме го обсъждали.

— Точно така, няма да оставиш момичетата. Правиш го заради своята работа, но не и заради моята. Как мислиш, че ме караш да се чувствам? Като нещо второстепенно, ето как!

— Джак, та те са още бебета.

— Те са на седем и девет. Могат да живеят без теб за няколко дни от време на време.

— По няколко, по няколко — дните се събират. А може би аз не мога да живея без тях? При майките е различно, много по-различно.

И това вече го бяха обсъждали. Той хвърли още вратовръзки върху леглото.

— Погледни тези! — извика Рейчъл. — Погледни онези, толкова са консервативни! Ние щяхме да сме по-различни. Щяхме да направим нещо свое, а не да се хващаме на това общо хоро.



— Ние сме направили нещо свое. Ти си на свободна практика, аз имам своята фирма...

Тя стисна устни. После сведе глава.

— Какво има? — попита той.

Очите, които вдигна към него, бяха празни, гласът — тих.

— Няма да съм тук, когато се върнеш.

— Каза го последния път.

— Този път е наистина.

Той въздъхна.

— Хайде, Рейчъл, опитай се да ме разбереш.

— Ти се опитай! — извика тя, но се усмири отново. — Ако трябва да бъда сама, има други места, където бих предпочела да бъда. Местя се в Биг Сур — после тихо го попита: — Идваш ли с мен?

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Той се уплаши. Нещо повече — беше бесен. Тя знаеше, че той не може да се премести в Биг Сур, който беше на три часа път от Сан Франциско.

— Аз изкарах дванайсет години тук заради теб — каза тя все още тихо, но твърдо. — Сега е твой ред да живееш някъде заради мен.

— Но, Рейчъл, моята фирма е тук!

— Ти пътуваш непрекъснато. И без това посещавах града само от време на време. Можеш да го правиш и от Биг Сур.

— Не говориш разумно.

— Аз заминавам — отрони тя. — Имам нужда от теб там.

Бе разочарован и раздразнен, че тя не разбира на какво напрежение е изложен, че не може да отстъпи поне малко, че всичко в изражението ѝ говори за някаква болка...

— Как мога да направя това, когато съм тръгнал за Провидънс?  
— избухна той.

— Татко! — викът на Саманта го върна към действителността.  
— Как е тя?

Той разтърка лице и си пое дълбоко дъх. Когато се почувства напълно откъснат от миналото, започна да ѝ разказва за гипсирания

крак на майка ѝ. После посегна и погали косата на Хоуп, защото искаше да облекчи болката ѝ, но не знаеше как точно да го направи.

— Въпросът е, че се е ударила лошо в главата. Все още е в безсъзнание.

Очите на Хоуп веднага го стрелнаха.

— Спи ли? — попита тя, затаила дъх.

— В известен смисъл. Само че нищо не я събужда. Лекарите го наричат *кома*.

— Кома! — извика Саманта.

— Не — побърза да каже Джак, — не е толкова лошо, колкото звучи.

Предаде им накратко обяснението на лекаря, после импровизира обнадеждаваща бодрост в гласа:

— Кома е онова, което прави мозъкът, когато има нужда да фокусира цялата си енергия върху оздравителния процес. Щом оздравее достатъчно, пациентът се събужда.

— Невинаги — предизвика го Саманта. — Понякога хората остават в кома с години. Понякога *кома* е просто синоним на *зеленчук*.

— Но не и в този случай — настоя Джак. — Майка ви ще се събуди.

— Откъде знаеш?

Той не знаеше, но всичко, освен тази възможност беше немислимо.

— Лекарят нямаше никакви основания да смята, че тя няма да се оправи — погледна Хоуп, но тя беше сведена над котката и раменете ѝ трепереха. Той приклепна на пода и я прегърна. — Трябва да бъдем оптимисти, това е най-важното. Трябва да идем там и да кажем на майка ви, че ще се оправи. Ако ѝ го казваме достатъчно често, то ще стане.

Саманта издаде някакъв странен звук. Той вдигна глава тъкмо навреме, за да види как тя върти подигравателно очи, но те бяха пълни със сълзи, когато срещнаха неговите.

— Имаш ли по-добро предложение? — предизвикателно я попита той.

Тя мълчаливо поклати глава.

— Добре, тогава ето какво смятам, че трябва да направим: да закусим и да тръгваме за Монтерей.

Хоуп тихо въздъхна.

— Може би трябва да стоя тук — тя гушна котката до гърдите си.

— Не искаш ли да видиш мама?

— Да, но...

— Уплашена е — каза Саманта с отвращение. — Е, аз също, Хоуп, но ако седим вкъщи, никога няма да узнаем дали наистина е жива.

— Жива е — намеси се Джак.

Хоуп вдигна обляното си в сълзи лице към сестра си.

— Ами ако Гуинивер умре, докато ме няма?

— Ветеринарят каза, че има още време.

— Но не много.

— Хоуп, тя няма да умре днес.

— Май има нещо, което не знам? — попита Джак, като ги гледаше недоумяващо.

— Гуинивер има тумор — обясни Саманта. — Ветеринарят искаше да я приспи завинаги с инжекция, но Хоуп не му позволи.

Значи котката беше смъртно болна. Джак се питаше какво още би могло да се окаже не в ред, когато Хоуп го погледна през сълзи:

— Не я боли. Ако я болеше, щях да му позволя да го направи. Но аз обичам Гуинивер и тя го знае. Искам да го знае малко по-дълго време. Какво лошо има в това?

— Нищо — отвърна безсилно Джак.

Саманта се възпротиви:

— Приоритети! — викна тя на сестра си. — Мама винаги говори за тях. Въпросът е, че Гуинивер няма да умре днес. Ако не беше станала катастрофата, щеше да я оставиш у дома и да идеш на училище. И така, ако я оставиш вкъщи сега, тя няма да знае дали си на училище, или си при мама. Но мама ще знае.

Джак тъкмо си мислеше, че тя го каза много добре, когато по-голямата му дъщеря се обърна към него:

— Нали ще се обръснеш и пооправиш, преди да идем, татко? Изглеждаш отвратително.

— Благодаря! — и като потупа Хоуп по рамото, той се надигна от пода. Определено имаше нужда от освежаване, затова отиде да направи кафе.

Изследва цялото съдържание на хладилника и на фризера в напразно търсене на кафе на зърна, преди да чуе думите на Саманта: *В кутията е!*

Вдигна глава. Двете сестри стояха на вратата на кухнята, втренчени в него. Той се опита да звучи авторитетно.

— Винаги е държала зърната кафе в хладилника.

— Вече не — отвърна Саманта, без да повишава глас.

Рейчъл винаги правеше същото.

Тъй като добре знаеше, че не трябва да възразява на този тон, той затвори хладилника. Керамичните кутии на Рейчъл, ярко оцветени с рисунки на зеленчуци, бяха наредени на кухненския плот. Отвори *домата* и намери в него захар, отвори *зелката* и намери макарони, отвори *патладжана* и откри някакви нагризани неща, които не можа с точност да определи.

— Почерпка за котката — подсказа му Хоуп. — Опитай с *краставицата*.

— *Креставицата* трябва да е за спагети — каза той и отвори една дебела жълта *чушка*, пълна с брашно. *Креставицата* бе единствената, която оставаше. — Това не е Рейчъл — спореше той, докато слагаше с лъжичка зърна кафе в кафемелачката. — *Креставицата* е направена за спагети. Това е близко до ума, заради формата ѝ.

— Мама казва, че понякога трябва да се излиза от калъпа — каза Саманта. — Кога тръгваме?

— Веднага щом пия кафе и взема душ.

— След колко време ще стане това?

Часовникът в кухнята показваше седем и четирийсет. Това бе още една керамична вещ, несъмнено излязла изпод ръката на Рейчъл — представляваше бобър с дълги мустаци.

— След двацет минути — той се обърна към Саманта и въпросително вдигна вежди. — Това устройва ли те?

— Не е нужно да си язвителен, просто питам. Ние също трябва да си вземем душ и да се облечем. А ако не ходя на училище, ще е нужно някой да прави записки, да получава домашните ми и да обяснява отсъствието ми вместо мен. Така че имам да проведа и някои разговори.

Тя тръгна, като дръпна и сестра си.

Джак също трябваше да проведе няколко разговора по телефона, но се налагаше те да почакаат. Имаше чувството, че започва един безкраен ден.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ако Джек знаеше някакъв друг път за Монтерей, би тръгнал по него, но такъв нямаше. Саманта седеше на първата седалка с все още мокра коса и стиснати устни, вперила очи в пътя. Хоуп беше седнала зад тях, стиснала кожената облегалка до рамото на сестра си така, че кокалчетата на ръката ѝ бяха побелели.

Джек знаеше какво си мислят момичетата. Той също го мислеше и се надяваше, молеше се разчистването на мястото на катастрофата да е свършило. Като не знаеше какво друго да стори, той пусна радиото, за да отвлече мислите им, и наистина успя, макар и за минута.

— Точно това искахме да чуем — отбеляза Саманта в отговор на репортаж за глада и смъртта в още една малка африканска държава. Като не пропускаше да хвърля по някой нервен поглед към шосето, тя натисна друг бутон, после още един, още един. — Ти изобщо слушаш ли музика?

— Ами какво беше това, което чу преди секунда?

Саманта продължаваше да натиска бутоните.

— Гръцки акорди, освен това няма да можем да чуваме нищо както трябва. Много пращи — тя загаси радиото, хвана се за ръкохватката, която висеше над вратата ѝ, и впери поглед в пътя.

Джек намали скоростта, за да вземе първия от многото завои.

— Какво слушаш обикновено? — кротко попита Джек.

— Компактдискове — рязко отвърна Саманта.

Хоуп я погледна смирено.

— Мама слуша новините.

— Не и когато някоя от нас лежи полумъртва в някаква болнична стая.

— Майка ти не е полумъртва — възрази Джек.

— В кома е! Какво му казваш на това? Хората в кома много често умират. Лидия имаше чичо, който беше в кома в продължение на месеци, докато най-накрая го изключиха от машините, и той умря за пет минути.

— Състоянието на майка ти е съвсем различно. Тя дори не е включена на апарати. Единствените машини в стаята са тези, които следят жизнените ѝ показатели, така че да знаят дали нещо се променя...

— Виж! — прекъсна го Саманта. — Ето къде е станало. Виж, че липсва част от серпантината, пък и всичката тази пръст по шосето, където не се предполага да има такава... Тук е станало, нали? — настоятелно питаше тя, като извърташе глава, докато отминаваха мястото, без да откъсва очи от него. — Намали! Искам да видя.

Джак продължи да кара.

— Няма нищо за гледане. Колата е била изтеглена, вероятно вече е в сервиза.

И двете момичета се взираха през задното стъкло.

— Катрин каза, че е била ударена — каза Саманта. — Какво е станало с другия шофьор?

— Не знам — излъга Джак.

Тя отново го атакува:

— Знаеш, но не казваш. Познавам по гласа ти. Мама би искала да знаем.

Джак не ѝ повярва особено, пък и това нямаше значение сега. Раздразнен, че е притиснат да се опълчва срещу Рейчъл, той каза:

— В този момент майка ви би искала да говорите хубави неща или изобщо да не говорите.

— Това го казваш ти, а не тя. Тя иска от нас да казваме онова, което мислим, а аз смятам, че катастрофата е била по-сериозна, отколкото ни казваш, което означава, че всички здраво сме загазили. Ами ако тя не се събуди?

— Ще се събуди.

— Няма да живея в Сан Франциско. Всичките ми приятели са тук, няма да се местя.

— Боже мой, та ти вече умори и погребя майка си — нападна я Джак.

— Тате! — дочу той уплашен вик зад себе си. Лицето на Хоуп беше запълнило огледалото за обратно виждане.

— Тя няма да умре, Хоуп. Ще се оправя. Казах ти го и наистина го вярвам. Катастрофирала е едва преди дванайсет часа. Това е най-критичната част. Оттук нататък нещата ще се оправят, нека не бързаме.

Да се надяваме, че докато стигнем до болницата, майка ти ще се е събудила и ще иска закуска.

Рейчъл не искаше нищо. Когато пристигнаха, тя беше в същото неконтakтно състояние, в каквото Джек я бе видял по-рано. Сърцето му отново се сви, като я виждаше така, и от страх, че само след миг тя може да умре.

— Тя спи — прошепна Хоуп и той за малко щеше да ѝ повярва. Като се изключи синината, видът ѝ беше съвсем нормален. Можеше да е излязла от кома и да е заспала съвсем невинно. Лекарите може да са опитвали да се свържат безуспешно с него в колата.

Приблужи леглото, изпълнен с надежда. Потърка бузата ѝ. Когато тя не реагира, стисна ръката ѝ.

— Рейчъл?

— Не я безпокой! — извика уплашено, Хоуп.

Саманта не каза нищо. Очите ѝ бяха широко отворени, а лицето — пребледняло.

Като отстъпи чак до стъклената плъзгаща се врата, Джек постоя с момичетата, докато свикнат с гледката, а той самият се пренастрои към липсата на промяна в състоянието на Рейчъл. Когато овладя напълно разочарованието си, той прошепна:

— Видяхте ли? Никакви респиратори, никакви апарати за поддържане. Счупила си е крака, ето гипсът. Нарязала си е ръката, затова е бинтована, а синините по лицето показват къде се е ударила в колата. Помниш ли как веднъж те удариха с тенис топка в окото, Сам? Беше черно, синьо, виолетово през първата седмица, после стана зелено, жълто, и отново възвърна нормалния си цвят. Но му трябваше време.

Саманта кимна, без да откъсва очи от Рейчъл.

— В системите, които са ѝ включили, текат лекарства и храна — продължи той, защото нямаше какво по-добро да каже. — Екранът зад нея регистрира дейността на сърцето, нивото на кислорода. В сестринската стая има човек, който наблюдава всичко това и разбира, ако настъпи промяна. Освен това могат да наблюдават майка ви и през стъклото. Ето защо е тук, а не в обикновена стая.

Хоуп се приближи по-близо до него.



— Виждате ли най-горната линия, която показва пулса на сърцето? Онази малка зелена линия, която мърда нагоре-надолу? Виждате ли колко постоянна е? — почувства, че Хоуп кимна, облегната на ръката му. — Искате ли да кажете на мама, че сте тук?

Сестрите се смутиха.

— Саманта?

Тя изглеждаше не по-малко беззащитна и уплашена от Хоуп.

— Тя може ли да ни чуе?

— Лекарите казват, че не може. Но, струва ми се, че ако можеше, би искала да знае, че вие сте тук.

— Какво да кажем?

— Каквото искате.

— А ти ще говориш ли с нея?

Веднага разпозна предизвикателството, затова се приближи до леглото, взе ръката на Рейчъл, наведе се и я целуна по челото. Остана близо до нея, подпрял лакът на перилото на леглото.

— Здравей, ангелче. Как я караш? Виждаш ли, казах ти, че ще се върна, и ето ме тук. Доведох и момичетата. Те са ей там до вратата. Малко ги е страх от апаратите и от всички тези неща.

— Аз не се страхувам — каза Саманта и неочаквано се озова до него. — Здравей, мамо! — чу я как преглъща и видя как стисна перилото на леглото. — Аз съм, Сам. Боже, виж си лицето! Какво си направила? — а с крайчеца на устните си тя прошепна на Джак: — Това е тъпо. Тя не може да ни чуе.

— Сигурна ли си?

— Не.

— Тогава не прави догадки.

Той се огледа за Хоуп, която все още беше до вратата. Но когато я подкани с кимване да се приближи, тя се сви и отстъпи.

— Какво правят, за да я събудят? — попита Саманта.

— Виждаш ли тази венозна система? — той посочи една от тръбичките, която може би не беше точно онази, която лекарят имаше предвид. — Това пречи на отока в главата ѝ да нарасне, за да могат кръвта и кислородът да текат нормално и да лекуват наранените тъкани.

— Защо просто не ѝ бият някоя инжекция или нещо от този род, за да я събудят?

— Не става така.

— Пита ли ги?

— Не.

— А потърси ли специалист?

Той се втренчи в нея.

— Това беше първото, което направих. Можеш да ми имаш поне малко доверие! — обърна се към Рейчъл и съвсем весело каза: — Това момиче откъде е взело тази уста?

— Като че ли ти си идеален — прекъсна го Саманта съвсем сериозно.

Джак предпочиташе дъщеря си, когато беше уплашена и не се правеше на много умна. Не знаеше дали е от възрастта, или просто той бе причина да проявява най-агресивните си черти. Във всеки случай не му се искаше да се сдърпат, особено пък толкова близо до Рейчъл, където би могла да ги чуе.

— Виж какво ще ти кажа. Оставям ви тук да поговорите с майка си. Не се притеснявайте, кажете й колко съм ужасен. Кажете й, че е по-добре да се събуди, защото вие няма да се преместите в града за нищо на света. Кажете си всичко, за да ви олекне. Аз трябва да говоря по телефона.

Обърна се и видя Катрин. Стоеше, прегърнала Хоуп.

— Здравсти, Катрин. Ще изляза в коридора — като минаваше край Хоуп, той й каза: — Няма да се бавя.

Почувства се като дезертър, но какъв смисъл имаше да стои. Саманта не можеше да каже нищо добро в негово присъствие, Хоуп не искаше да помръдне от вратата, а и Рейчъл не желаше да му помогне ни най-малко.

— Тук ли е доктор Бауер? — попита той сестрите на гишето за информация.

— Преди обед във вторник преподава в града — отвърна сестрата, която наблюдаваше мониторите.

— Вие ли сте мистър Макджил? — попита една жена, която се занимаваше с документацията. Носеше копринена блуза под лабораторната си престилка и големи перлени обици. Джак подозираше, че ги е сложила, с цел да изглежда по-възрастна от трийсетте години, които той й даваше.

— Да, аз съм Джак Макджил.

Тя остави писалката си и протегна ръка:

— Аз съм Кара, доктор Кара Бейтс. Работя в неврологията. Заместничка съм на доктор Бауер. Той прегледа жена ви, преди да тръгне. Тя се държи.

— Но още не се е събудила. Той спомена някакво черепно налягане. Какво става с него?

— Същото е.

— Значи венозните вливания не помагат?

— Може и да помагат, защото не се е влошило. Ще трябва да почакаме още малко, за да видим подобрене.

— И няма какво друго да правим междуременно?! — попита той, като чуваше гласа на Саманта да изговаря тези думи. По дяволите, той също беше уплашен!

— Засега не. Това вашите момичета ли са? — попита Кара Бейтс, като посочи с поглед стаята.

От другата страна на стъклото Катрин бе придумала Хоуп да застане до леглото на Рейчъл. Макар Саманта да бе висока почти колкото Катрин и цяла глава над Хоуп, и двете момичета изглеждаха много малки и много уплашени.

— Не съм сигурен, че трябваше да ги водя. Може би щяха да се чувстват по-добре у дома. Непрекъснато им повтарям, че е нещо временно, но им е трудно да приемат гледката. Не знам какво още да кажа, за да направя нещата по-поносими.

— Нека аз да опитам тогава — предложи Кара.

Джак бе готов да ѝ прости носенето на онези огромни перли, ако успее. Заведе я до стаята, но изчака на вратата, без да влиза. Съвсем внимателно тя каза на момичетата онова, което Стив Бауер му беше казал по-рано. Те слушаха и очите им се местеха от лицето на Рейчъл към Кара и обратно. Кимаха, когато лекарката ги питаше дали разбират, и не се стреснаха, щом им каза какво могат и трябва да правят. Докато свърши, Хоуп вече стоеше до Рейчъл доброволно, а Саманта държеше ръката на майка си. Изведнъж Джак се ядоса, че две непознати жени бяха успели да се разберат така добре с дъщерите му, за разлика от него.

Не очакваше хората от семейството му да са такива. Неговите близки трябваше да са дружни и общителни. Семейството му сега трябваше да бъде всичко, което в детството не беше.

Не желяеше да се поддаде на чувството за неуспех и закрачи по коридора към телефона.

Джак се пребори със смуцаващите го мисли и проведе два телефонни разговора до Сан Франциско.

— „Сънг и Макджил“ — каза Кристина Чиани. Тя беше с Джак още от самото откриване на фирмата — отначало като администраторка, после като главен помощник и като представително лице. Макар и десет години по-възрастна от него, годините не й личаха. Косата й имаше тъмен махагонов блясък, мургавата й кожа бе все така гладка, а усмивката и маниерът й на поведение бяха спокойни и приветливи. Още от самото начало, застанала зад бюрото, тя излъчваше някаква аура на успех дълго преди да го бяха и сънували. Сега тя отговаряше на телефона за информация само когато редовната администраторка беше в почивка. Посвещаваеше останалото си време на документацията и поддържането на връзки с обществеността.

Най-ценното й качество беше неизменната й вяност към Джак.

— Здравсти! — поздрави с облекчение той, когато чу гласът й да пробива натрупаните в съзнанието му тревоги. Тя беше истински остров в неговия внезапно потъващ свят.

— Джак! Толкова съжалявам за Рейчъл! Как е тя?

— В кома. Нараняванията й не са особено тежки, като изключим това на главата. Но то си е твърде сериозно. Не знам какво ще се случи.

— Не искам дори да си представя, толкова съжалявам. Как са момичетата?

— Уплашени са.

— Мислиш ли, че тя ще е по-добре в някоя болница тук?

— Още не. Този екип засега ми изглежда много надежден. Но ми трябва специалист, за да знам нещата със сигурност. Можеш ли да ми намериш името на най-добрия невролог в града?

— Готово — каза тя с благословена увереност.

— Какво става при вас?

Последва пауза, а след нея едно измъчено:

— Не питай...

— Изгубихме ли поръчката в Монтана?

— По-лошо, не успяхме. Пренасрочиха срещата за следващия вторник.

Беше прекалено уморен, за да се засмее. Само Тина го разбираше достатъчно добре, за да формулира нещата по този начин. Беше го наблюдавала през годините на нарастващ успех, когато адреналинът се покачваше и се сбъдваха най-невероятни мечти. Но нещо беше станало с радостта — все по-рядко им се случваше да се радват. Имаше все по-малко действително проектиране, по-малко творческо удовлетворение, но много повече делови срещи...

— Би трябвало да бъда поласкан — каза той. — Ами Напа? — беше проектирал някакъв ресторант и имаше уговорена среща със собственика, както и с електротехника, водопроводчика и консултанта по кухненско обзавеждане.

— Следващата сряда.

— Добре. Искам да имаме готови чертежи предложения дотогава. А Сан Хосе? — очакваха от него да проведе предварителна среща със собствениците на една компютърна компания, която беше надраснала своето пространство и искаше да строи.

— Също в сряда. Дейвид настояваше за този петък, иска да ги хване на въдицата. За щастие, те нямаха възможност. Трябва да бъдеш в Остин в петък — като си пое дъх, тя продължи: — Мислиш ли, че ще успееш?

Джак затвори очи и разтри уморените си клепачи. Застанал до телефона, той се чувстваше като обвит в мъгла.

— Кой знае... Тя може да се събуди още днес. Или утре. Или в четвъртък. Или следващата седмица. Непредвидимо е.

— Ще останеш ли при момичетата?

— Ами нямам дрехи. Всъщност — със сигурност поне за една-две нощи, докато разберем какво става. Рейчъл ще се събуди. Твърде е здрава, за да не го направи. Но не трябва да забравяме, че кракът ѝ е смачкан и няма да може да кара, та аз ще трябва да направя нещо за момичетата — той приглади нервно косата си. — В Остин за петък е малко несигурно, но засега го остави. Разчисти ангажиментите ми за утре, ще карам ден за ден.

— Дейвид няма да е доволен.

— И аз така смятам — но Джак не можеше да се притеснява за Дейвид. Сега в живота му имаше по-важни хора.

Вторият разговор, който проведе, беше с един от тях. Нейното „хей“ беше по-нежно от всякога, но чувството за обгърнала го мъгла не

го напускаше.

— Джак! — обръщението ѝ достигна до ушите му заедно с доволната ѝ усмивка, на която обикновено се радваше. На Джил ѝ харесваше да ѝ се обаждат, да бъде с нея, и никога не го криеше. Кой мъж не би оценил това?

— Не мислех, че ще се обадиш толкова скоро — каза тя и той долови усмивката ѝ в слушалката. — Срещата приключи ли?

— Изобщо не се състоя. Имам проблем, Джил. Рейчъл катастрофира. Сега е в интензивното отделение, а аз съм тук с момичетата.

Последва пауза, а след нея — едно предпазливо и лишено от усмивка *В Биг Сур ли?*

— Не, в Монтерей. Тя е в кома — премина към обяснения на най-важните неща от случая. — Би могла да се събуди след пет минути, пет дни, пет седмици — или никога. Лекарите няма как да го разберат, а момичетата са ужасени. Не мога да ги оставя сами точно сега.

Паузата, която последва, беше достатъчно дълга, за да може той да чуе достатъчно ясно и високо смущенията в собственото си напрегнато съзнание. Най-сетне Джил отрони:

— Няма да успееш за бала.

Разочарованието ѝ беше така доловимо, както радостта ѝ. Тя не криеше чувствата си и обикновено това беше в нейн плюс. Той предпочиташе да е така, когато чувствата ѝ бяха положителни.

— Не, освен ако не се събуди през следващите няколко часа. Съжалявам, Джил, наистина. Знам какви усилия си вложила в тази вечер, но не си единствената, която разочаровам. Отмених три срещи днес и казах на Тина да направи същото и за утре. Стоя, гледам Рейчъл и си мисля, че трябва да има нещо, което някой да може да направи, за да я изкара от това състояние. Но никой няма отговорите, излиза, че цялата работа зависи от това проклето изчакване.

— Не можеш да стоиш там през цялото време. Няма ли някой, който да може да остане с момичетата довечера?

Дънкан Блай би могъл, предположи той. Може би дори Катрин Евънс. Но той си спомни сцената, на която току-що бе станал свидетел, и отново почувства същото раздражение, примесено с предпазливост и гордост.

— Момичетата са моя отговорност, все още са малки. Не разбират защо се е случило всичко това. Не че аз разбирам. Но не мога да ги оставя, Джил. Не и днес. Положението е твърде несигурно. Имам предвид, че не знам какво да им кажа, как да направя нещата малко по-добри. Не мога просто да седна в колата и да си тръгна. Вярвай ми, това не влизаше в плановете ми за днес.

— Аз съм заместник-председател на вечерта — каза Джил.

Това, което премълча, защото не бе проклета, беше, че не иска да е без партньор.

— Каза ми, че ще обикаляш през повечето време — напомни й Джак.

— Но исках и ти да си там — не беше хленчене, а по-скоро примирение, което още повече засили чувството му за вина.

— Знам — той замълча, разкъсван между онова, което искаше Джил, и онова, което той искаше да ѝ даде, но не можеше. — Знам. Но съм спал не повече от час през последното денонощие. Пристигнах тук с лаптопа си и купища документи, без дрехи за преобличане, без гребен и самобръсначка. Ако се опитам да пътувам сега към града, ще клюмна или на волана, или по средата на официалната ти вечеря. И едното, и другото не са особено приятни. Чувствам се наистина зле, Джил. Ако можех да бъда на две места едновременно, нямаше да се колебая.

— Тя вече не е твоя жена.

Това също беше казано тихо, просто като факт. Но онова, което Джак проумя, беше съвсем различно: *Ходя с теб от две години, Джак. Вече съм се запознала с твоя бизнес партньор, ходила съм на твои бизнес вечери, прекарвала съм уикенди с теб тук или в Тахое, дори съм се срещала с дъщерите ти. Това да ти говори нещо? Не означавам ли вече нещо повече за теб от твоята бивша съпруга?*

Дейвид беше казал нещо подобно. Джак ѝ отговори по същия начин:

— Тя може да ми е бивша съпруга, но моите момичета не могат да станат бивши. Те все още са ми дъщери — съзнанието му изведнъж се проясни, щом стана въпрос за това. — Те са само на тринайсет и на петнайсет. Майка им е в кома, от която може или да се събуди, или да умре — следващите ден-два са най-критични. Как да ги оставя сами тук, за да ида на парти в града? — зърна Катрин, която се насочваше

към него. — Хей, трябва да вървя. Наистина съжалявам, ще ти се обадя по-късно, става ли?

Затвори телефона и се стегна. Катрин, изглежда, беше поспала малко и беше доста по-свежа. Лененият ѝ костюм бе леко измачкан, но гримът ѝ бе безупречен, къдриците ѝ — също. Изражението ѝ беше съвсем делово.

— Момичетата още ли са при Рейчъл? — попита той.

— Да — тя мушна ръка в джоба на панталона си. — Към града ли ще тръгваш?

— Не, току-що отмених всичко, за да бъда тук.

Тя, изглежда, се изненада, но в този миг някой я повика. Извърна глава и устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка.

— Как върви, Дарлен?

Дарлен дори не забави крачка. Белите ѝ зъби се откроиха на черното ѝ лице, докато отмина с окуражително вдигнат към Катрин палец.

Джак се отдели от телефонната кабина. Когато Катрин тръгна редом с него, той каза:

— Не мислеше, че ще остана, нали?

— Не знаех какво да мисля. Знам за теб само онова, което съм чула от Рейчъл. А според нея си по-добър в тръгването, отколкото в оставането. Чувствала се е изоставена.

Той се спря. Катрин също.

— Изоставена? — повтори като ехо той. — Не аз си тръгнах от този брак, а Рейчъл. Тя беше тази, която си събра багажа и напусна града.

Катрин се канеше да възрази, но стисна устни и само кимна.

— Давай — подкани я той. — Кажки каквото искаш.

Беше достатъчно уморен, объркан и притеснен, за да подхваща нова битка.

Тя се замисли за миг. Когато заговори, тонът ѝ беше спокоен, но погледът — малко предизвикателен.

— Щях да кажа, че според Рейчъл ти вече си бил тръгнал. Нейното преместване е било просто отговор. Сан Франциско я задушавал, не можела да рисува там. Била разочарована и отегчена.

— Ако е била отегчена, вината си е нейна. Имаше много неща, които можеше да прави, но не пожела — каза си, че трябва да махне с



ръка на всичко това. Нито времето, нито мястото бяха подходящи. Но Катрин Евънс беше разчоплила една позараснала рана. Реши да отстоява позицията си. — И тя обвинява мен, че е била отегчена, така ли?

Катрин сви рамене.

— Единственият човек, с когото искала да върши тези неща в града, си бил ти, а не си бил край нея.

— Не, не бях — за този спор определено не беше нито времето, нито мястото, но, по дяволите, приятелката на Рейчъл го обвини, че е напуснал жена си. Той можеше да се старае да говори по-тихо, но не и да остави обвинението без отговор. — Изгърбвах се от работа, за да си създам име и клиентела, така че семейството ми да живее в добро жилище и да се храни добре, а освен това и за да може тя да рисува, без да се притеснява за парите. Не желаше да взема заеми от родителите си, аз пък исках да ѝ дам всичко, което смятах, че заслужава. — *Стига*, извика някакъв глас в него, но пренапрегнатото му съзнание не го послуша. — Какво, по дяволите, исках от нея? Да се издокара и да излезе с мен веднъж или два пъти седмично. Толкова ли много беше това? Бог е свидетел, че го е правила достатъчно като дете. Била е отгледана в добра среда. Знаеше какво да прави на събирания дори със затворени очи. Освен това осъзнаваше, че това е бизнес. Ако искаш да си изградиш име, трябва да бъдеш срещан тук и там.

— Знаела е това — отстъпи Катрин. — Повече се е притеснявала от пътуването. Според думите ѝ си бил много често на път.

Джак изруга наум, но спокойно продължи:

— И Рейчъл ти е доверила всичко това? Странно, че не ми е казвала за теб. Коя, по дяволите, си ти, за да заставаш между мен и жена ми?

— Тя ти е бивша жена — напомни му Катрин видимо смутена, — а ти попита коя съм аз. Приятелка на Рейчъл. Обичам нея и момичетата. Те ми са като родно семейство и не искам да ги нараняват.

— А аз го правя, така ли? Не е вярно! — едва не кресна той. Този път започна и нямаше какво да го спре.

Дори и само напук на Катрин Евънс, Джак се залепи за дъщерите си. Остана с тях до леглото на Рейчъл за известно време, после ги заведе в закусвалнята, върнаха се отново при майка им, сетне обядваха.

Междувременно говори с невролог от града, който се съгласи да види Рейчъл на следващия ден.

От медицинския персонал, който влизаше и излизаше от стаята на Рейчъл, само сестрата, която отговаряше за случая, даваше големи надежди. Името ѝ беше Синди Уинстън. Носеше бели гамаша, дълга блуза, която да прикрива пълнотата ѝ, и очила с дебели лещи, но излъчваше спокойствие и умилителна стеснителност. Говореше бавно и тихо и изглеждаше много чаровна. Кара Бейтс се държеше като учителка, а Синди Уинстън — като приятелка. Момичетата се придържаха към всяка нейна дума.

— Продължавайте да говорите — посъветва ги тя. — Кажете ѝ какво правите — погледна към Рейчъл. — Разказвайте ѝ анекдоти. Кажете ѝ, че сте тъжни, ядосани или пък уплашени — тя отново погледна момичетата. — Можете да се смеете или да плачете. Това са все нормални неща, тя ще ги разбере.

— Ами ако няма за какво повече да ѝ разказваме? — попита Саманта.

— Тогава я докосвайте — Синди разгледа собствената си ръка. — Това е важно. Виждате ли ме? — говорейки на момичетата, тя масажираше рамото на Рейчъл. Не беше спирала през цялото време. — Майка ви чувства. Докосването е начин да се осъществи връзка. Не се страхувайте да вдигнете ръката ѝ или да срещете косата ѝ. Да раздвижите пръстите ѝ... — тя спря за миг, за да могат момичетата да осмислят съветите ѝ, после попита: — Има ли любим аромат?

Очите на Хоуп светнаха.

— Момина сълза!

— Може да донесете малко парфюм.

— И това ще помогне ли?

— Няма да ѝ навреди.

За жалост, успокоението на Синди Уинстън беше краткотрайно и конкретно. Джак спешно искаше да узнае кога ще се събуди Рейчъл. Никой не казваше.

За да не заспи, той изпи толкова кафе, че късно следобед започна да трепери. Когато Катрин пристигна с още няколко приятели, той едва изтрая да се запознае с тях. Веднага след това поведе момичетата към колата.

Едва бяха тръгнали и Саманта запита високо и смело:

— И сега какво ще правим?

— Какво да правим? — той беше твърде уморен, за да проумее въпроса ѝ.

— Ако мама умре.

— Тя няма да умре.

— Тогава ако полежи там известно време. Кой ще се грижи за нас?

— Аз, разбира се.

— И къде? — от въпроса ѝ струеше недоверие. Спомни си какво беше казала по-рано за Сан Франциско. Моментът не беше подходящ да я предизвиква, нито пък да се чуди какво да прави по-нататък в ситуация, която освен това не беше особено вероятна. Рейчъл щеше да се събуди. Докато се приберат, можеше дори да има съобщение за това на телефонния секретар.

— В Биг Сур — избра логичния и най-бърз отговор. Не мислеше за работа, не би и могъл. — Ако до утре не настъпи промяна, ще ида да си взема дрехи, докато сте на училище.

Сам беше ужасена:

— Не можем да ходим на училище!

— Не може да не ходите. Сега е краят на годината, не приближават ли изпитите?

— Да, но...

— Ще ви взема от училище — тъй като училището в Биг Сур беше само до шести клас, момичетата ходеха с автобус до Кармел. От Кармел до болницата в Монтерей имаше десет минути път с кола. — Можете да прекарате останалата част от деня в болницата.

— Като че ли мога да мисля за учене!

— Трябва да опиташ. Майка ти би искала това от теб. Трябва да се стараем да се държим нормално.

— Нищо не е нормално.

Заявяваше му истината право в очите, та му се прииска да я плесне.

— Виж, майка ти ще се събуди всеки момент. Това няма да продължи вечно.

— Откъде знаеш? — чу се тихото гласче на Хоуп зад него.

Той срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Защото майка ти е млада и здрава. Ще оздравее, ще се събуди.

— Но не знаеш със сигурност — заяде се Саманта.

— Не, знам. Каква е алтернативата? Нима предпочитате да се допусне, че тя ще умре?

— Не! Просто не знам какво ще става! Има един куп неща, които трябва да правим — лекар, зъболекар...

— Моят пикник...

— Моят бал, за който нямам рокля. Мама щеше да ме води по магазините тази седмица, но ако тя е в болницата, кой ще го направи?

— Аз — каза Джак.

Тя се отпусна на седалката и се загледа през прозореца.

— А, добре. Но ти нямаш време, ти никога нямаш време.

— Ще намеря.

— Колкото намери за моите гимнастически състезания.

Нейните гимнастически състезания... Не беше тренирала гимнастика от години, беше се отказала доста преди развода. Имаше време, когато присъстваше на всяко състезание. После работата беше започнала да му пречи и той взе да пропуска все повече и повече състезания. Тя беше малка тогава, не бе предполагал, че е запомнила. Но беше шокиран не само защото наистина помнеше, а по-скоро от злобата, с която го каза.

— Това е нещо друго — само това може да отвърне. После се ядоса, задето Саманта го караше да се оправдава, когато всяка история можеше да има две гледни точки. Затова вдигна ръка:

— Знаете, че това, което се случи с майка ви, се оказа не по-малко тежко и за мен! В момента съм нещо повече от уморен. Бих желал малко тишина.

— Ти обади ли се на баба?

Той изпъшка сразен. Не беше за вярване, но и през ум не му мина за Виктория Кийтс. Но в това нямаше нищо невероятно в края на краищата. Виктория изпращаше разточителни подаръци, но рядко правеше лични посещения. Тъй като подаръците бяха предимно нежелани и оставаха неизползвани, присъствието ѝ в живота им беше сведено до минимум. Обаждаха се по телефона, но разговорите много често бяха съвсем мъчителни.

— Не — отвърна той с възможно най-благ тон, — не съм. Мисля да почакам. Ако майка ви се събуди скоро, няма да има никаква нужда

да го правя — измъкваше се като страхливец, но какво пък толкова — и без това имаше достатъчно друга работа.

Почувства Хоуп като малка плаха топлинка до рамото му още преди да е проговорила.

— Какво ще правим за вечеря? — попита тя.

Джак се сети за черни вратовръзки и смокинги, за говеждо „Уелингтън“, за елегантните танци с Джил, която го обожаваше... Вечеря, пазаруване, лекар, зъболекар, пикник! Обзе го паника и той се запита дали е готов за задачата, която Рейчъл неволно му беше поставила.

Какво щяха да правят за вечеря?

— Нещо — измърмори той объркано. — А сега тихо! Оставете ме да си почина.

— Да не смяташ да заспиш на волана? — попита Саманта, но въпросът беше зададен повече от страх, отколкото за да го предизвика.

— Виж какво ще ти кажа: твоята задача е да следиш, че няма да го направя. Гледай лицето ми. Ако очите ми се затворят, удари ме!

Останалата част от пътя бе измината в мълчание. Джак съзнаваше, че небето е ясно, че слънцето се е плъзнало ниско над океана, за да позлати хълмовете, че е пролет, а не зима. Беше твърде уморен обаче, за да вижда багрите.

Отминаха мястото на катастрофата без коментари. Стигнаха до дъбовата горичка и редицата пощенски кутии, свиха от шосето и бързо потънаха сред растителността в каньона. Колкото по-високо се изкачваха, толкова повече се сгъстяваха дърветата. В момента, в който спряха пред къщичката, Хоуп каза нещо за Гуинивер и хукна от колата. Саманта я последва, изкрещявайки нещо за неотложни телефонни разговори.

Джак се изправи и прихлопна омаломощен вратата на колата. Остана като закован на място — също както му се беше случило по-рано на същия ден. Нещо във въздуха го държеше в плен, нещо в късните следобедни сенки, величието на секвоите, тишината и уханието.

Уханието — то беше причината. Миришеше на чисто, свежо, ведро. Вдишваше и издишваше ненаситно.

Заслушан в тишината, той усети, че изопнатите му нерви се отпускат. Остана още малко да се наслади на новото чувство.

Когато се успокои, влезе вътре да се погрижи за вечерята.

## ПЕТА ГЛАВА

Хоуп се събуди със стомашни болки. Свита на топка, тя тъкмо си беше метнала завивката презглава и си мислеше колко хубаво би било, ако Рейчъл е там, когато чу жално мяукане. Веднага отхвърли завивката и скочи на крака. Гуинивер беше клекнала на дървения под и я гледаше умолително. Недалеч от нея се намираше причината за нейното неудобство.

— О, миличка, няма нищо, няма нищо! — зауспокоява я Хоуп и нежно я вдигна и прегърна. — Това не е проблем, не е никакъв проблем. Мога веднага да го почистя. Ти си такова добро момиче.

Тя внимателно постави котката на леглото си и хукна да изчисти следите от среднощното ѝ изпускане, преди да ги види Саманта или, още по-лошо, баща ѝ.

Саманта се събуди с разтегната жила в шията. Чак когато притисна слушалката към ухото си с рамо и премигна от болка, се досети за причината. *Рецидивиращи смущения при натоварване на езика* — така го наричаше майка ѝ. Но какво можеше да направи? Трябваше да се обади на Шели заради математиката, на Джон — заради биологията, на Аманда — заради испанския, и докато приключи с тях, Брендън ѝ позвъни, за да ѝ дрънка празни приказки, очевидно уверен, че тя примира да слуша гласа му. После пък Линда. В колко часа приключиха? Дванайсет и половина? Или един?

— Интензивното, моля — каза тя на администраторката. Когато я свързаха с някаква сестра, Саманта се представи с подobaваща увереност, с която според майка ѝ щеше да получи нужните отговори. Беше цял театър. Вътрешно тя изобщо не изпитваше каквато и да е увереност, дори ужасно се страхуваше, че Рейчъл може да е умряла през нощта.

— Как е майка ми?

— Справя се чудесно.

Надеждите ѝ се възродиха.

— Събуди ли се?

— Не, още не.

Тогава какво би могло да означава това *чудесно*?

— Благодаря — каза тя с неприкрито разочарование и затвори.

Обгърнала с ръце коленете си, тя хапеше бузата си отвътре и се поклащаше напред-назад. Значи това беше нейното наказание — да бъде оставена сама с баща си. То доказваше онова, което Рейчъл се беше опитвала да ѝ обясни предишния следобед: макар Саманта да се оплакваше, че майка ѝ не ѝ позволява да си направи татуировка, тя няма представа колко голяма късметлийка е всъщност.

Саманта се замисли за този спор. Ако не беше се състоял, Рейчъл нямаше да бъде толкова разсеяна. Щеше да си остави книгата за групата в кухнята, вместо да я носи в ателието. Ако не се беше върнала да я вземе, щеше да бъде на шосето две минути по-рано, а ако беше станало така, нямаше да бъде блъсната. И така — беше ли нейна вината за катастрофата?

Не беше честно... Учеше най-старателно, а все получаваше петици вместо шестици. Не можеше да свири на флейта като Лидия или да пее като Шели. Беше най-добра по гимнастика, но после взе, че порасна. Сега силата ѝ беше във външния вид, но каква полза имаше от него? Рейчъл непрекъснато ѝ забраняваше всичко. Най-готините деца вече си пробиваха трета дупка в ушите и си правеха татуировки на глезена. Най-готините носеха туш за мигли и опънати по бюста блузки в училище. Е, без Лидия, но тя не беше готина.

Освен това знаеше, че ако плановете ѝ за бала не харесваха на Рейчъл, още по-малко вероятно беше да допаднат на Джак.

Джак отвори очи силно... възбуден. Още един абсурд в тази заплетена ситуация. Не си направи труда да се замисля какво беше сънувал. Нямаше нужда. Рейчъл беше навсякъде — във велурения халат, закачен на вратата, в шала на пъпки на люлеещия се стол, в сухите цветя в една ваза, която беше заоблена, зелена и... плодовита. Тя беше в кошата, претъпкан с дрехи за пране, в разхвърляната купчина книги и списания на пода до някаква огромна, полуоформена буца глина, от която излизаха много ръце, хванали разни бейзболни и една



каубойска шапка, която подхождаше на ботушите под нея. Безпорядъкът беше точно в стила на Рейчъл, но, по дяволите, той я виждаше дори и със затворени очи. Чаршафите бяха просмукани с ухание на момини сълзи.

Отърсвайки се от умората, той грабна телефона. Чу щракане, но не и сигнал. Натисна няколко пъти бутона, като се питаше какво ли още можеше да се развали. За щастие, сигналът се появи.

След не повече от минута узна с облекчение, че Рейчъл все още е жива; със страх — че е още в кома; и с неочаквана гордост — че Саманта е имала смелостта да се обади лично в болницата.

Не беше свикнал да изпитва такива силни емоции рано сутрин. Поне ерекцията му изчезна. Не му се искаше да анализира защо.

Отметна завивките, отиде до прозореца и като подпря лакът на рамката, надникна навън. Каньонът беше изпълнен със сутрешна мъгла. Но тя бе твърде различна от онази, която изпълваше двора му в града. Беше по-мека, по-нежна, изглеждаше някак фланелено сива и неясно зелена. И за миг, без да разбира какво го привличаше, той остана загледан така. Нищо не помръдваше. Нищо не се променяше. Виждаше дървета, мъх и мъгла. Усети, че го обзема сънлив унес.

— Тате!

Погледна през рамо към вратата, през тясната пролука се виждаше само лицето на Хоуп.

— Не ми е добре, тате. Стомахът ме боли.

Веднага го сви и неговият. Той се изправи.

— Как те боли — присвива те остро, така ли? — ако беше апандисит, щеше да си оскубе косите.

— Не, не остро.

Отиде до нея и сложи ръка на челото ѝ.

— Нямах температура. Мислиш ли, че е от нещо, което си яла?

— Ако ида на училище и ми стане лошо, ще трябва да те викат, а ако си в града, не можеш да дойдеш, затова може би трябва да си остана в леглото.

Не му изглеждаше болна. Луничките, които беше наследила от Рейчъл, бяха много нежни върху кремавата ѝ кожа.

— Не искаш ли да видиш майка си?

Очите ѝ се разшириха.

— Ако поспя тази сутрин, мога да ида, когато иде и Сам, нали?

Изглеждаше съвсем искрена. Значи беше заради котката.

— Къде е Гуинивер?

Бинго! Забеляза внезапната ѝ тревога.

— В леглото. Мисля, че и тя е зле. Ако остана тук с нея, и двете ще се почувстваме по-добре.

Джак разтърка тила си. Какво да каже?

— Е, това звучи чудесно. Само че какво ще стане, ако и утре една от вас не се чувства добре? Или вдругиден? — котката умираше. При това положение не можеше да се оправи за ден-два. — Разкъсвана между майка си и Гуинивер, би могла да пропуснеш останалата част от учебната година. Мисля, че нито една от тях не би искала да правиш това.

— Но ако ида на училище, а после ида да видя мама, Гуинивер ще бъде сама цял един дълъг ден.

— Сам не каза ли, че тя ще спи през повечето време?

Хоуп кимна хрисимо.

— Е? — настоя Джак.

Последва шумно преглъщане.

— Тя е моя котка. Не мога да я оставя съвсем сама. Не... не и сега. Аз я обичам.

Той я прегърна през раменете. Те бяха слабички и крехки под тениската, която стигаше до коленете ѝ. Между края ѝ и каубойските ботушки се виждаше съвсем малко от голите ѝ тънички крачета.

— Знам, че я обичаш, Хоуп — опитваше се да измисли разрешение на проблема. Ако децата бяха сгради, би могъл да прерисува фона. Беше много находчив, когато ставаше въпрос за архитектура. — Ще бъдеш с нея през целия уикенд.

Тя не каза нищо, само вдигна към него очи, пълни със сълзи. На лицето ѝ бе изписан страх. Той се почувства още по-ужасно.

Изведнъж се сети.

— Какво би казала майка ти?

Хоуп вдигна рамене.

— Щеше ли да ти позволи да не ходиш на училище?

— Не, но щеше да е тук да наглежда Гуинивер.

А той нямаше да го прави. Разбираше се без излишни думи. Щеше да остави момичетата на училище в Кармел, да се отправи на север към Монтерей и болницата, после още по на север — до Сан

Франциско, сетне обратно надолу — да вземе момичетата, и пак нагоре, отново до болницата. Биг Сур беше на четирийсет и пет минути южно от Кармел. Не беше разумно да прибавя още деветдесет минути към всичкото това пътуване само заради котката.

— Не мога да я оставя сама, тате — замоли го Хоуп. — Не и за цял ден, не и когато е толкова болна. Ти би ли оставил мама да лежи там съвсем сама през целия ден?

— При мама е друго. Има лекари и сестри... — когато тя започна да кима утвърдително, осъзна, че е паднал в капан.

Предаде се с въздишка. Но наистина не желаше Хоуп да пропуска училище — е, най-вече защото не искаше да кара чак дотук, за да я вземе по средата на деня. Трябваше да има и друг начин.

— Ами Дънкан? — досети се той. Ако човекът беше чак толкова предан, можеше да свърши и това. — Мислиш ли, че ще я наглежда?

Хоуп го погледна скептично.

— Него също го няма доста време. Но си идва вкъщи за обяд. — Лицето ѝ леко се проясни. — Бих могла да го попитам.

Дънкан имаше контрапредложение, което Хоуп хареса още повече, макар Джак да не разбра защо. Не проумя как за Гуинивер ще е по-добре да прекара деня у Дънкан, а не в своята къща.

— Той има вяра — беше всичко, което Хоуп каза, когато Джак я попита, и той не настоя за повече. Слушаше за вярата на Дънкан от години. Момичетата я споменаваха на един дъх заедно с името му, и то толкова често, че Джак бе попитал Рейчъл дали Дънкан не принадлежи към някаква секта. Бяха му казали, че Биг Сур има своите свободни духове, застаряващи хипита, слънцепоклонници, но Рейчъл направо му се беше изсмяла.

И така, Дънкан беше религиозен. Онова, което имаше по-голямо значение за Джак, беше, че в бързината да се облече и да занесат котката с нещата и храната ѝ до малкото ранчо на три минути път нагоре Хоуп забрави за стомашните си болки.

Джак я чакаше до колата, докато настани котката. Когато Дънкан излезе навън, той му каза:

— Благодаря, това значи много за нея.

— Как е майка ѝ?

— В същото състояние. Сега тръгвам натам.

— По-добре се обадете на Бен.

— Кой е този Бен? — попита той, но преди Дънкан да отговори, Хоуп го беше хванала за ръката и почтително бе вдигнала очи към него.

Беше странна картинка: хубавичката Хоуп със слънчево руса коса, лешникови очи и с ненадейно избила руменина под луничките, и грозноватият Дънкан с голяма бяла брада, дълги уши и задебели ръце.

— Ще дойда да я взема по-късно — каза Хоуп, с което явно искаше да приключи разговора.

Големият мъжага кимна, стисна ръката ѝ и я побутна към Джак.

Когато Джак пристигна в болницата, Рейчъл лежеше току-що изкъпана в белите чаршафи и миришеше на дезинфекционни разтвори също като предишния ден. Той беше донесъл тубичка с крем от банята ѝ и започна да го втрива в откритите участъци от кожата ѝ.

— Така е по-добре — каза той, когато се разнесе уханието на момини сълзи. — По-обичайно е за теб. Поласкан съм. По-скоро бих си помислил, че ще го смениш с друга марка — той намокри с лосион страните ѝ, като внимателно заобиколи синината. — Тук е синьо-черно — каза ѝ той. — Ако не знаеха причината, щяха да се чудят кой те е ударил. Слава богу, че бях в Сан Франциско.

Каквито и други недостатъци да имаше, никога не беше вдигал ръка на Рейчъл или на което и да било от децата. Като син на ревностен привърженик на дисциплинарните методи бе ставал свидетел на физически посегателства толкова често, че му стигаше за цял живот.

— Бас държа, че те боли главата.

Тя не отговори. Ръката ѝ лежеше отпусната и натежала. Разгледа внимателно очите ѝ, търсейки някакъв признак на движение. Когато не го откри, провери екрана на монитора. Кривата на сърдечната ѝ дейност се набраздяваше на равни интервали. Със сигурност беше жива. Чудеше се дали намира неговите притеснения за забавни.

Разказа ѝ как са закарали котката при Дънкан, как е чакал Саманта да си изсуши и изправи косата, как е оставил момичетата в училище почти в последната минута. Сподели плановете си за деня. Каза ѝ, че тя му обърква живота много сериозно, и когато не реагира дори на това, напусна разочарован стаята.

Срещна Кара Бейтс в коридора. Перлените обици бяха заменени е квадрати от оникс с цвят на слонова кост, които впечатляващо

контрастираха с черната ѝ, стилно прибрана на тила коса. Значи искаше да я приемат насериозно? Можеше да ѝ даде шанс.

— Не трябваше ли Рейчъл да реагира вече по някакъв начин? — запита я той. — Мина цяло денонощие и половина.

Кара посочи с палец зад гърба си.

— За онова семейство там вече мина месец и половина. Тези неща изискват време, мистър Макджил. Състоянието на вашата съпруга не се влошава. Жизнените ѝ показатели са стабилни. Няма спад в насищането с кислород, нито пък повишаване на артериалното налягане. Трябва да допуснем, че организъмът ѝ работи в правилна насока.

— Лесно ви е да го кажете.

— Не — рязко отвърна тя, — никак не е лесно. Искам да правя нещо, не да чакам.

— Очаквам един невролог от града. Каза, че ще дойде днес.

Тя пресегна зад бюрото и извади една визитна картичка.

— Вече беше тук. Предложи да му позвъните малко по-късно следобед.

— Видя ли картона ѝ?

— Картонът ѝ, нея, всичко. Казва, че е съгласен с нашата диагноза. Не смята, че може да се предприеме нещо друго, поне засега.

Джак въздъхна спотаено — още една рухнала надежда.

— Ако трябваше да отгатнете кога ще се събуди, бихте ли могли...

— Не мога.

Щом искаше да се прави на важна, трябваше да бъде по-добра.

— Опитайте все пак.

Тя просто поклати глава.

— Бих искала да ви дам надежда, но просто... не знам. Така е при нараняванията на главата. Най-доброто, което мога да кажа, е, че Рейчъл е добър кандидат за пълно възстановяване.

Това беше само една част от онова, което Джак искаше да знае.

Би трябвало да се почувства по-добре, докато караше на север към Сан Франциско. Това беше неговият град, неговият терен. Там беше домът му, бизнесът му. Там бе постигнал забележителен успех, беше изпитал удоволствието да попада на доходни поръчки и да види проектите си реализирани. Там стана известен, уважаван...

Колкото повече приближаваше обаче, стомахът му все повече се свиваше. Към това се прибавяше и странна умора — сякаш умът му беше заспал.

Първо спря пред своята къща, като се надяваше там да се съвземе и ориентира в обстановката. Мястото обаче му се видя студено. Тъй като пътуваше често, имаше опит в бързото приготвяне на багаж. Хвърли един сак на леглото, напълни го автоматично с дрехи, като не забрави да сложи самобръсначка, крем за бръснене и четка за коса. В ателието натъпка едно куфарче с листове от факса и една папка с планове в различни етапи на изпълнение. Не си направи труда да погледне в двора. Нямаше какво да види — отново беше паднала мъгла. Отдели цели десет секунди, за да прерови вчерашната поща, преди да я захвърли настрана; после тръгна, но се спря на вратата и се върна. Застанал в предния коридор, чиито стени бяха боядисани в тъмносиво, което на времето му се струваше красиво, той се обади на Джил.

— Как мина? — попита той, веднага щом чу нейното *ало*.

— Джак! Къде си? — Ентусиазмът в простичкия въпрос го зарадва.

— У дома, но не за дълго. Ще се отбия за малко в офиса и тръгвам обратно. Казах на момичетата, че ще ги взема от училище. Рейчъл е все още в кома. Как мина снощи?

— Чудесно! С голям успех.

— Знаех си, ти вършиш тези неща отлично — тя беше сърдечна и щедра домакиня, независимо дали посрещаше у дома, в ресторант или в бална зала. Бяха се срещнали като гости на нечие парти преди две години и тя веднага го бе впечатлила. Беше интелигентна, знаеше как да се държи и да задава въпроси, можеше да обсъжда политиката, но — най-важното — знаеше кога да не го прави. — Колко събра?

— Все още изчисляваме последната лотарийна разписка, но, изглежда, сме прехвърлили четвърт милион.

— Страхотно, Джил, bravo! Сигурно си много въодушевена — беше доволен заради нея, дори гласът му да не го издаваше. Бе работила здравата, заслужаваше си успеха.

— Липсваше ми — призна тя.

Би трябвало да ѝ каже *ти също*, но беше толкова зает със състоянието на Рейчъл, че едва ли се бе замислил за Джил.

— Заслужаваш нещо по-добро от един мъж, който изчезва в последната минута, макар и с основателни причини. Беше ли много неловко? — провокираше я да му се разкрещи, като през цялото време знаеше, че няма да го направи.

— Не, прав беше, непрекъснато обикалях. Щеше да се чувстваш неудобно. Ще те видя ли, Джак?

— Нямам достатъчно време, Джил.

— Дори и за една минутка? Само за едно бързо отбиване на път към офиса?

— Не мога.

— Кога ще се върнеш отново?

Често му беше задавала този въпрос през последните две години. Джак непрекъснато пътуваше. Всяка жена, с която излизаше, знаеше това, но Джил беше първата, която го беше приела благосклонно. И защо не? Тя си имаше свой живот, свои каузи, свои приятели и беше зрял, всеотдаен човек. Той обичаше тези нейни качества. Особено факта, че го караше да се чувства желан. Винаги щеше да има нужда от това. Но тя не мърмореше — както не го правеше и сега, макар въпросът ѝ да звучеше различно този път. Можеше да се закълне, че долавя боязън в гласа ѝ. Усетил я бе и един-два пъти по-рано, когато Джил беше намеквала за общо бъдеще. Обикновено той се измъкваше от положението, като обвиняваше работата си.

— Не би искала да се обвържеш с мъж, който е женен за бизнеса си — дразнеше я той. Или казваше: — Нека да се поотърся от тази поръчка и ще говорим отново — или пък: — Моят живот не ми принадлежи, Джил, не и е толкова много големи проекти, които се осъществяват.

Но този път просто каза:

— Ще се върна веднага щом мога. Моли се за Рейчъл.

Със съзнанието, че тя — Бог да я благослови — вероятно щеше да направи точно това, той отиде до офиса. Но в минутата, в която се озова на мястото, за което плащаше скъпо всеки месец, изпита импулсивното желание да се махне веднага. Тук имаше проблеми, твърде много, за да ги назове или преброи. Никой от тях не беше свързан с икономическо оцеляване, макар от него да се беше страхувал през целия си живот. Повечето бяха лични. Чувстваше се объркан, главата му тежеше от умора. Искаше да избяга, да се махне, да изчезне.

Но това беше неговата фирма. Като партньор беше отговорен за двайсет и няколкото човека, които двамата с Дейвид бяха наели.

Като вземаше по две стъпала наведнъж, той прекоси фоайето и само кимна на секретарката в приемната. Тръгна по коридора, без да поглежда към отворените офиси, за да не го забележат, и не спря, докато не стигна офиса със стъклени стени на Тина Чиани.

Завари я на телефона. Очите ѝ се разшириха от изненада и тя затвори само след секунди.

— Какво правиш тук, Джак? Не трябваше ли да си в Монтерей?  
— после по-предпазливо добави: — Как е тя?

— Жива е. Но е все още в кома.

Тина въздъхна облекчено.

— Е, това е добре. Как са момичетата?

— Стоят си там. Какво става тук?

Тя замълча и го изгледа предупредително.

— Не ти и трябва да знаеш.

— По-лошо ли е от кома?

— Дейвид би казал, че е — сухо отвърна тя. — Очаквахме Майкъл Флин да ревизира плановете за Бъфало снощи. Телефонът непрекъснато загрява от звънене. Всеки ден закъснение на онези прозорци струват на Джон Пери доста солидна сума.

Джак го знаеше отлично. Последния път, когато беше работил с този посредник във връзка със серия от групирани жилища, беше паднал голям сняг и работата беше спряла в три критични момента. Всеки ден закъснение означаваше продължаване на лихвите по строителната ипотека. Този път проектът беше за художествена галерия и няколко свързани с нея студиа — проект повече по вкуса на Джак, отколкото на останалите. Но бяха пристигнали не такива прозорци, каквито желяеха. Посредникът твърдеше, че е поръчал каквито трябва, но дали беше така, никой не можеше да знае със сигурност. Изпълнението на нова поръчка и самата доставка щяха да ги забавят с още два месеца.

Като партньор-проектант Джак беше свършил първоначалната работа. Ревизира плана, за да включи такива прозорци, каквито имаха доставени. Тъй като Майкъл Флинт отговаряше за проекта, трябваше да се погрижи онова, което Джак е проектирал, да бъде построено.



Това означаваше да вземе копия с поправките на Джак, да ги занесе до Бъфало и да проследи изпълнението там да стане много бързо.

— Къде е Майкъл?

— У дома. Вчера следобед изфуча оттук в три, за да заведе двегодишната си дъщеричка на лекар. Тя получила масивен обрив от отровен бръшлян и съпругата му се паникьосала. На път за вкъщи бил блъснат и паднал по някакви стълби с детето на ръце. Истинско чудо е, че и двамата са живи. Момиченцето е добре. Майкъл смята, че си е счупил глезена, защото е подут. Ще си прави рентгенови снимки.

Бръмченето в главата на Джак се усили.

— Къде са останалите?

— Работят, но става бавно. Когато Майкъл се оттегли, загатна, че почти е свършил, но не беше. Алекс и Бриана поеха работата.

Джак въздъхна уморено. Трябваше да се вбеси, защото неговото име щеше да е очернено, ако поръчката в Бъфало се объркаше. Репутацията му беше заложена на карта.

Но той стоеше като вцепенен.

— Друго какво?

— Бока — регулации и комитети. Обратно на чертожната дъска!

Проектът в Бока представляваше някаква симбиоза между учрежденска сграда и търговски център. Вече два пъти беше ревизирал проекта, но да потрети — и то само за да задоволи прищевките на един по-гласовит член на комитет от голяма важност — беше твърде много. След предварително одобрение на ревизирания проект той бе наредил на двама чертожници да направят работни чертежи. А сега се налагаше да преглътне изгубените часове, за които трябваше да плати на чертожниците си, без възможност да възстанови сумите. Струваше ли си тези пари?

Тина беше права. Не трябваше да е тук.

— Да ти отменя ли срещите за утре?

— Отмени ги.

— Изглеждаш преуморен. Спал ли си?

— Малко.

Като отпусна назад глава, той зарея поглед в тавана. Не можеше да се съсредоточи върху Бъфало, нито пък върху Бока. Но той беше водач във фирмата, а духът в нея беше спаднал. Затова тръгна по коридора и започна да се отбива във всеки един от офисите, за да

накара хората да почувстват присъствието му. С въпрос — тук, с предложение — там, газейки през бушуващото в главата му море в търсене на най-уместна тактика. Той беше индивидуално отговорен за три четвърти от проектантската работа, извършвана от фирмата. А това бе добра работа, чието значение все повече нарастваше. „Метрополитън Хоум“ беше фотографирал неговия музей в Омаха. „Архитекчъръл Дизайн“ пишеше статия за библиотеката му в Мемфис. Получаваше покани за участие в най-вълнуващи проекти, както и постоянни клиенти. Всеки архитект жадуваше за обвързване е конгломерат от непрекъснати проекти — и мечтата вече ставаше действителност за „Сънг и Макджил“. Въпреки това Джек не се чувстваше заинтересуван, а по-скоро се дразнеше, че трябва да е в офиса.

За щастие, Дейвид се намираще в Сиатъл във връзка с една от поръчките. Джек нямаше настроение да се обяснява. Как можеше да обясни онова, което не разбира?

Кабинетът му беше в един отдалечен ъгъл на помещението. Също като в студиото му у дома, бизнес атмосферата надделяваше над изкуството. Повечето от картините на стената бяха графики под стъкло, елегантно пресъздаващи любимите му проекти, както и преснимани статии в списания. За миг, докато ги гледаше, той почувства старите блясък и слава. Абсолютно нищо не можеше да се сравни с еуфорията, която бе изпитал, когато бе видял първия си проект, превърнат в дом. После имаше и други такива изживявания — при проектирането на нещо по-голямо, по-сложно, по-скъпо; при печеленето на някоя награда или когато го молеха да работи за някой толкова властен клиент, че му се завиваше свят. Изпитваше гордост... Но сега това чувство изглеждаше някак далечно.

Имаше нужда от почивка, може би това беше причината. Бе работил без прекъсване твърде дълго. Двамата с Рейчъл обичаха да си вземат ваканция и да следват някакви отдалечени маршрути в Канада или Южна Америка, винаги с бележник и молив в ръка. Често взимаха и момичетата. След развода не му се случваше да ползва повече от някой дълъг уикенд, и то винаги за нещо по-малко натоварващо и по-шикозно. Джил не беше туристка. Беше скиорка и двамата караха ски заедно. Но това не проясняваше главата му така, както ваканциите с Рейчъл.

Може би се бе преуморил. Все трябваше да има някакво обяснение за отвращението, което изпитваше към работата. Всеки нормален човек би преживял стрес при такова бурно развитие на нещата. Всеки би изпитал нуждата да реши кое е най-спешно и да се концентрира единствено върху него.

Рейчъл го наричаше „избиране на приоритети“. Поне този път беше права.

Като мушна в джоба си купчина телефонни съобщения, той се върна при Тина и ѝ каза да отмени срещата в Остин.

После тръгна на юг към Монтерей.

Рейчъл имаше невероятно елегантни ръце и крака за такава дребна жена като нея. Джак винаги бе отдавал тази елегантност на грациозните ѝ движения, но сега я забелязваше дори когато лежеше неподвижно. Той втри лосион в ръката ѝ, сгъвайки пръстите и китката ѝ по примера на сестрите, които беше наблюдавал, после премина към лакътя. Горната част на ръката ѝ нямаше излишни натрупвания, а само мускули на активна жена. Винаги ѝ се беше възхищавал за това. Тя не играеше ролята на крехка представителка на нежния пол, а много често бързо вдигаше онова, което трябваше да се носи, без да моли за помощ.

Възхитително, но и доста унижително. Особено за този от по-силния пол, когато пред него тя просто се нагърбваше да свърши нещата. Спомни си как ѝ се ядоса още в Таксън, когато започнаха да живеят заедно. Бяха излизали в продължение на три месеца и решиха, че плащането на два наема е глупаво. Тогава предпочетоха неговото място пред нейното — заради пространството и светлината. В уречения ден той хукна към апартамента ѝ, за да започне да пренася нещата ѝ, но не откри почти нищо от мебелите. А тя го чакаше в неговия апартамент, мръсна и потна, но широко усмихната и започна да му показва къде е наредила всички неща и как добре пасват с останалите. Гневът му не трая дълго. Тя беше твърде развълнувана, горда и нетърпелива да улесни живота му. О, боже, обичаше я заради тази нейна сила!

Сила, независимост, самостоятелност, инат...

— Здравсти — гласът на Катрин го върна в реалността. Тя беше още една силна жена, дошла да види приятелката си дори когато бившият ѝ съпруг непрекъснато изливаше яда си от разочарованията върху нея.

— Здравсти — отвърна той, решен да се държи по-мило. — Как вървят нещата?

— Биха вървели по-добре, ако Рейчъл се събуди. Още ли спи?

— Да, още. Аз я отегчавам.

Катрин наистина се усмихна.

— Тя казваше, че невинаги си бил отегчителен. Дори, че си бил забавен в началото — усмивката ѝ помръкна. — Изглежда същата. Няма ли някаква промяна?

— Никаква. Надявах се, че ще се е събудила досега — това беше основен източник на тревоги. Той потърси мнението на Катрин по друг въпрос: — Мислиш ли, че трябва да се обадя на майка ѝ?

Внезапното изопване на лицето ѝ разкри, че тя знаеше нещо за Виктория Кийтс.

— Какво ще ме посъветваш, Катрин? — сухо попита Джак. — Трябва ли да се обадя на майка ѝ?

Когато зададе същия въпрос на Рейчъл, той едва ли не очакваше тя да скочи и да каже: *Не, не, не!* Фактът, че дори не трепна, говореше много за дълбочината на съня ѝ. Двете с майка ѝ изобщо не се разбираха. Ако питаха Рейчъл, Виктория съчетаваше най-лошото от новобогаташите и от корпоративна Америка. Тя беше свързана с живота по-скоро материално, а не персонално — дори когато ставаше въпрос за единственото ѝ дете. Съмняваше се, че Рейчъл би желала да я види край себе си — освен, разбира се, ако не умираше.

— Ще изчакам още малко — каза той на Катрин. — Тя е длъжна да се събуди скоро. Моят човек от Сан Франциско я прегледа и се съгласи с плана на Стив Бауер. Така че всички ще чакаме — той изсумтя недоволено: — Това не е начинът, по който обичам да действам.

Катрин взе една четка за коса от нощното шкафче.

— Е, да, мъжете обичат действието. Тази четка е нейна. Ти ли я донесе?

— Да, а ти си само донякъде права, мъжете обичат прогреса. Не ги е грижа как се постига, стига само да се постига. Може би това става в момента — той се вгледа в лицето на Рейчъл, в миглите ѝ,

разположени в идеалните дъги над очите ѝ, в луничките ѝ, в грозната синина, в отпуснатата уста...

Катрин започна да реше косата на Рейчъл. Ноктите ѝ проблясваха, докато работеше.

— Момичетата на училище ли са?

Джак можеше да се закълне, че тези нокти бяха кафяви предишния ден. Днес бяха червени.

— Да, на училище — като отметна чаршафа настрана, Джак стопли малко лосион в ръцете си и започна да го втрива в здравия крак на Рейчъл. — Не мисля, че Рейчъл би искала да пропуснат още един ден. Освен това трябваше да ида до града и не исках да останат тук съвсем сами. Ще ги взема след час, тогава ще я видят — той изгледа монитора. — Това тук им идва малко множко.

Катрин мушна ръка под главата на Рейчъл, внимателно я повдигна и започна да сресва косата назад.

— Имам чувството, че това е само част от проблема.

Той спря. После внимателно сгъна крака на Рейчъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че присъствието ти тук повдига други въпроси.

— Разводът? Не мисля така. Притесняват се за майка си. Притесняват се за някакъв училищен пикник и бал. За това кой ще сготви ядене довечера. Не мислят за развода, това е нещо отминало за тях.

— Мислят — настоя Катрин, без повече да се преструва, че има само подозрения. — Обзалагам се, че Саманта е маниакално обзета от тази мисъл. Като повечето тийнейджъри и тя не признава авторитети, това е от възрастта. А сега изведнъж се появяваш ти и заемаш мястото на Рейчъл, след като си отсъствал от ежедневието ѝ толкова дълго. Вероятно си мисли, че нямаш право да ѝ нареждаш какво да прави.

— Тя ли го каза?

— Не, но си мисля, че се пита защо си тук — Катрин вдигна вежди и каза напевно: — Аз самата си задавам този въпрос.

Като положи внимателно главата на Рейчъл върху възглавницата, тя започна да четка косата ѝ отпред.

Джак я изгледа слисано. После погледна Рейчъл, после — отново нея.

— Жена ми е в кома. Къде другаде да бъда?

— Тя е твоя бивша жена. Непрекъснато забравяш това. Неволно ли пропускаш тази подробност?

— Двата с Рейчъл споделихме повече от едно десетилетие заедно, както и две деца. Съвсем естествено е да съм тук. Не се мъчи да придаваш на това повече смисъл, отколкото в действителност има.

— То наистина е повече, ако все още я обичаш.

Не я обичаше.

— Разведени сме от шест години. Почти не знам коя е тя сега и какво е правила през цялото това време. Как бих могъл да обичам жена, която не познавам?

— Хората се придържат към спомените понякога. Няма да бъдеш първият.

— Ти ме изумяваш! — възкликна Джак. Но не прозвуча като комплимент.

Катрин спря да четка косата на Рейчъл.

— Това нова война ли е? — усмихна се тя. — Обичам да се бия вместо приятелите си, когато те не могат да го направят сами. А Рейчъл не може, това е съвсем сигурно — усмивката ѝ изчезна, докато гледеше неподвижното лице. — Поне, ако слуша, ще ѝ хареса, че обсъждаме момичетата. Те винаги са били първата ѝ грижа.

— Да, а в момента са моята.

— Знаеш ли за котката?

— Как да не знам. Трябваше да закараме проклетото животно у Дънкан тази сутрин. Хоуп не искаше и да чуе да я остави сама цял ден.

— Тя обича котката — Катрин продължи тъжно, като гледеше Рейчъл: — Мисълта, че умира, беше достатъчно травмираща за Хоуп преди. Сега положението е дори по-лошо — склонна е да се почувства изоставена от всеки и от всичко, което обича — Катрин го погледна. — Така че има и друг начин, по който разводът се вмести в събитията. Тя се чувстваше изоставена от теб. И за това няма да остави котката си. Това беше една от причините да откаже на ветеринаря да я приспи с инжекция.

— Заради развода? — помисли си, че това беше прекалено пресилено.

— Знаеш ли какво мисля?

Нямаше търпение да чуе.

— Мисля, че си тук, за да наваксаш за всичко онова, което не си направил тогава.

— Тук съм, защото момичетата имат нужда от мен.

— А Рейчъл?

— Заради едно време.

Катрин се усмихна.

— Това е чувство на вина.

— Вина? Страх от изоставяне? Господи, всички ни подреди на бърза ръка. Каква си ти? Психоаналитичка ли?

— Нещо такова — тя остави четката на нощното шкафче. — Фризьорка.

Това бе по-изненадващо от всичко, което очакваше да му каже.

— Ами, будалкаш ме!

— Защо ще те будалкам?

— Не приличаш на фризьорка.

Тя се засмя.

— Каза също, че не приличам и на нейна приятелка.

— Фризьорка! — Не можеше да повярва. — Последният път, когато кракът на жена ми стъпи във фризьорски салон, беше в деня на сватбата ни. Закле се, че никога няма да го направи отново.

Катрин сви рамене.

— Очевидно е осъзнала грешката си.

## ШЕСТА ГЛАВА

Джак Макджил напомняше на Катрин за бившия ѝ съпруг. Рой притежаваше същата арогантност и беше също така късоглед. И до днес си мислеше, че причина за развода е била неспособността ѝ да удовлетворява нуждите му, което всъщност беше голям майтап — той се нуждаеше само от най-основни неща: храна, дрехи, секс. Всяка глупачка би му свършила работа.

Неспособна да задоволи нуждите му? Не точно неспособна, *нежелаеща* бе по-точната дума. Той не искаше да признае, че тя също имаше нужди. Дълго време това нямаше чак толкова голямо значение за нея. Катрин си имаше кариера, приятели, беше намерила другаде лоялност, чувствителност и интелектуален стимул. Но единствения път, когато се нуждаеше от него, той не ѝ помогна. След това отказа повече да изпълнява ролята на лична прислужница.

Катрин беше първата му жена. В момента той се развеждаше за трети път в продължение на пет години. Това доказваше, че тя го бе напуснала с основание. Той беше тарикат — хитър, повърхностен и егоцентричен.

*Не съди за нещата по външността им*, беше научила от горчивия си опит с Рой. Заслепена от опаковката, не бе видяла истинската му същност, или по-скоро — липсата ѝ. Първо Рой, след това Байрън. Различни мъже, а болката — една и съща.

Скръстила ръце и свела очи, тя се опита да забрави за тях, докато се качваше с асансьора до кафенето в болницата. По принцип тя не обичаше подобна обстановка, а пък тази — още по-малко. Но затова пък тук се оправяше отлично. Запъти се направо към мястото, където бяха оставени пакетчетата с чай, напълни пластмасова чашка с гореща вода и плати, след това седна на една от малките масички. И започна да се чуди колко време щеше да се мотае наоколо Джак Макджил, ако Рейчъл останеше дълго в кома.

Топеше пакетчето с английски чай с повече енергичност, отколкото бе нужна, когато чу някой да казва:



— Извинете, не сме ли се виждали преди?

Тя вдигна поглед. Мъжът, който я гледаше с любопитство, беше облечен в блейзър, риза с вратовръзка и джинси. Косата му изглеждаше мокра. Беше слабо прошарена, гъста и добре подстригана. Катрин забелязваше такива подробности заради работата си. Мъжът имаше доста приятна външност. Но пък и тя беше хубава. А той току-що бе завързал разговор по възможно най-баналния начин.

Изражението ѝ недвусмислено го показваше.

Мъжът обаче не изглеждаше смутен от това.

— Мисля, че се видяхме вчера сутринта. Рано сутринта — каза той и протегна ръка. — Стив Бауер.

Аха, неврологът на Рейчъл! Никога нямаше да го познае така, както беше облечен сега — спретнато и без хирургически екип.

Макар срещата им да започваше банално, тя също подаде ръка.

— Катрин Евънс. Приятелка съм на Рейчъл Кийтс. Днес виждали ли сте я?

— Сутринта. След това влязох за операция. — Той хвърли поглед към кафе машината и вдигна пръст предупредително. — Имам нужда от нещо ободряващо.

Катрин не обичаше да ѝ нареждат да чака. Рой имаше подобен навик — да използва допълнителни жестове, за да ѝ обясни нещо — като че ли без тях нямаше да го разбере. Предупредителният жест, който Стив Бауер направи, не беше чак толкова категоричен, но все пак вдигнатият му пръст беше достатъчно красноречив.

Първият ѝ импулс бе да стане и да си тръгне. Но не го направи — заради Рейчъл.

— Сега е по-добре — каза той между две посърбвания от чашката, изпускаща пара. — При Рейчъл ли бяхте?

— Да. Без промяна е. Не може ли да се направи още нещо за нея?

— Не е дошло времето. Но пък състоянието ѝ не се влошава и това вече е добър знак.

Катрин почувства леко раздразнение. Ставаше все по-нетърпелива и започваше да се безпокои за Рейчъл.

— Вие, лекарите, все така говорите, но аз ще ви кажа, че това нищо не означава. Комата е все едно да си на крачка от смъртта. Не искам тя да прави тази фатална крачка.

— Знам — той се облегна назад.

Очакваше, че ще започне да я успокоява, но той не го направи. След това мислеше, че ще започне да ѝ обяснява колко изтощителна е работата му, колко трудно и мъчително е да се работи с живи хора. Когато не направи и това, тя попита:

— Как издържате?

— На кое? На чакането ли? Такава е стандартната процедура при контузия на главата. Наблизо ли живеете?

— Не много близо — отговори тя, като разбра какво си мислеше той.

— Струва ми се, че ви познавам.

— Нали се видяхме вчера.

— И тогава ми изглеждахте позната. — Беше искрено учуден. — Може би греша. Когато срещне някое запомнящо се лице, човек започва да си мисли, че познава човека отпреди. Никога ли не сте работили тук?

— Не. — И за да му покаже колко са абсурдни предположенията му, а може би и за да го шокира така, както бе шокирала Макджил, тя добави: — Аз съм фризьорка.

Замисълът ѝ пропадна. Той даже се заинтригува:

— Така ли? Къде, в Монтерей ли? Знаете ли, имате страхотна коса.

Катрин отегчено погледна тавана.

— Говоря сериозно — каза той.

— Точно това ме безпокои. Аз стоя тук и се притеснявам за най-добрата си приятелка, която лежи в кома, докато вие и другите лекари не можете да ѝ помогнете, а вие правите комплименти за косата ми.

С лека усмивка, той започна извинително:

— Това беше просто невинен коментар.

— Съвсем неподходящ!

— Не, щеше да бъде неподходящо да обсъждам с вас състоянието на приятелката ви или пък, още по-зле, да ви давам празни обещания за излекуването ѝ. Вместо това аз си позволих да споделя едно мое наблюдение. Вие наистина имате страхотна коса. И хубави нокти. Как успявате да ги поддържате така, след като цял ден се занимавате с миене на хорските глави?

Катрин го погледна втренчено:

— С гумени ръкавици.

— Ваш ли е фризьорският салон?

Фризьорският салон беше неин, но не искаше да му каже това. Не знаеше защо лекарите смятаха, че само те могат да задават въпроси. От една страна държаха на официалното обръщение *доктор*, а в същото време си позволяваха да се обръщат към пациентите си на малко име.

— Къде живеете? — попита тя, като се съмняваше, че ще получи отговор.

Но той ѝ отвърна:

— На улица „Пасифик Гроув“.

О, боже мой! „Пасифик Гроув“ беше в много аристократичен квартал.

— Купих си една малка къща там преди седем години — започна той. — Надолу по улицата, която почва от брега.

— Имате ли семейство?

— Бивша жена плюс двама сина и една дъщеря, отдавна пораснали и живеещи в собствени къщи.

Признанието му я изненада. Кожата му бе много гладка, въпреки посивелите коси. Даваше му не повече от четирийсет и пет години.

— На колко сте?

— Петдесет и три.

И сигурно беше генетично здрав. Късметлия...

— А вие на колко сте? — попита той на свой ред.

Почувства, че той внезапно я изведе от равновесие. Катрин въздъхна и стана, като взе чая със себе си.

— Достатъчно стара, за да знам, че е по-добре да се върна при моята приятелка. Нямам много време, довиждане.

Десетина тийнейджъри чакаха Джак, когато спря с колата пред училището. Хоуп отвори първа и се качи на малката задна седалка.

— Как е мама?

Стомахът му се сви от този въпрос. Постара се отговорът да прозвучи колкото може по-естествено.

— Доста добре. Но още спи.

Саманта се пъкна на мястото до шофьора, сочейки към другите деца, струпани на тротоара откъм отворената врата:

— Това са приятелите ми — Джошуа, Адам, Шели, Хедър, Бренда, Аманда, Сет и Лидия, ти я познаваш. Интересуват се как е мама. Събуди ли се?

Вдигнал ръка за общ поздрав към всички, той отвърна:

— Не още. Но е добре.

— Оправя ли се? — попита момичето, навело се най-близо до Саманта. Предположи, че това е Лидия, която познаваше само по име. Макар че не би имало някакво значение, ако я познаваше отпреди. Тя изглеждаше абсолютно копие на другите момичета — прилепнала тениска, тесни джинси, дълга коса. Всъщност Лидия не беше точно като останалите — все още носеше скоби на зъбите и изглеждаше по-скоро сладка, отколкото изтънчена. Имаше лъскава и добре сресана коса с естествени къдрици. Като погледна още веднъж, той забеляза, че косите на Саманта са най-прави и че тя изглеждаше най-изтънчена от цялата групичка.

Джак не беше сигурен дали това бе хубаво или лошо.

— Докторите казват, че се оправя — отговори той.

— Може ли да я посетим? — попита друго момиче, на което изобщо не знаеше името.

— Може би след ден-два.

Едно момче ненадейно изникна сред момичетата, на външен вид — по-малко от тях.

— Аз съм Брендън. Мама ме помоли да ви кажа, че тя е задвижила нещата за бала, така че не трябва да се безпокоите за нищо. Тя говори с майката на Саманта в понеделник и всичко е уредено.

Саманта избута приятелите си назад.

— Трябва да тръгваме — и затръшна вратата.

— Какво е уредено? — попита Джак.

— Подготовката за бала. Хайде да потегляме. Искам да видя мама.

Джак запали мотора.

— За какъв бал става въпрос?

— Този, за който ми е нужна рокля. Казах ти за него.

Може и да му бе казала, но той не можеше да си спомни — толкова много неща му се бяха струпали.

— Какъв бал? Та ти си само на петнайсет.

Зад него се чу умолително обяснение, което явно имаше за цел да предотврати караницата:

— Девети и десети клас имат пролетен бал.

— Кога?

— Следващата събота — отговори Саманта. — Трябва да си купя рокля тази седмица. Обеща, че ти ще ми купиш, ако мама не е добре. Тя трябваше да се е събудила вече. Това не е хубаво.

— Не е ли? — намеси се изплашено Хоуп, неспособна повече да стои мълчаливо.

— Всичко е наред — каза Джак. — Лекарите са доволни от подобрението.

— Какво подобрение? — попита Саманта.

— На жизнените ѝ функции. Всичките са с добри показатели — не знаеше какво друго да каже. Очакваше Рейчъл да бъде в кома само ден-два. Смяташе, че вече трябваше да се е събудила. Чакането го изнервяше.

— Татко! — чу той от задната седалка.

— Какво има, Хоуп?

— Какво ще правим с моя пикник? Мама трябваше да го организира, ама щом ѝ е счупен кракът, няма да може да кара колата. А това означава, че трябва да ходим до училище и обратно, да викаме други майки, да си събираме нещата от училище, и какво ли не още.

Джак се почувства като натоварен с тухли човек, който започва да се олюлява при прибавянето отгоре на всяка следваща тухла. С купуването на роклята за бала щеше да се справи — трябваше само да стои в магазина, да казва *да* или *не* и накрая да използва кредитната си карта. Да организира пикник обаче беше съвсем друго нещо. Щеше да му отнеме много време, нямаше да бъде в свои води, а освен това го чакаше и огромна работа. Можеше да не обръща внимание на всичко това за два-три дни. Но то трябваше да се свърши и тази мисъл тегнеше на съзнанието му.

Можеше да напълни колата с двулитрови бутилки с газирана вода и да закара децата до определеното място. Но да ръководи целия пикник? Трябваше да дойде и друг родител, който разбираше от тези неща.

— Ще се обадя на учителката довечера. Имаш ли ѝ номера?

— Мама го има. Кажи ѝ също и за Деня на професията. Мама не може да го организира.

— А изложбата ѝ? — изведнъж попита Саманта.

— Каква изложба?

— Мама трябваше да има изложба в галерията на Емет. Тук, в Кармел.

— Знам къде е галерията на Емет — светът на изкуството не му беше толкова чужд. По очарователните малки улички на Кармел галериите бяха наредени една до друга. „П. Емет“ беше от най-добрите. Това силно го впечатли.

— Откриването е след две седмици. Ами ако тя не се събуди дотогава?

— Ще се събуди — увери ги той. Списъкът на събитията, които Рейчъл пропускаше, ставаше твърде дълъг. А той беше само временен заместник.

— Но все пак какво ще стане, ако не се събуди? Или пък се събуди една седмица преди това? Картините не са довършени. Тя нещо беше притеснена за тях. Ще трябва да говориш с Бен.

— Кой е пък този Бен?

— Бен Уулф, управителят на галерията. Той организира изложбата на мама. Тя излиза с него — добави Саманта, доста самодоволно според Джак. — Е, нали сте разведени. Не смяташ, че тя ще си стои сама! И ти си имаш приятелка. Какво казва Джил за твоя престой тук?

— Джил разбира, че аз имам отговорности — каза той. Джил поне му влизаше в положението. Не беше говорил с нея от понеделник. Май ѝ дължеше поне едно обаждане.

— Бен продава повече работи на мама, отколкото другите галерии. А сега ѝ урежда самостоятелна изложба.

Джак подсвирна, още по-впечатлен.

— Какво ще стане, ако картините ѝ не са готови? — попита Саманта. — В близките месеци Бен няма да има друга възможност за уреждане на самостоятелна изложба. А мама страшно я искаше. Какво да правим?

Джак усети допълнителен товар върху и без това вече приведените си от тежести плещи.

— Ще говоря с Бен — каза той, но реши да отложи това си намерение за по-късно. Преди всичко искаше Рейчъл да се събуди, и то колкото можеше по-скоро.

Намерението му обаче да отложи срещата се провали. Бен Уулф беше в болницата, когато Джак и децата пристигнаха. Той имаше кестенява коса, носеше очила с телени рамки, а на ръст и тегло си беше обикновен човек, който едва ли щеше да привлече внимание при своето появяване. Със сигурност не беше изключителната личност, която Джак си представяше като подходящ приятел на Рейчъл. А тя бе смятала Джак за консервативен! Та този Бен Уулф бе истинско възплъщение на консерватизма, но това работеше в негова полза. Като гледаше чисто бялата му риза, прилежно пъхната в шити по поръчка сиви панталони, и имаше предвид репутацията на галерията на Емет, Джак предположи, че той беше достатъчно способен.

Жената с него обаче беше нещо съвсем друго. Всичко в нея говореше за бунтарство: розовите кичури в косата ѝ, нанизът от половин дузина обици на едното ѝ ухо, многоетажната ѝ блузка и оскъдната ѝ поличка. Очевидно беше човек на изкуството. Джак предположи, че няма трийсет години, и я определи като скулпторката от читателската група на Рейчъл още преди да се запознаят.

„Бен Уулф. Чарлийн Авалон“. Джак кимаше с глава, докато те се представяха, но после бързо се съсредоточи върху Рейчъл. Лицето ѝ беше спокойно, бледно и застинало. Не бе мръдвала, откакто я бе видял за последен път.

Погали страните ѝ, след това взе ръката ѝ. Така се чувстваше малко по-добре — сякаш имаше абсолютното право да бъде там.

Момичетата стояха до него и се вглеждаха смутено в Рейчъл. Той се обърна към Хоуп:

— Искаш ли да ѝ кажеш какво прави в училище днес?

— Не изкарах контролното по математика — обяви Саманта, преди Хоуп да успее да заговори.

— Не изкара контролното ли? — попита Джак разтревожено, защото представянето ѝ в училище внезапно бе станало негова грижа.

Хоуп се намеси плахо:

— Казва това само за да види дали мама ще я чуе. Здравсти, мамо, това съм аз, Хоуп. Още съм с ботушите, дето ми носят късмет.

— Това е много тъпо — коментира Саманта.

— Не, не е тъпо. Като ги нося, си мисля за неделя вечерта. Ще ги нося, докато мама се събуди — Хоуп се обърна към Рейчъл и добави: — Гуинивер е у Дънкан. Надявам се, че е добре — тя вдигна очи и погледна Джак тревожно. — Отиде ли да видиш как е?

Трябваше да се сети за това.

— Предположих, че Дънкан е излязъл с овците си — той погледна часовника си. — След малко ще опитаме да му се обадим.

— Чарли познава Дънкан. Тя често го посещава.

— Той има един навес, пълен със стари ръждясали железарии — каза Чарлийн. Бе застанала откъм краката на Рейчъл с вперени в нея очи. — От време на време ми позволява да си взимам неща, от които имам нужда за моята работа.

— С метал ли работите?

— Работех с глина, докато не срещнах Дънкан. Рейчъл ни запозна.

Дънкан и Чарли? Ако Дънкан бе твърде стар за Рейчъл, то за Чарли беше определено стар.

— Как се запознахте с Рейчъл?

— Илайза ни запозна.

— Илайза?

— Вчера я срещна — обърна се към него Саманта. Джак не си спомняше да е срещал никаква Илайза, но реши, че е по-благоразумно да не спори. Бяха идвали много приятели, не им беше обърнал особено внимание. — Тя държи хлебарски магазин в града — продължи Саманта.

— Как се запозна майка ти с нея?

— В хлебарницата — отговори Хоуп. В гласа ѝ прозвучаха нотки на невинно удоволствие. — Това е място, в което освен всичко друго правят и сандвичи. Когато се преместихме тук, ходехме на различни места да ядем, но непрекъснато се връщахме при Илайза, защото тя правеше специалитети за Сам и мен, а после тя и мама започваха да си приказват, докато ние помагахме в кухнята.

— На теб нямаше да ти хареса — каза Саманта, отмятайки косата си. — Там винаги има опашка и трябва да си чакаш реда заедно с всички останали.

Джак наистина мразеше да чака в ресторанти. Нима това беше толкова лошо? Той просто мразеше чакането. *Ти го знаеш, Рейчъл,*



нали? Една мъничка част от теб сигурно се наслаждава на това.

— Ти всъщност не си помагала в кухнята, нали? — попита той. Беше сигурен, че това не бе разрешено.

— Е, ние не готвехме — призна Саманта, — но пък вършихме други работи — сгъвахме салфетки и украсявахме таблото с менюто. Илайза е много готина.

Джак се обърна към Чарли:

— Как се запознахте с Илайза?

— Някога работех за нея. И все още го правя, но в повечето случаи просто се отбивам да я видя. Ние сме приятелки.

— И тя ли е в читателската група?

Чарли кимна, после погледна тревожно към Рейчъл.

— Изобщо не очаквахме това в понеделник — тя стисна обичатата на ухото си. — Няма да ѝ хареса този гипс, само ще я бави — и пак погледна към Джак. — С Бен се чудехме какво да правим с изложбата. Вие нали знаете, че се подготвя изложба на Рейчъл?

— Знам, разбира се — каза самодоволно Джак, сякаш цял живот го е знаел. — Откриването е след две седмици. Предполагам, че ще се събуди много преди това:

— И все пак гипсът ще създава проблеми.

Превързаната ръка също беше проблем. Макар по-важната част от таланта да се намираше в главата, тялото беше основният инструмент, с който боравеше мозъкът.

Джак потърси с очи Бен Уулф.

— Може ли да поприказвам с вас за малко? — като издърпа Саманта да заеме неговото място до Рейчъл, той излезе навън в коридора. Когато Бен дойде, Джак го попита: — Съществува ли възможност да се поотложи изложбата?

— Опитвам се, но нищо не става. — Бен поклати глава. — Свързах се с всички други, които са планирани да правят изложби, но нито един от тях не може да се пригответи толкова бързо. Лятото е активен туристически сезон, затова изложбената ни площ се използва интензивно, а това означава, че нямаме достатъчно място за повече от една изложба наведнъж. Програмата е сгъстена чак до септември.

— Колко от работите на Рейчъл са готови?

Бен побутна очилата си нагоре.

— Не съм много сигурен... Тя ми обеща осемнайсет. Готови са вероятно само пет или шест, но нито една не е сложена в рамка.

Джак се чудеше как бе станало това. През всичките години, когато Рейчъл идваше да го вземе от летището, тя никога не бе закъснявала. А имаше и случаи, когато ѝ се беше обаждал в последния момент. Доста често тя идваше направо от работа — разрошена и миришеща на разредител за боя или пък цялата в лепило от нещо, което правеха с момичетата, но ухилена до уши. Винаги засмяна и винаги навреме. Тя се гордееше с това.

— Не е нейна вината — поясни Бен. — Тя всъщност ни правеше услуга. Друг художник трябваше да има изложба по това време, но избра Лондон. Работите на Рейчъл се продават толкова добре, че съвсем логично се спряхме на нея да излага вместо него. Тя обича сама да си поставя картините в рамки, но ако нещата не се оправят, може да ги подготвим в залата — той пъкна ръка в джоба си, погледна назад към стаята и понижи глас: — Как всъщност стоят нещата — дълго ли ще бъде така?

— И аз не знам. Може ли изложбата да бъде по-малка?

— Да, макар да не ми се ще, особено когато повечето от работите са почти готови. Може би ако дойда и хвърля едно око на картините, ще получа по-ясна представа какво е положението.

Джак беше изненадан, че Бен още не е сторил това. Ако Бен и Рейчъл ходеха сериозно, той щеше да е посетил вече ателието ѝ. Изкуството на Рейчъл беше неделима част от нея, нещо като предварителната любовна игра. Правенето на любов сред маслени бои за Джак бе едно от нещата, които го възбуждаха. Това бе започнало още в жегата на Таксън, когато миризмата на маслени бои щеше да е просто потискаща, ако не я разреждаха с пот и секс. Поне така си казваха те, при положение че имаха един вентилатор на тавана, който обаче ни най-малко не охлаждаше страстите им. Не ги охлади и появяването на децата. Вратата на ателието се заключваше и те много често прибягваха до ключа.

— Няма нужда да го правите — каза Джак.

Бен Уулф изглеждаше твърде умерен за Рейчъл. Той никога не би представлявал предизвикателство за духа ѝ, никога не би поискал да прави любов сред маслени бои. Беше твърде изряден, безличен. Нищо

от това, което правеше в леглото, не можеше да се сравни с нещата, които Джак бе правил.

— Аз ще видя картините. Имате ли визитка? — след малко, държейки визитната картичка на Бен в ръцете си, Джак допълни: — Ще ви съобщя какво съм намерил.

Джак случайно откри седем фотографии. Попадна на тях още вечерта — след като почисти остатъците от пицата и се обади на учителката на Хоуп заради пикника, и след като поработи два часа с лаптопа си над няколко проблема по проекта в Бока, изпратени му по факса. Вече беше твърде уморен, за да преглежда картините в ателието на Рейчъл, и започна да рови в чекмеджетата ѝ. Синди Уинстън бе предположила, че Рейчъл ще се чувства по-добре в обичайните си дрехи, а може би — и момичетата, ако я виждаха в тях. Като се вземеше предвид гипсираният ѝ крак, една нощница би била подходящо облекло.

Не ставаше въпрос за благоприличие, понеже нощниците на Рейчъл бяха много консервативни. Тя винаги бе облечена в топли фланелени дрехи. Казваше, че нощите в Сан Франциско са твърде влажни, за да спи сама и разголена в огромното за сам човек легло. Двойното ѝ легло в Биг Сур бе малко в сравнение с онази спалня, на която някога спяха заедно. Джак видя, че тук си беше купила дебела пухена завивка — нещо, което той никога не ѝ бе позволявал, защото му беше много топло. Въпреки това сега чекмеджетата ѝ бяха пълни с дълги до глезените нощници.

Все пак трябваше да признае, че са хубави, в различни ярки цветове. Извади една в мораво, една в тюркоазно синьо и една в бледозелено. Двоумеше се дали да не вземе и още една в яркочервено, когато видя фотографиите. Лежаха обърнати надолу — седем фотографии, които покриваха цялото дъно на едно от чекмеджетата. Веднага ги разпозна — дори след толкова дълго време, даже и от задната им страна.

Първо обърна най-голямата. Тя беше поставена в златна рамка, която само майката на Рейчъл би могла да купи и която Рейчъл пазеше, за да ѝ напомня за това. В рамката стоеше официалната им снимка от сватбата: младоженец и младоженка, заобиколени от родители. И

двамата имаха по един екземпляр. За тях тя беше нещо като увековечаване на мит — нагиздени и неприличащи на себе си, със засмени родители, които рядко се смееха в истинския живот.

Снимката от годежа им изглеждаше по-естествена, но каква кавга бяха имали за нея! Застанали съвсем небрежно, приличаха на себе си — нещо абсолютно различно от това, което майката на Рейчъл искаше да излезе във вестниците. Накрая те едва успяха да ѝ се наложат. Той я докосна сега — простата дървена рамка, върху която Рейчъл бе залепила с шеллак ярко фолио и декоративна хартия. Помлади със седемнайсет години, лицата им излъчваха енергия, невинно непокорство и щастие. Реши, че Рейчъл не се е променила много. Когато я видя преди шест седмици, тя изглеждаше също толкова пълна с енергия, непокорство и обсипана с лунички, както тогава. А той? На тегло не се беше променил много, също и на височина. Косата му — с цвят на орехова ядка, както казваше Рейчъл — се беше прошарила, а в крайчеца на очите му се бяха образували ситни бръчици. Лицето, което всеки ден виждаше в огледалото, беше по-широко, по-зряло, с ясно очертана бръчка на тревога между веждите.

Той издърпа още четири свои фотографии, правени от Рейчъл през различни периоди и на разни места. На тях изглеждаше щастлив, това се виждаше ясно на всяка снимка. Предположи, че тя ги бе запазила само за да ги остави с лицето надолу, заровени дълбоко в чекмеджетата.

Имаше обаче още една, тя беше неговата любима снимка. Погледна я и почувства как нещо отвътре го стегна. Снимката отначало съвсем не му липсваше — толкова беше ядосан, че Рейчъл го напусна, та искаше да има само нови неща около себе си. След време започна да търси фотографията сред нещата на тавана... Така значи! Била е при Рейчъл през цялото време.

Снимката, сложена в груба рамка от полиран камък, Рейчъл бе направила година преди развода. На нея бяха той и момичетата в малкото им дворче зад къщата в Пасифик Хайтс. Рейчъл се намираще зад фотоапарата, но като че ли беше сред тях. На снимката се виждаха преплетени ръце и крака; но и очите им, усмивките и смеещите им се лица гледаха право в Рейчъл и излъчваха любов.

Джак винаги бе държал на тази снимка. В дните, през които той се чувстваше все по-отчужден от нея, снимката му говореше, че

нещата в основни линии бяха наред.

След това Рейчъл си тръгна и всичко му се струваше даже по-неправдоподобно, отколкото великолепието и помпозността на сватбата им.

Постави внимателно снимките обратно в чекмеджето, но когато трябваше да пъхне и сватбената снимка, нещо го възпря. Не ѝ беше мястото там. Беше като гнила ябълка сред здрави — разваляше ги.

Реши, че ще я постави на друго място, самичка, колкото се може по-далеч. Отвори най-долното чекмедже и почувства, че нещо сякаш го удари силно в гърдите. След дълго колебание той протегна ръка и докосна пъстрия колаж от фина дантела, коприна и памучна дамска и внезапно се пренесе назад във времето, преди шестнайсет години — рано вечерта в един топъл апартамент в Таксън. Той беше по-голям от старото му жилище. Можеха да си го позволят, тъй като се беше дипломирал и имаше нова работа. Бяха се преместили в него едва предната седмица.

Джак се върна от работа и намери Рейчъл в стаята за гости, за която предполагаша, че е била ателие. Сватбата им предстоеше само след седмица и помещението се бе превърнало в склад за ежедневните доставки. Последните получени подаръци, все още в кутии, просто се губеха в морето от празни кашони, разкъсана хартия и изхвърлени панделки за опаковане.

Рейчъл приличаше на златна статуя, седнала сред бъркотията до една дълга маса. Косата ѝ бе вързана на дебела конска опашка, луничките ѝ се виждаха ясно, а лицето, ръцете и шията се открояваха като тъмен кехлибар над лимоненожълтата ѝ блузка. Тя работеше на шевната машина и беше толкова съсредоточена в спирането и пускането ѝ, в смяната на лостчетата и придърпването на плата, че отначало не го видя. Цялата маса бе покрита с парчета плат, най-вече в бяло и слонова кост, а също и в бледозелено и синьо.

Джак не можеше да разбере какво прави тя. Виктория не ѝ бе разрешила да си приготви сама сватбената рокля и Рейчъл беше ушила от плата пердетата за останалата част на апартамента. Той се приближи с любопитство. Тя вдигна глава и на лицето ѝ разцъфтя усмивка.

— Какво правиш? — попита я той, като си мислеше същевременно колко е очарователна, когато я гледа отгоре.

— Лице за юрган — отвърна тя и отметна глава, готова за целувка.

— Какъв юрган?

— Който да ми напомня за моминското парти<sup>[1]</sup>.

Той се вгледа в платовете:

— Мили боже! Това не е ли е дантелата на покривката, която изпратиха ирландските роднини на майка ти?

— Не *изпратиха* — каза Рейчъл, явно доволна от ефекта. — Донесоха на моминското ми парти.

Празненството беше в Ню Йорк преди месец. Знаейки колко разточително ще е всичко, Рейчъл беше присъствала само по принуда. За нея бе върховно удоволствие да се върне вкъщи с празни ръце, след като даде инструкции на майка си да прибере подаръците за себе си. Ала Виктория не само изпрати всички подаръци в Таксън, но трябваше, като капак на всичко, да ги пренасят от стария апартамент в новия.

Джак пак погледна към парчетата плат, този път със смесено чувство. Сред тях се виждаха парчета от пеньоар, сатенени чаршафи, покривка за маса, престилки.

— Тя настояваше, че имам нужда от тях — каза Рейчъл, гледайки щастливо към него. — Но аз нося ли копринени нощници? Не! Използвам ли модни покривки за маса? Не! Искам ли да спя на чаршафи, които трябва да се гладят? Не, не и не! Юрганът е нещо по-практично.

— Знаеш ли колко са скъпи тези неща? — попита смаяно Джак. Даже толкова години след този ден това, което си спомняше сега, беше гледката, която се откриваше в деколтето на Рейчъл.

— Знам точно колко струват, мама ми каза. Ето защо съм доволна, че съм ги използвала добре, а не съм ги оставила да стоят неупотребявани по кутии и чекмеджета.

Когато Джак откъсна очи от гърдите ѝ и погледна отново какво е направила, трябваше да се съгласи с нея. Имаше и ръчно, и машинно съшити парчета, но съчетани по такъв артистичен начин, какъвто можеше да измисли само човек с усета на Рейчъл. Изходните материали бяха не само много скъпи, но не бяха и използвани така,

както би искала Виктория. Тя страшно мразеше Рейчъл да шие. Макар че сама я бе научила да шие, смяташе, че вече са надмогнали нуждата да си преправят дрехите, след като бащата бе забогатял преди около десетина години.

— Виктория ще умре, като види какво си напакостила! — предупреди я Джак.

Рейчъл поклати глава, неочаквано станала сериозна.

— Никога няма да види. Тя няма да дойде тук, Джак. Това не е мястото, където тя иска да живее, и затова ще игнорира изцяло факта, че аз наистина живея тук.

— И това те огорчава?

— Да, но не толкова, колкото ме огорчаваше някога — тя отново се засмя. — Не и откакто намерих теб.

Рейчъл често изричаше такива дребнички фрази, които го караха да се чувства обичан. И беше права — това наистина помагаше да се намали огорчението. Той я целуна — дълго и страстно, подложил ръце под главата ѝ.

— Тогава аз ще се заема с благодарствените писма за изпратените подаръци.

— Няма нужда да правиш това, те са вече написани — Рейчъл се усмихна горчиво. — Съвестта ми заговори. Не можех да взема ножицата, преди да ги напиша — тя вдигна вежди. — Но ако искаш, се заеми с някои от нещата в сватбения ми списък.

— Вече го направих — възрази той.

Първоначалната им уговорка беше всеки да напише благодарствени писма за подаръците, получени от неговите роднини. Но когато подаръците от роднините на Рейчъл започнаха да нарастват лавинообразно, той я съжали. Забеляза няколко неотворени кашона, които се издигаха сред бъркотията.

— Днес са пристигнали още. Знаеш ли наистина кое къде е?

Тя се огледа:

— Разбира се, всичко е подредено на купчини.

— Не виждам никакви купчини.

— Не гледаш както трябва. Всичко оттук — ръката ѝ проряза стаята наполовина и махна наляво — е напълно оправено. Всичко насам — ръката ѝ се придвижи в противоположната посока — трябва да се оправи. А сред тези отдясно — тя посочи по посока на

часовниковата стрелка — имаме сребро, злато, кварц, платове и някои неща, които спадат към категорията *отвратително*.

Джак видя нещо да се подава от купчината, която бе наречена *отвратителна*, и се съгласи. Беше или някаква декоративна лампа, или огромен свещник, или пък нещо, което тепърва трябваше да разгадава.

Рейчъл отново вдигна ръце към него, наклони главата му, за да може да го целуне. Шията ѝ беше нежна и мека. Той започна да я гали и сякаш с върховете на пръстите си усещаше думите ѝ.

— Като каниш половината свят, ще получиш подаръци от половината свят — говореше тя. — Ама интересува ли го този половин свят какво искаме ние? Поискахме много неща, но светът си знае неговото. Искаме ли тези неща, Джак? Не. Харесваме ли ги? Не! И така, не само че трябва да пишем любезни благодарствени писма на половината свят, ами ще трябва да им намерим и място къде да ги приберем.

Джак изобщо нямаше намерение да ги прибира.

— Знаеш ли, намери къде да ги изхвърлим.

— Исках да свърша, преди да дойдеш. Исках това да бъде нашият дом, когато се върнем. Защо ли изобщо се занимавам с шев и кройки, вместо да се захвана с тази бъркотия?

Джак знаеше много добре защо тя прави всичко това.

— Отговорът е — продължи Рейчъл, като се усмихна, — че тъй като тръгваме за Ню Йорк вдругиден и изобщо няма да мога да разгледам всичко, за да го изхвърля или прибера някъде, поне мога да се позабавлявам.

Той се наведе и я целуна отново.

Гласът ѝ прозвуча по-разнежено, когато ѝ позволи да си поеме дъх:

— Чия сватба е тази, Джак?

— Нашата, само нашата. Така се разбрахме. Онова, което се случва край нас, няма да е това, което ние ще си мислим и ще чувстваме. Ти ме обичаш, нали?

— Обичам те!

— Лудо и страстно?

— Абсолютно!



— Тогава гледай така на нещата — ние решаваме къде и как ще живеем, така че по отношение на сватбата можем да отпуснем малко свобода на майка ти. Но това е всичко. Така сме квит. Дотук с нашите добри дела. Никакви компромиси повече. Никакво чувство за вина.

— Боже, съгласна съм!

Ако питаха Рейчъл, тя щеше да избере да избяга с него. Сега Джак се чудеше дали това можеше да има някакво значение да им тръгне животът по-добре.

Но Виктория Кийтс отдавна мечтаеше да направи за единственото си дете такава сватба, каквато тя самата не бе могла да има. А Юнис Макджил, която живееше в някакъв неизвестен град на около един час по пуст път от Юджин, Орегон, се беше съгласила на това заради удоволствието да натрие носа на строгия си съпруг с успеха поне на един от нейните синове.

Сега и двете жени бяха вдовици. Юнис никога не се обаждаше на Джак — чакаше Джак да ѝ позвъни и го критикуваше, задето не се е обадил по-рано. Виктория се обаждаше от време на време под претекст, че се безпокои за Рейчъл, но дори и да беше така, това ѝ чувство може би беше нещо съвсем странично в живота на един главен администратор на компания. Това, което тя желаше, беше помирение. В семейството ѝ браковете никога не се разпадаха. Приятелите ѝ можеше да се женят два или повече пъти, но бракът на дъщеря ѝ трябваше да е здрав. Джак имаше чувството, че тя не бе казала на никого за техния развод.

Главната администрация на компанията беше в Манхатън. Виктория не можеше да си представи да е някъде другаде. Нито пък би могло да ѝ мине през ум да живее на друго място, освен в Апър Ийст Сайд. Тя обожаваше средата, блясъка и лукса на квартала. Джак не знаеше телефонния ѝ номер, но беше сигурен, че може да го намери в тефтерчето на Рейчъл.

Той напъха някои от нощниците една по една върху обърнатите фотографии в чекмеджето и го затвори. Отвори друго, точно под него, и мушна сватбената им снимка под една купчина пуловери. Затвори и него, след това се изпъна и прокара пръсти през косата си. Трябваше да се подстриже, винаги носеше косата си малко по-дълга, но сега май беше прекалил.

Косата щеше да почака.

Погледна часовника си — в Ню Йорк сигурно беше късно. Но Рейчъл лежеше в кома вече, четирийсет и осем часа и добра или лоша, Виктория беше нейна майка. Не можеше да чака повече. Отпусна се на леглото на Рейчъл и вдигна телефонната слушалка.

— Давам ти още две минути, след това линията ще ми трябва. — Той затвори телефона, преди Саманта да може да му каже да използва мобилния телефон, и започна да отчита времето по неговия часовник.

---

[1] Празненство, на което се дават подаръци на младоженката. — Б.пр. ↑

## СЕДМА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Джак пристигна в болницата, Рейчъл лежеше на една страна с гръб към вратата. Сърцето го блъсна в гърдите — будна е! Той се промъкна напред, внимателно заобикаляйки леглото, като се чудеше къде гледат кафявите ѝ очи и как ще реагират, когато го видят. Нали тя го напусна и тя започна развода. Можеше изобщо да не се зарадва, че е дошъл.

Но очите ѝ бяха затворени.

— Рейчъл? — прошепна той, като внимателно я наблюдаваше да забележи някакво трепкане на клепачите.

В стаята влезе Кара Бейтс.

— Започнахме да я обръщаме, стигат ѝ цели два дни по гръб. Сложихме специален матрак под нея — това увеличава подвижността ѝ.

Джак преглътна смутено. Беше разочарован, но почувства и страх, защото думите на лекарката означаваха, че нещата нямаше скоро да се оправят.

— Има ли изобщо някаква промяна? — попита той, взирайки се в монитора.

— Там, където гледате, няма. Мисля обаче, че лицето ѝ изглежда по-добре. Вече не е толкова мораво и подуто.

— Но ако отокът спада там, защо не спада и отвътре?

— Отокът вътре е капсулиран — обясни Кара, като сви шепи и нагледно обгърна главата си, — затова и заздравяването е по-бавно. Това се опитах да обясня и на майката на Рейчъл, но тя не искаше да повярва.

— Виктория се е обаждала тук?! — изуми се Джак.

— Няколко пъти.

Трябваше да предположи, че това ще стане. Той бе оставил съобщение на телефонния ѝ секретар да се обади на телефона на Рейчъл. Тя позвъни в пет часа, радостно възбудена, защото си мислеше, че са се сдобрили. Това, че не бяха се сдобрили, я разочарова

почти толкова, колкото новината за произшествието. Била в Париж по работа, затова се обаждала толкова рано. Разпитва го цели двацет минути. Когато го попита дали да дойде, той я разубеди. Надяваше се, че Рейчъл ще се събуди този ден.

— Много настоятелна жена — каза лекарката.

Тя е една непоносима жена, помисли си Джак, след което добави на глас:

— Вие не й казахте да дойде тук, нали?

— Казах й, че състоянието на дъщеря й е стабилно. Останалото оставих на вас — отвърна лекарката, вглеждайки се в малкия сак върху леглото. — Какво донесохте?

— Нощници. Рейчъл обича ярките цветове.

— Започва да ми става ясно, че е така — отбеляза Кара и кимна с глава към перваза на прозореца. Той беше зает от плътно подредени цветя. Позволихме да ги внесат, защото състоянието на Рейчъл не се дължи на инфекция или белодробно заболяване.

Джак смътно съзнаваше, че в стаята има подредени букети с цветя, но сега за първи път се огледа по-внимателно. Имаше пет букета, вази и кошници с цветя, чиито имена не знаеше, но разпознаваше цветовете — това бяха цветовете, които Рейчъл харесваше — наситеносиньо, яркочервено, неутрално зелено, блестящо жълто. Тя харесваше основните и ярките цветове. Всеки букет имаше и визитка.

„Нуждаем се от теб, Рейчъл, оздравявай бързо!“

Пишеха Дайна и Ян.

„На нашия любим родител, с пожелания за бързо оздравяване“

Пишеха съучениците на Хоуп от седми клас. Имаше букет с яркочервени цветя от Нели, Том и Бев, един голям букет от сини цветя

от семейство Либерман и ваза с жълти рози с картичка, на която пишеше:

„С любов

Бен“

— Тя има много приятели — забеляза Кара.

— Очевидно са много — въздъхна Джак и кой знае защо, помръкна. Всъщност имаше и още един, шести букет. Беше от Дейвид. Забутан по-встрани и отзад, той беше много по-голям, но не толкова личен като другите.

— Непрекъснато ни се обаждат да питат дали може да я посетят — продължи Кара. — Искях да приказвам с вас по този въпрос. От медицинска гледна точка няма причини да забраним посещенията.

— Тук, в интензивното отделение ли?

— Нашата болница е малка, можем да бъдем гъвкави. Звукът от познати гласове може да помогне, а и няма опасност от инфекция за Рейчъл. Ако имаше нещо със сърцето ѝ или пък беше получила удар, може би щяхме да се безпокоим за ефекта от посещенията. Тъй като това не се отнася за болните в кома, ние ограничаваме посещенията само по желание на семейството на пациента.

Джак можеше да мине без Бен Уулф и неговите цветя. Но все пак... бяха разведени с Рейчъл. Той си имаше приятелка, беше спал с други жени. Рейчъл можеше да прави същото. Ако приятелите са станали част от живота ѝ, той трябваше да даде възможност на тези хора да ѝ помогнат да се събуди.

Това беше и в негов интерес. Трябваше да се върне в Сан Франциско, клиентите му се нуждаеха от услугите му, колегите му имаха нужда от инструкции, работата му беше изостанала. Джил му влизаше в положението, но и тя започваше да става нетърпелива. Цялата тази работа вече го притесняваше. Значи, ако приятелите на Рейчъл я посещаваха, той щеше да бъде свободен поне да ходи в офиса си. Надяваше се да има малко време да иде дотам днес, докато момичетата бяха на училище, но не искаше да остави Рейчъл сама.

— Нека да идват — каза той на лекарката.

Катрин влетя вътре след няколко минути. Очите ѝ се разшириха, когато видя Рейчъл на една страна. Джак поклати глава.

Тя въздъхна тихо и приближи до леглото.

— Надявах се...

— И аз се надявах.

Катрин се наведе напред и поговори тихо на Рейчъл няколко минути, след това се изправи и колебливо се обърна към Джак:

— Не бях сигурна, че ще те заваря тук.

— Ами тук съм — отвърна миролюбиво Джак. Изобщо не беше в настроение за кавги. Мислеше за цветята, за приятелите, които Рейчъл си беше създала, откакто го напусна. В Сан Франциско тя беше самотник — съсредоточена изцяло върху изкуството си, децата и него. — Кой са Дайна и Ян?

— Дайна Монроу и Ян О'Нийл. Те са от нашата читателска група. Запозна се с тях вчера.

Вчера беше се запознал с много хора. Лицата им се сливаха.

— Кой са Нели, Том и Бев?

— Бриджори.

Той помисли, че не е чул добре.

— Бриджори? Играят бридж?

— Точно така, играят бридж.

Опита се да си представи Рейчъл в това положение, но не успя.

— Това ме изненадва.

— Защо?

— Последното нещо, което би правила Рейчъл в града, бе да играе карти. Бриджът беше нещо, с което се занимаваше майка ѝ, докато чакаше да забогатее. Та защо ли е играла тук на карти?

Катрин потърка за малко ръката на Рейчъл и попита развеселена:

— Трябва ли аз да ти казвам? Бедното момче е озадачено и объркано. Къде ли му отиде въображението?

— На мястото си е — увери я Джак. — Никога нямаше да стигна дотам, където съм сега, ако няхах въображение. Даже някои твърдят, че имам твърде богато въображение.

— И какви са тези хора?

— Клиенти, които искат да имат точно същата къща, каквато има братът на техния съсед в Крос Пойнт, или пък библиотека като

чаровната малка библиотечка в Ню Йорк. Споря с тях, карам се. Така де, защо изобщо ме наемат тогава. Всеки чертожник може да прекопира чертежите от друг проект. Аз не искам да им правя това, което вече е направено на друго място.

— Но го правиш — каза Катрин с малко повече сигурност в гласа, което разтревожи Джак.

— Рейчъл ли ти каза това?

— Не съвсем. Думите ѝ бяха, че толкова си навлязъл в големите пари, че си загубил творческата си същност.

Почувства се обиден. Обиден на Рейчъл, защото беше мислила така и го беше споделяла. Обиден на Катрин, задето го повтаряше.

— Това не е вярно! Тя пък откъде знае какво правя в момента!

Катрин изброи тихо и без запъване шестте големи проекта, които беше реализирал от развода насам.

За някои от тези проекти Джак наистина не знаеше какво да мисли. Първоначалните му разработки, които му носеха големите поръчки, бяха страхотни. След като обаче минаваха през предприемачи, строителни организации, консултанти, финансисти, строителни комисии и политици — всички с някакви претенции, — те преставаха да бъдат толкова хубави. И колкото по-скъпи бяха проектите, толкова по-реално беше да се случи така. Не можеше да прави това, което му се искаше. Тъй че може би Рейчъл имаше право — вероятно бе загубил творческата си същност.

Но пък нямаше намерение да го обсъжда с приятелите ѝ.

— Какво общо има между моята творческа същност и играта на бридж?

— Така формулирано — засмя се Катрин, — наистина няма нищо общо. Но всъщност говорехме за въображение. Често съм се чудила защо на мъжете им е толкова трудно да разберат как работи женският мозък. Ти си прав — Рейчъл мразеше това, което представляваше бриджът в живота на майка ѝ. Но Рейчъл можеше да играе и скоро след като се премести тук, се появи Бев, а тя беше бриджорка. Ала правеше и изумителни неща с акрилни бои върху змийска кожа, затова играта на бридж с Бев не ѝ се струваше толкова лошо нещо.

Акрилни бои върху змийска кожа. Много новаторско, Рейчъл би го оценила.

— Бев ли я запозна с Нели и Том?

— Не. Рейчъл и Бев пузнаха съобщение в местния вестник, за да направят четворка. Том е собственикът на вестника, Нели отговори на съобщението.

— Нели художничка ли е? — ако беше, май имаше някакъв смисъл — Чарли, Бев и Нели.

— Не, тя е кармелитка.

— Монахиня?

— Светски член на Ордена на кармелитките, но е много набожна.

— Добре — Рейчъл никога не бе проявявала интерес към религията. Не нейните, а неговите родители бяха набожни. — Ами семейство Либерман?

— Фей и Бил. Фей е в читателската ни група. Тя е един от играчите на голф. Ян е другата, и освен това е млада майка. Тя ще дойде по-късно.

Джак се опитваше да си представи Рейчъл в компанията на играчи на голф, но единственото нещо, което виждаше, беше категоричното *не*, когато Виктория предложеше да започнат да играят голф.

— Да не би да искаш да кажеш, че Рейчъл вече играе голф?

Катрин се засмя:

— Не, съмнявам се дали двете с нея изобщо бихме стигнали толкова далече, че да играем голф.

— Тогава откъде се взеха тези играчи на голф във вашата група?

— Играчите на голф могат и да четат — отговори Катрин, като стисна съзаклятнически ръката на Рейчъл.

— Сигурно е така. Но каква е връзката? Ако не играеш голф, как става така, че познаваш играчи на голф?

— Те идват в моя салон. Правя косата на Фей от дълги години и обичаме да си приказваме за книги. Ян си прави ноктите всеки четвъртък. Веднъж ни чу да си приказваме и се присъедини. Когато с Рейчъл решихме да създадем читателска група, те двете бяха първите, които влязоха в нея.

— А Дайна?

— Служителка в туристическа агенция. Всяка от нас я използва понякога.



Оставаше да се разбере и последното нещо.

— Ами ти и Рейчъл? Как се запознахте?

— В чакалнята на гинеколога — отговори Катрин. Хвърли бърз поглед към часовника си, погледна загрижено към Рейчъл и се наведе над рамото ѝ. — Имам клиентка в девет часа, затова не мога да стоя дълго. Искам да си поприказвам с теб, Рейчъл. Разговорите ни ми липсват — тя потърка леко ръката ѝ, съвсем небрежно, но със същата загриженост. — Днес е четвъртък. Ти спиш от понеделник. Какво ще кажеш да открянеш едно око заради мен?

Джак наблюдаваше очите на Рейчъл. Клепачите останаха неподвижни.

— Джак, изглежда, ти е донесъл няколко от твоите нощници — продължи Катрин. — Аз си освободих един час следобед и ще намина да ти оправя косата — след това се обърна към Джак. — Да взема ли децата от училище и да ги доведе тук?

Той отново се почувства господар на положението.

— Аз ще го направя.

Устните на Катрин потръпнаха язвително.

— Струва ми се, че не ми се доверява — каза тя на Рейчъл.

— Аз отговарям за момичетата.

Катрин се изправи, вече сериозна.

— Може ли да предложи нещо? Купи нова кола. Колата на Рейчъл е абсолютно потрошена, тя и без това ще има нужда от нова, а ти не може да продължаваш да караш Хоуп в това миниатюрно нещо, дето му викаш *задна седалка*. Ако искаш да рискуваш живота си в такава кола, прави го, но не мисля, че трябва да подлагаш на риск и момичетата.

Джак бе изненадан от нахалното ѝ предложение.

— Това твоя работа ли е?

— И още как, след като Рейчъл не може да го каже!

— Добро утро! — поздрави Стив Бауер, като влезе в стаята и приближи към леглото.

Катрин тръгна да излиза.

— Довиждане — каза тя с по-мек тон и махна с ръка.

Като я наблюдаваше как отваря вратата, лекарят каза:

— Недейте си тръгва заради мен.

Но тя вече беше излязла от стаята, преди Джек да осъзнае защо бързаше толкова.

Джек трябваше да работи. Компютърът му беше пълен със съобщения всеки път, когато го пуснеше. Съобщенията в телефонния секретар на Рейчъл бяха още повече, а край факса ѝ имаше цяла купчина листове. Тази сутрин бе тръгнал от Биг Сур на север, като планът му беше да кара в географски ред — да остави момичетата на училище в Кармел, след това да посети Рейчъл в Монтерей и накрая да продължи за Сан Франциско. Сега, след като бе вече при Рейчъл, напрежението му спадна.

Той изучаваше лицето ѝ, облегнат на перилата на леглото. Даже и с избледняващото мораво петно от лявата му страна то му изглеждаше красиво. Винаги го бе харесвал. И го беше казвал на Рейчъл през цялото време. Тогава бяха студенти, седнали един до друг в часа по рисуване на живо тяло. Джек се бе записал само за да бъде с Рейчъл — курсът нямаше нищо общо с архитектурата. Беше използвал всички връзки, които имаше като студент последна година, за да му се зачете този курс, но едва ли можеше да каже, че му беше лесно. Полагаше много по-големи усилия от Рейчъл да възпроизведе в най-малки детайли лицето на модела.

— Тя е красавица — прошепваше обикновено Рейчъл доволно. — Широко разположени очи, високи скули, чиста кожа, никакви лунички.

Джек обаче винаги бе харесвал луничките на Рейчъл. Баща му, който имаше негативно отношение почти към всичко, ги заклея като излишък от жизненост при един свръх весел човек. Рейчъл винаги беше в добро настроение. Джек се гордееше с това ѝ качество. Когато я срещна за първи път, луничките ѝ бяха пръснати по носа и бузите. Тогава беше на двайсет и една. След като роди децата, луничките започнаха да намаляват и бяха съвсем малко, когато влезе в тридесетата си година.

Сега се виждаха много по-ясно от преди. Баща му, Бог да го прости, щеше да заяви с пренебрежение, че един прекалено весел човек не може да бъде обуздан за дълго. Нима Рейчъл беше обуздана от женитбата?

Сигурно слънцето ги бе предизвикало. Тя прекарваше повечето време навън, личеше си от работите ѝ. Джак беше видял някои от последните ѝ картини в галерията SOMA. Тя рисуваше дивите животни в естествената им среда.

Или пък луничките се виждаха толкова ясно, защото лицето ѝ бе много бледо?

Той потърка леко гладката кожа на здравата ѝ буза.

— Тук ти понася добре — отново рисуваш. И имаш приятели — това откровение внезапно го раздразни. — Какъв беше проблемът, Рейчъл? Ти можеше да имаш цял рояк приятели в града. Ако си го искала, защо не го направи? Ти правеше каквото поискаш във всяко друго отношение! — почувства, че започва да се обърква. — Ами снимките в твоето чекмедже — защо са там? Бях сигурен, че си ги нарязала и си ги превърнала в каша. В това щеше да има нещо поетично. Нещо като съшитото от сватбените подаръци лице за юрган. Защото не можеш да ги понасяш ли, си ги обърнала обратно? Или защото си сърдита? За какво трябва да се сърдиш? Ако ме питаш, струва ми се, че без мен се справяш по-добре.

Зад яда му се спотайваше тъга.

— Какво се случи с нас, Рейчъл? Аз така и не разбрах — той замълча за малко и след това продължи: — Чуваш ли ме? Знаеш ли, че съм тук?

Кожата ѝ миришеше на момини сълзи от лосиона, с който я беше намазал. Уханието му напомняше иронично за любовта, която трябваше да трае цял живот.

— Чуваш ме, знам. Знаеш, че съм тук. Мисля, че само лежиш и наблюдаваш какво ще стане. Така ли ми го връщаш за това, че много пътувах? Искаш да прекарвам повече време с момичетата ли? Е, трябва да ти кажа, аз съм много време с тях и ние се разбираме чудесно, така че, ако си мислела, че ще се разпадне като семейство, не си познала. Обичам дъщерите си, винаги съм ги обичал. Повярвай ми, когато им стегна багажа и ги отведе, беше много страшно — той се изправи, погледна втренчено към Рейчъл, след което закрачи към прозореца, като си мърмореше: — Дяволски трудно! Празна къща, никакъв шум, никакви усмивки — върна се обратно към леглото. — Ти знаеш как се чувствах, докато израсна в работата, и колко много се нуждаех от това,

което имахме. Разчитах на моето семейство, което да ме чака, когато се прибирам от работа. Ти ми отне това.

Той приближи лицето си близо до нея и продължи тихо, почти шепнешком:

— Много добре, сега вече сме разведени. Успя да направиш това бързо и лесно, благодаря! Но тази кома е нещо друго. Един ден, два дена — може. Но три дни! Събуди се, Рейчъл! Аз правя всичко, което е по силите ми, но момичетата се нуждаят от теб. Аз съм просто заместител. Ти си главната в техния живот, винаги си била главната — след кратко мълчание той добави: — А аз трябва да работя. От мен зависи препитанието на много хора. На мен ми плащат да правя нещо, а аз не мога да го правя от тук. Колко дълго планираш да продължи това състояние?

Рейчъл остана неподвижна, никакво потръпване, никакъв отговор.

*Добре!* — искаше му се да каже, защото ако тя не му помагаше, защо той трябваше да ѝ помага? — *Край! Връщам се обратно. В града поне мога да постигна нещо. Там поне ме ценят. Чао? Sayonara<sup>[1]</sup>! До скоро виждане!*

Не знаеше колко време остана прав и намръщен до нея. След известно време лицето му се отпусна, сетне придърпа един стол и седна.

Клиентката пристигна дващест минути по-късно. На Катрин ѝ се искаше да ѝ каже, че има време само за бързо измиване и изсушаване на косата, но тя бе редовна посетителка, на която се налагаше да тръгне още същата нощ за Денвър на сватба. Така че Катрин ѝ подстрига косата и закъсня за клиентката в два без четвърт. След това трябваше да се оправи със скандала, който вдигна една жена, обслужвана от новата ѝ фризьорка. Самата Катрин трябваше да признае, че косата ѝ беше боядисана в свръхчервено, вместо да бъдат изсветлени само няколко кичура. Докато разбъркваше нужните съставки за подходящия цвят боя, Катрин си опръска блузата и трябваше да влезе в банята и бързо да се преоблече.

Пристигна в болницата чак в четири часа и се запъти направо към стаята на Рейчъл. Предварително почувства как отново я облива

разочарование.

Хоуп четеше книга, седнала със скръстени крака от вътрешната страна на леглото. Ботушите ѝ бяха на пода. Джак стоеше с лице към прозореца, сложил ръка на кръста, а в другата си подхвърляше клетъчния телефон. Подвижната масичка до него беше покрита с книжа.

— Как е мама? — попита Катрин, като прегърна Хоуп.

Детето погледна тъжно към Рейчъл и каза:

— Добре е.

Катрин я притисна по-силно към себе си.

— Какво четеш?

Като сложи пръст в книгата, за да не загуби мястото, до което беше стигнала, Хоуп я затвори и я вдигна към Катрин, за да види. Книгата беше с твърди корици, доста стара — „Камбана за Адано“ от Джон Хърси.

— Това от книгите за училище ли е или е от списъка на мама?

Хоуп вдигна рамене:

— От списъка на мама.

— Харесва ли ти?

— Аха, мама казва, че и на нея ѝ харесва — тя отвори книгата на вътрешната корица, на която името на Рейчъл бе старателно изписано с хубавия почерк на ученичка. Отдолу имаше дата.

— Леле! — възкликна Катрин. — Преди двайсет и седем години!

— Тогава е била на моята възраст. Мисля, че добре е пишела.

— И аз така смятам.

Джак се обърна към тях.

— Как си? — попита той и се запъти да излиза, преди да получи отговор. — Ще се върна след малко.

Катрин го проследи с очи, след това се обърна с въпросителен поглед към Хоуп.

— Не му дават да използва клетъчния телефон в стаята — обясни Хоуп. — Обърква мониторите.

— Така ли? Изглежда разтревожен.

— Заради работата си. Гледай! — тя посочи един букет цветя на перваза на прозореца. — От баба са.

Катрин можеше и сама да се досети. Сигурна беше, че това няма да е последният подарък от Виктория.

— Много мило от нейна страна.

— Аха — Хоуп отново погледна към Рейчъл толкова тъжно, че Катрин чак я заболя. — Мислиш ли, че тя знае, че съм тук?

— Разбира се.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Хоуп помисли малко и каза:

— Сам е в коридора.

— Знам, минах покрай нея, като идвах насам — Саманта се беше пъхнала в една телефонна кабина с учебник по алгебра на коленете, молив в ръка и огромна дъвка в устата. От това как тя внезапно прекъсна разговора и се усмихна пресилено, на Катрин ѝ стана ясно, че не решаваше задачи.

— Тя е при мама от много време — допълни бързо Хоуп, за да защити сестра си. — Искаше да използва телефона на татко, ама и на него му трябваше. Тя ще се върне. Аз се обадох на Дънкан. Гуинивер спи. Много спи напоследък.

— Какво казват за котките — че спели по осемнайсет часа на ден, нали?

— Тя спи все повече. Понякога си мисля, че всъщност не спи, а просто няма сили да се движи. Все едно, че е в кома. Като мама.

— А, не, не! — Катрин я смъмри нежно. — Не като мама. Гуинивер има тумор, а майка ти няма.

— Защо тогава не се събужда? Чува ме, че съм тук, знае, че съм тук, а не се събужда да ми се обади. Не иска ли да се събуди?

— Иска повече от всичко на света, предполагам — каза Катрин. — Сигурно прави всичко възможно и вероятно е ядосана, че не може... Не може да се отърве от нещо, което я държи в съня. Трябва да сме търпеливи. Ще трябва да я накараме да разбере, че ще стоим тук, докато не се събуди.

Хоуп погледна предпазливо към коридора, след това се обърна към Катрин и прошепна бързо:

— Саманта ме плаши.

Катрин се наведе към нея и също зашепна:

— Как те плаши? — предполагаше, че Сам описваше положението на Рейчъл само в най-черни краски, опитвайки се да се държи като възрастна и по-опитна. Но не беше това.

— Заради бала — прошепна Хоуп. — Мисля, че те са замислили нещо. Не мога да кажа на татко, защото ще й се ядоса, а пък тя ще се ядоса на мен. И не че знам нещо със сигурност, просто го чувствам — Хоуп приведе рамене, от което заприлича на още по-малка. — Тя направо ще ме убие, ако разбере, че съм ти казала, но не искам повече да се случва нищо лошо.

— Слушай какво — предложи Катрин, — какво ще кажеш да намекна по някакъв начин на баща ти, а? Не е нужно да разбира, че ти си споменала нещо. Просто ще направя това, което майка ти би направила.

— Мама би говорила с другите майки, ама Сам знае, че татко няма да го направи. Ето туй ме плаши най-много.

Катрин предполагаше, че то щеше да изплаши и Рейчъл.

— Аз ще се оправя с този проблем — каза тя, за да успокои и майката, и дъщерята. — Ще ми се довериш ли? — попита тя Хоуп точно когато се връщаше Джак.

Хоуп кимна, отворила широко очи. Катрин бръкна в джоба си и извади оттам петдоларова банкнота.

— Умирам за чай! Би ли отишла до барчето да ми купиш? Баща ти пък може да иска кафе?

Джак помоли Хоуп кафето да бъде силно и черно. Катрин изчака, докато тя излезе, и погледна към книжката на масата.

— Рейчъл ми каза, че си работохолик.

— Невинаги. Това на масата е моята заговорила съвест. Забавям някои хора, защото не правя това, което съм се ангажирал да направя. Цял ден съм тук...

Катрин не очакваше това.

— Смятах, че ще отидеш до града.

Джак постави телефона на масата.

— Така мислех, но промених намерението си.

— Защо?

— И аз не знам.

Катрин трябваше да признае, че той наистина изглеждаше уморен. Испита известно съчувствие към него. На главата му тази седмица се бяха струпали много повече неща, отколкото беше свикнал да върши.

— Хоуп изглежда много разтревожена, но мисля, че ще се оправи — поде тя с необичайно мек тон. — Как е Сам?

— Сам ли? — в гласа на Джак прозвуча изненада. — Сам всъщност беше много мила с мен днес.

— Това може да означава неприятности.

— Да, да. Е, аз много не придирям.

— А може би трябва — каза Катрин, но не с цел да го подразни. — Подрастващите понякога са много хитри, знам го от опит. Всичко ли е готово за бала?

— Тази събота ще купуваме рокля.

— Искаш ли аз да я придружа?

— Не, аз ще ида с нея. Сигурно е вълнуващо преживяване.

Катрин с удоволствие щеше да иде със Саманта. Беше пазарувала и преди с момичетата. Но явно Джак взимаше много на сериозно това задължение... Много добре. Тя се почувства по-малко виновна, задето се е безпокоила за него.

— Брендън ли е все още избраникът, с когото ще ходи на бала?

— Може да се каже — отвърна Джак колебливо. Личеше си, че е объркан. — Не мога точно да разбере какво означава това. По мое време си имахме установен партньор, Сам обаче е доста уклончива по този въпрос. Ще бъдат десет, които ще отидат с коли от къщата на Лидия. Момичетата ще преспят у тях след бала — той изхъмка. — Мисля, че това е причината.

— Причината за какво?

— За промяната в настроението ѝ. Тя ми подхвърли тая работа с преспиването, когато излизаше от колата тази сутрин, като очакваше, че ще ѝ откажа. Но аз не виждам нищо лошо в това. На мен ми изглежда като истинско преспиване. Та те спят при приятелки от години.

— Сигурен ли си, че ще бъдат само момичета?

Този въпрос го накара да се замисли за малко.

— Казва, че са само момичета. Родителите на Лидия щели да бъдат там.

— Мисля, че Рейчъл би поискала да им се обадиш по някое време — вметна Катрин, като си даде вид, че се двоуми дали е уместно да му го предложи.

Джак стисна устни.



— Ако го направя, това ще означава, че не се доверявам на дъщеря си.

— Не става въпрос за доверие. Проверяваш, когато мислиш за детето си.

— Разбирам, че имаш опит. На колко години, казваш, са децата ти?

Катрин нямаше деца и въпросът на Джак я засегна дълбоко. Имаше години, когато да роди деца означаваше всичко за нея. След това я посъветваха да изчака. После Рой я напусна. Сетне Байрън дойде и си замина. И така ненадейно се оказа на четирийсет и две.

— Удар под кръста — изненада я Джак. — Извинявай, ама в момента се пека на бавен огън. Никога досега не съм бил баща на девойка, не за повече от седмица и не съвсем като сега. Все пак се опитвам да постъпвам правилно, доколкото мога, а това съвсем не е лесно. Между мен и Саманта не гори велика любов. Тя не харесва онова, което готвя за вечеря, недолюбва кафето, което правя. Никак не ѝ допада, че приказвам по *нейния* телефон, нито че спя в леглото на Рейчъл и използвам душа на Рейчъл, нито че я карам до училище. Ако питаш нея, в момента се явявам като едно голямо неудобство в живота ѝ — като че ли аз съм предизвикал катастрофата и като че ли ми доставя удоволствие да спя на дивана всяка вечер. Говори ми нахално по всякакъв повод, но може би вече сме преминали кризата. Тя даже ми се усмихна днес, когато я взимах от училище — като гледаше умолително, той спря да си поеме дъх. — Моля те, остави ме да се порадвам на този момент, а?

Джак размишляваше как да се порадва, докато караше надолу по крайбрежния път. Неведнъж бе използвал тези думи заради лудостите на Саманта Макджил. Първият път беше преди петнайсет години, когато Саманта беше на пет месеца и се противопоставяше енергично на спането през нощта. Бяха живели вече почти месец в Сан Франциско. Саманта спеше в стая, която Рейчъл беше боядисала в същото яркорозово и морскосиньо като стаята ѝ в Таксън, за да няма оправдание, че спи на непознато място. Беше яла млечна каша в шест часа, в допълнение към кърмата на Рейчъл, и след това в единайсет. Беше вече два часа през нощта, а тя искаше още.

Тази битка продължаваше от две седмици и двамата бяха напълно изтощени. Джак имаше нова работа като младши архитект в

една фирма в Сан Франциско и оставаше извънредно вечер. Рейчъл също работеше здравата — грижеше се за бебето, довършваше разопаковането на багажа, шиеше пердета и боядисваше мебелите и стените. И двамата бяха потънали в дълбок сън, когато Саманта нададе истински вой от другата стая.

Рейчъл изстена и се пъкна под мишницата на Джак.

Джак затисна ушите си с възглавницата.

— Не може да е гладна — измънка той.

— Не е гладна — промърмори Рейчъл. — Заспивай.

Но воят продължи.

Рейчъл стана от леглото, загърна се с голямата червена риза на Джак и отиде в стаята на бебето. Плачът престана. Рейчъл се върна обратно, легна и се сгуши под завивките. Току-що бяха заспали, когато плачът отново се поднови, Джак праметна одеялото над главите им, това заглуши малко звука. Под завивките той се обърна към Рейчъл:

— Не е гладна — прошепна той към топлатата и сънена тъмна фигура, която щеше да бъде яркочервена, ако запалеше светлината. — Да не би да е болна?

— Не е болна — промърмори Рейчъл. — Сърдита е. Педиатрите казват да я оставим да плаче.

Оставиха я да плаче. Но пет минути след това плачът стана още по-настоятелен. Джак отхвърли завивките и се накани да става.

— Да не си посмял да я донесеш тук — извика му Рейчъл.

Джак нямаше такова намерение. Нямаше дори да докосне това бебе. Вече беше сменил пелените й. Един път на вечер беше неговият лимит.

— Ще ида да видя да не е заклещена между пръчките на леглото.

— Преди малко не беше — рече Рейчъл, но тръгна след него, пристъпвайки на пръсти. Когато той се спря пред вратата на детската стая, тя се сгуши зад гърба му, долепила буза до тялото му.

На слабата светлина на малката нощна лампа той видя детското креватче и окачената над него въртележка с разни същества, които Рейчъл бе изрязала от филц и боядисала във всички възможни цветове. Под тях се открояваха главата, гръбчето и дупето на дъщеря им.

Плачът беше още по-силен, но той отстъпи назад.

— Мята крака и ръце малкото зверче.

Върнаха се и легнаха плътно прегърнати, заслушани в яростния плач. След минута Рейчъл се измъкна от прегръдките на Джак.

— Докарва го до истерия — каза тя и стана.

След малко плачът утихна. След още две минути Рейчъл се върна в леглото. И двамата не смееха да дишат, ослушваха се и се държаха напрегнато за ръце.

— Това беше, свърши се — с надежда в гласа каза Джак.

Саманта изпищя.

Рейчъл прихна.

— Чия идея беше да родим това бебе? — изстена Джак.

— Не беше моя — отвърна Рейчъл през смях.

— Не беше и моя.

Плачът се усилваше.

— Остави я да плаче — прошепна Джак.

Рейчъл се сгуши по-плътно в него.

— Ще се измори след малко.

— Само въпрос на време.

Но и двамата вече бяха съвсем разсънени. Когато плачът прерасна във вой, Рейчъл обяви с пълен глас:

— Повече не мога да спя при този шум — изтърколи се от леглото и притвори плътно вратата. Като се върна при него, го придърпа под завивките.

— Целуни ме — каза тя, — удави ме в целувки.

— И на това ако викаш любовен момент! Сред този страшен вой наоколо?

— Началото му бе сложено с целувки, нали? Клин клин избива!

Джак трябваше да признае, че в това имаше някакъв смисъл. Ако първата му целувка не беше особено страстна, втората бе направо огън. При третата той вече чуваше звуците отвъд леглото съвсем слабо. Съзнанието му се изпълваше със сладките стенания на Рейчъл, с топлината на устните ѝ, възвишенията на гърдите ѝ, нежно заобленото ѝ коремче. Вече беше съблякъл ризата ѝ и страшно възбуден, я чу да казва с усмивка:

— Това подейства.

— Боже мили, и още как! — простена Джак.

Рейчъл се засмя весело:

— На Саманта, не на теб.

И наистина, виковете от другата стая постепенно заглъхваха и започваха да приличат на плач на уморено бебе, което ще заспи всеки момент. А Джак? Беше ли уморен? Как не!

— О, тишината е наистина приятна — прошепна той с облекчение. — Остави ме да ѝ се порадвам.

Протегна ръце, притисна дланите на Рейчъл, надвеси се над нея и я облада.

Когато се прибраха обратно в Биг Сур, кехлибареното слънце висеше ниско над хоризонта. Саманта се отправи към къщата, Хоуп — към Дънкан. Като се двоумеше накъде да тръгне, Джак остана до колата. Няколко пъти си пое дълбоко въздух. Любопитен да разбере какъв точно аромат се носеше в него, той се отби от покритата с чакъл алея и тръгна покрай киселеца, който растеше под секвоите. Сетне сви по тъмната и лепкава пръст към едно паднало дърво. Около най-ниските сухи клони бяха напъпили виолетки. Той седна по средата на дънера.

Погледна към върховете на секвоите — там, където листата бяха най-гъсти. Започна да следи за някакво движение. Беше хладна, суха и тиха майска вечер. Във въздуха се носеше мирис на кора, на мъх, на сладък кедър от по-ниските части на каньона. Нещо прошумоля по земята някъде наблизо и той забеляза една птица да подскача край храстите. Беше сойка, крилата ѝ бяха нашарени в убито синьо и сиво.

— Няма да намериш кой знае какво там, приятелко — промърмори той.

Земята под дърветата беше твърде сенчеста и мъчно можеше да се открие храна. Въпреки това сойката продължаваше да рови, подскачайки по стръмното. Джак я гледа известно време. Това не продължи дълго — чу се шум в храсталака и той се обърна. Приближаваше Хоуп, гушнала в ръцете си котката. Лицето ѝ беше толкова сериозно, че за момент му мина през ум, че котката е умряла. Но когато Хоуп седна на дънера, тя отвори очи и помръдна едва-едва с лапички и опашка.

— Днес не е яла нищо, абсолютно нищо.

Джак не знаеше как да я утеши. Вместо да каже нещо глупаво и безсмислено, той се приближи и застана до Хоуп. Тя милваше котката,

плъзгаше малката си ръчица по козината ѝ от край до край — шийката, гръбчето, опашката. Повтаряше това движение отново и отново, сякаш я хипнотизираше. В тишината на гората се чу как котката започна да мърка.

— Май ѝ харесва това — каза тихичко Джак.

Хоуп кимна и продължи да гали котката.

След малко, любопитен да види какво ще стане, Джак също опита да я погали. Козината на котката беше изненадващо мека и топла. Той повтори движението още веднъж, като очакваше, че животното ще вдигне глава и ще изрази по някакъв начин протеста си от чуждото докосване. Но Гуинивер не направи това. Без да помръдва брадичка от лакътя на Хоуп, тя просто отвори очи и го погледна с абсолютно доверие.

С това го спечели напълно.

---

[1] Довиждане (японски). — Б.пр. ↑

## ОСМА ГЛАВА

Тъй като в петък сутринта все още нямаше промяна в състоянието на Рейчъл, Джак потърси за консултация своя лекар в града, Уилям Брийн. Той беше най-добрият, Джак не се съмняваше в това. Беше му препоръчан не само от Тина, но и от Виктория — тя му беше пратила факс със съвсем същото име.

Консултацията се осъществи по телефона в офиса на Стив Бауер. Освен Бауер там бяха Кара Бейтс и Синди Уинстън.

Изпратиха до компютъра на Брийн последните изследвания на Рейчъл. Бауер ги анализира устно. Кара ги интерпретира въз основа на наблюденията си върху пациента. Синди описа липсата на реакция от страна на Рейчъл по време на къпане и обръщане, както и различните упражнения за раздвижване.

Джак все си мислеше, че милионите, давани всяка година за научни изследвания, сигурно бяха довели до измислянето на някаква лечебна процедура или лекарство за случаи като при Рейчъл, но накрая Брийн каза:

— Бих искал да ви кажа, че може да се направи и нещо друго, но уви — дори да беше при нас в Сан Франциско, пак щяхме да правим същото. Нейният случай е типичен. Тя поддържа едни и същи показатели. Все още е в четвъртия ден.

Джак не бе предполагал, че комата може да трае повече от два дни, и го сподели с лекаря.

— Е, щеше да бъде много хубаво, ако беше така — отвърна лекарят, — но травмите по главата се лекуват бавно. Общото ѝ състояние по скалата на Глазгоу е стабилно.

— Да — отбеляза Джак, — в долната граница.

Беше научил за скалата на коматозните състояния по Глазгоу, но Рейчъл нямаше никакво откряване на клепачите, не реагираше на говорни и двигателни дразнения — значи имаше най-ниския индекс по скалата.

— Да, но данните показват, че състоянието ѝ не се влошава.

— А ще се влоши ли? — попита Джак. — Може ли състоянието ѝ внезапно да се влоши? — все още чувстваше как се стяга стомахът му всеки път, когато звъннаше телефонът или когато дойде в болницата, след като бе отсъствал дори и за кратко.

— Възможно е — каза лекарят, — но ако това стане, лекуващият екип ще разбере веднага и ще може да действа. При кома трябва да се изчаква. Съжалявам, мистър Макджил. Знам, че не това искахте да чуете, но тези случаи напомнят обезвреждането на бомба — ако избързате, макар и малко, тя може да експлодира.

Докато се връщаше към стаята на Рейчъл, Джак набра номера на Виктория. Тя бе пожелала да се включи експерт в лечението на дъщеря ѝ и той искаше да ѝ каже, че това е направено. Искаше също да ѝ благодари за цветята и да я информира за състоянието на Рейчъл, макар да нямаше все още нищо окуражаващо.

Трябваше да се задоволи с оставянето на съобщение в Ню Йорк. Виктория все още беше в чужбина.

Когато пристигна Бен Уулф, Джак седеше до Рейчъл, неудовлетворен от бездействието си. Размениха няколко любезни реплики за косата ѝ, която бе вдигната нагоре от Катрин и се разстиляше красиво, за леко спадналия оток на лицето ѝ и за кокетната ѝ тюркоазна нощница. След което Джак стана и каза на Бен:

— Говорете с Рейчъл, аз ще се върна след малко.

Бен не представляваше никаква заплаха за него, а той имаше да върши работа.

Обади се на Джил от телефонните апарати в коридора. Щом чу гласа ѝ, веднага се почувства виновен.

— Здравсти!

— Здравсти и на теб! — каза тя с нескрита радост в гласа. — Чудех се кога ще се сетиш, че съм тук.

Чувството му на вина се усили.

— Тези няколко дни бяха ужасни. Децата са много разстроени. Аз съм все още в болницата. Рейчъл още не се е събудила.

— Знам.

— Обаждала си се в офиса?

— Не — Джил въздъхна. — Не исках Тина да разбере, че не си ми се обаждал, затова позвъних в болницата.

Джак се почувства още по-виновен.

— Съжалявам, Джил, толкова много неща ми се струпаха на главата.

— Можеше поне да ми позвъниш — укори го тя. — Не помисли ли, че и аз искам да знам как е Рейчъл?

Тя наистина се интересуваше за бившата му жена, такъв човек беше. А той не можеше да обясни защо не се бе обадил — едно от многото неща, които се бяха загнездили в съзнанието му и го тормозеха.

Джил обаче очакваше отговор, затова той каза:

— Опитвах се да се справя с всичко тук — с работата, с момичетата, с Рейчъл. Направо е кошмарно.

— Само един телефон, Джак. Щеше да ти отнеме десет секунди.

Десет секунди максимум. Но, дявол да го вземе, тя не беше толкова притеснена, колкото бе той.

— И ти можеше да ми се обадиш в Биг Сур — контраатакува той. — Телефонът на Рейчъл го има в указателя.

Последва кратка тишина. След това Джил каза с огорчение:

— Мислех, че си забравил.

— Не бях забравил.

— Помислих си, че за теб не е толкова важно да говориш с мен.

— Не — Джак въздъхна, — просто нямаше какво да ти кажа. Преди малко направих консултация с един от най-добрите лекари в тази област и той също нямаше какво да ми каже. Джил, нищо не можем да направим, само стоим тук и чакаме.

— Ти не ме разбра, Джак. Ако значех нещо за теб, щеше да ти се прииска да чуеш гласа ми. Щеше да бъде някаква утеха.

Как можеше гласът ѝ да му бъде утеха, след като му напомняше за многото нерешени проблеми, които бе оставил в града? Той облегна лакът върху телефона и подпря глава на юмрука си.

— Моментът не е подходящ за този разговор, Джил. Просто недей...

— Това ли е отговорът ти?

Джак въздъхна:

— Не, не е. Но аз тук се боря с нещо дяволски трудно. Имам нужда от малко време.

— Винаги се нуждаеш от време.



— На теб ти беше известно това, когато се запознахме. Знаеше, че животът ми е напрегнат.

— Не смятах, че ще стане още по-напрегнат заради бившата ти жена — каза Джил и внезапно млъкна. — О, боже мой, извинявай, Джак! Беше егоистично от моя страна. Тя е в кома и може да умре.

— Тя няма да умре. Предполагам, че ще се събуди до началото на другата седмица.

— Няма ли да те видя дотогава? — гласът на Джил звучеше предпазливо. — Даже и в събота вечерта?

През последните няколко месеца Джак бе прекарвал всяка събота с Джил, стига да не беше с децата или пък извън града по работа. Винаги очакваше с нетърпение тези съботи. С Джил си почиваше. Тя го стимулираше и физически, и интелектуално. Той наистина я обичаше — но само когато в очите ѝ не се появяваше въпросът *Какво ще стане с нас?* Тогава се чувстваше като хванат в капан. Така се усети и сега.

— Няма да успея за тази събота — каза той с раздражение в гласа. Какво си мислеше тя — че може да остави децата си и да замине на три часа път на север в събота вечер? Е, Саманта беше вече на петнайсет и вероятно щеше да има собствени планове, но пък беше още твърде малка, за да кара кола. А те живееха сред гората и майка им беше критично болна. — Ще трябва да остана тук заради момичетата. Има цял куп неща, които трябва да направя за тях в събота и неделя, а и ще ги карам до болницата, за да виждат майка си. Лекарите искат те да ѝ говорят. Казват, че това щяло да я държи на повърхността, а можело и да я върне към живот. Няма да имам време през почивните дни.

— Разбирам те — въздъхна Джил.

Но всъщност не го разбираше. Усети болката ѝ, скрита в тези две думи.

— Може би в понеделник, когато децата са на училище — предложи той, защото в понеделник и без това трябваше да отиде до офиса. — Ще обядваме ли заедно?

Лесно беше да я зарадва. Усмивката ѝ веднага грейна в гласа ѝ:

— С удоволствие.

— Да кажем, в един часа, в „Звездите“?

— Не там! Тук, аз ще сготвя.

Един обяд в нейния апартамент щеше да се проточи дълго. Щеше да е неудобно да се наяде и да тръгне веднага, а той не знаеше с колко време ще разполага. Но Джил значеше доста за него — от жените, с които беше излизал, тя му бе най-близка. Нямахме нищо против дългите му командировки. Държеше се чудесно, когато идваше с него на деловите му вечери. Когато бяха сами, беше очарователна компаньонка и всеотдайна любовница. Няколко пъти се бе срещала с момичетата и се бяха разбирали много добре. Как можеше да не се разбираш с Джил?

— Прекрасно! Очаквам понеделника с нетърпение. Благодаря ти, че прояви разбиране, Джил. В момента за мен няма по-голяма помощ от това.

Затвори телефона с чувството, че е пълен негодник.

Влезе в стаята на Рейчъл, преследван от същото чувство.

Бен тъкмо казваше нещо на бившата му съпруга и погледна към него изчервен.

— Приказвахме за изложбата.

— И какво казва Рейчъл? — не се сдържа да попита Джак.

— Не... много. Обяснявах й, че вие преглеждате картините й. Какво мислите за тях? Да започваме ли организирането на изложбата?

Джак не беше преглеждал картините. Беше влизал в ателието на Рейчъл само за да проверява факса, след което излизаше, без да разглежда нищо. Нарочно, знаеше го. Не можеше да обясни защо постъпваше така, както не можеше да обясни защо не се обади на Джил поне веднъж.

Така че просто отсече:

— Ще започнем да я организираме, ако тя се събуди.

— Ако не се събуди — той махна с ръка.

— Колко картини има?

— Не знам точно, не съм ги броил.

— Може би ще е добре да ги погледна.

— А, няма нужда да биете толкова път само заради това — отново усети собственическото му чувство да взима връх. Човекът може би беше добронамерен, но Джак не желаше той да се рови в работите на Рейчъл. — Ще ги преброя утре, когато няма да карам децата на училище. Ще бъдете ли в галерията през почивните дни?

— В неделя ще бъда там от дванайсет до пет.

— Ще се отбия при вас тогава — той подаде ръка. — Благодаря ви, че я навестихте. Рейчъл наистина ще ви бъде благодарна за това.

Бен пое ръката му. Погледна към Рейчъл, като че ли искаше да каже нещо, но поразмисли и излезе.

Джак задряма на стола до леглото на Рейчъл. В един момент отпусна глава до ръката ѝ, а в следващия се стресна и се събуди.

— Съжалявам, не исках да ви будя.

Той погледна уморено жената, която беше влязла в стаята. Взети поотделно, чертите ѝ не бяха хубави. Имаше твърде дълъг нос, тясно лице, сребристосивата ѝ коса беше доста рядка. Съчетани обаче, чертите ѝ ставаха доста приятни. Беше облечена в копринена туника и тесни панталони. Излъчваше някаква благост. Освен това около нея се носеше чуден аромат, който идваше вероятно от голямата чанта с цип в ръката ѝ.

Джак стана от стола.

— Познаваме се с вас, нали?

Очите ѝ се усмихваха.

— Аз съм Фей Либерман. Вече съм идвала тук. С Рейчъл сме в читателската група.

— Аха, Фей с хубавите сини цветя — каза той. — Вие сте една от играчите на голф.

Тя се изчерви.

— Ами не съм много добра, но съпругът ми искаше да се пенсионира тук, за да играе голф. Така че си казах, че ще умра от скука, ако не се науча да играя — тя остави голямата чанта на масата до леглото. — Това е ядене. Може би не ви е останало нищо за почивните дни. Помислих си, че може да ви се е приискало вече да си хапнете нещо домашно. Вътре има упътване как да го притоплите.

— Господ да ви благослови! — трогна се Джак. Наистина бяха зажаждали за домашно готвено ястие. — Много мило от ваша страна.

— Нищо не ми костваше. Как е Рейчъл?

— Лежи, слуша, но не казва нито дума.

Фей отиде до леглото и докосна ръката ѝ.

— Аз съм тук, Рейчъл. Донесох малко храна за семейството ти. Не е пилешка супа. Джак има нужда от нещо по-солидно за вечеря. Поне така казва моят Бил. Пилешката супа е за деца и инвалиди. Но ние знаем по-добре, нали? — тя хвърли поглед към Джак. — Рейчъл

правеше веднъж в седмицата пилешка супа по моята рецепта, почти през цялата зима. Не че тук става много студено. Нещо ми липсва смяната на сезоните.

— Откъде сте?

— От Нова Англия. След това бях във Вашингтон, съпругът ми беше в Държавния департамент — после се обърна към Рейчъл: — Той се записа в твоя курс по инвестиране.

— Рейчъл води курс по инвестиране?! — възкликна Джак.

Фей се усмихна и махна с ръка, за да разсее недоразумението.

— Рейчъл се записа в този курс. Много ѝ хареса. А ние сметнахме, че така Бил ще има с какво да си запълва времето. Искаме да инвестираме малко пари за нашите внуци. За колеж е още рано да се мисли, но той не става по-евтин. Как са децата?

Децата! Джак погледна часовника си.

— Докато ние си говорим, те чакат да мина да ги взема от училище — той стисна рамото на Фей и погледна към чантата на масата. — Момичетата ще бъдат във възторг. Цяла седмица взимаме храна от заведения. Вие сте една благородна душа!

— Това ми е в кръвта — тя махна с ръка да омаловажи похвалата. — Така правят еврейските майки. Приятен апетит!

Наистина ядоха с удоволствие — и петимата. Саманта беше поканила Лидия и Шели да преспят в Биг Сур. За тази изненада Джак научи едва когато двете момичета се напъхаха в колата и вече беше неудобно да ги отпрати.

Катрин май беше права — една по-голяма кола щеше да му бъде от полза. Но засега не искаше да избързва.

В чантата имаше пиле във винено доматиен сос с моркови и картофи. Стигна за всички. Саманта и приятелките ѝ непрекъснато си отмятаха косите и приказваха, за каквото им дойде наум. Хоуп беше с вързана на тила коса и държеше Гуинивер в скута си. Слушаше ги със страхопочитание. Джак май изпитваше същото чувство. Саманта и компания скачаха от тема на тема със скоростта на светлината и, изглежда, имаха мнение за всичко на този свят. Джак беше заинтригуван от издръжливостта на устите им.

Едва на другата сутрин се досети за истинската причина за преспиването на момичетата у тях.

— Разбира се, че ще дойдат с мен до магазините — му каза Саманта, когато Джак има дързостта да предложи да ги откара по домовете им. — Не мога сама да си избира рокля, а ти не си жена. Щом мама я няма, искам приятелките ми да са с мен.

На Джак му идваше да извика: *Абсурд! Двете сте ми достатъчни, нямам нужда от още две. Освен това, не мога да водя цяла армия при майка ти, да не говорим, че не могат да се съберат в колата!*

Искаше също да попита: *Какво е това под очите ти? Откога използваш молив за очи? Майка ти знае ли?*

Но пък не искаше Саманта да се цупи отново точно когато започнаха да се разбират. Затова преглътна и замълча.

Минаха през „Сакс“. Обиколиха и „Бенетон“. След като се отбиха и в други три магазина, той започна да съжалява за решението си. Ако бяха само той и Саманта, щяха да направят покупката веднага и отдавна да са забравили за това.

Хоуп започваше да става неспокойна. Джак — също.

— Последен магазин — съобщи той, когато бяха застанали на ъгъла на улицата и обсъждаха накъде да тръгнат. — Следващият магазин е последен! Мислете добре. Мисля, че в „Сакс“ имаше една подходяща рокля за Саманта.

Момичета продължително се съвещаваха. Когато най-послед се съгласиха да се върнат в „Сакс“, Джак се усмихна самодоволно на Хоуп. Усмивката му обаче изчезна, когато видя роклята, която момичетата носеха към касата — не онази в бебешко синьо, която бе имал предвид, а една черна, плътно прилепнала и доста къса.

— А-а, Сам, тази рокля не е ли малко... прекалено...

— Прекалено каква?

— Прекалено дамска за теб.

— Аз съм на петнайсет.

— В нея изглеждаш на двацет и две.

— Точно това е целта — отвърна тя, като внезапно се усмихна широко.

Тази усмивка преобърна нещо в Джак. Накара го да осъзнае в каква красива млада жена се превръщаше Саманта. Внезапно го заля

вълна на радост и гордост, почти веднага примесени със страх. Петнайсет беше близо до възрастта на пълнолетието. Беше ли готов за това? Не. Можеше ли да направи нещо, за да го предотврати? Не.

— Майка ти би ли харесала тази рокля? — попита предпазливо Джак. Подозираше, че тъй като обичаше ярките и пищни рокли, Рейчъл щеше да има възражения.

— Би се влюбила в нея — заяви Саманта и отново му се усмихна подкупващо, подавайки ръка, за да вземе кредитната му карта.

Докато пътуваха от Кармел към Монтерей, Джак сериозно се замисли за нова кола. Лидия и Шели настоятелно искаха да видят Рейчъл, така че и петимата отново се натъпкаха в автомобила, но роклята предизвика суматоха. Такава дребна вещ, а заради нея настана лудница! Отначало Саманта искаше да я окачи. Когато се видя, че няма достатъчно място, реши, че може да я постави легнала, но за това имаше още по-малко място. Джак, който разбираше малко от платове, най-накрая я осведоми, че може да свие роклята на топка и след като я разгъне и облече, тя ще приеме отново формата си, особено като се имаше предвид колко тясна беше. Това като че ли ядоса Саманта. Най-накрая тя се съгласи да я метне на седалката, но очевидно му беше сърдита, което пък означаваше, че всичките му усилия да ѝ угоди бяха отишли напразно. Точно тогава Джак почувства, че би дал дясната си ръка за един нов чероки.

Купуването на кола беше сериозно начинание. Наистина Рейчъл щеше да има нужда от нещо ново, но даже и да беше будна, когато стигнеха до болницата, нямаше да може да кара кола за известно време, пък и може би щеше да поиска сама да си я избере. Веднъж беше направил избора вместо нея и не искаше да повтаря тази грешка.

Тогава бяха женени от седем години. Червеният ѝ фолксваген беше многократно по-стар от брака им и бе връщан много пъти от *гробницата*. Все още се движеше, но имаше крайна нужда от нов радиатор. Като мислеше да я изненада, един ден Джак взе колата под предлог, че ще я кара на ремонт, и се върна с ново волво. Можеше да си го позволи, вече бе започнал да печели добри пари. Рейчъл обаче бе неутешима. Скараха се и започнаха да си крещят. Това беше един от първите им големи скандали. Или може би един от последните? Не

можеше да си спомни точно. И двамата не обичаха да спорят. Рейчъл бързо се успокои — безсмислено беше да протестира пред свършен факт. С фолксвагена беше свършено, сега имаха волво. Тя отстъпи с достойнство, от което той се почувства още по-зле.

Не беше си спомнял за този скандал от много време. Винаги си бе обяснявал реакцията на Рейчъл като проява на нейната принципност и гордост, феминистката ѝ нагласа изискваше от нея сама да взема решения. По онова време кариерата му беше във възход, а нейната — в застои, защото трябваше да отглежда децата. Рейчъл имаше право да реагира по такъв начин.

Само че тя не бе казала, че иска сама да взема решения, а че иска двамата заедно да взимат решения. Така правели всички семейства.

Но не след дълго тя започна все по-често да взема сама решения, без да се съветва с него. Казваше, че го нямало. Той подозираше, че с това тя му го връща.

Споменът нямаше никаква връзка с настоящето. Той я попита дали иска нова кола. Тя не отговори. Значи трябваше да вземе решението сам. Все пак нямаше да прибързва с покупката.

Можеше да вземе кола под наем, но и това му се струваше дългосрочен ангажимент. В края на краищата, той заместваше Рейчъл само временно — докато се събудеше.

По-добре да почака.

Джак остана по-дълго при Рейчъл. Държеше ръцете ѝ, сплиташе пръсти с нейните. Решеше косата ѝ. Взираше се в лицето ѝ.

Момичетата вече можеха да се оправят сами в болницата — бяха ходили до барчето да пийнат нещо студено, след това — за обяд, а сетне още веднъж — за кисело мляко. Майката на Лидия бе дошла да види Рейчъл и си бе тръгнала с Лидия и Шели. Катрин също дойде и си отиде, както и Чарли с розовия кичур в косата. След нея — и Ян с глупавия си маникюр, пейджъра на майка си и с тена си на играч на голф. Дойдоха и безличните Нели и Том.

Когато имаше други хора в стаята, Джак се оттегляше. Не ги познаваше, те бяха част от живота, който Рейчъл бе водила без него. Е, държаха се любезно и сърдечно. Представяха се и казваха по нещо мило за децата. Но ситуацията беше еднакво неловка и за тях, и за него. Той бе лошият човек сред пълната с добри стая.

Въпреки това остана най-дълго при Рейчъл. Помогна на дежурната сестра да я изкъпе и да раздвижи крайниците ѝ. Стори му се, че устните ѝ са сухи, и отиде да вземе вазелин от стаята на сестрите. Подпря главата ѝ с възглавници, като видя, че е в неудобно положение.

— Кога тръгваме, тате? — питаше Хоуп всеки час. Котката ѝ беше при Дънкан и тя искаше да си я вземе.

Джак я разбираше и въпреки това отлагаше тръгването. Оправдаваше се вътрешно с мисълта, че дежурният през почивните дни персонал не познава Рейчъл и той би могъл да им бъде в помощ. Имаше обаче и нещо друго. Когато стоеше при нея, той се чувстваше по-добре. Усещаше, че присъствието му тук е нещо хубаво в лоши времена. Оставайки при нея, се чувстваше по-добър, по-спокоен. Тук нямаше никакви угризения, не се налагаше да прави никакъв избор — трябваше само да приказва, да помага. Живот в най-основната и най-добрата си форма.

Саманта обаче трябваше да ходи на рожден ден с преспиване у една приятелка, а Хоуп, която напразно се опитваше да чете някаква книга, му хвърляше такива умоляващи погледи, че накрая той отстъпи и се съгласи да си тръгнат.

Трябваше да отиде до ателието на Рейчъл.

Но след като остави Хоуп при Дънкан, Джак се върна с колата да напазарува в малкия местен магазин. После постави остатъците от билето на Фей във фурната. Зареди пералнята с дрехи. След това седна отвън под секвоите да подиша горския въздух. Късният следобед беше прохладен и уханен.

Хоуп се присъедини към него и двамата поседяха заедно известно време. Той погали Гуинивер и усети топлината и слабостта ѝ. Молеше се Хоуп да е права, твърдейки, че котката не страда. Защото знаеше, че Хоуп страда.

Трябваше да отиде до ателието на Рейчъл.

Изнесе яденето на масата и бавно започна да се храни. Докато ядеше, разпитваше Хоуп за училището, за приятелите ѝ, за книгата, която чете. Каза ѝ, че е много горд от начина, по който тя се грижи за Гуинивер. Хоуп се разплака, а той се наведе през масата и я прегърна.



Все още ухаеше на малко дете, запотена и топла. Джак знаеше, че не е далече времето, когато и тя ще иска къси и тесни черни рокли. Засега обаче тя все още беше олицетворение на невинността.

Искаше да ѝ каже нещо за котката, но не можеше да измисли нищо, с което да я успокои. Затова просто я държеше в прегръдките си. Струваше му се най-уместно.

Когато сълзите ѝ попресъхнаха, той предложи:

— Хей, искаш ли да ми помогнеш?

— С какво? — попита тя още в прегръдката му.

— С картините на мама. Ще трябва да видим докъде е стигнала, за да кажем на Бен какво да прави с изложбата. Все отлагам тази работа.

— Защо?

— Не знам. Предполагам — защото винаги съм харесвал картините ѝ.

— Тогава защо не искаш да ги видиш?

— Не, искам да ги видя — осъзна, че това, което казва, не отговаря на предишните му думи. — Но те винаги ме разчувстват.

— Правят те тъжен ли?

— Не, не тъжен...

— Щастлив ли?

— Не, карат ме да карат ме да чувствам.

Хоуп погледна към него е широко отворени очи, още мокри от сълзите.

— Тя рисуваше морски видри в понеделник. Те са... толкова... хубави. Още са на триножника ѝ. Искаш ли да ги видиш?

Хоуп беше красива не само външно. Беше мила и чувствителна. Сестра ѝ твърде често я потискаше, но не и тази вечер. Тази вечер тя беше малкото момиче, което някога се качваше в скута му и го караше да се чувства като бог.

Той ѝ се усмихна:

— Ако ме заведеш.

Прекараха около час в ателието. След това Хоуп отиде в стаята си да чете, а Джак разтвори папките си на кухненската маса, за да поработи. Хвърли един поглед на документите, стана и се върна в ателието.

Рейчъл го беше улеснила. На масата ѝ имаше списък на картините, които планираше да включи в изложбата. Платната, върху които бе работила малко преди катастрофата, бяха най-близо до триножника. Другите стояха по-настрани, подредени на отделни купчини. Беше ги прегледал, използвайки разясненията на Хоуп. Тя разбираше темите и настроението им, но преди всичко искаше да разкаже на Джек по нещо за всяка една. Той я остави да говори, доволен, че умът ѝ не е зает с мисли за котката.

Сега той започна отново да ги разглежда, като им отделяше повече време. Рейчъл рисуваше дивата природа. Освен морските видри намери и сиви китове, арктически вълци, бели чапли, пъдпъдъци и гмурци. Имаше сърни в снега и сърни сред висока трева. Имаше картина с цяла поляна с пеперуди и една гърмяща змия, прикрита толкова добре, че мъчно можеше да бъде забелязана от невнимателния наблюдател. Беше нарисувала и един койот, в чийто поглед се четеше толкова свирепо предупреждение, че Джек неволно отстъпи назад.

Точно затова бе отлагал разглеждането на картините. Винаги ги бе смятал за много силно въздействащи, чак плашещи. Без значение дали използваше маслени, акварелни, акрилни бои или пастели, тя винаги успяваше да хване нещо, което беше толкова живо и директно въздействащо! Нямаше нужда да си задава въпроса защо все повече я харесват като художничка. Сега, когато все повече се засилваше загрижеността за опазването на природата, тя успяваше да предаде нейната уязвимост.

Например гърмящата змия. Под картината можеше спокойно да се сложи надпис, че това влечуго не иска нищо друго, освен да се скрие зад рамката, и че то няма да нападне никого, стига да не се страхува, че ще бъде нападнато.

Много силни неща, постигнати само с един замах на четката. Той никога нямаше да може да направи подобно нещо, нямаше нито въображението, нито умението за това. Рейчъл беше много по-талантлива от него.

Подозираше, че именно затова бе избрал архитектурата. Разбира се, беше се спрял на нея още преди да срещне Рейчъл. Но и двамата се чувстваха толкова приятно заедно, че за известно време той си мислеше как може да прекара целия си живот в рисуване. Не го направи — под привидния предлог, че някой трябва да печели пари в

семейството. Но дълбоко в душата си знаеше, че ако се бе решил на това, работите му винаги щяха да са по-лоши от нейните.

Въпреки това двамата наистина живяха много добре.

Той отново започна да преглежда картините. Единайсет бяха завършени и готови за поставяне в рамка. Седем, една, от които — тази с видрите, се нуждаеха от довършване на фона. Към задната страна на всяка картина бяха прикрепени скици и снимки.

В най-добрия случай щяха да са й нужни около седмица и половина да довърши тези седем картини. Ами поставянето в рамки? Профилните летви бяха наредени в дълги купчини до масата й. Рейчъл беше избрала широка дървена рамка, проста и естествена, която да усилва ефекта от картината, а не да се конкурира с нея. Рамкирането би могла да направи най-малко за няколко дни.

Две седмици работа за изложба, която трябваше да се състои след две седмици. Щеше да е фасулска работа, ако художничката не беше в кома.

Точно това имаше намерение да каже на Бен Уулф. Но когато отиде в галерията, преди да успее да изрече каквото и да е, Бен го въведе в съседната стая. Там имаше три картини, рамкирани по начина, по който Рейчъл бе възнамерявала да направи и останалите. Насочени лампи от тавана осветяваха платната и фокусираха вниманието върху тях. Бен си разбираше от работата.

— Бяха четири — обясни той, очевидно по-уверен на собствен терен. — Една от тях продадохме миналата седмица. А тази изобщо не е за продан, Рейчъл не иска да се раздели с нея. Не я виня за това. И аз бих я задържал, ако беше моя — той гледаше към картината, за която говореше, но Джак вече я бе забелязал...

Рейчъл беше рисувала картината заедно с Джак: две малки рисчета, покатерили се на един паднал дънер. Фонът представляваше поляна, обградена от дървета. Бяха се натъкнали на тази гледка през един уикенд на излет в планината. Тя бе нарисувала рисчетата, а той — фона.

Сега рисчетата изглеждаха още по-живи от преди. Може би беше работила допълнително върху тях, но фонът изглеждаше абсолютно същият, както той го беше нарисувал.

— Какво ти харесва в тази картина? — попита Джак. Може би той също се нуждаеше от похвала.

Бен отговори, без да се колебае:

— Фонът допълва картината, но е по-различен, макар и едва доловимо. Това прави рисчетата още по-въздействащи.

— Казвали ли сте това на Рейчъл?

— Да, много пъти.

— А тя какво казва?

— Че картината е правена много отдавна. И така, какво е положението? Още колко картини има в ателието ѝ?

*Единайсет*, помисли си Джак, но не каза нищо — продължаваше да гледа картината, рисувана с Рейчъл. Не беше казала на Бен за неговото участие. Може би бе постъпила нечестно, но имаше нещо интересно в постъпката ѝ. Картината не се продаваше. Това беше хубаво.

— Ще можем ли да направим изложбата?

— Мисля... да, всъщност можем да я направим — каза Джак. Защото наистина можеха. Това обаче не беше най-главното. Вълнуваше го въпросът как щеше да се чувства Рейчъл, ако той грабнеше четката и довършеше картините ѝ.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Джак се чувстваше по-силен. Не знаеше защо, тъй като състоянието на Рейчъл не се променяше. Допускаше, че се дължи на по-дългите му почивки. Животът в Биг Сур не бе свързан с вечерни ангажименти. През последните няколко дни беше спал повече, отколкото за месеци наред.

Това го изненадваше. Би трябвало да лежи буден и да се тревожи за Рейчъл и момичетата и за онова, което можеше да стане, ако Рейчъл не се възстановеше. Трябваше да не мигва — заради работата във фирмата, да се взира в тавана и да се чуди какво ще прави с Джил. Той наистина мислеше за всичко това, но само денем. Леглото на Рейчъл беше твърдо и макар чаршафите да ухаеха на самата нея и да събуждаха инстинктите му, той спеше спокойно.

Мислеше си за това сега, докато караше с момичетата на юг по крайбрежния път. Рейчъл обичаше да се гуши в него. С цялото си тяло усещаше топлината ѝ под завивките. Тя се прилепваше до него, сякаш тялото му беше магнит. Поне нощем той винаги се чувстваше силен и можещ.

И така, доброто спане вероятно бе една от причините за настроението му тези дни.

Друга причина можеше да е и самото шофиране. То му действаше успокояващо, но преди да се преместят в големия град. Това, което чувстваше сега, му напомняше за онези години. Движението винаги намаляваше след Кармел и това му позволяваше да обръща внимание на пейзажа — пясъчната ивица, нивите, лилавите петна от диви цветя по поляните на ниските хълмове, които се издигаха в далечината пред него. Чувстваше, че се размеква, когато стигнеше до тях, че диша по-дълбоко. Дори мястото на катастрофата не можеше да промени това.

Или пък се дължеше на недовършените картини на Рейчъл. Непрекъснато си мислеше за галерията, за любимото платно на Бен. За това, че ще е много приятно пак да порисува.

Сякаш живееше нов и различен живот. Вълнуващ, предизвикателен. *Смислен* беше точната дума, която се въртеше в ума му. Кое то изглеждаше твърде странно, тъй като животът му и досега бе много смислен.

Телефонът звънеше, когато влизаха. Саманта се втурна към него. Джак я последва в кухнята и зачака нервно. Ако нещо се е случило в болницата — добро или лошо, — той щеше да се върне веднага в Монтерей.

Момичето разочаровано му подаде телефона.

— Дейвид е.

Джак беше не по-малко разочарован. Дейвид му бе изпращал съобщения цяла седмица, искаше работа от него.

— Как я караш, Дейвид?

— Джак? Джак? Ти ли си наистина?

Джак погледна през прозореца. Преди да се скрият, лъчите на късното следобедно слънце докосваха върховете на секвоите и обливаха в ярка светлина ефирните иглички. Коричките на ствола блестяха като рибени люспи. Имаше нещо завладяващо в гледката. Гласът му стана по-опрощаваш, отколкото иначе би бил.

— Денят беше много тежък, приятел.

— Значи няма промяна.

— Не, няма. Какво става?

— Току-що ми се обадиха, Флин замина.

— За Бъфало? Време беше.

— При „Уокър, Янсен и Маккрий“.

Уокър, Янсен и Маккрий. Противниците! Майкъл Флин им беше изневерил. Третият от шест седмици насам. Поне не бе могъл да отнесе някои сметки със себе си. Клиентите не харесваха Майкъл, той беше последовател, а не водач.

— Ще се бавиш ли? — попита огорчената Саманта.

Джак й направи знак с ръка да мълчи и каза на Дейвид:

— Окей! Можем да го преживеем. Има някаква логика в това. Работата на „Уокър, Янсен и Маккрий“ е предимно в местен мащаб. Майкъл има малки деца и не иска да пътува.

— С това съм съгласен, ами ти? Ти си този, който трябва да лети за Бъфало на негово място.

Навикът си каза думата. За секунда Джак се замисли за предстоящата работна седмица и за това как да смени или отложи ангажиментите си, така че да си освободи няколко дни в Ню Йорк. После се сети, че вече го е направил, за да има време за Рейчъл.

Тя трябваше да се събуди. Утре ставаше цяла седмица, това беше много време.

Междувременно му дойде наум друго разрешение на проблема:

— Бриана Джонсън може да направи проекта в Бъфало.

Дейвид се покашля неодобрително:

— Бриана е само чертожничка.

— По-опитна е от другите и познава Бъфало. Освен това смятам, че е страхотна.

— Тя е бременна.

Джак не знаеше за това.

— Без майтап? Няма нищо, пак можем да я повишим.

— Какъв е смисълът, когато ще напуска?

— Така ли?

— Знаеш как правят жените сега. Това, което ще се случи със сигурност, е, че тя ще вземе обикновен отпуск по майчинство, а когато той свърши, ще ни съобщи, че няма да се върне. Защо да правим такава жена мениджър?

— Защото има талант — каза Джак, като си мислеше за дъщерите си, които щяха да се озоват в същото положение някой ден — и защото, ако й подадем ръка, може би и тя ще ни върне жеста. Нека бъдем лоялни.

Дейвид изпръхтя:

— Лоялност? Боже мой, не съм чувал тази дума от доста време. Някой да я е чувал?

Чудесно! Значи лоялността беше нещо, за което не бяха говорили много. Но бе крайно време. Несигурността в по-ниските етажи на фирмата усложняваше нещата за хората на върха. Джак трябваше да може да разчита на своите съдружници. Едва сега разбираше до каква степен.

— Може би, ако тя чувства, че е в течение на всичко това, ще се върне след майчинството. В кой месец е?

— Не знам. Третия или четвъртия.

Джак си спомни Рейчъл в четвъртия месец на бременностите ѝ. Със Саманта почти не ѝ личеше, но с Хоуп беше по-явно. Първата промяна настъпваше в гърдите и в корема ѝ — ставаха заоблени и женствени.

Това беше видял само Джак. А останалият свят — че до четвъртия месец Рейчъл преодоля сутрешното гадене и се чувстваше добре. Тя не искаше да бъде глезена, не желаше допълнително внимание, не щеше никой да ѝ забранява да върши обичайната си работа. Единственото, за което молеше понякога, беше горещ фъч с много бадемов сладолед — любимото ѝ ядене. Екстазът, който се изписваше на лицето ѝ; начинът, по който облизваше всяка лъжичка и изстъргваше остатъците по ръба на чинията — това беше гледка, която си струваше да се види.

В четвъртия месец на бременността Рейчъл беше силна и уверена. Брина Джонсън му изглеждаше същият тип жена.

— Брина може да иде в Бъфало — реши той. — Освен ако не иска. В този случай ще пратим Алекс Тобин. Но първо държа на Брина.

— Тате, трябва ми телефона — скимтеше Саманта.

— Защо не идеш сам? — попита Дейвид. — Щом Рейчъл е стабилизирана...

— Тя е в кома. Не мога да замина сега.

— Окей, забрави за пътуването. Ще съм доволен поне да се върнеш в офиса. По дяволите, ще се съглася дори на четири часа на ден. Прави го, докато момичетата са на училище. Ако Рейчъл е в безсъзнание, няма да знае, че те няма, а ако се събуди, по дяволите, ако се събуди, тя няма да те иска там. Имаме да вършим работа, Джак. Тя не може повече да чака.

Джак и Дейвид отдавна бяха заедно. Срещнаха се като чертожници на едно и също долно стъпало и като си съчувстваха, започнаха да изкачват заедно стълбата. Джак беше по-добрият проектант, Дейвид — по-добрият бизнесмен. Но двамата споделяха еднакви мечти за успех, признание и пари. По-рано, когато още бяха на дъното и тези мечти, решиха някой ден да създадат съвместна фирма. Звучеше добре. Въпреки различието в силните им изяви, културата и произхода им, те имаха общи цели и ги свързваха доста неща.



В продължение на две години мечтата беше само мечта. Те бавно изкачваха стълбата и станаха младши архитекти, после — проектант-архитекти. И после, съвсем бързо, всичко се промени. В деня, в който Дейвид омагьоса една голяма компания да ги наеме отделно от фирмата, където работеха, те си подадоха оставките и образуваха „Сънг и Макджил“. Оттогава бяха минали тринайсет години и те винаги бяха на еднакво мнение за онова, което е нужно да правят, за да успеят. Все още можеше да е така. На Джак просто му се искаше партньорът му да е малко по-чувствителен човек.

— Нужно ми е разбиране, Дейвид. Нужна ми е помощ.

— Ясно. Но за колко време? Тя е твоето минало, ние сме настоящето и бъдещето.

— Та-те! — нетърпеливо произнесе на срички Саманта.

Той си запуши ухото и ѝ обърна гръб.

— Искаш ли да се обадиш на Брина или да го направя аз? Всъщност не, забрави този въпрос — Дейвид можеше да бъде и рязък. Джак се страхуваше какво ли може да каже на Брина. — Аз ще ѝ се обадя. Ще дойда утре сутринта. Ще се срещна с нея и ще се уверя, че тя разбира какво трябва да се направи.

— Говори ли е Бока?

— О, да, говорих. Ще трябва да се променя целия дизайн — защо ли се страхуваше, че това нямаше да е за последен път? Стомахът му завираше само като си помислеше за това. — Слушай, Дейвид, ще трябва да затварям...

— Да направиш какво, Джак? Аз съм на фронта сега. Аз съм този, който тича да оправя нещата. Трябва да знам дали напредваш с нещо. Работиш ли? Момичетата са на училище през целия ден, а и няма кой знае какво да правиш за Рейчъл.

За миг Джак без малко да излее гнева си.

— Всъщност има. Мога да рисувам — каза той, когато се овладя. — Виж, дъщеря ми трябва да се обажда по телефона. Трябва да свършвам, Дейв. Ще се видим.

— Какво да рисуваш? — веднага го попита Саманта, отмятайки косата си с жест, който беше пренебрежителен и властен.

— Нещата на майка ти — отвърна спокойно Джак.

Тя направи ужасена гримаса.

— Не можеш да правиш това! Нещата на майка са си нейни, защо ѝ се бъркаш!

Телефонът отново иззвъня. Той я изпревари.

— Да?

— Виктория е. Как е дъщеря ми?

— Не можеш! — настояваше Саманта.

— В същото състояние — каза той на тъща си и отново запуши с пръст ухото си. — Лекарите смятат, че това е добре.

— А аз — не. Трябва да има нещо, което да могат да направят. Питам някои хора тук и те всички мислят така. Не може просто да седиш и да чакаш. Знаеш ли колко истории като от филми на ужасите чух за това какво е ставало, когато не са били предприемани съвременни действия! Ако бях на твое място, не бих искала да се връщам след шест месеца към всичко това и да съжалявам, че не съм настоявал. Моят човек не предложи ли нещо?

— Нищо по-различно от лекарите тук.

— Лекарите там! Ха! Онзи, с когото говорих завчера, ми звучеше като твърде млад, за да разбира много. Бих искала да се консултирам с някого в Ню Йорк. Ще се върна там по-късно утре. Моят управителен съвет изпрати цветя. Пристигнаха ли?

— Току-що, но тя е още в интензивното отделение, Виктория. Ще бъде най-добре да помолиш хората да не пращат нищо. Само ще трябва да ги раздаваме — това не беше цялата истина, но си представи как Виктория ще разпространи новината и стаята на Рейчъл ще се превърне в цветарски магазин.

— Каза ми да не идвам, Джак. Това още ли важи? Има ли нещо, което мога да правя там?

Саманта го дърпаше за ръкава. *Чакай*, изрече само с устни той, после каза на Виктория:

— Не, просто отчитаме времето.

— Майка ти намина ли?

— Не съм говорил с нея.

— Тя не знае ли? Това е ужасно, Джак! Обади ѝ се. Трябва да ѝ се каже. Ще ти позвъня отново утре. Междувременно, знаеш как да ме намериш.

— Не е правилно — каза Саманта, щом той затвори телефона.

— Кажи сега — въздъхна той, като си мислеше за майчината всеотдайност. Ако Виктория дойдеше да види Рейчъл, щеше да настъпи трудно време за всички тях. А майка му? Един телефонен разговор с нея беше не по-малко затруднение. Все по някакъв начин тя щеше да успее да го обвини за катастрофата.

— Значи няма да го правиш?

— Няма какво?

— Да се бъркаш в работата на мама.

Той превключи на друга вълна:

— Нямах намерение да се бъркам. Просто обмислях идеята да довърша няколко от картините ѝ, за да може Бен да подготви изложбата.

— Тя не би искала да правиш това.

— О, питала ли си я?

Саманта свъси вежди.

— Това беше подло от твоя страна.

— Е, питала ли си я? Не, защото майка ти е в кома, което означава, че никой от нас не може да я пита, затова не знаем какво иска. Тя наистина държеше на тази изложба. Съмняваш ли се в това?

Саманта изпръхтя, което Джак прие за „не“.

— А Бен казва, че изложбата не може да бъде отложена, тогава какво се очаква да направим ние?

— Някои от картините ѝ са завършени. Те могат да участват.

*Ами ако майка ти никога не се събуди или, още по-лошо, умре? Може да се окаже, че въпросът е — сега или никога, миличко,* искаше му се да каже, но се овладя.

— Виждала ли си картината в галерията с ричетата на една поляна?

— Разбира се, че я знам — възмутено отвърна тя. — Всеки, който е бил вкъщи, я знае. Беше във всекидневната години наред. Това е любимата картина на мама.

— Добре — каза той, добил увереност. — Знаеш ли, че аз помагах при рисуването ѝ? — скептичният ѝ поглед му подсказа, че тя не само не знаеше, но и не му вярваше. — Ти беше на шест години. Двамата с майка ти отидохме в планините, които не са много далеч отгук. Когато се върнахме, това беше една от картините, които нарисувахме.

— Е, коя беше твоята част? — присмя му се Саманта. — Някое дърво?

Съвсем преднамерено Джак пъкна ръце в джобовите си. Ако беше като баща си, щеше да използва една от тях, за да заличи презрителния поглед от лицето на Саманта. Но сигурно имаше по-добър начин.

— Рисувала ли си някога дърво? — попита той.

— Всеки е рисувал.

— Аха! — като я хвана за китката не много силно, но достатъчно здраво, за да не може да се изплъзне, той тръгна към вратата.

— Къде ме дърпаш? — извика тя. — Имам си работа!

Той не отговори, не се обърна назад, не спря, докато не се озоваха в гората, застанали пред дънера на една от най-големите секвои. Не беше от онези гигантски дървета, които вирееха по на север в сушата, просто една крайбрежна секвоя.

Той дръпна Саманта пред себе си и я хвана за раменете.

— Какво виждаш? — попита я строго.

— Кора — отсече тя.

— Какво още?

— Кора.

— Окей, какъв цвят е?

— Червен — каза тя и бавно добави: — Това е червена секвоя.

— Яркочервен? Керемиденочервен? Махагон? Кестеняво червен?

— Не знам. Нещо такова.

— Ако ти трябваше да го нарисуваш, как щеше да го оцветиш? Яркочервен? Керемиден?

Когато тя не отговори, той стисна рамото ѝ.

— По-тъмен — измънка тя.

— Махагон?

— Може би.

— Цялото ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Цялото ли ще го нарисуваш махагоново?

— Да! — озъби се тя.

Той се пресегна над рамото ѝ и докосна парче от кората.

— Ами тази част? По начина, по който пада светлината, тя става с един-два тона по-тъмна от другата. — Той продължи да движи

пръста си. — А тази тук е почти черна. Можеш ли да го видиш?

— Да, мога.

— Ако нарисуваш цялото дърво в махагон, ще се загуби структурата му — той прокара пръсти по кората. — Погледни формата на това парче — по-широко горе, скосено надолу. А как се люлее напред-назад другото. Ами онова с формата на сърп? Ще изгубиш тези форми, ако направиш всичко в един цвят — Джак вдигна глава и каза: — Ами горе, там, където лъчите на залеза падат косо? Правят кората по-скоро оранжева, отколкото червена. И това също би пропуснала, ако го направиш цялото махагоново. А сега погледни игличките.

— Постигна замисъла си.

— Погледни ги така или иначе — каза Джак и насочи главата ѝ с ръце. Използва само толкова натиск, колкото беше нужен леко да я наклони. — Игличките са като пухчета. Наситенозелени. Не — по-скоро синьо-зелени на тази светлина. По-топъл цвят, почти жълто-зелен, където ги огрява слънцето — той спря. — Игличките ли миришат така хубаво или кората?

— Не знам. Виновна ли съм, че съм единствената в семейството, която не може да рисува?

Джак беше толкова изненадан от въпроса, че веднага я пусна, щом тя се дръпна.

— И само защото разбираш от цветове — изстреля тя от три метра разстояние, — не означава, че си нарисувал част от картината на мама. Ако е било така, защо ще я окачва в дневната? Тя се е развела с теб. Искала е да напуснеш живота ѝ!

Саманта си тръгна сърдито, а Джак отново изпита предишната празнота.

— Баща ми е идиот — каза Саманта на Лидия. Дишаше тежко в телефонната слушалка. — За какъв се мисли — нахлува тук и започва да се разпорежда! Той не знае какво иска мама. Не е живял с нея от шест години. Не, повече...

— О, Сам, той не е толкова лош.

— Защото не трябва да живееш с него. Не го виждаш как се опитва да завладее всичко. Не си ти тази, която не може да вземе дрехите на майка си, защото той е там през цялото време. Уверява ме,

че помагал на мама да рисува, а аз го прекъсвам: *А тя защо никога не ни е казвала?*, и той няма какво да отговори. Писна ми да го гледам наоколо. Нищо не мога да свърша както трябва, когато е тук. Знаеш ли какво иска той? Иска да си затварям устата. Иска да съм миличка и послушна и да си мълча като Хоуп. Но аз не съм като Хоуп и не искам да бъда като Хоуп.

— Не мисля, че иска това. Казвал ли го е някога?

— Не би го направил, но аз знам. Мога да видя как гледа нея и как гледа мен. Различно е.

— Мислех си, че е доста симпатичен.

— Така е искал да си помислиш. Преструвал се е.

— Изглежда истински разтревожен за майка ти.

— Да-а, защото ако тя не се оправи, ще останем на неговите ръце. Това ще наруши стила му на живот. Защо го защитаваш? Не знаеш дори половината неща. Трябва да видиш с каква жена се среща. Джил. Джак и Джил. Можеш ли да си представиш? Толкова е хубава, че ще ти се догади.

— Ще се жени ли за нея?

— Горката тя, ако го направи. Той е неверен. Няма да мине много време и ще търси нещо ново.

— Така ли постъпи с майка ти?

— Защо иначе ще се развеждат? — върху телефонния апарат се чу щракване на бутона „друг разговор“. — Защо заставаш на негова страна? Нали уж си ми приятелка, Лидия? Почакай така... — тя натисна бутона. Беше Брендън. Обикновено разговорът с него не я караше да бърза да прекъсне разговора си с Лидия, но в този момент Саманта ѝ беше страшно ядосана, затова продължи с Брендън: — Лидия е тъпа! — каза тя веднага на Брендън.

— Значи знаеш за партито?

— Какво да знам?

— Тя не ти ли каза? Трябваше да го направи.

— Какво да ми каже?

Последва пауза, после едно мекушаво:

— Може би трябва да ѝ се обадиш.

— Брендън, кажи ми!

— Родителите ѝ остават вкъщи — смотолеви той.

— Какво?

— Лидия се изпуснала, че след бала ще идват също и момчета, и те променили плановете си. Ще си бъдат вкъщи през цялата нощ.

— Лидия се изпуснала?! — възмутено въздъхна Саманта. — Как е могла?

— Някои от другите родители започнали да се обаждат на нейните и да задават въпроси, така че се разбрало.

— Трябваше да се сетя — Лидия беше най-добрата ѝ приятелка от трети клас, но напоследък бе твърде мека. През цялото време нервничеше за партито. Страхуваше се, че някой ще повърне, родителите ѝ ще открият защо и ще я накажат. — Тя е тъпа. Това проваля цялата работа.

— Защо?

— Забрави за бирата, ако родителите ѝ са там.

— Да, но майка смяташе, че те ще бъдат там, така че сега няма да загазя. Освен това ще стоят в друга стая. Няма да е толкова зле.

— О, не! Жалък си като Лидия — когато той не каза нищо, Саманта измърмори: — Този бал ще бъде адски скучен. Не съм сигурна, че искам да отида.

За миг той замълча.

— Какво искаш да кажеш?

— Може да не отида!

Трябваше да протестира. Ако беше на негово място, щеше да го направи. Но явно очакваше твърде много от Брендън. Като помълча още малко, той попита:

— Ами аз?

— Мисля, че трябва да вземеш Яна.

— Така ли?

— Да. — Тя нямаше намерение да отива на бала с някакъв мухльо.

— Наистина ли не искаш да ходиш?

— Наистина. Обади се на Яна.

Той не можа да измисли нищо, освен едно тихо:

— Е, добре. До утре.

Саманта затвори телефона. Беше бясна. Откога само чакаше да иде на бал — най-вече заради лимузините и бирата на събиранията през нощта. Беше ходила на безброй дискотеки. Ако и това беше нещо

подобно, по-добре да беше купила глупавата синя рокля, която баща ѝ хареса. Но това беше бал! Предполагаше се, че ще е нещо по-различно.

Лидия, Брендън! Никой от тях нямаше достатъчно смелост, никой от тях не притежаваше усет за авантюри. Бяха едни големи бебета. Тя ли бе единственото изключение?

Не, познаваше още един човек. Вдигна телефона и набра номера му. Знаеше го наизуст, беше го набираща много пъти, макар да не бе правила нищо, освен да слуша гласа му.

Пулсът ѝ се ускори, като го чу сега — плътен, хубав глас на седемнайсетгодишен.

— Ало?

— Здравей, Тийг. Обажда се Саманта. Онази от автобуса за училище.

Гласът омекна, очевидно придружен от усмивка.

— Мисля, че познавам Саманта от училищния автобус, само че не съм я виждал в него вече цяла седмица.

— Майка ми е болна, затова татко ни кара. Как вървят нещата?

— Сега — по-добре. Започвах да си мисля, че ме отбягваш.

Тя се засмя.

— Не бих го направила. Искам да кажа, че настоявам пред татко да взема автобуса, но той казва: *Искам да закарам сестра ти, а тя няма да дойде без теб*. Така че съм принудена да се кача в колата.

— Ей, твоята майка ли беше катастрофирала?

— Да — отвърна Саманта и се почувства по-особено. — Карала към Кармел, когато някой я блъснал. Колата изхвъркнала от пътя и прелетяла над скалите. Стояла под водата доста време. Мама диша отново, но е в кома и не знаят дали ще се събуди. Прекарваме всяка свободна минута при нея в болницата.

— Страшно ли е?

Саманта сви рамене.

— Не, нищо особено. След известно време забравяш за апаратите и тръбичките. Искат от нас да говорим с нея и ние това правим. Казват, че ни чувала и че ако нещо може да я върне в съзнание, това са нашите гласове.

— Страхотно.

— Въпросът е, че съм толкова заета с мама и болницата, та не мисля за нищо друго, но татко каза, че мама би искала да ида на моя



бал. Той е в събота вечер, но просто не съм поканила още никого. Ти какво мислиш? Искаш ли да дойдеш с мен?

— Къде е това?

Сърцето ѝ се сви. Тийг беше в единайсети клас — неговият бал щеше да е в хотел.

— В училище — измънка тя и побърза да продължи, — но въпросът е, че няма да стоим там дълго. Имам предвид, че това ще е един скапан малък бал, но щом мама иска да ида, мисля, че трябва да отида. Имам страхотна черна рокля, която според татко е прекалено секси за моята възраст, което показва колко разбира от тези неща. Е, искаш ли да дойдеш?

— Разбира се — той отново се усмихваше, — ще дойда.

Тя също се усмихна.

— Страхотно!

Хоуп седеше на пода в стаята си. До нея лежеше една отворена книга, но тя разглеждаше календара — онзи, който Рейчъл ѝ беше направила с различни водни бои за всеки месец. Гуинивер лежеше в скута ѝ, свита на малка топка.

Като вдигна внимателно котката, Хоуп се изправи и отиде по чорапи да търси баща си. Нямаше го в дневната, нито в кухнята; не беше в килера, нито в стаята на майка ѝ. Намери го в ателието, беше се облегал на една стена с кръстосани крака и скръстени ръце. Изучаваше много съсредоточено картините, наредени на отсрещната стена.

Тя застана тихо до вратата и си каза, че може би трябва да се махне и да дойде по-късно. Но искаше да поговори с него.

— Здравей, миличка — каза той и погледна краката ѝ. — Къде са ти ботушите?

— В стаята ми. Какво правиш?

— Гледам нещата на майка ти. Добри са.

— Наистина ли ще довършваш картините ѝ?

— Не знам, беше просто една идея. Какво мислиш ти? Майка ти ще се сърди ли, ако го направя?

Хоуп не смяташе така. Тя никога не беше чула Рейчъл да казва нещо лошо за Джак. Сам ѝ натякваше, че просто не е слушала, но не

беше така.

— Тате!

— Какво, миличка?

— Утре ще стане една седмица. Смяташ ли, че мама ще се събуди?

— Да, просто ще отнеме повече време, отколкото се надявах.

— Какво казват лекарите?

— И те чакат. Доволни са, че състоянието ѝ не се влошава.

Хоуп предположи, че щом Рейчъл е добре, то тогава лошите ѝ предчувствия са свързани с котката. Тя вдигна ръце, така че да може да отърка лице в козината ѝ. Мекичка, както винаги. Но нещо не беше наред.

— Но Гуинивер се влошава. Мисля, че вече не ме чува. Пляскам с ръце, а тя дори не обръща главата си. Тя ще умре скоро, тате.

Той се присегна и погали Гуинивер зад ушите.

— Боли ли я?

— Не. Щеше да мяука, ако я болеше — Хоуп преглътна. Гърлото я стягаше — трябваше да изкарва думите насила. — Тате, какво ще правя, когато тя умре?

Той се замисли.

— Ще си тъжна. Ще тъгуваш за нея.

Не това беше имала предвид Хоуп.

— Какво ще правя с нея? Имам предвид, че не мога просто... да я изхвърля навън като парцал.

Джак се ядоса.

— Не трябва да се тревожиш за това сега, Хоуп. С това не постигаш нищо. Тази котка не ми се струва готова да умре.

— Готова е, знам, тате. Чувствам го.

— Просто си уплашена.

— Не — настоя тя. — Това приближава. А аз какво ще правя?

Той се намръщи — не толкова ядосан, колкото несигурен.

— А ти какво искаш да направиш?

— Искам да я погребя.

Джак се улови за тила и за миг задържа ръката си. Тя виждаше, че той не знае какво да прави. Саманта беше права, той не мислеше като тях.

— Окей — каза той, с което я изненада. — Можеш да я погребеш. Сигурно има гробище за домашни любимци наблизо.

Но Хоуп не искаше гробище за домашни любимци. Не искаше да се налага да ходи там с кола, за да види Гуинивер. Искаше котката да е наблизо, искаше и котката да знае, че тя е наблизо.

— А може да я погребем и в гората — предложи Джак, като погледна през прозореца. — Някъде наоколо. По-добре ли ще се чувстваш, ако направим така?

*Много по-добре*, помисли си Хоуп и кимна.

— Дадено — каза Джак и я придърпа към себе си.

Тя не каза нищо за известно време, защото гърлото отново я стегна. Този път изпита облекчение, че Сам не беше права. Той наистина разбираше. Това означаваше, че ги обича.

— Тате — прошепна тя, за да не я чуе Сам, — няма да ни оставиш сами, нали?

— Как бих могъл да го направя?

Хоуп знаеше, че ако Сам го ядосваше прекалено често, той би искал и би могъл да го направи.

— Ако мама не се събуди и ти трябва да се връщаш на работа в града, би могъл да наемеш някого да стои тук.

— Няма.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Тя въздъхна. Още по-тихо, едва дишайки, тя каза:

— Обичам те.

Той не отговори, но тя усети бузата му върху главата си. И в този миг миналото се върна и тя повярва.

Когато се събуди на следващата сутрин, Гуинивер не бе помръднала от мястото, където я беше оставила предната вечер. Уплашена, Хоуп се наведе близо до нея — толкова близо, че котката би почувствала дъха ѝ.

— Гуин? — прошепна тя и потърка с пръст бузата ѝ. Когато почувства съвсем слабото ѝ помръдване, въздъхна.

Тя обгърна внимателно котката и легна до нея, като си мислеше: „Гуинивер, обичам те, Гуинивер, обичам те.“ После чу в отговор слабо като шепот мъркане, но то заглъхна. Хоуп не помръдна в продължение на няколко минути.

— Гуин? — прошепна тя. Погали котката по главата и зачака да чуе мъркане, погали я отново и отново зачака. Когато не последва нищо, зарови глава в изстиващата козина на Гуинивер и се разплака.

— Хоуп? — извика Джак, като вървеше към стаята ѝ. — Станала ли си?

От гърдите ѝ се изтръгваха мъчителни ридания. Когато се опита да ги спре, те станаха още по-силни. Тя прегърна по-здраво котката. Надяваше се, че е сгрешила... Чувстваше огромна празнота, някаква зейнала дупка, безкрайна самота.

— Миличка? — Джак я погали по главата. — Хоуп, какво има?

Той докосна котката и задържа ръката си за малко. И точно когато Хоуп си мислеше, че не знае какво ще прави, защото всичко, което обичаше, я напускаше, Джак се наведе по-близо над нея и я прегърна заедно с котката.

Не каза нищо, просто стоеше така, сякаш ги пазеше. А когато Саманта влезе да пита кога ще тръгват, каза:

— Хоуп няма да ходи никъде днес. Гуинивер току-що умря.

— Съжалявам, Хоуп — рече съвсем тихо Саманта и се приближи.

— Ще я погребем тук — каза ѝ Джак. — Искаш ли да вземеш автобуса днес?

Хоуп не чу отговора. Започна отново да плаче, защото думите бяха твърде истински. Гуинивер току-що умря. Освен това точно в този момент Саманта не ѝ бе нужна. Онзи, от когото имаше нужда, я прегръщаше силно.

Ако някой беше казал на Джак, че докато жена му е в кома и фирмата му затъва, той ще цепи дърва на трески, за да прави мъничък ковчег за котка, би го пратил в лудница. Но това, изглежда, беше най-доброто нещо в момента.

Хоуп седеше на земята наблизко. Гуинивер лежеше увита в избелялата от пране пелена на големи квадрати, която Рейчъл беше изплела и с която Хоуп спеше през първите осем години от живота си. Макар одрипавяла, тя бе най-ценното ѝ притежание. Щом уви Гуинивер в нея, Хоуп спря да плаче. Държеше вързопчето, сякаш е злато.

Джак изпитваше някакво удовлетворение, докато сечеше цепениците и забиваше пирони. Когато малкият ковчег бе завършен,

той изкопа гроб, доста по-дълбок, отколкото беше нужно, но не искаше други животни да го разровят. Освен това му беше приятно да работи, да се поти и да се задъхва.

Измори се достатъчно, така че когато Хоуп постави малкото вързопче в ковчега и той го закова с пирони, сложи го в дупката и започна да го покрива с пръст, вече не се чувстваше толкова тягостно.

Хоуп заплака. Беше неизбежно. Джак я прегърна и я остави да се наплаче. После седнаха, ей така, просто за малко — и отново всичко му се стори абсурдно. Последното, за което Джак имаше време, беше да се мотае из гората в понеделник сутрин. Трябваше да се изкъпе и да посети Рейчъл, после да отиде на работа в града. Но Хоуп имаше нужда от тези неща. Трябваше да си признае, че те успокояваха и него.

Седяха един до друг и гледаха гроба на Гуинивер. След известно време, с глас, който още напомняше плач, Хоуп попита:

— Знаеш ли защо избрах точно това място?

— Не. Защо?

— Заради гледката. — Тя посочи напред. — Виждаш ли през дърветата? Тук каньонът се отваря.

Джак проследи линията на пръста ѝ. Отвъд него, в дълбочина, която фината като паяжина мъгла ѝ придаваше, се виждаше цяла палитра от горскозелено. Обърна се към Хоуп да сподели красотата му, но тя беше обърнала глава и присвила очи.

— Ако погледнеш отвъд него — доста по-далеч дори, — онова, което прилича на облаци, всъщност е океанът.

— Откъде знаеш?

— Ако бяха облаци, щяха да са бяло-сиви или черно-сиви. Тези са синкавосиви. Можеш ли да видиш?

Наистина можеше.

— Мама ме научи на това. Както и да слушам — тя наклони глава. — Чуваш ли я?

— Тишината ли? Разбира се.

— Не — скара му се тя е лека усмивка, — рекичката.

Той се заслуша.

— Това е тишината.

Тя поклати глава.

Джак можеше и да поспори, но щом Рейчъл беше чула рекичка, значи имаше рекичка. Нямахше защо да го поставя под съмнение.

Рейчъл чувстваше природата. Това бе едно от нещата, с които отначало го беше заинтригувала. Веднъж в Таксън го накара да седи с нея в пустинята часове наред със затворени очи и да слуша. Той беше чул припкането на някакъв плъх, плъзгането на змия. Беше доловил как шепне вятърът в кухото като флейта стъбло на една захарна палма.

Спомняйки си това сега, седнал сред тази красота, от която на човек му спираше дъхът, той почувства от какво се беше отказала Рейчъл, когато се бе преместила в Сан Франциско с него. Тя живееше и дишаше с природата. Беше така свързана с флората и фауната, както много малко други хора.

Затова Джак се заслуша да чуе звука на рекичката. Наостри уши, като се постара да отдели външния свят от шума на кръвта в слепоочията си. И го чу — един едва доловим *шепот* доста далече отляво.

— Ей там? — посочи той.

Хоуп се засмя доволно и кимна.

— На колко път е оттук? — попита Джак.

— На пет минути. Спуска се надолу към океана. Проследила съм целия й път с мама.

— Къде пресича шосето?

— Минава под един мост. Ще ти го покажа някой път — каза тя, но някак по-несигурно и без да го поглежда.

Джак знаеше какво си мисли Хоуп — че щом Рейчъл се събуди, той ще си тръгне. Но дори Рейчъл да се събудеше в същия ден, тя все още щеше да се нуждае от помощ. Е, може би нямаше да го иска край себе си през цялото време... Но пролетта вече си отиваше, приближаваше лятото. Тук вече имаше нови нюанси на зеленото. Идеята за една разходка покрай течението на реката изглеждаше много примамлива.

Той се усмихна. Беше обзет от същото чувство на радостно очакване, което изпита, когато шофираше обратно към Биг Сур предишната вечер.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Четирийсет и петте минути път от Биг Сур до болницата късно сутринта в понеделник минаха съвсем неусетно. Джак пристигна малко по-спокоен, но откри друг пациент в стаята на Рейчъл. Той изтича до съседната стая, решил, че е направил неволна грешка, но една цяла фамилия непознати с мрачни лица му подсказа, че не е сгрешил. Сърцето му спря да бие за части от секундата, докато се убеждаваше, че Рейчъл не може да е умряла, защото щяха вече да са му съобщили. Тогава — операция? И това беше не по-малко лошо.

Хванал Хоуп за ръка, той отиде до стаята на сестрите.

— Къде е жена ми? — попита и забеляза Синди, която излизаше от една стая в другия край на коридора. Отправи се натам, следван от Хоуп. — Къде е Рейчъл?

Синди им махна да влязат в стаята, от която току-що беше излязла. Тя бе обикновена болнична стая с телевизор, баня и няколко кресла. Катрин седеше в едно от тях. Рейчъл лежеше настрани, с лице към нея. За миг Джак си помисли дали промяната не означаваше, че Рейчъл се е събудила.

Катрин се усмихна на Хоуп, но изражението ѝ след това показва, че няма добри новини.

— Стана вече седмица — започна Синди внимателно. — Състоянието на Рейчъл е стабилно през цялото време. Лекарите сметнаха, че може да бъде преместена.

Джак изпитваше някакво тягостно чувство. Дори след като го отдели от смъртта на Гуинивер, то пак остана лошо.

— Стаята ви е била нужна за някой друг.

— Да, но не затова я преместихме. Жизнените ѝ показатели са стабилни, не се променят.

— Ами ако се променят? Нали въпросът беше да разберете това още същата минута.

— Наблюдаваме я оттук — каза Синди и той наистина видя същите монитори, същите кабели.

— Но тези не са свързани с централния сектор за наблюдение.

— Ще я наглеждаме редовно.

Гласът на Кара Бейтс се чу откъм вратата.

— Това наричаме *стая под наблюдение* — каза тя, докато влизаше. — Тя е само едно стъпало под интензивното отделение. Тук на Рейчъл ще бъде оказвано такова внимание, каквото получават повечето пациенти веднага след операция.

— Мина само една седмица — уплашен спореше Джак. — Ами онзи човек, когото посочихте, че бил в интензивното отделение от месец и половина?

— Той има проблеми с белия дроб и сърцето. Състоянието му не е стабилно. Повярвайте ми — Рейчъл е много по-добре. Организмът ѝ функционира сам и без никакви отклонения.

Джак се опитваше да се пребори с неприятното чувство, без да знае причината за него. Раната на лицето на Рейчъл заздравяваше — образуваше червеникавокафява коричка там, където бе ожулено, а натъртеното ставаше зелено. Шевовите бяха махнати от ръката ѝ. Но тя изглеждаше по-бледа от всякога, отслабнала. Това го тревожеше, макар никога да не бе имала излишни килограми.

Хоуп се качи на леглото, оставяйки под него каубойските си ботуши, и се настани до кръста на майка си. След малко внимателно положи ръката на Рейчъл в скута си. Главата ѝ беше наведена. Когато започна да подсмърча, тя вдигна ръката на Рейчъл, за да скрие сълзите си.

Джак долови тревожния поглед на Катрин. *Гунивер*, промълви той само с устни. Тя трепна и кимна.

Той погали наведената главица на Хоуп, както беше галил козината на котката. Искаше да каже нещо, но не знаеше какво. Реши, че Хоуп най-много се нуждае от това да усеща, че той е с нея.

Джак изведнъж се досети откъде идва неприятното чувство, което го измъчваше. Той направи знак на Кара да излезе в коридора.

— Вие се отказвате от нея! — обвини я той. — Махате я от предната линия, защото не смятате, че ще се събуди скоро.

— Не е това причината — спокойно го увери Кара. — Просто мислим, че тъй като катастрофата е станала преди около седмица и оттогава няма никакви усложнения, шансовете да се получат такива сега са много малки. Синди пак ще бъде нейна сестра. Тя ще



наблюдава мониторите и ще я слага в различни положения през всеки два часа. Ще бъде при нея толкова често, колкото и преди. Същото важи за Стив и мен. Такъв е стандартният протокол. В една по-голяма болница можеше да е напуснала интензивното отделение дори още по-рано. Всъщност тя не е в критично състояние.

— Всъщност тя не е в съзнание — тросна се Джак, но повече на себе си, отколкото на Кара.

Тя го потупа успокоително по лакътя и тръгна по коридора. Синди и Катрин се появиха пред стаята на Рейчъл. Тъй като не беше успял с Кара, Джак нападна Синди:

— Рейчъл отслабва. Това не е ли опасно?

Синди намести очилата си и погледна обратно в стаята.

— Не — бавно и тихо каза тя. — Рейчъл получава хранителните вещества, от които се нуждае, чрез венозните вливания. Все още се надяваме, че ще се събуди скоро.

— Радвам се, че някой се надява все пак. Довечера става една седмица. Колко може да преживее с венозни вливания?

— О, още няколко седмици.

— А после?

— Ще обсъдим възможността за хранителна тръба. Тя отива директно в стомаха.

Щеше му се да не бе питал. Хранителната тръба беше нещо дълготрайно и също като преместването на Рейчъл в обикновена стая намирисваше на подготовка за дълго чакане. Беше разучил въпроса. Следващата стъпка беше разговор за някое специализирано болнично заведение, където да се грижат за нея.

Опита се да потисне надигащата се у него паника.

— Не мога да приема, че нещата ще останат така завинаги. Сигурно има още нещо, което може да се направи.

— Говоря с разни хора — каза Катрин. — Има и други неща, които бихме могли да опитаме.

Джак не беше сигурен, че му харесва Катрин да говори на други хора за състоянието на жена му, но беше достатъчно отчаян да я изслуша.

— Бихме могли да ѝ четем — каза Катрин, — да ѝ пускаме любимата музика, да донасяме любимата ѝ храна. Миризмата може и да достигне до съзнанието ѝ. Можем да горим тамян.

— Може би да доведем и някой махариши<sup>[1]</sup> — избухна Джак.

Катрин се усмихна.

— Мислех си за тамян, който мирише като гората около къщата й. Това е доста силен аромат.

— Ще подейства ли? — попита той сестрата.

— Няма да навреди — каза Синди, както много пъти досега. Гледайки покрай тях, добави с почти мистичен глас: — Науката мълчи по този въпрос — нито е „за“, мито „против“. Ето, идва и доктор Бауер.

— Ще отида при Хоуп — каза Катрин, но преди да тръгне, някой я извика. Тя се усмихна широко и тръгна да поздрави някакъв млад и симпатичен мъж във виолетов хирургически екип.

Като я наблюдаваше, Джак неволно си помисли, че има нещо по-различно в това да живееш и работиш в малък град. Хората се срещаха често, имаха познати навсякъде. Беше доста приятно, особено в трудни моменти.

Невинаги беше смятал така. Докато растеше в малък град, където всеки знаеше какво и кога е правил, той се задушаваше от интимната атмосфера. Затова избяга в колежа в Манхатън, където анонимността му донесе желаното облекчение. Би направил и дипломната си работа там, ако го бяха одобрили. Но в Таксън му отпуснаха стипендия, а после срещна Рейчъл.

Рейчъл обичаше Аризона, въздуха, слънцето, откритото пространство. Обичаше романтиката на пустинния пейзаж, там усещаше духа на Джеронимо<sup>[2]</sup>, който яздел в храсталака. Обичаше жегата, обичаше да носи оскъдни тениски и къси панталонки и да завързва косата си високо вдигната, обичаше дори да се поти.

В Таксън талантът й на художник разцъфна. С напътствия и упражнения усвои тайните на занаята. Колкото по-уверена ставаше, толкова по-силни ставаха картините й. Прекарваше часове наред в пустинята, почти неподвижна пред статива, с широкопола шапка и четка и палитра в ръце. Имаше търпението да чака пустинните същества да се появят и да стои неподвижно, за да не ги изплаши. Когато растенията в пустинята цъфтяха, тя беше на седмото небе. Но не само те й доставяха удоволствие. Виждаше красота там, където

другите забелязваха само пясък и еднообразна растителност. Един поглед към последните лъчи на залязващото слънце я караше да ахва от възхищение.

Джак и Рейчъл живяха в Таксън три години — през последната женени — и през цялото време нямаха нито едно разногласие. После на Джак му предложиха работа в Сан Франциско, но и това не породило спорове между тях.

Съвсем разбираемо беше за един архитект да е в големия град, а фирмата предлагаше много възможности за издигане и заплащане. Рейчъл изказа опасенията си, Джак намери отговор за всичко. Накрая прие факта, че тя може да работи навсякъде, а той — не. И се преместиха.

Сега Джак се питаше дали не се оказва твърде късоглед. Беше откъснал Рейчъл от стихията ѝ, без да разбере какви последици може да има това. Вероятно бе открила нов извор на вдъхновение в Биг Сур, но преди това бяха изминали немалко дълги и безплодни години. Беше пострадала работата ѝ. Би трябвало той да го забележи.

А накрая по някаква прищявка на съдбата Джак караше към болницата, за да е с нея за седми пореден ден. Ако не се бяха преместили в Сан Франциско, тя нямаше да стигне до Биг Сур, нямаше да кара по крайбрежния път по едно и също време с някаква стара дама, която изобщо не трябваше да седи зад волана, нямаше да е в кома сега...

Катрин предложи да наглежда Хоуп, докато Джак отиде до Сан Франциско.

— Понеделник е — обясни тя. — Салонът ми не работи.

Но Джак искаше да вземе Хоуп със себе си. Виждаше тъжното ѝ изражение и сълзите, които непрекъснато застрашаваха да облеят лицето ѝ. Не знаеше дали тя си мислеше за Гуинивер или за Рейчъл, но пътуването до града щеше да я разтуши малко. Чувстваше се по-близък с нея след смъртта на Гуинивер. Представяше си, че са установили някаква тайнствена връзка, и искаше да я поддържа.

Самият той също беше в лошо настроение, като си мислеше, че някои хора се отказваха от Рейчъл. Ако можеше да избира, нямаше да ходи в Сан Франциско, а щеше да остане с нея, да ѝ говори, да я предизвиква, да прави каквото и да било само за да я събуди. Но сега Хоуп беше с него и той трябваше да се заеме с други неща.

Освен това тя беше като негов щит — едно видимо доказателство за отговорностите му и за причините, поради които не можеше да остане в Сан Франциско за дълго.

Джак се обади на Джил от телефона в дъното на коридора и ѝ обясни за смъртта на Гуинивер, за късното тръгване от Биг Сур и за измяната на Майкъл Флин. С възможно най-нежен тон той се извини:

— Не мога да дойда за обяд, Джил. Хоуп е с мен, а и нямаме много време. Съжалявам. Сигурен съм, че си приготвила нещо невероятно — освен всичко друго, Джил готвеше превъзходно.

— Още не съм. Щях да правя ризото примавера точно преди да се обадиш. Съставките могат да траят. Ще дойдеш ли утре?

Той затвори очи и разтърка чело.

— Няма да съм в града. Почти до края на седмицата.

Последва пауза, а след нея едно тихо:

— Рейчъл знае ли, че си там?

— Не знам, но не мога да не съм там.

Нова пауза и още по-тихо:

— Защо?

Джак почувства, че се надигат сериозните неща, усложненията. Не му се искаше да се занимава с тях.

— Защото има значение, Джил. Като ѝ говорят, момичетата може да ѝ помогнат да излезе от комата. Аз също бих могъл да ѝ помогна, като ѝ приказвам. Тя е майка на децата ми, искам да е добре.

Джил отстъпи с въздишка.

— Разбирам...

— В четвъртък — предложи той, защото я нараняваше, а не искаше да го прави. — Какво ще кажеш за четвъртък? Зеленчуците ще издържат ли дотогава?

— Остави зеленчуците.

— Знам — ставаше дума за привързаност. — Обяд в четвъртък, обещавам.

Отбиха се в къщата на Джак, преди да се отправят към „Сънг и Макджил“. Джак накара Хоуп да събере пощата в една торбичка, докато той пълнеше голям спортен сак с дрехи. Работеха бързо. Слънцето беше високо, но задният двор още изглеждаше мрачен.

Точно когато слагаше багажа в колата, Джак се сети за нещо. Върна се в спалнята, отвори дрешника и като бутна встрани

пуловерите от най-горния рафт, свали две фотографии в рамки. На едната Рейчъл беше с момичетата, а на другата — сама. Той ги мушна в една торбичка и се върна при Хоуп.

Спряха в една близка сладкарница да похапнат. Джак често посещаваше това място. Познаваха го и бързо изпълниха поръчката.

Въпреки това се позабавиха. Той напълни отново чашата на Хоуп е кока-кола и тя я изпи. Предложи ѝ и десерт, който тя отказа. Въпреки това той поръча парче торта, връчи ѝ една лъжичка и я накара да я опита. После изпи третата си чаша кафе.

Когато нямаше как да отлага повече, двамата се отправиха към офиса му и там Джак прекара почти три часа в спорове с предприемачи, извинения пред клиенти, поставяне задачи на проектантите. Вършеше всичко това, като се стараше да отбягва Дейвид. Успя във всичко, освен в последното. Дейвид го откриваше навсякъде, задаваше въпроси за работата, сроковете и Рейчъл и увеличаваше напрежението, на което беше подложен.

Във внезапната тишина, настъпила след поредното нажежавано на обстановката, Хоуп го попита:

— Харесваш ли Дейвид?

Седнала по турски на дивана в офиса му, тя ту четеше книга, ту драскаше в скицника си, ту наблюдаваше как работи Джак. Дейвид току-що беше излязъл наперено, стиснал последния преработен вариант на проекта за курорта в Монтана, който Джак го беше помолил да представи на събранието във вторник.

— Разбира се — отвърна Джак. — Двамата сме заедно от петнайсет години. Делили сме и хубаво, и лошо. Той върши нещата, които аз не мога, и обратно. Нямаше да съм архитектът, който съм днес, ако не беше той. Това е нашата фирма, изградихме я сами, ние сме партньори.

Хоуп се замисли за малко и отново попита:

— Но ти харесваш ли го?

Някога Джак се възхищаваше на неговото себеотдаване и целеустременост. Но по-късно Дейвид започна да му се струва твърде напорист. Ала как да спори с него, когато фирмата процъфтяваше?

— Ние сме добър отбор. Той поддържа огъня, за да ме мобилизира, когато се изкушавам да се отпусна.

— Мама не го харесва — тихо отрони Хоуп.

— Така ли? — това беше ново за Джак. Рейчъл никога не беше казала дума против Дейвид. — А защо?

— Твърди, че е много суров.

Суров — като безчувствен, безмилостен и експлоатиращ.

— Някои хора биха казали, че и аз съм такъв.

— Мама никога не е казвала това — бързо го прекъсна Хоуп.

— Никога ли не ме е ругала? — подразни я той.

— Може би — хрисима усмивка озари лицето ѝ. — Но винаги се извиняваше след това.

— А какво казваше?

— Когато се извиняваше ли?

— Когато ме ругаше.

— О, ти знаеш — тя вдигна рамене: — Инат, егоист. Но тя казваше, че за един брак са нужни двама души и за разтрогването му — също. Затова тя била не по-малко виновна от теб.

Това беше интересно. Като слушаше приказките на Саманта, Джак си мислеше, че единствено неговото *дезертъорство* е било тема на дискусии. Той беше лошият, Рейчъл — добрата. Не можеше да допусне, че Хоуп ще каже нещо различно, ако то не беше истина.

Прикри изненадата си, като започна да прелиства скициника ѝ. Тя беше нарисувала Гуинивер и бе предала нейната уязвимост със съвсем малко щрихи. Разгледа и другите рисунки. Всяка една от тях излъчваше някаква скрита красота. Джак знаеше, че Хоуп може да рисува, но никога не беше придавал особено значение на това, преди всичко, за да не нарани Саманта, която добре осъзнаваше липсата на талант.

Но сега Саманта не беше с тях. Истински възхитен, той призна на Хоуп:

— Изцяло приличаш на майка си.

— Какво искаш да кажеш?

— Виждаш същите неща като нея — малки, неуловими неща, и можеш да ги предадеш върху листа. Това е повече, отколкото мога аз.

Хоуп скромно сви рамене, но бузите ѝ порозовяха.

— Обичах Гуинивер. Като я рисувам, сякаш я чувствам все още до себе си — гласът ѝ секна и тя сведе очи. — Непрекъснато си мисля за нея. Ще ми липсва.

— Ти беше добра с нея. Гордея се с теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Но тя пак си е мъртва.

— Ти облекчи последните ѝ дни, беше ѝ вярна приятелка — Джак искаше да я зарадва. — Можем да ти вземем друга котка, ако искаш.

Без да се замисля, тя веднага поклати глава.

— Искам да си спомням за Гуинивер известно време. Тя винаги малко се плашеше от нови хора и не обичаше да се занимава с играчки, но спеше с мен от нощта, когато я намерихме. И винаги мъркаше, когато ѝ шепнех. Затова, ако съм ѝ била вярна, това е, защото тя беше такава. Не искам друга котка да заема мястото ѝ толкова скоро.

— Брендън казва, че няма да дойдеш с нас. Защо? — попита Лидия.

Бяха пред шкафчетата си след края на часовете. Саманта отбягваше Лидия през целия ден. Тя отметна косата от лицето си:

— Ще ида с Тийг Раниян. Той има кола. Така ще бъде по-добре.

— По-добре за кого? Тийг е истинска беля, той има полицейско досие.

— Обвинили са го в кражба от магазин, но после се оказало, че крадецът е друг. Обвиненията са отпаднали, което означава, че той няма полицейско досие.

— Беше изключен от училище за преписване.

— Само за един ден, не е било чак толкова сериозно.

— Няма начин родителите ми да го допуснат вкъщи.

— Ако ги нямаше вкъщи — дяволито подхвърли Саманта, — никога нямаше да разберат. Защо им каза, че ще има момчета?

— Започнаха да питат, не можех да ги лъжа в лицето.

— Е, не са мои родители, затова нямам такава грижа.

— Баща ти знае ли, че ще отидеш на бала с Тийг?

— Разбира се, той ми има доверие.

Когато Лидия не отвърна нищо, Саманта изпита известно задоволство. Но то бързо се изпари, защото приятелката ѝ си събра книгите и като ги прегърна пред гърдите си, си тръгна сама.

Когато Джак се върна в болницата, вече беше късен следобед. Катрин беше взела Саманта от училище и се бе върнала с CD-плейър, който сега свиреше тихо върху нощното шкафче, на педя от главата на Рейчъл.

— Гарт — каза му Саманта, на вид поне необезпокоена от смяната на стаите.

— И тя ли е негова почитателка? — знаеше, че са ходили на концерта заради момичетата. Неговата Рейчъл беше пристрастна към певците като Джеймс Тейлър, Ван Морисън и „Ийгълз“.

— И то голяма — каза Саманта.

Хоуп го потвърди с кимване. Той нямаше какво да отвърне, затова постави на шкафчето снимките, които беше донесъл.

Саманта веднага се заинтригува.

— Откъде ги взе?

— Имах ги — нехайно отвърна той. — Искам лекарите и сестрите, които влизат тук, да виждат майка ви с отворени очи. Нека гледат на нея като на жив, дишащ и чувстващ човек.

— Баба със сигурност го прави, виж какво е изпратила.

До стената зад леглото бяха наредени три големи кутии. Всяка от тях преливаше от яркорозови тъкани и пухкави бели неща, каквито Рейчъл не беше докосвала, откакто ги беше нарязала и зашила като наметка.

— Нощници. — Обяснението на Саманта беше излишно.

Хоуп коленичи и започна да рови в кутиите.

— Мама няма да ги носи. Защо ги е изпратила?

Появата на Дайна Монроу спести на Джак отговора. Тя работеше в туристическа агенция и беше облечена в хубав костюм. Тъмната ѝ коса бе прибрана в лъскав кок. След като опипа бельото с истинско възхищение, тя целуна Рейчъл по бузата и с радостен тон, който не съответстваше на загрижеността в очите ѝ, заговори за дяволския клиент, комуто цял ден уреждала морско пътешествие по Егейско море. Тя съвсем естествено се пошегува със Саманта за тяхна обща приятелка и съчувствено сподели с Хоуп спомени за Гуинивер. Не остана повече от десет минути и скоро след това бе последвана от Илайза с тъмните очи и къдрици, която пристигна с топли орехови кифли. Сладкият им аромат се разнесе из стаята и Джак преглътна.



Като поговори тихо десетина минути с Рейчъл, Катрин и момичетата, тя също си отиде.

Кифлите останаха на подвижната масичка. Джак ги поглеждаше и се питаше какво да сготви за вечеря, когато пристигна непознат мъж. Казваше се Харлан, беше гей и един от онези, които бяха оперирали Катрин. Той прегърна момичетата и целуна Рейчъл, поговори малко с всеки и си тръгна. Джак едва беше започнал да се преборва с чувството, че е тук е излишен, когато влетя Фей с друга препълнена чанта.

— Месо от гърди — съобщи делово тя. — Със зеленчуци и юфка, притопля се и се сервира.

Не остана по-дълго от времето, което ѝ беше нужно да разкаже на Рейчъл за чудесната си игра на голф, за приятната изненада от следващата книга на групата и за пиеската в детската градина на тригодишната си внучка. После изчезна също като другите.

Половин час по-късно, когато пристигна отрупаната с обеци Чарли Авалон и донесе ухаеща на кедър свещ, Джак махна на Катрин да излязат в коридора.

— Кажи ми истината. Тези посетители се точат като по часовник. Някой е организирал всичко това. Ти ли беше?

— Че кой друг. Искаха да дойдат, но на Рейчъл нямаше да ѝ се отрази добре да се струпат всички наведнъж.

— Заръчала си на всекиго какво да донесе?

— Не беше нужно, те си знаеха. — Тя се намръщи. — Това проблем ли ти създава?

Да, но не знаеше точно какъв...

Всъщност знаеше — беше свързано с чувството му, че е излишен.

— Момичетата имат CD-плейъри. Подарих и на двете миналата Коледа. Може да искат да донесат на Рейчъл от своите.

— Ако искат, могат да донесат компактдискове от вкъщи. Както и книги. — Тя го изгледа подозрително. — Ревнуваш ли?

— Да ревнувам от какво?

— От това, че донесох диска. Или от приятелите ѝ, които мъкнаха други неща. От приятелите на Рейчъл.

— Не, просто съм изненадан. Тя предпочиташе повече да се усамотява. Нямах представа, че е имала толкова приятели, и то добри.

Оставили са работата си, за да помогнат.

— Нямах ли приятели, които биха направили същото в подобна ситуация?

Джак имаше много приятели. Но предани ли бяха? Джил щеше да дойде със сигурност. А Дейвид? Не можеше да си го представи със сигурност.

— Да не би приятелите на Рейчъл да те карат да се чувстваш като изоставен?

— Разбира се, че не. Защо го казваш?

— Просто ти личи, като стоиш там до прозореца. Сякаш разбираш, че не познаваш сегашната Рейчъл, и не знаеш какво прави с живота си. Макар да сте разведени, това те притеснява. Да не е нещо, свързано с желанието за доминиране?

Джак беше слисан от нейната язвителност.

— Абе ти шегуваш ли се?

— Ами! От онова, което казва Рейчъл, ти си имал надмощие в брака. Твоята работа, твоите нужди са били винаги на преден план. Бих го нарекла доминиране. Старите навици най-трудно си отиват.

— Благодаря, доктор Фройд — каза той и раздражено добави: — Има ли някаква причина да ми говориш това?

— Рейчъл би го направила, ако можеше.

— Не, нямаше — не и неговата Рейчъл. — Тя никога не се заяждаше.

— Но тя мисли, чувства. Спомня си доста за брака си, откакто е приключил. Научила се е да се изразява по-открито, отколкото когато сте били женени.

— И тогава тя се изразяваше доста открито.

Катрин просто сви рамене.

— Окей, а какво е премълчавала? — нетърпеливо попита Джак. — Мога да го понеса. Какво не ми е казвала?

— Важни неща. Просто ги е отминавала. Отнася се пак до въпроса за доминирането. Ако Рейчъл можеше да те види с нейните приятели, вероятно би помислила, че ревнуваш. И че се чувстваш несигурно.

— Аз съм властен, ревнив и несигурен — Джак въздъхна шумно. — А ти си жестока.

Това не беше силна обида. Много жени биха я приели за комплимент. Очевидно не и Катрин, тя се разгорещи.

— Налага ми се да съм жестока, защото съм зависела от мъже като теб и те винаги са ме разочаровали. Това е първата прилика между мен и Рейчъл.

— Аха, колежки мъжемразки.

— Не сме мъжемразки, имаме много приятели мъже.

Той не можа да се сдържи.

— Като Харлан?

Тя го изгледа втренчено.

— Харлан поддържа своя приятел, който е болен от СПИН. Той готви, чисти, пазарува, плаща за медицинското обслужване. Бърза за вкъщи всеки ден, за да сготви обяд. Отказа се от семинарно обучение в Ню Йорк, което можеше да му помогне да напредне в кариерата, само за да се грижи за партньора си. Би могъл да вземеш пример от Харлан.

Но нито Харлан, нито дори младият мъж във виолетов хирургически екип интересуваха толкова Джак. Нещо друго се беше загнездило в ума му.

— Рейчъл има много приятели мъже, така ли? А къде са те? Бен ли е нейният възлюбен? Или излиза с много само за да флиртува, понеже веднъж вече е опарена?

— Чудесно се разговаря с теб — каза Катрин. — Ето те — вече обрисуваш, както си знаеш, бившата си жена, докато мамиш Джил вече колко... две години ли станаха?

— Ха! Присмял се хърбел на щърбел! Ами ти и Бауер? Той е симпатичен човек, но щом се появи, веднага започваш да говориш нервно и високо, подвиваш опашка и бягаш — Джак спря и се намръщи. — Във всеки случай откъде знаеш за Джил?

— Рейчъл ми каза.

— Интересно, тя ревнува ли?

— За нищо на света, направо цъфти след развода. Виждал си работите й. В града не е могла да рисува, а сега може. Нещо я е задушавало там. Чудя се какво ли е било?

Джак знаеше, че тя се канеше да му го каже, но изведнъж му дойде до гуша и вдигна ръка.

— Клиентките ти може да си стоят на стола и да се изповядват, ала това си е тяхна работа. Но моя живот не ми се налага да го

обсъждам с теб.

— Това не беше ли един от проблемите на брака ти? Липса на общуване?

Джак отстъпи назад. Канеше се да се върне в стаята, когато Катрин вметна по-внимателно:

— Бягай, ако искаш, но проблемът няма да изчезне.

— Рейчъл и аз сме разведени, нещата стигат до тук.

— Затова ли си при нея всеки ден от изминалата седмица? Затова ли си запазил тези снимки? Ти си загрижен, Джак.

— Разбира се, че съм загрижен. Бях с Рейчъл две години преди брака и десет като съпруг. Това не означава, че трябва да анализирам всяка дреболия, която се е случила след това — включително и тези снимки. Тя има мои снимки, защо аз да нямам нейни? Не можеш да зачертаеш дванайсет хубави години. Не можеш просто да ги заличиш, сякаш не са били! Тук съм заради онези времена, защото някой, с когото съм бил близък години наред, би могъл да умре. И защото тя е майка на дъщерите ми, които също се нуждаят от грижи.

— Момичетата можеха да останат при мен или Илайза, или Фей. Всички ги познаваме много добре, а имаме и място за тях. Живеем по-близо до болницата, отколкото е къщата в Биг Сур, но ти ги караш напред-назад, когато всъщност искаш да си в града.

— Важното е какво смятам за най-добро и тъй като сега съм им най-близкият, аз решавам.

— Не е ли винаги така?

— Всъщност не — той раздражено въздъхна. — Аз не съм молил за развод, не съм се изнасял. Рейчъл го направи. — Той се замисли за миг. — Защо ли ти казвам това? Моят живот не те засяга. Не се меси, ако обичаш!

Джак все още беше мрачен, когато тръгнаха обратно към вкъщи, но крайбрежието отново му въздейства. Докато отминат Биг Сур, мъглата вече го беше забулила и отделила от външния свят.

Прекара трийсет минути със своя лаптоп, включен към факса на Рейчъл. Сетне вечеря с момичетата от пилешките гърди, които Фей им донесе. Не говореха много. Хоуп беше насълзена, а Саманта непрекъснато я гледаше. Джак можеше единствено да вметне от време на време:

— Ще мине, за тези неща е нужно време.

После момичетата отидоха в стаите си и го оставиха сам. Каза си, че трябва да работи над проектите или да рисува. Вместо това той изсипа торбичката с пощата от къщата си върху кухненската маса и почти без да ги поглежда, изхвърли всички неща, освен сметките. Сетне огледа кухнята. Бавно започна да отваря чекмеджета, да прелиства рекламни менюта от ресторанти в Кармел — италиански, мексикански, тайландски. На някои имаше оградени неща, други бяха с петна от храна. Всички очевидно бяха използвани, което означаваше промяна. В Сан Франциско Рейчъл винаги бе готвила. Казваше, че е доста лесно, като се има предвид, че работи вкъщи. Тя и сега работеше вкъщи. Дали той не беше онзи, който ги беше задържал вкъщи? Винаги бе предпочитал домашно сготвена храна. Предположи, че това би могло да се нарече доминиране.

Прерови пощата на Рейчъл, изхвърли ненужното в коша и подреди сметките ѝ до неговите. Саманта вече беше отнесла в стаята си няколко каталога. Тези, които бяха адресирани до Рейчъл, бяха за туристическо облекло, за художнически материали и за градински доставки. В това нямаше нищо чудно, както и в колекцията от компактдискове в дневната. Тя имаше много дискове на Джеймс Тейлър, Ван Морисън и „Ийгълз“, но имаше и още толкова кънтри музика. Предположи, че те вървяха с туристическото облекло и градинските неща. И с живота в провинцията. Но дори не беше си помислял, че Рейчъл е романтичка. Беше мила, сантиментална и чувствителна — но чак пък романтична?

Спомни си как, връщайки се веднъж от командировка, Рейчъл го взе направо от летището. Бе запъхтяна, но дойде навреме. Навън беше тъмно. Момичетата седяха на задната седалка по пижами и се кискаха в шепите си. Сега му се струваше, че са били на шест и четири години, което означаваше, че това се е случило няколко години преди развода. Когато заминаваше, обстановката вкъщи беше доста напрегната. Рейчъл го закара до летището в мълчание. Пропускаше училищна пиеска, в която и двете момичета имаха роли. *Ако ставаше въпрос само за мен, нямаше да имам нищо против*, каза тя вечерта преди заминаването му, но пътуването бе важно за него, а сетне се оказа и много ползотворно.

Момичетата се кискаха през повечето време на връщане от летището.

— Хей, какво сте намислили? — подпита ги той неведнъж, но те само избухваха в още по-силен кикот.

Бяха намислили повторение на пиеската в дневната, с декори, взети направо от училището — леснопостижимо, след като Рейчъл беше главният сценограф. Тя изпълняваше и всяка роля, освен тези на момичетата. Джак бурно ги аплодира, после чете приказки за *лека нощ* и на двете. Беше решил, че смехът им се дължеше просто на присъствието му у дома.

Като отиде в спалнята, Джак намери стаята пламнала от жълти нарциси, облени от светлина на свещи. Рейчъл беше разопаковала багажа му и беше напълнила ваната с гореща вода и пяна. В банята също имаше нарциси и свещи. И пресни малини. И вино... Почувства се преситен, без да е хапнал нищо.

Толкова по-гладен се чувстваше сега, гладен за нейното присъствие. Отиде до ателието ѝ. Лаптопът му все още стоеше включен върху купчина документи, свързани с проекта в Бока. Но погледа му привлякоха платната, които беше наредил до стената предишния ден. Седна на пода и започна да ги изучава.

После разрови материалите ѝ. Имаше маслени и акрилни бои в тубички, стриктно подредени върху работното бюро. Акварелните бои бяха в ламаринени кутии. Четки с различна ширина лежаха върху един парцал, имаше още тубички и кутии в килера. Там се намираше и полеводо ѝ оборудване — тежка ръчна камера и филм, преносим триножник, голяма платнена торба, сгъваемо столче и изобилие от скицници, моливи и химикали.

Имаше също и метален шкаф картотека. Отвори го и видя професионалния ѝ архив — фактури от продажби, списъци на това коя картина в коя галерия е, фактури за разходи, данъчни формуляри, бележки от счетоводителя ѝ. Затвори го, защото го досрамя да разглежда колко пари печелеше Рейчъл. Не искаше да го знае.

Вместо това, ровейки нехайно, той измъкна една папка, мушната между картотеката и стената. Приклепна и я отвори, като я подпря на картотечния шкаф. Вътре имаше тънък сноп груби листове, завързани с парче синя прежда. Той го извади, развърза го и се облегна назад, подпрял листовите на нозете си.

Първата страница беше бяла. Обърна следващата и видя нещо, което приличаше на ембрион. Обръщаше следващите страници и

наблюдаваше как ембрионът се развива в зародиш с черти, които все повече наподобяват човешките. После торбичката, която съхраняваше зародиша, се спуска... Джак беше потресен. Дълго време остана загледан в тази рисунка. Когато шокът попремина, продължи напред и разбра, че нещата се развиваха, сякаш спукването не се е случило. Зародишът растеше с всяка страница и се превръщаше в бебе, ограничено в своята торбичка, но в различни положения.

Това беше малко момченце. Имаше си ръчички и крачета с пръстчета, както и мъничък член.

Джак отново се смути. Заразглежда детето, изпитвайки усещане за неговата реалност, макар да бе нарисувано само със син писец.

Оставаха само три страници. На първата бебето изглеждаше просто по-голямо и нарисувано с повече детайли — малки клепачи, идеално оформени ушенца, палец в устата. На втората малкото му телце беше обърнато в подготовка за раждане — само с лакти и пети, а главата и дупето му правеха издутини в гладката яйцевидна форма. На последната бебето си беше отворило очите и гледаше право в Джак.

Толкова истинско! Джак усети, че го полазват тръпки...

Върна се отново на първата страница и прелисти купчината листа. Почувства, че усещането за нещо познато започваше скоро след спукването на торбичката. Докато стигне до последната страница, вече го обземаше зловещо предположение. Той го отхвърли, събра отново страниците, завърза ги с конеца от прежда и върна всичко в папката. Затвори я здраво и отново я мушна между шкафа и стената.

Въпреки това последната рисунка беше все пред очите му. Преследваше го през цялата нощ и го събуди призори. Обади се на Бриана в Бъфало и на клиента си в Бока, но веднага щом затвори телефона, бебето се върна пред очите му.

Като гледаше момичетата в колата, Джак се питаше дали те не знаеха нещо за някакво бебе. Не можеше да ги пита. Независимо дали беше прав или не, самото му споменаване щеше да създаде много неприятни подозрения.

Рейчъл знаеше. Но Рейчъл не говореше. Оставаше Катрин...

---

[1] Индуистки гуру, духовен водач. — Б.пр. ↑

[2] Военен вожд от племето на индианците апахи чирикахуа. — Б.пр. ↑

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Естествено, Катрин я нямаше в болницата, когато той пристигна, но Джак беше взел телефонните номера от бележника на Рейчъл. Застанал пред стаята на Рейчъл, той набра номера ѝ в салона на клетъчния си телефон.

— „Форма и цвят“ — чу се звънък глас на момиче.

— Катрин Евънс, моля.

— Съжалявам, има клиентка. Бихте ли искали да си вземете час?

— Не и за моята коса — отбеляза Джак.

— Тогава може ли да ви се обади по-късно?

Той даде номера си на милото девойче, мушна телефона в джоба си и се върна при Рейчъл. Дръпна един стол и опря лакти на перилата на леглото.

— И така — каза той с известно негодувание, — тя е твоята официална говорителка. Нека, може да се окаже и политически вярно в този случай. Изглежда, ще трябва да минавам през нея, за да стигна до теб.

Очакваше самодоволна усмивка в отговор. Естествено, такава нямаше, което, съвсем неоснователно, го ядоса още повече. Той потърка с палец неподвижните ѝ устни, видя, че са сухи, и ги намаза с вазелин. Излишъкът втри в дланта си.

— Помниш ли, когато ходехме на ски? — бяха ходили в Аспен и Вейл, после в Сноумас и Телурайд. Пътуванията бяха подаръци от Виктория, единствените, които истински им харесаха. Докато момичетата вземаха уроци по ски, Рейчъл и Джак се спускаха заедно. — Онова беше забавно, но това не е. Рейчъл? Тук ли си? Чуваш ли ме? Мина седмица, цяла седмица. Може да се веселиш там, но на нас тук ни става все по-тежко. Хоуп има нужда от теб, за да преживее смъртта на Гуинивер. Тя изчезна тази сутрин — не се появи за закуска и въобще я нямаше в къщата. Изтичах до гроба на Гуинивер. И там я нямаше. Бях готов да изпадна в паника, когато тя слезе откъм къщата на Дънкан. Това започва да ме изнервя. Искам да кажа, че той е голям



мъж и живее сам. Може и да е извратен — Рейчъл не изглеждаше разтревожена. Нито пък Хоуп, когато се връщаше от дома на Дънкан. Джак я беше наблюдавал отблизо за някакви признаци на душевно разстройство, но такива нямаше. — Тя казва, че се нуждае от неговата вяра. Дори да е само това, пак не мога да схвана всичко. Ние с теб никога не сме говорили за религия. Може би е трябвало. Може би децата имат нужда от своя вяра за по-трудни периоди като този.

Той се изправи, като едновременно вдигна и ръката ѝ.

— А Сам? Тя е истинско мъчение. Нямам никаква представа какво става в главата ѝ. Люшка се между ролята на ангел и на опърничава дама. Никога не съм сигурен дали слуша какво ѝ казвам, или само кима, докато умът ѝ е някъде другаде. Ти разбираш ли я?

Телефонът в джоба му извънря приглушено. Джак нежно отпусна ръката на Рейчъл, после отвори телефона, докато вървеше към вратата.

— Да?

— Катрин е — каза изплашен глас. — Какво има?

— Трябва да говоря с теб.

Последва пауза.

— Рейчъл все така ли е?

— Да, извинявай. Все така е.

Катрин изруга тихо.

— Може ли да те помоля за една услуга? Когато ми звъниш следващия път, кажи, че не е спешно.

— Но то е — каза Джак, като погледна назад към жена си. — Намерих пакет рисунки в ателието на Рейчъл. На бебе. Момченце.

Тишината този път продължи повече.

— Трябва да знам какво значат тези рисунки, Катрин. Това бебе имаше моите очи.

Отново мълчание. Накрая тя избъбри нещо на някого до себе си и каза:

— Ще бъда при теб след четирийсет и пет минути.

Докато Катрин пристигне, Джак беше направил нужните за Рейчъл упражнения. Беше говорил е Кара Бейтс и със Синди Уинстън. Беше пренаредил снимките на Рейчъл, за да направи място за още няколко, донесени от момичетата. На тях Рейчъл тичаше, рисуваше, смееше се — още доказателства за жизнеността на жената, чиято обвивка лежеше на леглото. Беше изслушал Гарт Брукс от начало до

край, беше си задал дузина въпроси за бебето, чието съществуване най-добрата приятелка на Рейчъл не беше отрекла.

Катрин влезе в стаята предпазливо. Приблужи и целуна Рейчъл.

— Миришеш на хубаво. Значи той те маже с крем? Не е ли типично за тях? Правят всичко, за да се докопат до телата ни.

— Сексът никога не е бил проблем за нас — пресече я Джак. — И така, какви са тези рисунки — неосъществени мечти на Рейчъл или тя наистина е била бременна?

Катрин, изглежда, се двоумеше.

— Хайде, Катрин — предупреди я той, — казвала си ми и други неща за Рейчъл. А и не го отричаш, което означава, че е била. Освен ако не съм разбрал погрешно рисунките, тя е изгубила бебето — когато Катрин сведе поглед към Рейчъл, той каза по-тихо: — Виж, не знаем какво ще се случи, мина цяла седмица. Аз спя в нейното легло, използвам нейния душ, вадя зърна кафе от кутия с форма на краставица, използвам кърпите ѝ, ям от замразения ѝ хляб с тиквички. Слагам си бельото в чекмеджето ѝ за бельо, защото ми писна да живея с куфар...

— Да, била е бременна — кротко изрече Катрин.

Щом това се оказа реалност, той изведнъж остана без дъх. Погледна Рейчъл и се опита да си го представи. Изпитваше режеща болка.

— Как тогава е могла да си стегне багажа и да ме напусне?

Очите на Катрин се разшириха.

— Не е била бременна, когато те е напуснала. Било е преди това.

— Преди това?! — Беше още по-невероятно. — Не, аз щях да знам.

— От онова, което ми е доверявала, научих, че и тя самата не е знаела. Нещата между вас двамата не са вървели добре. Все по-малко разговори, все повече мълчание. Когато пропуснала един месец в графика на месечното си неразположение, решила, че е от напрежението. Не се досещала за причината, докато това не се повторило. Дори тогава не обърнала внимание. Сетне не знаела какво да прави.

Той поклати глава.

— Познавах тялото ѝ. Дори и на два месеца...

— Била е на три.

— Щях да го забележа.

— Не и ако е била по-слаба в началото. Ранната бременност само би ѝ придала по-нормален вид.

Джак се насили да се върне в спомените. Да, Рейчъл беше отслабнала преди раздялата. А истината бе, че към края нямаха много интимни моменти. Или той беше на път, или един от двамата се чувстваше изморен. Имаше вероятност да не я е виждал съблечена, освен посред мрака на нощта.

— Но тя би ми казала — не се предаваше той. Една бременност го засягаше съвсем пряко — бебето беше и негово.

Катрин въздъхна:

— Опитала се. Бил си в командировка, когато ѝ станало зле. Обадила се и те помолила да се върнеш вкъщи, но не си пожелал.

Джак преглътна и като се загледа в неподвижното лице на Рейчъл, отново се опита да се върне в спомените си. Имаше едно пътуване до Торонто, две седмици преди раздялата. Да, тя се беше обадила, че не се чувства добре и че иска той да се върне у дома. Но пътуването беше много важно, решаваше се съдбата на голям договор. Той се обърна към Рейчъл:

— Непрекъснато те питах какво ти има. Ти каза, че не е нищо ужасно. Това каза — нищо ужасно. Имаше стомашни болки. Може би грип, каза тогава — той погледна към Катрин. — Пометнала е, нали?

Катрин кимна.

Той се насили да си спомни още.

— Беше бледа като платно, когато се прибрах, но каза, че се оправяла. Бях си вкъщи четири дни. Нито веднъж не ми спомена за никакво бебе — почувства, че трепери вътрешно и е готов да се разплаче. — После имах няколко пътувания едно след друго — както и ултиматум преди последното. Спомни си, че се беше подразнил — тя изглеждаше така, сякаш я болеше нещо. Боже мой! Боже мой, тя е имала причина! — Когато се прибрах последния път, нея я нямаше — прошепна той, задавен от гняв. — Защо не ми е казала?

— Не е могла.

— Изгубила е бебе, за което не съм знаел, после си е тръгнала, защото аз не съм могъл да се сетя?!

Когато Катрин не прояви охота да говори, той размаха пръст пред лицето ѝ.

— Хайде, Катрин, говори! Обясни ми какво ти е споделила.

— Каза, че не е било само заради аборта. Отнасяло се е до отношенията ви. Абортът е бил последното камъче, което обърнало колата. Приела го е като знак, че бракът ви няма да просъществува.

— Боже мой! — той стисна главата си. — Но защо не ми е казала после?

— Кога после? Когато си се обаждал, си го правил, за да си уредиш среща с момичетата, а не за да питаш за нея. Нищо от онова, което се е случило след това, не е доказвало, че е сгрещила. Беше убедена, че си изгубил интерес към нея.

— Е, не бях — обзе го безкрайна тъга. — Рейчъл! — изпъшка той и повдигна ръката ѝ към гърдите си. — Трябваше да ми кажеш.

— Това щеше ли да промени нещо?

Чувстваше се твърде опустошен, за да се подразни.

— Не зная, може би.

Би му харесало да има син. По дяволите, би му харесало да има и още една дъщеря. Бяха говорили за повече деца, но средствата им бяха ограничени. А после, когато Хоуп се раздели с пелените, започнаха да се радват на свободата си.

Ако беше научил, че е бременна, може би щяха да поговорят. Тя не бе единствената, която смяташе, че партньорът ѝ не я обича повече. Ако знаеше, че е бременна, щеше да се прибере веднага от онова пътуване.

Поне в този момент това му се струваше най-правилното решение. Но тогава той се намираще в друга ситуация — бе на гребена на вълната, живееше заради работата си.

— Истината е, че тя е щяла да изгуби бебето независимо дали си бил там или не. Не те обвинява за аборта, а само за това, че не си бил с нея, за да я успокояваш, когато се е случило.

— Да-а — въздъхна той. — Вече мога да го разбера.

Сега знаеше какво всъщност беше причинило окончателната им раздяла. От това обаче не му ставаше по-леко. Той все още се чувстваше изоставен, сам. А тя си беше тръгнала и започнала нов живот.

Като си мислеше за този нов живот, той се върна към дружбата ѝ с Катрин.

— Каза, че си я срещнала при гинеколога. В Кармел ли?

— Да.

— Имаше ли нови неприятности, след като ме напусна?

— Не, просто си правеше профилактичен преглед и искаше да опознае някой местен лекар. Заприказвахме се. Веднага си допаднахме. Отидохме на кафе, после на обяд, после пак на кафе. Много ме окуражаваше.

Би си помислил, че е било точно обратното.

— Тя те е окуражавала? Защо си била при лекаря?

Катрин пребледня.

Той разбираше как трескаво работи умът ѝ, докато го гледаше втренчено. Тя погледна към вратата. Нямаше никого. После погледна към Рейчъл. Мина цяла минута, докато срещне очите му.

— Току-що ми бяха открили рак на гърдата.

Очите му се разшириха. Едва се сдържа да не погледне към гърдите ѝ.

— Лош ли?

Тя се изсмя.

— Това ми звучи като *малко бременна* или *много бременна*.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не беше лош в това отношение. Нямаше разсейки. Лимфните възли бяха чисти. Онова, което откриха в мен, бяха микроскопични карциноми на каналите. Аз съм живо доказателство за чудото на ранната диагностика. Ако не си бях направила мамография, сега вече щях да имам бучка или да съм умряла — тя си пое дъх. — Това беше хубавото. Лошото беше, че имах малки карциномни зрънца и в двете гърди. — Тя направи жест, който би означавал обезглавяване, ако бе на около педя по-нагоре.

Джак наистина погледна този път, защото, макар и да беше виждал Катрин безброй пъти през последната седмица — облечена в различни тоалети, включително и прилепнали пуловери, — винаги я бе възприемал като привлекателна четирийсет и няколко годишна жена с приятни форми.

Тя се засмя.

— Устата ти е отворена.

— Знам... просто... не разбирам...

— Пластика.

— Като нови са — той се смути.

— Само външно — каза тя и с тези две думи отново зае отбранителни позиции. Джак не беше осъзнал, че бе свалила защитата до този момент. Да, наистина изглеждаше по-тиха, по-човечна.

— По какъв начин ти помагаше Рейчъл?

Катрин погледа малко Рейчъл, преди да кимне бавно.

— Беше все до мен, да не говорим за телефонните обаждания. Успокояваше ме в много трудни моменти. Например, когато трябваше да избира между отстраняването на зрънцата или на гърдите. Когато трябваше да реша кой да бъде хирургът и кой пластичният хирург, както и кой метод на възстановяване е най-добър. Също и когато след операцията трябваше да разбере дали пробите от лимфните възли показват разпространение на рака, или не. Когато се чудех дали ще преживея операцията, още повече — и болестта — ъгълчето на устните ѝ трепна. — Не си ли доволен, че попита?

Иначе нямаше да има обяснение на някои неща.

— Рейчъл беше до мене през цялото време — преди, по време и след операцията.

— Нямах ли семейство наблизо?

Тя скръсти ръце върху тези толкова естествени на вид гърди.

— Дали имам? Не. Имала ли съм? Тогава бях омъжена. Съпругът ми имаше нервен стомах.

Имала е съпруг. Това бе липсващата част от пъзела — и то доста голяма.

— Той въобще ли не беше край теб?

— Е, донякъде — тонът ѝ стана горчив. — Рой беше професионален играч на голф. Преместихме се тук от Маями, когато получи изгодно предложение за работа, което не можеше да отхвърли. Провеждаше турнири в един клуб в Пейбъл Бийч. Това е важна работа. Нямахме време да седи в лекарски кабинети и да държи ръката на жена си. Можех да го понеса. Искам да кажа — беше досадно... напрегнато... Седиш в някоя студена кабинка в тънка като хартия нощница и чакаш деветдесет минути да се появи някой лекарски екип, и за какво? За петминутна среща. И през цялото време си мислиш, че това е началото на края, а не ти се иска да умреш. Аз съм доста съдържана, но имаше случаи, когато, докато чаках, се изпотяхах и започвах да треперя и да си мисля, че ако не изляза от проклетата кабинка в следващата минута, ще откача и ще започна да буйствам.

Джак би предположил, че Катрин е съдържана по рождение. Държеше се съдържано дори сега — но само привидно, външно. Очите и гласът ѝ издаваха доста тревога.

Тя се стегна.

— И така, Рой не можа да го възприеме, а и аз не настоявах. Щеше да ми бъде още по-трудно, ако трябваше да се грижа и за неговите нерви. Минах през всичко, като го ангажирах възможно най-минимално — лекари, предоперативни изследвания, операция, дренажи, амбулаторни прегледи. Рейчъл ме караше на някои от тях. Също и други приятели. Всичко беше наред, докато не ме оставиха вкъщи.

— Тогава?

— Рой се отнасяше с мен като с прокажена.

Джак преглътна.

— Давал ми пространство, по неговите думи. Не искал да рискува да се обърне и да ме удари в леглото, затова спеше в гостната. Не сядаше твърде близо до мен, за да не ме бутне, без да иска. Имахме огромна баня — две мивки, отделно — джакузи и душ, тоалетна масичка и още свободно място — но тя беше изцяло моя. Каза, че не искал да се стеснявам. Давал ми време да свикна с новата си личност.

Тонът ѝ беше прям, подигравателен.

— Възстанових се от операцията. Беше по-бавно, отколкото очаквах — не ти казват и половината от истината. Но постепенно натрупах сили и се почувствах по-добре. Казвах си, че ми е подарен живот. Върнах се на работа дори преди да съм възстановила напълно ръцете си.

— Какво им имаше на ръцете ти?

— Лимфните пътища тръгват от подмишницата, затова има известно рязане и вътрешни белези. Това се оказа най-трудната част от възстановяването, още едно нещо, за което никой не ме беше предупредил. Но по онова време работех за друго, клиентите ми проявиха лоялност. Пък и бях уморена от живота си на саката, затова се напрегнах. Това беше най-доброто, което бих могла да сторя. През онези първи седмици капвах до обяд и се довличах до вкъщи с грейка на гърба и студени компреси на ръцете. Но скоро си възвърнах свободата на движенията.

Тя спря. Гледаше Джак така, сякаш ѝ беше крив за нещо.

Той се осмели да попита съвсем внимателно:

— И после?

— Рой не можеше да го вдигне.

— Моля?!

— Никакъв секс. Не можеше да се справи. Не можеше да погледне гърдите ми. Купих си черни секси камизоли, така че да не се налага да ги гледа. Това нямаше значение.

— Изрита ли го?

Отговорът го изненада:

— Отначало не. Помислих, че му е нужно време да се приспособи. На мен също ми беше нужно. Истина е, че и аз не бях толкова запалена по секса тогава. Гърдите са важно условие за секс. Изведнъж се оказа, че аз ги нямам — когато Джак погледна към добре оформения ѝ бюст, тя каза: — Не е същото. Дори да оставим емоционалния елемент, който е водещ, физическата реакция отсъства. Борех се с това. Затова оправдавах Рой известно време. Докато научих, че чукал една малка червеноекоска от Санта Круз — тя докосна рамото на Рейчъл. — Това също ни свързваше с нея.

— Но аз никога не съм мамил Рейчъл.

— Не, но си я оставял сама.

— Не и когато съм бил вкъщи. Може би съм подценявал онова, което изпитва, когато ме е нямало.

— Меко казано.

На Джак му бе твърде болно, за да бъде критикуван. Все още се опитваше да възприеме факта за бебето.

— Изливаш гнева си срещу Рой върху мен. Не е честно, аз не съм Рой.

— Би ли харесал жена без гърди?

— Аз харесвам жена в кома — каза той, преди да обмисли думите си, после бързо добави: — Забрави за Рой. Има и други мъже по света.

Катрин въздъхна драматично.

— Е, и аз си казвах същото, затова се появи и Байрън. Срецнах го на една изложба на прически в Ню Йорк.

Тогавя вече имах собствен салон благодарение на моето бракоразводно споразумение. Когато имаш собствен салон, трябва да си запознат с последните стилове и техники. И така, срещнах Байрън в



Ню Йорк. Какъв чаровник — цветя, картички, малки подаръци. Когато долетя да ме види, го настаних в гостната. Казах му, че не съм готова да спя с него, и наистина не бях. Но той беше страхотен и много настойчив, пък и имаше определена искра между нас. Целувахме се. Аз го милвах.

— Но той не ти ли... милваше гърдите? — Джак не можеше да си представи да не го прави с Рейчъл.

Именно това липсваше на Катрин и тя никога нямаше да го има отново. Започна да разбира загубата ѝ.

— Мъжете могат да забравят всичко, освен собствените си нужди, ако натискаш вярното копче — каза тя, — но това беше окей. Той беше добър в други аспекти. Не бързахме да се опознаем. Възприемах го като приятел, както и като евентуален любовник. После му казах.

Джак чакаше.

Тя остана спокойна. Само очите ѝ издаваха болката ѝ.

— О, то стана постепенно — неговото отдръпване. Започна да ми се обажда през все по-големи интервали. За Коледа не можа да дойде, защото имаше демонстрация в Париж. Когато аз трябваше да съм в Ню Йорк, той имаше демонстрация в Милано. Не след дълго аз станах тази, която го търсеше. Когато спрях, настъпи краят. След тримесечно мълчание той се обади да пита как съм. Аз му затворих телефона — Катрин потръпна. — Рейчъл ми помогна да преживея и това. Така че може би ние наистина се подхранвахме една друга с гнева и обидата си — тя се усмихна злобно. — Наистина ни беше добре.

Джак се усмихна. Как да се обиди, когато жената току-що му се беше изповядала по такъв начин. Съмняваше се дали са много хората, които знаеха за нейната болест.

Изведнъж нещо му дойде наум.

— Ами онзи човек във виолетовия екип?

— Моят анестезиолог. Бях му симпатична, отбиваше се всеки ден в стаята ми да види как съм. А Дарлен бе моята сестра при пластичната операция. Отново работи на този етаж.

— А Стив Бауер?

Твърде небрежно тя каза:

— Какво за него?

— Познаваш ли го отпреди?

— Не.

— Дали не съм си въобразил твоята реакция към него?

Видя, че тя се канеше да кимне, но после вирна предизвикателно брадичка.

— Не.

— Значи има искра?

— Но доникъде няма да доведе. Първо, той е лекар, а от тези хора ми писна напоследък. Второ, той е мъж. Ще се радвам, ако мога да държа този животински вид на разстояние за известно време.

— Не ти ли липсва?

— Кое? — попита тя и се втренчи в него, предизвиквайки го да го назове.

— Окей — не можеше да си го представи, при положение че тя беше толкова привлекателна, но... разни хора — разни предпочитания.

— Значи не ти липсва.

— Не съм казала такова нещо — омекна Катрин. — Едно време обичах секса. Понякога много ми липсва. Точно сега, както би се изразила Рейчъл, не ми е първа грижа.

— А кое е?

— Да потръгне салонът, за да прекарвам повече време с приятели. Да бъда край хората, които са били край мен в трудни моменти.

Джак знаеше, че има предвид Рейчъл. Знаеше, че приоритетите ѝ бяха благородни. Затова се почувства още по-зле — особено като се имаше предвид, че е мъж. Чувстваше се виновен заради Рой.

— Не всички сме лоши. Аз съм тук, нали?

Тя се замисли върху думите му, очевидно без злоба.

— Мислил ли си за възможността Рейчъл да се възстанови само частично. Ами ако се събуди с увреден мозък? Ами ако не може да говори или да ходи? Ами ако не може да рисува? Какво ще направиш тогава?

Не беше стигал дотам в опасенията си. Не искаше да го прави и сега.

— Нека първо да я събудим. После ще се тревожим за останалото. Мина една седмица.

Катрин кимна и погледна часовника си.

— Трябва да се връщам на работа.

— Благодаря ти — каза Джак.

— За какво?

Трябваше да помисли за миг. Благодарностите бяха изненадали и самия него.

— За това, че дойде днес. За това, което ми разказа — за Рейчъл и за себе си.

— Не съм го разказвала на много хора. Ще ти бъда благодарна, ако не...

— Няма — Джак тръгна към вратата. Когато тя го настигна, той каза: — Благодаря ти, че си тук, с Рейчъл. Тя е щастлива, че има приятелка като теб.

— Хубави думи.

— Понякога съм страшно добър — той импулсивно я прегърна.

— Това за какво беше? — попита го тя, когато я пусна.

— Не знам. Просто ми се стори, че трябва да го направя.

— Мисля, че просто искаше да усетиш гърдите ми.

— Пред погледа на жена ми? — Той се обърна към Рейчъл и се зачуди дали беше разбрала смисъла на прегръдката. Изведнъж замръзна и се върна се отново до леглото.

Катрин веднага се озова до него.

— Какво?

— Рейчъл? — той се наведе над нея с разтуптяно сърце. — Видях това, Рейчъл!

— Какво направи тя?

— Мигна! Трепна! Нещо такова — Джак взе ръката ѝ. — Рейчъл? Ако ме чуваш, стисни ме — почака, но не почувства нищо. — Хайде, ангел мой! — затаи дъх. Нямаше нищо. — Опитай се да мигнеш — отново зачака. — Видях нещо, знам, че можеш да го направиш.

— Рейчъл? — опита Катрин. — Помъчи се! Пробий си път нагоре. Искаме да знаем, че си тук. Дай ни знак, какъвто и да било.

Стояха един до друг, надвесени над Рейчъл.

— Може би съм сгрешил — каза Джак. — Боже, бих се заклел...

— Рейчъл! Говори ни, Рейчъл! Помръдни заради нас.

— Какво става? — чу се гласът на Синди.

Когато Джак ѝ каза, тя се надвеси от другата страна и разтърка брадичката на жена му.

— Рейчъл! Рейчъл!

Джак я наблюдаваше толкова отблизо, че не би пропуснал и най-незабележимото движение, но не видя нищо. Тримата чакаха. Синди отново извика името ѝ. Той се изправи с пораженческа въздишка.

— Не знам. Може би е било трепване само във въображението ми. Не го очаквах, стана изведнъж.

— Вероятно е било неволно — предположи Синди. Това, че заговори по-бързо от обикновено, издаде вълнението ѝ.

Джак си спомни един термин, който Стив Бауер беше използвал.

— *Заемане на поза?*

— То е нещо по-голямо — случайни движения на ръцете или краката. Мислех си по-скоро за онова, което наричаме *олекване*. Това е постепенно събуждане, което започва от пръстите на ръцете и краката.

Надеждите му се върнаха. Ако Рейчъл не смяташе да си отвори очите и да се усмихне веднага, би се задоволил и с едно постепенно събуждане.

— Трепна лицето ѝ. Дали това все пак не може да е начало на нещо?

Очите зад дебелите очила на Синди казваха: може би *да*, може би *не*. И отново го обзе разочарование.

— А сега какво да правим? Нещо по-различно?

Отново бавна и спокойна, сестрата започна да стиска ръката на Рейчъл от лакътя до рамото.

— Продължаваме да говорим. Когато видяхте това движение, казахте ли нещо, на което тя би могла да реагира?

Джак погледна Катрин.

— Говорихме си лични неща, но бяхме свършили. Отидохме до вратата, аз те прегърнах. — Той вдигна вежди. — Може би е ревнувала?

— И по-леки емоции са изкарвали хора от кома — тихо каза Синди.

Джак продължи да говори на Катрин:

— Ние сме разведени, не би трябвало да ревнува.

Сега беше ред на Катрин да се учуди. Но тя не се задълбочи в думите му. Чакаха я клиентки, а той имаше нужда от време за размисъл.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Катрин си тръгна, Джак поседя доста време на леглото на Рейчъл. Погали пръстите ѝ, новия ѝ белег. Мислеше си за помятането, за малкото момче, което биха могли да имат, и за всичко онова, което можеше да бъде. Мислеше си за кънтри музика и за ревност. Мислеше си и за онова, което никога не бе предполагал, че Катрин може да е преживяла.

— Въобразяваме си, че знаем толкова много — каза той на Рейчъл и осъзна, че Катрин каза същото с други думи. Значи имаше какво да научи. Може и да възприемаше бавно, но не беше безнадежден случай.

Фей Либерман дойде на обед. Усмивката ѝ бе толкова топла, колкото и сребрилата ѝ коса. Костюмът ѝ беше копринен, в успокояващи тонове. Този път тя донесе огромна кутия с домашни манджи и чантичка с два сандвича.

— Още не сте яли, нали? — попита тя и извади двата сандвича, увити в плътна бяла хартия. — От магазина на Илайза са. Единият е с пуешко и с швейцарско сирене, маруля, домати и горчица. Другият е с печено говеждо и със зряло сирене. Избирайте!

— Вие кой искате?

Фей се усмихна:

— Ако бях на ваше място, щях да си избира това, което обичам. Може да не ви се предостави избор отново.

Още от самото начало му беше спокойно с Фей. Той се усмихна и посегна към сандвича с печено говеждо.

— Благодаря, това се казва почерпка.

Фей извади две бутилки диетична кока-кола и му подаде едната.

— Виждате ли? Нямате избор — обърна се към Рейчъл: — Като за бивш съпруг не е толкова лош — усмивката изчезна от лицето ѝ и тя погали Рейчъл по бузата.

— Ще се оправи — каза Джак. — Веднага щом травмата в мозъка премине, тя ще се събуди. Веднага след това ще я изстрелят вкъщи.

Фей кимна мълчаливо. После притисна ръка към гърдите си, преглътна и си пое дълбоко въздух:

— Знаете ли, че миналия понеделник вечер Рейчъл за пръв път пропусна събиране на читателската ни групичка. След цели пет години!

— Толкова ли много означаваше тя за нея?

— За нея и за всички нас.

Той ѝ подаде стола, за да седне по-близко до Рейчъл, и придърпа друг за себе си. Стига вече се е отдръпвал до прозореца, когато идват нейни приятели.

Отхапа от сандвича и задъвка замислено.

— И защо означаваше толкова много?

Фей поразмисли малко:

— Защото сме добри приятелки, всички сме различни. Имаме си собствен живот и невинаги се срещаме между събиранията. Но станавме близки, нещо се случва, когато обсъждаш книга и засягаш лични въпроси. Човек се открива пред другите. Вероятно познавам тези жени по-добре от някои, които виждам всеки ден. Смятам, че добиваме тази свобода да говорим, защото всяка от нас води съвсем отделен живот.

— Нещо като харесване от пръв поглед ли?

— Не от пръв, нужно беше известно време някои от нас да се почувстват удобно, слушайки чуждите изповеди. Доста време беше нужно да... се привържем — тя се засмя. — Банална дума, но точно това стана. Научихме се да се доверяваме. Не сме уникални, има дузина други читателски групи в града.

— И всичко заради Опра?

Фей се изкиска.

— Нашите започнаха години преди нейната. Някои от другите групи са от още по-отдавна. Чувала съм за такива, които продължават вече второ поколение. Освен това нашите не са фенклубове. Ние не се страхуваме да обсъждаме и недостатъците на книгите — тя отхапа от сандвича. Когато спря да дъвче, го върна обратно в опаковката му. — Шейсет и няколко годишните като мен знаят какво означава да живееш

в някаква общност. Когато бях дете, баба и дядо живееха в апартамента над нас, две лели и техните семейства — от другата страна на улицата, а вторите ми баба и дядо — преди следващата пресечка... После един по един нашите родители си купиха къщи и се преместиха в предградията, а ние отидохме в колеж, оженихме се и заживяхме там, където ни отведоха съпрузите ни.

— И изведнъж нашата общност изчезна. Затова започнахме да бутаме количките из махалата, да се сприятеляваме с други майки, и се чувствахме чудесно. После децата пораснаха и ние се върнахме на работа, а там нямахме никого. Сега повечето млади жени работят. Коя е тяхната група?

Джак си представи Рейчъл преди години в Сан Франциско.

— Техните съпрузи и деца?

Фей се усмихна тъжно.

— Не са достатъчно добри за това. Мъжете не знаят какво чувстват жените, а децата са си деца. Жените се нуждаят от други жени — усмихната доста по-бодро, тя докосна рамото на Рейчъл и я попита дали си спомня *Чисто и просто*. — Това е една малка книга от жена, която напуска големия град, за да живее с амишите<sup>[1]</sup> — каза тя на Джак.

— Там намира групи жени, които живеят, работят и играят близо една до друга. Говорят по цял ден, помагат си в домакинската работа, подкрепят се. Това е такава система за подкрепа, каквато и ние имахме, но изгубихме.

Джак беше проектирал езиков център за един колеж в Ланкастър. Тъй като той беше в сърцето на страната на амишите, знаеше нещо за тази секта.

— Бихте ли искали да живеете като жена амиша?

— За нищо на света — заяви Фей. — Аз обичам лукса. Но понякога, когато съм самотна, а съпругът ми играе голф, ми се приисква да има въжета за пране в задния двор. И докато простираме прането с други жени от съседните дворове, да говорим. Сега всички имаме сушилни.

— Но задните дворове са за клюки, а читателските групи са за интелектуални дискусии.

— Не могат ли да са и за двете? Интелектуалната дискусия може да е персонална. Понякога се случва да обсъждаме книгата, понякога

— самите нас. Книгите просто ни стават *улеснители*.

Джак се усмихна. *Улеснители* — никога не беше чувал да се използва такъв термин досега, но предположи, че е подходящ.

— Всъщност — продължи Фей — никога не знаем как ще протече сбирката, докато не започнем. Обещанието за интелектуални дискусии е това, от което се нуждаят някои от нас. Аз например. Програмирана съм да съм вкъщи със съпруга си през нощта. Никога не бих имала смелостта да го оставя само за да си бърба с момичетата. Същото е и с Ян. Тя има четири малки деца. Въпреки че имат бавачка — Ян преподава голф в един от клубовете, — тя си тръгва в шест. Съпругът на Ян не би си и помислил да гледа вечер децата, ако Ян нямаше основателна причина да отсъства.

— Ами ако някое от децата се разболеет?

— Винаги някое от децата е болно — тя се усмихна. — Очевидно има и непредвидени случаи — погали отново Рейчъл. — Няма да я изхвърлим от групата, защото е пропуснала събирането миналия понеделник — изведнъж осъзна думите си и помръкна.

Джак разбираше какво изпитва. Понякога и той разговаряше нормално, сякаш всичко е наред. После поглеждаше към Рейчъл и изведнъж се връщаше към реалността. Сега, когато синината на лицето ѝ вече изчезваше, то изглеждаше някак по-бледо. Луничките ѝ светеха, сякаш чакаха останалата част от нея да се върне към живота.

Не можеше да си представи това да не стане. Но вече бе минала цяла седмица. Може би наистина беше премигнала тази сутрин? Но оттогава — нищо.

— Участието в читателска група изисква цялостно посвещаване — продължи Фей е твърдото намерение да разведри обстановката. — Това е основно правило. Имаме само седем члена. Ако половината не се появят, вече не е същото.

— Все още ми е чудно — каза той. — Рейчъл винаги е била необщителна.

— В големия град е различно. Има много хора и е шумно навсякъде. От всички страни кипи активност. В Биг Сур не е така. Каньонът е голям изолатор. Онова, което Рейчъл харесва на мястото, е всъщност най-големият му недостатък. Един художник има нужда от усамотение, но не през цялото време. Мисля, че Рейчъл изпитва по-



голяма нужда да членува в някаква група тук, отколкото в големия град.

— Кой избира книгите?

— Този, който е домакин на събирането.

— Рейчъл домакинствала ли е?

— Всеки го е правил, това също е установено правило.

— Не е ли малко неудобно всички да идват чак в Биг Сур.

— Не повече, отколкото на нея да идва при нас — тя въздъхна и отново се върна към действителността. Джак чудесно я разбираше за какво си мисли.

— Катастрофата можеше да стане къде ли не — опита се да я убеди той, спомняйки си онова, което полицаят беше казал на мястото на злополуката. — Можеше да тръгне към Кармел по съвсем различен повод и да е много по-лошо. Веднъж да се събуди, всичко ще бъде наред — когато Фей остана мрачна, той я попита: — Какви книги избираше Рейчъл?

Както се беше надявал, лицето ѝ светна. Харесваше му да е усмихната, така по-лесно приемаше действителността, Фей гледаше Рейчъл дяволито.

— Тази жена е с романтична душа. Една година ни накара да обсъдим „Сбогом на оръжията“, другата — „Тес от рода Д'Ърбървил“. И двете я накарали да плаче.

Джак се опита да си спомни дали беше виждал Рейчъл да плаче над някоя книга.

— След като се родиха момичетата, вече не четеше толкова много. Само списания. Но момичетата тогава бяха малки и много активни. Ако не се занимаваше с тях, рисуваше. Пет минути с книгата вечер в леглото — и заспиваше като труп.

— Големият град я е изтощавал — намеси се Чарли Авалон от вратата. Беше с къса поличка и високи обувки. Вниманието привличаше някаква трепкаща на светлината сребриста обица, която висеше от лявото ѝ ухо. Розовият кичур си стоеше в косата ѝ, но самата тя беше някак смирена. Очите ѝ бяха приковани върху Рейчъл. Застанала на вратата, тя изглеждаше млада и уязвима като Хоуп.

Джак стана. Когато Чарли не влезе, Фей отиде при нея. За миг те останаха прегърнати — една несъвместима на пръв поглед двойка, но не толкова, ако се имаше предвид казаното от Фей. Чарли отказа

предложения стол, както и сандвича. Остана с ръце върху перилата на леглото, вперила очи в Рейчъл.

— Някога и аз живеях в Сан Франциско — въздъхна тя.

— Говорили сме за него.

— И вие ли го мразехте толкова? — попита Джак.

— Дори повече. Тя беше тази, която защитаваше това място. Ресторанти, бутици за дрехи. Въпреки че Сан Франциско е мястото, където бракът ѝ се е разпаднал. Нещата се промениха след *Сега я виждаш* — книга за една жена, която става на четирийсет и изведнъж започва да изчезва...

— Как така да изчезва?

— Наистина. Рейчъл сподели, че се е чувствала тъй в Сан Франциско. Имало твърде много художници, твърде много хора, твърде много неща, ставащи едновременно. Така че не могла да си проясни главата и да рисува. Била без котва. Части от нея се носели навсякъде.

— Чарли, това е малко драматично — скара ѝ се Фей и се обърна към Джак: — Книгата е за една жена, чиято идентичност се проявява само чрез други хора. Разбирате ли — жената на Джак, майката на Саманта, приятелката на Чарли...

— Но Рейчъл си имаше своя идентичност — оспори Джак. — Тя беше художничка.

— Но не е могла да бъде независима — настоя Чарли. — Не и в Сан Франциско. Трябвало е да разчита на вас за основните си нужди.

— Аз бях неин съпруг. Какъв е проблемът?

Чарли погледна Фей, която махна предупредително с ръка. Но Чарли Авалон не приемаше предупреждения. Тя изтърси предизвикателно:

— Рейчъл мрази начина, по който майка ѝ смята, че парите са всичко в този живот. Страхуваше се, че ще станете същия.

— Кога съм пилял пари? — изнедоволства Джак.

— Купили сте ѝ камък.

Мина почти минута, докато разбере какво има предвид Чарли. Сведе глава и се замисли.

— Не беше камък. Беше трикаратов диамантен пръстен.

— Това е камък.

Той въздъхна. Започваше да го присвива стомахът.

— Познавах една нейна приятелка — съвсем артистична натура, — изработи го в легло от платина и злато. Беше необикновен. Мислех, че много ще го хареса.

— Тя каза, че това било утешителна награда заради вашите пътувания.

— Опитвах се да я убедя, че тя струва повече от проклетия диамантен пръстен. Тъй като не бях имал пари за диамантен пръстен, когато се сгодихме, тя заслужаваше нещо по-специално. Опитвах се да ѝ внуша, че я обичам.

Настъпи мълчание. Като побутна остатъците от сандвича си настрана, Джак стана от стола и опря лакти на перилата до главата на Рейчъл. Не беше казала, че пръстенът не ѝ харесва. Просто не го бе носила така, както той се беше надявал. А трябваше да му каже. Би могъл да ѝ обясни какво изпитва.

Той разглеждаше лицето ѝ и търсеше отговора. Хвана брадичката ѝ и леко я разтърка. Накрая се изправи.

— Очевидно — тихо и извинително се обади Фей — пръстенът не е бил онова, от което се е нуждаела.

— А от какво тогава?

Тя се замисли за малко. После погледна с тъжна усмивка колко близо до Рейчъл е застанал той.

— Може би от това?

Саманта напълни раничката си с учебници, които трябваше да отнесе къщи, после надникна в огледалото на вратата на шкафчето си. Среса косата си. Изтри с пръст мястото под очите, за да заличи излишния грим, после се вгледа в нещо зачервено на челото си. Ако станеше пъпка точно преди бала, щеше да умре. Отметна назад косата си. Прехапа устни няколко пъти, за да ги направи почервени. Накрая, след като Лидия не се появи, взе бейзболното си яке от закачалката. Тъкмо затваряше шкафчето, когато Пам Ардли се появи зад ъгъла.

— Хей, Саманта! — извика тя и заприпка леко. — Чакай!

Белите ѝ зъби и лъскавата ѝ черна коса веднага грабваха погледите. Тъй като беше помощник-капитан на състава на класъорките, тя вероятно беше най-популярното момиче в класа.

Саманта нямаше намерение да ходи никъде — не и когато я викаше Пам Ардли.

Пам спря и се облегна на ръба на шкафчето.

— Тийг казва, че си го поканила на бала. Мисля, че това е страхотно. Той е готин. Ще правим парти у Джейк Дръмбъл. Може би двамата ще пожелаете да дойдете?

Саманта не можеше да повярва на ушите си. Джейк Дръмбъл играеше футбол, баскетбол и бейзбол. Както Пам беше най-известна сред момчетата, и той се славеше като най-известен сред момчетата. Беше страхотен, направо да паднеш!

— С удоволствие — каза тя, без да повишава глас. Не искаше да изглежда прекалено нетърпелива.

— Какво можеш да донесеш? — попита Пам.

— От какво имате нужда? — попита хитро тя. Нещо ѝ подсказваше, че чипсът и салцата не са в списъка на желаните неща. Не и за парти у Джейк. Това беше голяма работа, невероятно!

— Няма значение, каквото имате вкъщи — водка, джин. Нямах карта за самоличност, нали?

Не, нямаше.

Пам махна с ръка.

— Не е важно. Донеси каквото и да е.

— Може да имам проблем — предупреди я Саманта, но смело. Ако звучеше несигурно, щеше да се издаде. — Майка ми е в кома от една седмица, затова татко е с нас. Истински кошмар. Кара ни дотук и обратно, следи ни като ястреб. Ако само за миг се усъмни, че изнасям водка... — като че ли имаше водка в къщата. У тях нямаше абсолютно никакво питие.

— Не го прави тогава — успокои я небрежно Пам. — Ще се оправим някак — тя отстъпи назад и се усмихна широко. — Радвам се, че ще дойдеш, Саманта. Така и не разбирах какво правиш с Лидия и другите дребосъци. Те са още много малки.

— Сякаш не знам.

Пам започна да пристъпва от крак на крак. Беше обута в чисто бели маратонки.

— Естествено, че знаеш. Значи в събота в шест, за нещо преди бала. Довиждане.

И тя се отдалечи, като подтичваше леко.

Хоуп беше тръгнала към сестра си, но без да знае какво става, веднага спря и започна да наблюдава от другия край на коридора. Не помръдна, докато Пам не си тръгна.

— Сам?

Саманта се извърна стреснато и сложи ръка на гърдите си.

— Уплаши ме!

— Какво искаше тя?

Изведнъж сестра ѝ заговори съвсем небрежно:

— Нищо особено — затвори шкафчето и метна раницата си през рамо. — Пам ми е приятелка — допълни тя и тръгна по коридора.

Хоуп припна редом с нея.

— Откога?

— Какво искаш да кажеш с това? Двете сме в един и същи клас от години.

— Лидия харесва ли я?

— Лидия — отчетливо произнесе Саманта — не може да се мери с нея.

— Защо? Да не сте се скарали?

— Не се наложи. Двете с Лидия вървим в различни посоки вече цяла година. Онези е нея са твърде малки — тя тръгна надолу по стълбите.

Хоуп побърза да я догони.

— На години са колкото теб.

— На години! Това е всичко. Нямаат никаква представа как да се забавляват.

— Но ти отиваш с тях на бала, нали?

— Още не съм решила — каза Саманта, отвори външната врата и заслиза по стълбището.

Хоуп я последва, примижавайки срещу слънцето.

— Малъри Джоунс каза, че ще ходиш с Тийг Раниян. Не мисля, че мама ще одобри това.

Саманта спря рязко, приближи се и каза заплашително, но спокойно:

— Мама е в кома и ако кажеш само думичка на татко, свършено е с теб — и тръгна отново.

Хоуп я наблюдаваше слисано. Лидия, Брендън и Шели също гледаха, но от доста по-голямо разстояние.

Като стигна до средата на улицата, Саманта се обърна и изкрещя троснато:

— Идваш ли?

Хоуп изтича напред, защото Джак беше там, а тя не искаше да го кара да чака. През целия път до болницата се опитваше да реши какво да прави. Саманта никога нямаше да ѝ прости, ако му кажеше. И без това той, изглежда, си мислеше за нещо съвсем друго. Ако Рейчъл беше все още в кома, оставаше Катрин. Но тя не беше в болницата. А когато най-сетне дойде, Джак каза, че иска да говори с нея, и я изведе в коридора.

И така, докато Саманта си гледаше челото в огледалото в банята, Хоуп забодее с кабарче върху дъската за съобщения една рисунка, която беше направила за майка си. После седна до Рейчъл и ѝ разказа, че майката на Анджела Даунинг ще организира пикника в петък, а Джак ще занесе напитките. Шепнешком прочете на Рейчъл стихотворение, което беше написала за смъртта на Гуинивер. После извади едно бурканче от раницата си и го отвори под носа на Рейчъл.

— Това пък какво е? — попита Саманта.

— Лепило. Помниш ли колко табели правехме едно време? За Деня на благодарността, за Коледа, за края на учебната година... — разни хартиени конструкции, залепени на дъската за съобщения. — Тя обича миризмата му.

Саманта изсумтя и се обърна, но на Хоуп не ѝ пукаше от това. Не можеше да направи кой знае колко, за да попречи на Саманта да обърка живота си с Тийг Раниян. Но ако това се случеше, искаше поне Рейчъл да е будна, за да оправи нещата.

Джак стоеше в коридора, облегнат на стената, с ръце в джобовете. Не знаеше какво точно изпитва — смущение, яд или обида.

— Толкова бях горд от себе си, задавах въпроси и научавах някои дребни неща, свързани с Рейчъл, а после Чарли ме нападна с историята, че съм се опитвал да я купя с някакъв пръстен. Знаеш ли нещо за това?

Катрин беше невъзмутима.

— Не знаех, че Чарли го е казала, но съм виждала пръстена.

— Какво правеше Рейчъл? Представяше го като доказателство номер осемнайсет за материализма на Джак ли? Умирахте ли си от смях? Ако е смятала, че е толкова безвкусен, защо не го е продала и не

е превела парите на Международната фондация „Спасете моржовете“ или нещо такова?

Катрин, изглежда, се забавляваше.

— Искам да отбележа, че смятам пръстена за красив. Така смята и Рейчъл.

— Чарли каза...

— Чарли е млада, бедна е. Чарли е продукт на всички възможни видове насилие. Тя е похвално лоялна към жените от групата и придава различни нюанси на разговорите ни, но онова, което ти е казала, може да е било оцветено от собствените ѝ чувства. Най-слабото от тях може да е завистта. Чарли би дала дясната си ръка само за да е омъжена за някого, който да я издържа, докато работи. Тя ти е придала своето собствено отношение към пръстена. Може да не е интерпретирила точно думите на Рейчъл.

— А какво в действителност каза Рейчъл? — когато Катрин му отпрати умоляващ поглед, той продължи: — Дадох ѝ пръстена, защото я обичах. Не мога да повярвам, че го е приела в някакъв друг смисъл.

— Дал си ѝ го по време, когато е искала теб, а не пръстени. Тя се тревожи, Джак. Вижда, че купуваш разточителни подаръци на децата.

— За рожден ден, за Коледа. А какво би трябвало да правя? Ако искат стереоуредби или якета от Патагония, или кожени раници, а аз имам парите, защо не? И без това не ги виждам често.

— Наистина ли си вярваш? А какво ще кажеш за това просто да прекарваш повече време с тях? Рейчъл го е искала най-много, то ѝ е липсвало. Не е искала парите, тя ги е имала някога.

— И преди сме говорили за това с Рейчъл. Тя ги е имала и ги е отритнала с презрение. Аз обаче израснах в бедност, голяма бедност. Затова за мен парите значат нещо — настоя Джак.

— Въпросът не е в парите — изведнъж се разпали Катрин. — Можеше да си натрупал милиарди и Рейчъл да не протестира за това, стига емоционално да си бил с нея. Но ти си бил толкова погълнат от работа, че си загубил представа какво има значение. Дните ти са били изтощителни, а вечер си обръщал все по-малко и по-малко внимание на Рейчъл и децата. Аз наблюдавам същото. Ти влизаш тук всеки ден с куфарче, лаптоп и мобифон. Ако си бил наполовина толкова отзивчив, когато сте били женени, щяхте да запазите брака си. Но това прави ли ти удоволствие? На мен поне не ми се струва така. Изглеждаш

настръхнал. Знам, че се притесняваш за Рейчъл, но те виждам също как говориш по телефона. Не ти е приятно. Кога ще кажеш *стига*?

Джак я изглежда мълчаливо, после сведе очи.

— Не знам — призна накрая той.

Продължи да размишлява над тези неща и когато се прибра в къщата. Помисли върху тях и когато се събуди посред нощ и намери Хоуп заспала със следи от сълзи по лицето, увита в юргана си в другия край на леглото на Рейчъл. Още веднъж размисли, когато се събуди и видя, че Хоуп се беше махнала.

Джак седна на ръба на леглото и започна да разтрива изтръпналото си рамо. Все още не знаеше как да постъпи. Отвори прозореца, хладният утринен въздух приятно погали кожата му. Протегна се, разкърши още веднъж изтръпналото си рамо и опря ръце на перваза.

Мястото беше чудесно. Беше различно. Нямахме цена, нито такса за вход. Всичко, което трябваше да направи, беше да ходи, да диша, да слуша и гледа тази невероятна красота.

И тогава почувства, че само това е достатъчно.

Дръпна се вътре и затвори прозореца. Взе телефона и се обади на вероятния клиент в Бока. Каза спокойно, че „Сънг и Макджил“ се оттеглят от проекта. Животът беше твърде кратък, за да бъде искан като откуп от някакви набедени политици. Вече бе направил достатъчно компромиси. Да, знаеше, че няма да му платят, ако се оттегли. Но той, така или иначе, губеше, когато отличните му проекти се превръщаха в някакви интерпретации, скалъпени в последния момент. По този начин дори намаляваше загубите си.

Когато затвори телефона, вече се чувстваше по-добре. Нищо чудно, товарът беше олекнал малко. Дейвид щеше да се разстрои. Тази мисъл обаче не го занимава особено дълго време. Нямахме търпение да каже на Рейчъл.

---

[1] Християнска секта, която се отделя от менонитите през XVII век, а в САЩ — през XVIII век. Те предпочитат скромното облекло и начин на живот, лишен от съвременни удобства, в предимно аграрно общество. — Б.пр. ↑



## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Форма и цвят“ обикновено отваряше в девет, но Катрин смяташе, че лоялността към клиента изисква да отваряш малко по-рано. Тази сряда имаше уговорка за седем и половина. Клиентката беше млада жена, която работеше по десет часа на ден като портиерка в един курорт в долината. Дори да не ѝ бе толкова симпатична, Катрин знаеше, че Трейси Ла Мар е жива реклама на фризьорския ѝ салон. Освен това беше много приятно да я обслужва — даваше истинска свобода на Катрин да пробва нови неща и имаше гъста кестенява коса и хубаво лице, на което отиваше всичко.

Катрин внимателно разделяше на пластове косата на Трейси, използвайки фолио и три отсенки боя — от светлокафяво до пепеляво — за да създаде слабо сияние около лицето ѝ. Не говореха много. Жените, които идваха рано сутрин, рядко бърбеха, а Трейси не се нуждаеше от този вид терапия. Тя бе напълно доволна от ранния си брак и работата си. И за двете това беше време на постепенно разбуждане. Звучите на арфа проникваха в салона заедно с аромата на прясно сварено кафе. Трейси, която като Катрин предпочиташе чая, държеше чаша с ароматен билков чай. Неочаквано и някак замечтано тя каза:

— О, ето един хубавец.

Катрин проследи погледа ѝ. В такъв ранен час обикновено нямаше коли и пешеходци — значи *хубавецът* стоеше точно пред прозореца. Беше някакъв мъж, който прави сутрешния си крос. Той отмина бързо и Катрин успя само да се възхити на спортните му гащета и отмерената крачка.

— Завиждам му — каза тя и поднови работата си. Мушна острия край на гребена под друг слой коса и сръчно подхвана различните кичури. — Някои хора имат физика за това. Тичала ли си някога?

Знаеше, че Трейси се занимава с аеробика. Често сравняваха преподавателите и часовете им. Но тичането беше нещо съвсем друго.

— Не — каза Трейси. — Ако трябва да правя упражнения, предпочитам да ми е приятно онова, с което се занимавам. Тичането е истинско мъчение.

Катрин намаза с четка отделената върху фолио коса с един от трите цвята боя, разбъркани в трите купички до нея.

— Не е толкова мъчително, ако тялото ти е създадено за това. Наблюдавай някой маратон и ще разбереш. Тези бегачи са жилави и слаби. Дори нямат много мускули, макар да знаеш, че са в отлична форма — тя остави четката и сгъна фолиото наполовина.

— Кое е първоначално — попита Трейси, — кокошката или яйцето? Дали са слаби и жилави, защото тичат? Или тичат, защото са слаби и жилави?

Катрин отново започна да отделя слой коса с острия край на гребена.

— И двете. Смятам, че е от значение някакъв генетичен фактор. Опитах да тичам преди две години. Вече щях да навърша четирийсет и реших, че ако мога да пробягвам по десет километра на ден, няма да имам по-голям подарък за рождения си ден. Та това бяха само шест мили и нещо, фасулска работа! — тя посегна към фолиото.

— И какво стана?

— Нищо. — Втора четка, втори цвят. — След две мили получих гадни болки в пищялите. Починах си и опитах отново. Същата работа. Върнах се към миля и половина и започнах бавно да добавям. Не ставаше. Направих си всички възможни изследвания. Откриха единствено, че имам плоско стъпало. Смених си маратонките, купих си ортопедични, правех специални упражнения за загряване и разтягане — тя сгъна фолиото. — Това ми донесе още една миля. Успях да стигна до три мили, преди да започне болката.

— Какво направи за рождения си ден?

— Една приятелка правеше парти, беше истински бал. Малко хайвер и шампанско, малко торта със захарна глазура. Пищялите ми бяха в отлично състояние — тя взе гребена. — Това сложи край на моята история с тичането.

— Ето го отново!

Първата мисъл на Катрин беше, че това не може да е същият мъж. Но крачката изглеждаше също толкова отмерена и пълна, а и спортните гащета бяха същите — тъмносини и с нормална дължина.

Тя мразеше гащетата, които откриват слабините, както и другите — толкова дълги и широки, че човек може да ги носи с памперс отдолу.

— Умно приятелче — отбеляза тя.

— Гледа насам — каза Трейси.

Катрин мярна косата му — кестенява и леко посребрена, потна и щръкнала. Беше виждала тази коса преди.

Върна се към ритъма на работата си — отделяне на коса, поставяне на фолио, намазване с четката... Беше искала да направи това с косата на Рейчъл и тя почти се бе съгласила, когато стана катастрофата.

Рейчъл ѝ липсваше. Катрин не знаеше какво щеше да прави, ако Рейчъл не се събуди.

Привърши с боядисването и запали една ултравиолетова лампа, за да ускори процеса. Сетне погледна отново през прозореца.

— Вече за трети път минава оттук. Познаваш ли го? — попита я Трейси.

— Да. — Катрин въздъхна. Сложила ръка на рамото на клиентката, тя наведе лампата към нея. — Ще трябва да постоиш петнайсет минути така. Да ти донеса ли нещо? Още чай, бишкоти?

— Не, благодаря — отвърна Трейси и отвори последния брой на „Вог“. — Ти върви.

Катрин свали тънките си гумени ръкавици — хирургически, по ирония на съдбата — и избута встрани количката с боите. Провери бележника с ангажиментите си, за да даде възможност на Стив Бауер да се махне. Но той остана от другата страна на улицата, забил крака пред бордюра, с ръце на кръста. Потната му тениска също бе тъмносиня. Макар да ѝ беше неприятно да признае, изглеждаше страхотно мъжествен.

Тя излезе.

— Мислех си, че си ти — каза той, дишайки по-ускорено от нормалното.

Катрин работеше твърде често в ранните утринни часове и знаеше, че той обикновено не тича по тази улица. Тя не се и опита да скрие иронията си.

— Да не би... да пробваш нова улица днес?

Но той дори не се изчерви. Напротив, пое си по-дълбоко въздух, изпъна се и се усмихна.

— Всъщност в Интернет имаше два номера — домашен и работен. Обадих се на служебния и получих името на салона, реших да потичам оттук и да погледна. Не очаквах да работиш толкова рано.

— Аз пък не предполагам, че можеш да бъдеш тук толкова късно. Нямах ли визитация или нещо друго за вършене.

Очите му искряха. На светло изглеждаха поразително сини.

— Вчера беше дългият ми ден — визитация призори, преподаване в града, частни пациенти между операциите — по страната му започна да се стича струйка пот. — Бях в операционната до девет вечерта. Смятах да поспя повече днес — той изтри с потта от бузата си. — Значи това е твоят фризьорски салон? Изглежда шик.

— В град като този трябва да бъде — или веднага ще изхвърча от бизнеса.

— Отдавна ли го имаш?

— От пет години.

— Постоянна клиентела?

Тя се позамисли, после се съгласи:

— Достатъчни са местните хора, туристите запълват останалото.

— Как разбират туристите, че си тук? Реклами ли пускаш?

— Обслужвам с намаление служителките от хотелите.

— Умно — усмихна се той и махна към италианския ресторант преди следващата пресечка. — Хапвала ли си там?

Катрин беше благодарна, че той отмести поглед. Винаги подвластна на сини очи, тя изпита облекчение, когато те престанаха да я изпиват.

— Да, страхотен е.

Очите му твърде скоро се върнаха върху нейните.

— Никога не съм го пробвал. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не мисля.

— Някаква по-специална причина ли има? Съпруг, годеник или някой друг от особена важност?

Помисли си да излъже, но не беше в стила ѝ.

— Не. Просто... не желая.

Сините очи потъмняха.

— В мен ли е причината?

Да, в него беше. Харесваше ѝ външността му, начинът на обличане. Той не отбягваше въпросите. Когато казваше нещо, то

изглеждаше съвсем в реда на нещата, но въпреки това имаше и нещо недоловимо наред с него. Не разбираше какво бе то. Не знаеше защо една жена си пада по точно определен мъж. Под влияние на химията, а не на логиката може би?

Да, падаше си по него. Но не беше готова да рискува отново. Още не! Не и когато най-сетне беше започнала да придобива известно самочувствие.

Беше на четирийсет и две и най-сетне вярваше, че няма да умре скоро. Салонът помагаше на самочувствието ѝ. Говореше за някакво бъдеще. Начинът, по който хората гледаха на нея, също ѝ помагаше. Те виждаха не само здравата жена, каквато тя беше, но и привлекателната, каквато искаше да бъде.

Все пак още не се чувстваше готова да си свали блузата заради някого, още повече мъж. Но май беше отишла прекалено далеч в мислите си. Стив Бауер я бе поканил на вечеря, а не в леглото си.

Но това време приближаваше. Виждаше го в сините му очи. Още по-зле — усещаше го в онова малко местенце под корема си, което не беше събудено от времето на операцията ѝ. — Но сега се събуди... и щеше да приеме този мъж. Въпросът беше дали нещата нямаше да се провалят, ако той има проблем с гърдите ѝ, или по-точно — с липсата им.

Очите му бяха все още помръкнали. Изглеждаше замислен, почти обиден, а Катрин не обичаше да наранява хората.

— Не — каза тя. — Причината не е в теб, а в мен.

— Защо?

— Лош опит — с извинителна усмивка тя започна да отстъпва назад към салона. — Може би някой ден ще вечеряме заедно. Засега още не.

Очите му се спряха върху устните ѝ и за части от секундата тя се почувства погалена.

— Ще се задоволя и с обяд — каза той с такава умилителна прямота, че тя се усмихна плахо.

— Знаеш ли какво? Изкарай моята приятелка от нейната кома и може да се съглася.

— Не съм Господ.

Тя вдигна рамене. Обърна се и подчертано резервирано измина останалата част от пътя до салона си.

Джак дойде в болницата преди девет. Синди миеше Рейчъл. Единствената новост бе пристигането на друг, по-голям от когато и да било, букет цветя от Виктория.

— Здравсти, Рейчъл — каза той, но тя не показва никакви признаци да го е чула. — Няма ли някакви други движения? — попита той Синди.

Тя поклати глава.

Джак извади няколко компактдиска от куфарчето си. Момичетата ги бяха взели от колекцията на Рейчъл. Като ги прегледа, той каза:

— Имаме още един Гарт, имаме Клинт Блек, Колии Рай, Шаная Туейн и Уинона. Добре, ангелче, какво да бъде? — Когато Рейчъл не отговори, той каза: — Хоуп предположи, че Колин ще ми хареса, така че хайде да опитаме.

Джак пусна компактдиска съвсем тихо.

Докато Синди приключи с Рейчъл, той изхвърли увехналите цветя и отиде до магазина на долния етаж за нови. В отговор на молбата му за нещо по-ярко цветарят извади един оранжев хибискус и едно тъмнорозово каланхое.

— Ще цъфтят месеци наред — обеща той и Джак моментално се спря на рози и лалета. Розите бяха жълти, лалетата — розови. Щяха да траят седмица, не повече. Искаше Рейчъл да си е у дома дотогава.

Синди беше облякла Рейчъл в яркорозова нощница с оранжеви и сини шарки, изпратена от собственичката на голям магазин в Биг Сур, заедно с картичка, която сега се намираще на дъската за съобщения до рисунката на Хоуп. Тя се опитваше да мушне някои паднали кичури коса в отпуснатия кок, който Саманта беше направила предния следобед с помощта на шнолата на Хоуп.

— Оставете я, хубава е, като се къдри край бузите ѝ — каза Джак на сестрата.

Само след минути, когато остана насаме с Рейчъл, той погали тези кичури коса. Бяха меки като коприна. Още имаше живот в нея.

Джак взе една от розите и я сложи под носа ѝ.

— Яркожълта — каза той и си наложи да я види така, както би я възприела Рейчъл. — Слънчева светлина. Едва отворена, но нетърпелива. Връхчетата са започнали да се завиват навън като фина

хартия — той наклони розата към носа си. — Уханна е, мирише като слънце. Кара ме да си спомням розите на плажа в Нантъкит. Сещаш ли се? Хубава отпуска беше — той върна розата под носа на Рейчъл, после я смени с лале. — Това е бледорозово, бебешко розово, гладко. Високо и грациозно. Направо танцува. Една елегантна пролетна танцьорка.

Той погъделичка върха на носа ѝ с лалето. После ѝ разказа как е излязъл до колата тази сутрин и е видял кошута с две сърнета в гората. Разказа ѝ и за Бока.

— Виж, не става въпрос само за парите — обясни той, защото, ако беше така, никога нямаше да развали работата. Наведе се по-близо, за да не чува никой друг, и си призна: — Може би, но само за известно време. Ала не беше съзнателен материализъм, по-скоро — желание за успех. Ако съм потънал в него, съжалявам. Но успехът винаги е значел нещо за мен — повече, отколкото за теб. Едно време вкъщи беше истинско мъчение, докато растях. Все още се чувствам така понякога. А ти винаги си имала успех. По дяволите, дори самото износване на момичетата по девет месеца и раждането им беше подвиг.

О, той се беше гордял, и не само с дъщерите си — Рейчъл беше най-красивата, най-ведрата майка по време на максимално кратките ѝ престои в родилното отделение. Спомни си как лежеше също толкова близо до нея вкъщи, когато тя кърмеше, и я наблюдаваше как задрямва с бебе на гърдата си. Не беше се променила — имаше същите красиво извити вежди, същото малко носле, същите лунички. Изпитваше същата близост — като през най-добрите им години заедно. Дори на края на брака им някои неща бяха останали същите.

Е, добре, не беше проявявал достатъчно нежност и внимание към нея. Не беше го изтъквала. Той беше усетил, че тя все повече мълчи. Тя бе почувствала все по-голямата дистанция помежду им.

— Това е като да тръгнеш в някоя посока и да набереш скорост. Можеш да забравиш къде отиваш и защо, но инерцията така или иначе те отнася там. Само че когато пристигнеш, откриваш, че това не е мястото, където си искал да бъдеш.

Не беше сигурен дали говореше за работата си или за развода. Тъй като разводът беше минало, той насочи вниманието си към работата.

— Проблемът е — започна той, като извади някакви проекти от куфарчето си, — че мога да се откажа от проект като Бока, защото нищо не е подписано все още. Но има много други, където ангажиментът е поет. — Разгъна чертежите. Това бяха проектите за Напа — климатични и отоплителни инсталации, осветление, кухненски приспособления, — предадени от различни служители. Трябваше да ги разгледа и одобри за една нощ.

Разказа на Рейчъл за проекта, после коментира чертежите, като, се питаше дали те означаваха нещо за нея. Едно време тя поглеждаше понякога през рамото му, когато работеше с такива чертежи. Тогава май ѝ ги беше обяснявал... А може би тя просто беше влизала и излизала, заета с момичетата. Би се отегчила с тези чертежи, та той самият вече се чувстваше отегчен от тях. Те имаха повече общи неща с надзираването, а не с проектирането — неговата любов.

Едва беше сгънал и махнал чертежите, когато пристигна Бен Уулф. Носеше букет жълти рози. Като видя купените от Джак, вметна изненадващо великодушно:

— Сродните души мислят еднакво — той постави вазата на нощното шкафче. — Днес имам рожден ден, щяхме да го празнуваме.

— Е, честито — поздрави го Джак, но този път не си тръгна. Остана там с Рейчъл, докато Бен неловко се опитваше да разговаря с нея. Изглеждаше много приятен, свестен, внимателен и отстъпчив човек. Джак изпита диво желание да го запознае с Джил.

Когато Бен засегна темата за изложбата на Рейчъл, Джак каза, че ще постави сам рамките на картините ѝ. В края на краищата, тя имаше всички материали в къщата, а и той беше правил рамки преди. Но щом Бен си тръгна, той не се замисли за рамките, а за рисуването. Беше го отлагал отново и отново, смятайки, че Рейчъл ще се събуди и ще му забрани да го прави. Но изложбата беше след десет дни, а тя все още се намиреше в кома. Саманта мислеше, че майка ѝ ще негодува. Катрин също би могла да изрази мнението си. Но той ѝ беше казал да се разкара.

Можеше да се извини — май беше точно онова, което трябва да направи. Искаше му се да я има като приятел точно сега.

За жалост Катрин не дойде сама на посещение. Дайна и Ян бяха с нея. Дайна изглеждаше, както винаги, преуспяваща — с елегантния си червен костюм, златна брошка и пейджър. Ян беше облечена



практично; жена с мускулести прасци, изсъхнала на слънцето кожа и прозрачен лак за нокти. Лакът на Катрин днес беше виненочервен.

Трите изглеждаха притеснени, когато приближиха леглото. Изреждаха се да говорят с Рейчъл пресилено безгрижно. Едната ѝ държеше ръката, другата решише косата ѝ, третата питаше Джак какво са казали лекарите.

Смятайки да научи повече за Рейчъл от тях, както беше направил с Чарли и Фей, той попита за читателската група. Но допусна грешка. Изведнъж престана да съществува за тях. Те снижиха глас и започнаха да си говорят тихо и по-интимно. Превърнаха се в четири близки приятелки — Дайна, Катрин, Ян и Рейчъл, — припомнящи си техни общи преживявания.

— Защо съм влязла в групата? — отговори Дайна на въпроса на Джак, но сякаш без да го забелязва. — Защото обичам да чета, винаги съм обичала.

— Ти беше най-ненаситната от всички — каза Катрин. — Рядко избирахме книга, без ти да си чела и друга от същия автор.

— Бях толкова уплашена — призна Ян. — Чувствах се като кукла робот, защото вършех все едно и също — или удрях топката за голф, или сменях пелени. Почти бях решила да се откажа от онова първо събиране. Три пъти си сменях тоалета, преди да дойда.

— Не може да бъде!

— Така е. Но имах нужда да поговоря за онази книга. Помниш ли я?

— „Любима“.

— Бях сигурна, че ми се изплъзва по-голяма част от смисъла ѝ.

— Незабравима книга!

— Силна!

— Страшничка! — отново Ян говореше тихо. — Но не чак толкова, колкото „Петото дете“.

— Ти отново беше бременна.

— И чакаше резултатите от амниоцентезата.

— Прочетох книгата и започнах да си въобразявам, че това ново дете ще обърка нещата в семейството, което вече имах.

— Това беше твоята изповедна книга — каза Катрин и кимна.

Дайна се изкиска.

— Ей, ти наистина се отрици тогава.

— Бях объркана.

— Но това позволи на останалите от нас да направят същото. Аз го сторих с „Молитва за Оуен Мийни“, която обожавах, но която нямаше нищо общо е моя живот — Катрин се намръщи. — Тогава защо точно с тази книга?

— Може би заради момента — предположи Дайна. — Байрън току-що те беше разочаровал. Имаше нужда да си излееш гнева.

— И добре го направих — тя докосна косата на Рейчъл. — Коя беше книгата изповед за Рейчъл?

— „Лунен тигър“.

— „Жена на ръба на времето“.

Но Катрин клатеше глава.

— „Да излезе дъждоносецът“.

— О, боже! — засмя се Ян — За президента на колеж, който просто изчезнал един ден. Не съм се сещала за нея от цяла вечност.

— Питаме се къде бихме отишли ние — рече Катрин, — ако трябваше да напуснем живота си и да изчезнем като него. Помните ли какво каза Рейчъл? — Джак слушаше гласа на Катрин, станал мек и лиричен. — Тя описа малко градче в Мейн, с не повече от няколко магазина, подредени на брега на езеро. Имало големи борови гори, дълги черни пътища, които водели до къщички в гората, и толкова ясно небе, че се виждали чак северните сияния. Каза, че би живяла в една от тези къщурки и би познавала всички в града. Смяташе, че това е най-простият и най-красивият начин на живот.

— Не и за мен — намеси се Дайна. — Помните ли какво казах аз? „Ще се запилея в Гщаад.“

Какво бе казала още, Джак не чу. Той отиде до прозореца и се загледа невиждащ в няколко кипариса в Монтерей. Осъзна, че птиците на едно от недовършените платна в ателието на Рейчъл бяха полярни гмурци. Не бе ги разпознал веднага, защото си мислеше за Западното крайбрежие, а не за Източното. Споменаването на северните сияния предизвика прозрението му, защото той беше виждал и сиянието, и онова небе. Гмурците бяха от Мейн. Те се бяха носили по огледалната повърхност на езерото, когато падаше здрачът през всяка една от седемте вечери на медения им месец. Двамата с Рейчъл го бяха прекарвали в малката дървена къщичка сред боровете.

Започна да рисува в осем и работи до три сутринта. Наслаяваше върху платното на Рейчъл онова езеро и малкото островче в средата му, дърветата край брега и ранното вечерно небе с отблясъци от зелено и розово. Отраженията в огледалото на езерото ги направи по-светли от първообразите и наистина сполучи. Когато най-сетне остави палитрата и четките и отстъпи назад от статива, погледът му беше прикован по-силно от всякога върху гмурците на Рейчъл.

Мина още час, докато затвори всички бои и се приготви да легне в леглото на Рейчъл. Събуди се след три часа сън, отвори прозореца и вдъхна от вдигащата се мъгла. Чувстваше се приятно уморен. Беше работил много и се бе справил добре. Такова задоволство не беше изпитвал от дълго време.

Взе душ, избръсна се и се облече. Когато влезе в кухнята, Саманта стоеше пред барплота и пиеше кафе. Изглеждаше като момиче от модно списание, в прилепнала блуза и джинси, с права копринена коса и очи, очертани със син молив.

— Изглеждаш толкова пораснала, че ми става страшно — съвсем сериозно каза той. Предизвикателният ѝ поглед го възпря да я накара да изтрие молива. Вместо това я попита: — Само това ли ще закуваш?

— Най-много мразя закуската!

— Откога?

По лицето ѝ премина сянка на раздразнение, но тя изчезна бързо, както и предизвикателното пламъче в очите ѝ.

— Тате, може ли да поговорим за бала?

— Сестра ти стана ли?

— Стана и излезе.

— Къде тръгна? — уплашено попита той.

Саманта само погледна към къщата на Дънкан и Джак скочи към вратата. Знаеше, че Хоуп ще се появи навреме, но посещенията ѝ у Дънкан станаха прекалено чести. Нещо подсъзнателно го караше да види и научи повече за мястото, където ходеше тя.

Беше изгубил едно дете, може би заради собствената си инерция. Не можеше да позволи това да се случи отново. Ако не следеше Хоуп и тя бъдеше наранена по някакъв начин, Рейчъл никога нямаше да му прости. Той самият нямаше да си го прости.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак задъхано се изкачваше по хълма. Почти не усещаше ранния утринен хлад, не виждаше и слънцето, което се издигаше достатъчно високо, за да кацне върху гребена на планината. Уханието на свежия въздух едва го предпазваше от пълното паникьосване. Въображението му работеше бясно — представяше си какви ли не грозни картини на всякакви перверзни. Като ускори крачка, той изруга няколко пъти, задето не беше действал по-решително.

Дървената къщичка изглеждаше като кутийка, която би могла да се вмести в едно ъгълче на съседната кошара. Хамбарът зад нея беше по-нов и по-голям. Овцете проблейваха, скупчени между кошарата и хамбара.

Прекося верандата и удари с юмрук по вратата. После зачака със стиснати зъби и ръце на хълбоците. Когато Дънкан отвори, Джак му викна сърдито:

— Не знам какво, по дяволите, става тук, но искам дъщеря си, и то веднага!

Но Дънкан невъзмутимо изшътка с пръст на устните и погледна към вътрешността на къщичката. Жестът му още повече притесни Джак. Питайки се какво още не си беше представил, той се втурна покрай него. Не измина и няколко крачки, когато внезапно спря.

В голяма камина пламтеше буен огън и осветяваше стаичката. Джак зърна русата коса на Хоуп. Момичето беше полегнало върху нечий скут... Мина цяла минута, докато различи в полуздрача някаква дребна фигура в инвалидна количка.

— Време беше да се запознаеш с Фейт<sup>[1]</sup> — измърмори Дънкан и мина край него. Наведе се над фигурата в инвалидната количка и каза нещо, което Джак не можа да чуе. После нетърпеливо му махна да мине напред. — Запознай се с жена ми.

Жената в инвалидната количка погледна към Джак. Косата ѝ беше бяла, лицето ѝ — сбръчкано, очилата ѝ — малки и кръгли, а усмивката ѝ — топла като огъня.

— Здравейте — поздрави тя повече с устни, отколкото с глас. Ръката ѝ лежеше върху главицата на Хоуп, отпусната върху вълнен шал на големи квадрати, който покриваше нозете на жената. — Хоуп — прошепна тя, но не беше нужно да успокоява Джак. Само един поглед към тази жена и милата ѝ усмивка — и страховете му бяха изчезнали. *Дънкан има своята вяра!* Не можеше да си спомни колко пъти беше чувал тази фраза, произнесена като утеха и спокойствие. Жената и усмивката ѝ обясняваха всичко. Вярата на Дънкан...

Джак си пое дълбоко дъх. Трябваше да дойде по-рано! Какъв глупак беше! Той протегна ръка.

— Джак Макджил — ръката ѝ беше много крехка, но му я подаде с достойнство. — Приятно ми е да се запознаем.

Фейт кимна:

— Хоуп май не ви е казала, че ще идва.

— Не — погледна към Дънкан, който наблюдаваше жена си с такава нежност, че Джак изпита още по-голямо смирение. Вярата на Дънкан... Защо не беше научил по-рано за това!

Защото беше заслепен от ревност, когато ставаше въпрос за семейството му, защото правеше прибързани заключения. А може би и момичетата го бяха заблудили.

Дънкан излезе. Джак приклепна пред огъня до Фейт.

— Много ѝ е трудно — каза тя тихо и напевно, за да не събуди Хоуп. — Мисля, че нощем не може да спи. Как е Рейчъл?

Джак не се беше обаждал в болницата тази сутрин. Знаеше, че щяха да го уведомят, ако през нощта е настъпила някаква промяна.

— Все така. Знаете ли, нямах представа, че ви има... Момичетата говореха за *вяра*, сякаш беше някаква религия. Опасявам се, че се оказах доста невъзпитан. Не дойдох да ви благодаря по-рано.

— За какво да ми благодарите?

Фейт Блай излъчваше доброта. Джак не се чувстваше притеснен да разкрие чувствата си.

— За това, че сте толкова добра с момичетата. За грижите около Гуинивер — той се присмя гласно на себе си: — Не можех да разбера защо котката ще се чувства по-добре тук, щом Дънкан е по цял ден навън с овцете — в този момент Дънкан миеше чинии в кухнята, която всъщност заемаше най-отдалечения ъгъл от всекидневната. — Сега ми става ясно.

— Той идва да ме види през няколко часа. — Тя отново се усмихна. — Не че мога да отида някъде.

— Излизате ли навън?

— О, да, мога да закарам количката до верандата. Изгледът към долината е прекрасен. Но Дънкан ми е нужен за много други неща.

Джак си спомни нещо, което Хоуп каза още първата сутрин след катастрофата на Рейчъл. Беше се опитал да я увери, че счупените крака оздравяват. Тя бе убедена, че невинаги е така.

— Някои хора си мислят, че съм луда да живея тук, горе, но винаги съм имала слабост към тези хълмове — благият глас на Фейт прекъсна мислите му. — Ако трябва да съм затворена, това е едно чудесно място за тази цел. Двамата с Дънкан прекарвахме отпуските тук, преди да се случи нещастieto.

— Преди колко време стана?

— Катастрофата ли? Дванайсет години. Скъса се един лифт за ски. Краката ми бяха счупени на толкова много места, че ходенето щеше да е истинска мъка, даже и ако гръбнакът ми не беше увреден.

— Съжалявам...

— Недейте, трима загинаха тогава. Можеше аз да съм една от тях и тогава щях да пропусна живота, който открихме тук — очите й искряха. — Моят Дънкан караше камион, никога не го виждах. А сега не е така.

Хоуп размърда глава. Тя потърка бузката си в шала, обърна се към огъня, отвори бавно очи и видя Джак.

— Тате! — ахна тя и бързо се изправи.

— Притесних се — каза й нежно тъй. В този дом не можеше да се говори по друг начин.

— Мама винаги знае, че съм тук.

— Е — усмихна се той, като се изправи, — може би и аз също ще се науча — подаде й ръка. — Ще ходиш на училище, Саманта чака.

— Тя закуси с нас — каза Фейт и погледна с обич Хоуп.

— Съжалявам, стига повече сме се натрапвали.

— Натрапвали? О, не, Хоуп не е натрапница, а истинска радост за душата. Това е най-малкото, което мога да направя след всичко, което Рейчъл е направила — тя посегна към свободната ръка на Хоуп. — Моля те, целуни майка си от мен.

— Окей — каза той на момичетата, като ги подкани да побързат към колата. — Майтапът свърши, разкажете ми за майка ви и семейство Блай.

— Те са добри приятели — каза Саманта. — Може ли да поговорим за моя бал?

— Още не — сряза я Джак. Чувстваше се глупаво, като знаеше толкова малко. — Как така се сприятелиха толкова? — попита той и даде на задна скорост, за да излезе от алеята.

— Мама се разхождаше наоколо скоро след като се преместихме тук. Попадна на тяхната къща, а Фейт беше на верандата — обясни Хоуп.

— За моя бал...

— Не още — каза Джак и подкара надолу по хълма. — Длъжници сте ми. И двете. Никой не ми каза, че Фейт е човешко същество.

— Но и никой не ти е казал, че не е.

— Вие двечките ме накарахте да мисля, че майка ви излиза с Дънкан.

— Никога не сме казвали такова нещо.

— Въпросът е — кротко започна Хоуп, — че винаги излиза неуместно да говорим за Дънкан и Фейт. Мама им помага с пазаруване или с нещо друго. Винаги е казвала, че Фейт е като любима леля. Често пие кафе при нея. Седят и си говорят. С Фейт дори не е нужно да говориш, за да се чувстваш добре.

Само след една среща с жената Джак знаеше какво има предвид Хоуп, Фейт излъчваше разбиране, одобрение и спокойствие.

Гласът на Саманта прозвуча рязко и натрапчиво:

— Татко, трябва да поговорим за моя бал. Има промяна в плановете.

Искаше му се да чуе повече за Фейт, защото, дори като си я представяше, се успокояваше. Но Саманта имаше други планове. Вярно е, че в колата той беше принуден да изпълнява ролята на слушател, но това се отнасяше и за нея. Не можеше да тропне с крак и да излезе, когато не е съгласна с мнението му.

Зави на север по шосе № 1.

— И каква е промяната?

— Преди всичко — няма да ходя с Брендън. Ще бъда с Тийг.

Джак почувства нещо до рамото си, съвсем близо до тила. Хоуп се беше притиснала отзад до седалката му.

— Тийг?

— Тийг Раниян. Той е страхотен.

— И защо е тази смяна?

— Двамата с Брендън не се погаждаме. Няма смисъл да се насилваме да бъдем заедно, когато той иска да бъде с Яна, а аз искам да бъда с Тийг. Искам да кажа, че всеки, ще е с всекиго, така или иначе... Промяната не е кой знае каква, освен по отношение на отиването и прибирането.

Джак я слушаше, но не съвсем внимателно.

— Все още ли ще тръгваш от къщата на Лидия?

— Не, това е втората промяна. Тийг ще ме вземе оттук.

Хоуп се размърда неспокойно. Джак почувства движението ѝ с рамото си и реши, че наистина се нуждае от по-голяма кола. Погледна Саманта.

— На колко години е Тийг?

— На седемнайсет. Добър шофьор е и има джип. Той е... направо неразбиваем.

По времето на Джак момчетата за нищо на света не биха взели момичето си с джип, ако имаха друга възможност. Така че може би Тийг нямаше. Или пък просто времената се бяха променили. Джиповете излизаха на мода. Освен това на Джак му хареса това *неразбиваем*. Не му харесаха годините — седемнайсет. Това беше опасна възраст.

— Окей. Значи ще се запозная с него, когато дойде?

— Ами да — каза Саманта малко пресилено бодро.

— Какво друго има още?

— Друго ли?

— Това ли е всичко за промяната в плановете? Все още остава в сила отиването с лимузина от къщата на Лидия и връщането там, нали?

— Партието е у Джейк Дръмбъл.

— Това име също не съм го чувал досега — каза Джак, вече доста по-неспокойно. Катрин го беше предупредила, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Но засега с Хоуп се бяха



оказали дори по-добри. Чувстваше обаче, че няма да е така със Саманта. — Кой е Джейк Дръмбъл? Къде живее? Какво стана с партито у Лидия?

— О, боже, пак се почва! — извика Саманта. — Знаех си, че ще ти е трудно да схванеш. Ти си най-назадничавият човек, когото познавам.

— Просто попитах.

— Това ми прилича на Инквизицията — взмути се тя. — Сякаш е... кой знае какво. Що се отнася до теб, единствената разлика е, че Тийг ще ме вземе в събота и ще ме върне в неделя.

— Да, но това означава доста безотчетни часове — отново почувства Хоуп, дали не го буташе нарочно? — И така — партито е у Джейк. И преди, и след бала?

— Така мисля. Не е много сигурно за след бала.

— Но ти отиваш у Лидия да преспиш.

— Не — Саманта изведнъж стана нетърпелива. — Няма да ходя с Лидия.

— Изобщо ли?

— Точно това исках да ти кажа. Тази група е съвсем различна. Лидия ще бъде с Брендън и Яна, е Адам и Шели. Аз ще бъда с Тийг и Пам, и Джейк и Хедър.

Започна да му става ясно.

— Значи партито у Лидия си остава, но ти няма да ходиш там. Тя е най-добрата ти приятелка.

— И какво от това?

Той й хвърли един поглед.

— Просто не ми изглежда логично.

Саманта въздъхна дълбоко. Скръсти ръце и се загледа напред. Джак се изкушаваше да спре дотук. Тишината беше добре дошла за него, тъй като умът му гъмжеше от толкова много други неща. Но едно от тях беше загрижеността на Катрин за момичетата на тази възраст и техните балове. Освен това му се стори, че усеща в гърба си пръста на Хоуп — забоден на място, където Саманта не можеше да види.

— Разкажи ми, Сам — непринудено подхвърли той.

— Какво искаш да ти кажа? Лидия просто не е...

— Не е... достатъчно отракана ли?

— Не е! И ако съм с нея, не мога да бъда с други, които са.

— Защото онези другите няма да те харесват, ако си с Лидия ли?

— Да, няма.

Джак се замисли. Хоуп вече не го побутваше с пръст. Нямахше нужда. Той сам знаеше, че нещо не е наред.

— Ами лоялността? — попита накрая той. — Вече шест години Лидия е най-добрата ти приятелка. Не бива всичко да свърши за един ден.

Последва мълчание, а после едно остро:

— Като твоя брак.

Джак си пое дъх, за да се окопити. Отвърна ѝ твърдо:

— Не, не като него. Месеци наред водеха към края и той беше болен. Беше нещо, което никой от двамата ни не искаше.

— Тогава защо стана така?

— Защото бяхме в задънена улица, но това беше само между майка ти и мен, и никой друг. Нямахше трета страна. Не избирахме между една или друга групичка.

— Само между един стил на живот и друг.

— Окей. Мога да приема това. Но то едва ли има нещо общо с твоето приятелство с Лидия, което ти прекъсваш един ден просто защото решаваш, че тя вече не е достатъчно добра за теб. И така, значи тя не е отракана. — Какво означава това? Че не използва грим? Че тениските ѝ не са достатъчно прилепнали по тялото? Изглеждаше ми в съвсем добри отношения с нея миналия уикенд. Или си се преструвала?

— Не — изсумтя тя. — Ти не разбираш.

— Е, опитвам се. Но нещо не е както трябва.

— Това е бал — каза тя, произнасяйки отчетливо всяка дума. — Само за една нощ.

— На мен ми звучи така, сякаш е повече от това. Нещо като избор на стил на живот — използва нейната дума той. — Правиш избор между групи приятели. Нещо, което ще има дълготрайни последствия. Значи Лидия не е толкова отракана като... как ѝ беше името?

— Пам. Това е и заради другите, които не са толкова готини.

— Но те са много свестни деца. Семействата им са добри. Не съм видял Пам на посещение при майка ти в болницата. Нито пък Тийг или когото и да било от онези, които спомена.

— Само защото са мои нови приятели. Още не познават мама. И защо приемаш, че те не са добри. Това, че са различни, не означава, че не са толкова добри — гласът ѝ стана умоляващ: — Ти не разбираш, толкова се вълнувам, че ще ходя на бала с тях. Ще бъде страхотно! — развълнувано каза тя и тъй като Джак наистина искаше да бъде щастлива, продължи да шофира в мълчание.

Не можа обаче да се отърве от неприятното усещане. След като се беше срещнал с майката на Лидия, се беше успокоил за бала. Но какво знаеше за някаква си Пам или пък за Тийг Раниян? По дяволите, дори не му харесваше името на хлапака. Но Джак беше баща на Саманта. А беше и мъж, знаеше какво вършеха мъжете. Знаеше какво вършеха младите мъже. Седемнайсетгодишните бяха като неуправляеми оръдия.

Наближаваха трилентовия участък при възвишенията на Кармел, когато той каза:

— Притеснен съм за твоята безопасност. Родителите на Джейк ще си бъдат ли у тях?

— Доколкото знам... — тя бързо добави: — Да не си посмял да се обаждаш — ще ме унижиш.

Е, не искаше да прави това. Искаше да се отнася към Саманта като към зряло момиче.

— И все пак — каза той, защото не можеше да възприеме цялата работа с Лидия — има какво да се каже за верността.

— О! — възкликна Саманта. — Затова ли ще препускаш днес към града, за да обядваш с Джил? Заряза мама, защото тя не беше достатъчно отракана.

— Моля?

Саманта продължи да атакува, очевидно тласкана от желанието да постигне своето.

— Не искаше да ходи непрекъснато по партита, затова я смени с Джил. Това да не е по-различно от моята постъпка?

— Напълно. Първо, не съм зарязал майка ти. По-скоро тя ме заряза. Второ, започнах да излизам с Джил доста време след като се разделихме.

— Ходиш с нея от две години. Сериозно ли е? Дал ли си ѝ пръстен или нещо такова?

— Не, ние сме просто приятели.

— Не смяташ ли, че и тя си мисли за някаква лоялност?

— Саманта — каза той с въздишка, — това не е твоя работа.

— Защо не? Искам да знам защо лоялността трябва да има значение за мен, но не и за теб.

— Тя има значение за мен. Защо, смяташ, съм тук? Защо, смяташ, прекарах по-голямата част от миналите десетина дни до леглото на майка ти?

— И защо наистина? — попита Саманта. — Не ти ли е минавало през ум, че тя може и да не те иска там?

— Да, минавало ми е. Но това не променя начина, по който се чувствам аз. Да седя при нея ми изглежда най-правилно. Така че попитай себе си какво ти се струва правилно — да идеш на бала с приятелите, които познаваш и на които можеш да се довериш, или да ги отхвърлиш, за да идеш със съвсем друга група?

— Няма смисъл — измърмори тя и каза май за трети път: — Ти не разбираш.

Този път отвърна глава настрани.

— Не — въздъхна той. Чувстваше се победен. — Мисля, че не.

Джил живееше в скромна къща в Сийклиф, който беше в северозападната част на Сан Франциско и гледаше към Тихия океан. Когато Джек пристигна, изпита някакъв неопределен страх. Джил беше идеална. Русата ѝ коса беше възхитително подредена, гримът ѝ — приятен и едва забележим, полата и блузата — стилни, парфюмът — леко възбуждащ.

Пикантно ухание идваше от кухнята. Беше се отказала от ориза, който смяташе да готви в понеделник, и вместо него бе приготвила топла ориенталска салата от прясна риба тон в повечко тънък като спагети чипс, със заливка с билки, за които Джек никога не бе чувал. Имаше и топъл домашно печен хляб с маслини.

Кухненският ѝ остров беше декориран с палмови килимчета, ленени покривки, салфетки и свежи цветя. Само един поглед, едно вдишване на аромата — и Джек почувства усилията, които беше положила, за да придаде по-специален вид на всичко. Целувката ѝ имаше вкуса на облекчението и това го накара да се почувства още по-зле.

Седнаха плътно един до друг на високите табуретки, като от време на време сплитаха ръце. Джил попита първо за Рейчъл и изслуша загрижено опитите му да предаде с думи онова, което изпитваше всяка сутрин, когато влизаше в болничната стая и я виждаше да лежи безжизнено. Разказа как помага на сестрата да я мие и как раздвижва крайниците ѝ, за да останат гъвкави. Разказа ѝ как говори на Рейчъл за момичетата и за миналото с надеждата да предизвика някакъв отговор.

После Джил го попита за работата. Току-що прекарал два часа в офиса си, той поговори малко и за нея. Дейвид се беше разтревожил за Бока, но бяха постигнали разбирателство. По-тревожен за Джак беше хладният отклик на партньора му на последния му проект за Монтана, които той описа на Джил под одобрителното ѝ кимане. Каза ѝ, че е пратил Бриана в Бъфало, издигнал е Алекс до ръководител на проектите в Напа и Сан Хосе и е алармирал останалите, че има нужда от подкрепа за Остин. Каза ѝ, че току-що е научил за някакъв нов проект, който обещава да бъде интересен.

Попита Джил за подробности от благотворителната вечер предишната седмица и я изслуша, докато очертаваше плановете за предложената ѝ преди няколко дни благотворителна вечер за следващата година. Попита за уроците ѝ по тенис и за болната ѝ от диабет майка.

Когато спряха да говорят, Джил плъзна ръце около кръста му, положи глава на рамото му, после вдигна лице. Целунаха се веднъж, после отново. Тя се изплъзна от стола, застана между краката му и обви шията му с ръце. Почувства гърдите ѝ. Докато го целуваше, тя съблазнително се отъркваше в него.

Джак се опита да се вживее в това. Каза си, че Джил е невероятна жена, че ще бъде глупак да я изпусне. Опита се да изпита нещо, но не се получаваше, затова започна да си фантазира. Единственото лице, което виждаше обаче, беше това на Рейчъл, а тялото му не откликваше както трябва. То познаваше различията между двете жени. Напоследък беше прекарал не един час болезнено възбуден в леглото на Рейчъл. Единствената болка, която изпитваше сега, се дължеше на убедеността му, че не може да продължи да върши това и че ще нарани Джил.

Тя се стараеше максимално, докато устните ѝ се плъзгаха по шията му, но той я хвана нежно за раменете и се освободи. После опря чело в нейното.

— Не ми действа — тихо каза той. — Аз... не мога.

Тя се отдръпна уплашена и се вгледа в лицето му.

— Заради Рейчъл ли?

— Заради всичко...

— Но все пак и заради нея.

Не беше сигурен. По-рано Катрин го беше попитала защо още стои до леглото ѝ. Саманта го попита същото тази сутрин.

— Обичаш ли я? — прошепна Джил.

— Не знам. Животът ми, изглежда, непрекъснато се преобръща.

— Нужно ти е пространство. Добре, ще почакам. Можеш да не бързаш, аз няма да ходя никъде.

Джак изпита някакво внезапно раздражение. Мина цяла минута, докато осъзнае, че то не произлиза от нея, а заради нея. Беше твърде добра. Можеше веднага да се възползва от предложението ѝ.

Хвана двете ѝ ръце в своите:

— Не мога повече така, Джил. Не е честно спрямо теб.

— Нима се оплаквам? — гласът ѝ беше напрегнат.

— В това е проблемът, не се оплакваш. Не изискваш. Не ми даваш ултиматуми.

— Не е нужно. Ти знаеш какво искам.

— Да, и ти си търпелива, чакаща, желаеща това да стане. Но то няма да стане.

— Откъде знаеш? Животът ти непрекъснато се преобръща, току-що го каза. Защо да не почакаш? Защо да се отказваш сега?

— Защото — отвърна той тихо — няма да стане. Просто няма, Джил.

— Но...

— Шшшт! — той притисна с пръсти устните ѝ и погали русата ѝ коса, която толкова приличаше на тази на Рейчъл, но не беше същата. Заговори нетърпеливо, почти шепнешком: — Чуй ме, моля те. Обичам те, Джил, наистина, но като човек и приятел. Никога няма да стигна до женитба, а това е, което искаш ти и което трябва да получиш.

Сълзи напиреха в очите ѝ.

— Защо... няма ли? Какво... ни липсва?

— Нищо. Нищо от твоя страна. Вината е моя. Аз съм... Аз съм просто...

— ... все още влюбен в Рейчъл?

Той въздъхна.

— Може би. Честно казано, не зная. Но сега не се чувствам свободен. Моят брак още присъства в живота ми. Недовършена работа.

— Рейчъл го е разтрогнала. Тя те е напуснала, винаги си ми го казвал.

— Това ми помагаше да бъда гневен, но е имало причини да ме напусне — неща, за които не съм знаел досега. Трябва да говоря с нея, Джил. Няма да знам накъде вървя, докато не го направя.

Джил изумено го попита:

— Нима беше толкова хубаво с Рейчъл?

*Толкова, дори и повече,* би казал той, ако не смяташе, че и без това я наранява много.

— Беше различно. Уникално по собствен начин. Двамата с Рейчъл имаме своя история, Джил. И то доста дълга.

— Ами ако не се събуди?

— Тогава ще имам момичетата. Както и за какво да съжалявам — той въздъхна, като продължаваше да я гали по раменете. — Не добавяй още към нещата, за които ще съжалявам, Джил. Бих могъл да поддържам връзката ни още и да взема от нея само онова, което искам. Но се опитвам да постъпя честно. Ще ми помогнеш ли? Моля те!

— Свърши се — каза той на Рейчъл два часа по-късно. Накрая Джил се беше разплакала. Бяха решили, че ще се чуват от време на време. Чувстваше се празен, сам. — Тя е идеална жена, но, господи, ти ме държиш в плен. Винаги е било така. Аз ходех с друга, когато се срещнахме, помниш ли? С нея също прекъснах връзката.

Само че тогава Джак беше лудо влюбен в Рейчъл. Той ясно си спомни онзи вътрешен гъдел, който изпитваше винаги, когато тя говореше, докосваше го или дори само го поглеждаше. Спомни си с какъв трепет очакваше да я види. Това продължи дори след раждането на децата.

— Толкова ли лоши бяха нещата накрая? — попита той, изучавайки лицето ѝ. Раната оздравяваше с всеки изминат ден. Цветът

на кожата ѝ се възвръщаше. Искаше му се да мисли, че това са благоприятни признаци.

Той свиваше и разтваряше пръстите на ръцете си, продължавайки да говори:

— Може би прибързахме. Отказахме се твърде рано. Оставихме това да се случи без никаква съпротива от наша страна. Иначе всичко между нас вървеше много добре. Нали? — взираше се в лицето ѝ в търсене на някакво трепване. — Непрекъснато мисля за това, мила. Преживявам тази загуба. Мисля си, че това може би щеше да помогне — да крещим и викаме, за да се освободим от всичко. Шест години! Какво само бихме могли да имаме и да направим през тези шест години — почувства, че го обзема умора. — Поговори ми — прошепна умолително той, — кажи ми нещо!

Катрин се появи в стаята. Той си пое бавно въздух, въздъхна и се изправи.

— Как върви?

— Не лошо. А тук?

Джак вдигна рамене. Проследи погледа ѝ, отправен към покритата с документи подвижна масичка.

— Успяваш ли да свършиш много работа? — попита го тя без злоба.

— Ами! Разстилам нещата и се преструвам, че работя, но е трудно да се съсредоточа. Това, върху което се трудя, ми се струва остаряло. Бях в офиса тази сутрин, обадиха ми се за нов проект. Добре че се случих там, никога нямаше да науча за него. Партньорът ми просто би отвърнал: *Благодаря, но не приемаме.*

— Защо?

— Искането е да се построи частен дом. При положение, че има четири акра и клиентът желае повече оформление на имота, отколкото на дома, този проект е по-малък от последните ни поръчки. Дейвид смята, че това е крачка назад за нас.

— А ти какво мислиш?

— Ще бъде забавно занимание. Намира се в Хилсбъро. Парцелирането е направено. Клиентът познава работата ми. Искането от мен да използвам нещо като онова, което навремето ми послужи за трамплин, с други думи — нещо смело и артистично.



Катрин кимна в знак на одобрение. Искаше му се да мисли, че Рейчъл също го одобрява. Облегна се назад и се усмихна.

— Е, как е добрият лекар?

За миг видя старата настръхнала Катрин. Но тя усети, че в усмивката му нямаше присмех, и омекна.

— Изпрати ми цветя вчера следобед.

— Впечатляващо.

— Байрън също ми изпращаше цветя. Добрият лекар е толкова наясно с онези неща, колкото беше Байрън тогава.

— Не мислиш ли, че Бауер е свикнал с медицинските номера?

— Номера? Добре казано. Сигурна съм, че е. Но това само по себе си е проблем. Ако се занимава с медицински... номера по цял ден, защо ще иска да се занимава с тях и нощем?

— Другата страна на въпроса е, че може толкова да е свикнал с тях, че да не забележи нищо.

— Ще забележи.

— Толкова ли са зле? — попита Джак с искрено любопитство. Външно всичко беше наред.

— Е, не са — отстъпи Катрин. — Те просто... трябва малко време, за да се свикне с гледката. Има белези.

— Малко хора изкарват до четирийсет без такива.

— Но все пак запазват представата за цялост.

— Това може би е само твое внушение.

— Възможно е — тя замълча. — Защо настояваш за това?

— За кое?

— За доктора и мен. Защо ми трябва мъж?

— Интересен въпрос — присви очи Джак. — От това, което съм разбрал, с Рейчъл си приличате като две капки вода, нали? Силни, независими жени.

Катрин се замисли:

— Да речем, е така.

— Добре. По-рано споменах, че Рейчъл никога всъщност нямаше нужда от мен. Ти каза, че не съм прав. Ако ми обясниш защо е имала нужда от мен, може би ще разбереш нещо и за себе си — когато тя не му отвърна веднага, продължи: — Предполагам, че вие двете сте говорили за това.

— Не чак толкова обстойно. Силни, независими жени като нас не използват думата *нуждая се*. Ние използваме *искам*, сякаш имаме властта да избираме — Катрин се загледа в Рейчъл и се замисли. — Тя понякога говори за неща, които ѝ липсват.

— Като какво например?

— Липсва ѝ помощта за момичетата. Отглеждането на две деца е тежко. Колкото по-големи стават, толкова по-големи са изискванията.

— Тя винаги знаеше какво да ги посъветва.

— Може би когато момичетата са били малки. Не си бил наоколо, но с малките деца трябва да се реагира бързо. А големите деца си имат големи проблеми. Изисква се повече мислене. Липсват ѝ именно тези обсъждания на проблемите.

Не е бил наоколо. Е, бил е, но не достатъчно. Беше пропуснал важни за момичетата моменти. А за Рейчъл? Окей, трябваше да бъде вкъщи повече. Със сигурност трябваше да знае за това бебе. Трябваше да прекъсне пътуването си и да се прибере. Ако сега го преследваше загубата на това дете, можеше да си представи какво е изпитала Рейчъл на времето.

Приемайки своя дял от вината, Джак въздъхна.

— Какво още ѝ липсваше?

— Не знам — каза Катрин видимо смутена. — Знам какво липсва на мен. Липсва ми някой, с когото да бъда след работа, с когото да споделя виното, с когото да споделя тишината. Бих се осмелила да кажа, че и на Рейчъл ѝ липсва същото.

— Струва ми се, че известен отдушник за нея е била Фейт Блай. Споделяли са тишината, докато пият кафе.

— Не е същото като това да сте заедно в леглото късно вечер или много рано сутрин, говорейки, мълчейки или правейки каквото и да било.

Спомените го върнаха точно в тези мигове, когато лежеше с Рейчъл — изключителни моменти, започнали да стават все по-редки и по-редки. Накрая секнаха.

— Когато работиш и имаш деца, си направо изтощен.

Това беше глупаво оправдание. Вдигнатите вежди на Катрин го потвърждаваха.

*Намираш време за онова, което искаш*, беше казала Рейчъл. Спомни си веднъж, когато трябваше да се прибере от някакво пътуване

вечерта. Седмица преди това тя нае детегледачка и направи резервации в „Пострио“, после го взе от летището и го закара в ресторанта. А той ѝ изтърси, че е ял на това място шест пъти през последния месец и не може да издържи да го направи отново.

Беше пропуснал да види скрития смисъл на жеста ѝ. Съзнаваше това сега и никак не беше горд със себе си.

— Липсват ми отпуските с Рейчъл — подхвърли той.

Катрин неочаквано му призна:

— И на нея ѝ липсва да бъде глезена от време на време.

— Силните и независими жени имат нужда от глезене, така ли?

— И ние сме човешки същества.

— Всеки мъж може да свърши това.

Тя поклати глава:

— Само някои. Това е нещо... неосезаемо. Един мъж може да бъде в стая с петдесет жени и да хареса само една. Една жена може да бъде в стая с петдесет мъже и да хареса само един. Защо? Не знам отговора. А ти?

Джак също не го знаеше. Но той се беше влюбил в Джил също толкова необяснимо.

— Рейчъл изпитва ли това... нещо с Бен?

Катрин се изсмя:

— Не съвсем.

Джак остана особено доволен.

— Наистина ли?

— А ти как смяташ?

— Е, този човек определено не ме възбужда — отвърна той, после предпазливо попита: — Открила ли го е с някого другиго?

Катрин бавно поклати глава.

— Рейчъл го е изпитала с теб — тихо каза тя. — Все още мисли за това. И то доста често.

*Също и аз*, помисли си Джак, забелязал, че Катрин употребява сегашно време. Не би го приел сериозно, ако му го беше казал някой друг. Но Катрин говореше, каквото мислеше. Можеше да я попита за подробности, да доизясни нещата. Но наистина ли искаше да рискува да чуе, че Рейчъл просто е анализирала миналото, без сега да изпитва същото?

Защото истината бе, че той изпитваше това чудно чувство и сега: когато я докосваше — независимо дали я мажеше с крем, или правеше упражнения на ръцете и краката ѝ; когато гледаше устните ѝ или пък светещите ѝ лунички; изпитваше нещо особено дори когато вървеше по болничния коридор и свърнеше в стаята ѝ.

В началото си мислеше, че беше тук поради чувство за вина или заради момичетата, или заради старото приятелство, но сега осъзна, че все още се чувства свързан с Рейчъл. *Недовършена работа*, беше казал той на Джил. Чудеше се дали не е нещо повече от това. Едно от нещата, които най-много хареса още когато се срещнаха с Рейчъл за пръв път, беше вярата, че тя събужда най-доброто у него. Чудеше се дали все още е така.

Джак седеше до Рейчъл след разговора си с Катрин и макар да се стараеше да не мисли за работата си, умът му сам го отвеждаше към нея. Като държеше ръката ѝ, той започна да описва проекта в Монтана и изведнъж видя една друга възможност за изпълнението му. Не онази, която първоначално бе искал, нито някоя от последвалите версии, но наистина щеше да свърши работа.

Уплашен, че може да я изгуби, щом напусне Рейчъл, той извади бележник и бързо скицира идеите си, после включи лаптопа и ги прехвърли там. Запази това, което бе начертал, и започна да го изучава внимателно.

Мъките му бяха свършили. Най-сетне клиентът щеше да е доволен. Курортът щеше да бъде построен по този проект. Сделката бе готова.

Джак отново рисува в ателието на Рейчъл цялата нощ. Остана до четири сутринта, но задоволството, което изпита накрая, си струваше. Събуди се, за да закуси с децата и да ги закара до автобусната спирка, да се обади в болницата за новини около Рейчъл, да изпрати по факса от лаптопа новия проект до офиса си. Пренебрегвайки обаждането на Дейвид по електронната поща, той се върна в леглото и спа до десет. Тогаваше дори си позволи да изпие чаша кафе на спокойствие, седнал на падналия дънер в гората на Рейчъл, загледан в няколко диви пуйки, които кълвяха наблизко.

Не си направи труда да се обръсне — Рейчъл нямаше нищо против наболата му брада. Спря на пазара за дузина двулитрови бутилки газирана вода и чувствайки отново, че е сторил нещо добро,

ги остави в училището точно навреме за пикника на класа на Хоуп. После продължи към Монтерей.

Знаеше, че Рейчъл ще е все още в кома. Но не предполагаше, че тя има нови гости.

---

[1] Faith (англ.) — вяра. — Б.пр. ↑

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак винаги се изненадваше, когато видеше Виктория Кийтс. Всеки път тя му изглеждаше по-млада. Той не мислеше така поради някакво благоразположение към тъща си, това беше факт. Сега тя трябваше да е с шест години по-стара от последния път, когато се видяха, но времето сякаш не я бе докоснало. Очите ѝ бяха ясни и големи, кожата — гладка. Джак предполагаше, че за трети път си е правила лифтинг на лицето. Винаги бързаше за някъде, имаше добър тонус и демонстрираше безупречен вкус с облеклото си. Тя не вярваше, че модните тенденции трябва да се използват според възрастта или общественото положение. Беше облечена в шикозна жарсена рокля с прихлупване отпред — дело на някакъв дизайнер, чийто стил драматично се завръщаше на мода. Щампата беше в кафяво, черно и бежово. Носеше чисто кафяви чорапи и стилни кафяви обувки с високи токове. Косата ѝ беше платиненоруса и прибрана в кок на тила. Кораловочервеният цвят на червилото определено ѝ отиваше и подчертаваше меката и гладка кожа на лицето ѝ.

Изглеждаше изключително... Особено в сравнение с обикновената женица, която стоеше до долния край на леглото.

— Мамо! — обърна се Джак към обикновената жена, изпитвайки обичайното за всяка тяхна среща вълнение. — Не очаквах да те видя тук.

— Естествено — смърри го Виктория Кийтс. — Не си ѝ се обадил, защото си решил да ѝ спестиш притесненията, но Рейчъл в края на краищата е нейна снаха и майка на внучките ѝ. Юнис беше толкова разстроена, когато ѝ съобщих за катастрофата, че настоя да се срещнем тук.

Джак тъкмо се канеше да пита майка си, която рядко напускаше Орегон, как е успяла да стигне сама до Монтерей, когато Виктория се разприказва:

— Е, Рейчъл не изглежда толкова зле, колкото си представях. Лицето ѝ е ожулено много гадно, но ще оздравее, а лекарят ми каза, че

и кракът ѝ ще се оправи. Изглежда така, сякаш е заспала — тя потупа Рейчъл по ръката. — Добре, ти продължавай да спиш, скъпа, това е най-доброто за теб. Лекарят ме уверява, че е въпрос на дни да се събудиш, а после ще трябва да се изправиш пред този мъж.

Погледът, който отпрати към Джак, би могъл да се превърне в истински намръщен, ако мускулите на лицето ѝ работеха нормално. Но гладко опънатата кожа размиваше изражението на очите ѝ.

— Защо гледаш като паднал от небето? Знаеш ли, казаха ми, че комата може да се дължи на психологични причини.

И на Джак го бяха казвали. Всичко у Рейчъл предполагаше, че оздравителните процеси вървят добре. Тъй като не знаеха защо не се събужда, търсеха какви ли не извинения.

— Може да се ужаси, като те види — каза Виктория. — Така ли вече се обличат преуспелите архитекти? Сигурно само по Западното крайбрежие, защото в Ню Йорк никога не ходят в такъв вид. Там те са една спретната група, каквато наистина трябва да бъдат. Това е част от впечатлението, което създават, знаейки как да се докарват. Но така или иначе, в Ню Йорк всички имат по-високи стандарти. Кога се бръсна за последен път?

— Вчера сутринта — отвърна Джак като ученик.

— Баща ти се бръснеше всеки ден — напомни му Юнис.

— Май е било доста по-рано — реши Виктория, като го огледа проникателно от глава до пети, — но няма да те връзваме за позорния стълб. В края на краищата, наистина много неща останаха на твоите ръце. Рейчъл, казват ми, че е тук всеки ден. Това наистина е нещо, нали? Живее с момичетата в Биг Сур и след всички онези дрънканици, че предпочита да е в града, не изглежда чак толкова зле, ако се абстрахираме от наболата му брада. Е, би могъл да се възползва от чифт нови панталони. Тези джинси явно са видели и по-добри времена, което важи и за мокасините — „Коул Хаанс“ ли са? Не, не би било възможно. Нужни са ти „Коул Хаанс“ — кожата е изключителна, — но те биха ти дотрябвали в града, а ако живееш в провинцията, това, което си обул, върши работа. О, боже — тя вдигна ръката на Рейчъл, — погледни си ноктите! Някой ти е направил красив френски маникюр. Така ноктите ти изглеждат по-дълги и по-елегантни. Колко години ти говорих, че трябва да ги оставиш да пораснат?

— Тя рисува — напомни й Джак. Беше заобиколил леглото, поздравявайки пътьом майка си с докосване по рамото, според семейните стандарти — достатъчно показателен израз на силни чувства. Застанал срещу Виктория, той загрижено погали косата на Рейчъл. — Дългите нокти пречат на това.

— Не виждам защо — спореше Виктория, — щом използва четка. Естествено, маникюрът изисква нещо класическо и бяло, със сигурност — нещо по-елегантно от трикото — каза тя неодобрително. — Ами жълто-зелено? О, боже! Жълто-зеленото не е особено изискано. Но къде е нощницата, която й изпратих?

— В Биг Сур.

— Изпратих я тук.

— Знам, но...

— А! Май четох веднъж, че коприната пречи на електронните уреди, като мониторите например, да работят добре — тя допря красивото си гладко чело. — Трябваше да запомня това. Можех да й пратя и памучна или пък да купим от града — каза тя на Юнис. После се извърна към Джак: — Наех кола на летището, взех Юнис от влака и ето ни тук. Трябваше да се сетя да спра. Честно казано, предположих, че тя има всичко, от което се нуждае.

— Има наистина — каза Джак.

— Знаеш ли колко са груби шофьорите тук? Никога не са ми надували толкова много клаксони. Ами камионите? Навсякъде, където ти видят очите. Все по-големи и по-дълги! Държиш живота си в собствените си ръце, докато се опитваш да задминеш някой от тях на шосето. Смятах да наема шофьор, но исках това да бъде като малко откъсване от бизнеса. Знаеш ли — тя замислено погледна Юнис, — трябваше да спрем в града. Има чудесен ресторант в хотел „Хънтингтън“, макар че вероятно не сме облечени подходящо...

Виктория беше облечена, помисли си Джак, но Юнис — не. Тя носеше обикновена бяла блуза, пола до под коленете и удобни обувки с връзки. Като прибавим и семпло подстриганата й сива коса и строгия израз на лицето й, който нямаше нищо общо с пластичната хирургия, нито една от нейните седемдесет и няколко години не можеше да бъде скрита. Сърцето го болеше за нея. В „Хънтингтън“ щеше да изглежда точно като магаре в Аскът<sup>[1]</sup>.



— ... пък и наистина желаехме да пристигнем тук, колкото е възможно по-скоро. Може би някой друг път. Чувам, че Дайън обожава това място.

— Дайън ли? — учуди се Джак.

— Вашият сенатор — каза Виктория.

Юнис потвърди невежеството му с едно ужасено: „Джак!“

Виктория махна с ръка.

— А и градът бе потънал в мъгла, затова може би е по-добре, че не спряхме. Ще го направим друг път. Трябва да кажа, Джак, че непрекъснато очаквах да преместиш Рейчъл в града. Не бях особено поласкана от начина, по който се отнесоха с мен, когато се обадох тук по телефона. Чудесно е да се казва, че по-важно е качеството на медицинското обслужване, но понятието „режим на легло“ е доста широко! Мисля, че всичко зависи от начина на управление, поне това казвам на моя мениджърски екип. Така че очаквах най-лошото, но после се срещнах лично с Кара. Каква прекрасна жена! — после продължи доверително: — Какви великолепни перлени обици! Ето една жена, която знае как да се изяви. Случайно познавам и родителите ѝ. Те са едно странично разклонение на онези Бейтс от Филадельфия, които имат лятна резиденция в Ню порт. Чудесно семейство.

— Родителите на Кара не са ли по-млади от теб?

— Джак! — извика Юнис, но Виктория не се уплаши.

— Не много — увери го тя. — Тя е най-малкото от четири деца, така ми каза. Прекрасно момиче. А къде са твоите? Бих искала да видя внучките си. Не идвам често насам, а и не мога да остана дълго. Направо е покъртително: собствената ми дъщеря е в кома, а бордът на директорите провежда обичайното за всяко тримесечие събрание в Ню Йорк в понеделник. Трябва да летя обратно още утре. Знам, че ми каза изобщо да не идвам, Джак, но трябваше да го направя, дори за толкова малко време. Къде са тези момичета?

— На училище — каза Джак. Отговаряше кратко, защото така имаше по-малка вероятност да бъде прекъснат.

— Е, как пристигат оттам? Ще дойдат, нали? Мисля, че най-доброто за Рейчъл е дъщерите ѝ да са тук. Естествено, те са донесли тази музика, нали? — тя премигна. — Какво ужасно нещо, веднага го изключих! Не може да няма нещо по-подходящо.

— По-подходящо ли?

— Ако слуша музика, поне тя да си струва. Рейчъл обичаше симфонии. Знаеш ли, че тя искаше да стане концертираща пианистка?

*Едва ли, помисли си Джак.* Виктория беше искала това, а не Рейчъл. Подари пиано като сватбен подарък и го мъкнаха от Таксън до Сан Франциско, защото човек не продава „Щайнуей“ — особено ако е подарък от родител — не и преди да се разведе. Рейчъл веднага се освободи от него след развода, а преди това по свой неповторимо непочтителен начин го използваше като маса за снимки, за рисунките на момичетата, за вино и ордъоври.

Концертираща пианистка? Доколкото си спомняше, Рейчъл никога не бе сядала да свири на това проклето нещо.

Не, не беше така... Беше свирила една нощ малко преди края на брака им. Той се прибра вкъщи от работа, но имаше още неща за довършване. Момичетата спяха. Стреснат от откъслеците музика, които идваха от всекидневната, Джак слезе долу и завари Рейчъл пред пианото. С дясната си ръка върху клавишите се опитваше да изсвири някаква бавна и тъжна мелодия, която може и наистина да беше ехо от Бетовен.

Облегна се на арката на вратата, поразен от замисления ѝ вид. Мина доста време, без тя да усети присъствието му, а той просто я наблюдаваше и му се искаше да притежава уменията да я нарисува така. После тя погледна към него и лицето ѝ засия.

— Свърши ли с работата?

— Не, но те чух да свириш. Много си добра.

— Не съм, само толкова мога. Три мъчителни години взимах уроци и накрая не мога да координирам дясната ръка с лявата. Единични ноти с едната ръка са най-доброто, което можеш да чуеш.

— Странно е, че те виждам тук. Какво те накара да свириш?

Тя се загледа в клавишите и отново доби замислен вид.

— Не знам. Не ми се прави нищо друго. Чувствам се... без цел — очите ѝ срещнаха неговите.

— Ще ти дам от моята — пошегува се той. — Искан ми се да имам по-малко. Трябва да работя поне още два часа.

И тръгвайки, подвикна, понеже си мислеше за важната среща на другия ден:

— Донесоха ли ми костюма на ситното райе от химическото чистене?

Беше я пренебрегнал. Едва сега, като се връщаше назад, наистина го осъзна. Беше я пренебрегнал заради програмата си — нещо, което винаги бе правила майка ѝ.

А Виктория продължаваше да нарежда:

— ... никога нямаше време за уроци и упражнения, а после стана твърде стара. Веднъж обядвахме с една флейтистка a la Rive Gauche — името бе произнесено на френски. — Най-приятният обяд, който някога съм имала. Как ѝ беше името... Genevieve, мисля. Тя говореше за това какво ѝ е коствало да се научи да свири на такова равнище, за непрекъснатото обикаляне по турнета...

Джак погали Рейчъл по бузата. Не беше се сезчал за случая с пианото. Питаше се колко ли още такива спомени лежат скрити в паметта му — дали всички бяха така осъдителни. Беше пренебрегнал Рейчъл, защото не можеше да се справи с нейния проблем. Беше абсолютен егоист. Съвсем сляп при това. Също като Виктория, която успяваше да поддържа разговора дори тук. А Юнис? Юнис беше, както винаги, язвителна. Тя говореше малко, но го казваше винаги по същия отричащ всичко начин. През годините Джак им беше гостувал набързо по Коледа. Само час-два в една къща с майка му или семействата на сестра му и братята му бяха достатъчни, за да изпита непреодолимо желание да си тръгне. Всички те бяха настроени да отричат всичко. Основното им удоволствие в живота се състоеше в това да намират грешки и недостатъци и да обвиняват. Знаеше, че това е параван за тяхната несигурност, но то не можеше да ги оправдава безкрайно.

Въпреки всичко продължи да опитва с надеждата, че следващия път ще е различно. Посещенията там минаваха по-лесно, когато Рейчъл бе с него физическото ѝ присъствие му напомняше, че животът му е различен от техния.

— Абсолютно изтощително — говореше Виктория, — а така е било още преди да започнат да правят записи. Сега това вече е широко разпространено, станало е комерсиално като всичко, което вършим, но човек може да го разбере — като си помисли само колко ще струва пътуването на цял един симфоничен оркестър.

— Това е алчност — изсумтя Юнис.

— Е, това е срамота! Тази млада жена беше взела два дни отпуск, а изглеждаше така, сякаш имаше нужда от две седмици. Гладна ли си,

Юнис? Не съм хапвала нищо след закуската в Лос Анджелис, но оттогава мина цяла вечност.

— Защо Лос Анджелис? — попита Джак.

— Е, летях през Ница и Париж до Лондон. Можеш ли да повярваш, че Лос Анджелис беше най-близкото до тук място, до което можех да стигна от Лондон, без да имам предварителна резервация. Можех, разбира се, да мина през Маями, но не исках. Не, благодаря, не говоря испански. Затова прекарах нощта в „Хилтън“ в Бевърли Хилз. Обичам да отсядам там, не е като в „Пиер“, но е почти същото. Слязох да закуся рано и представяш ли си кого виждам на две маси от моята — Пол<sup>[2]</sup>! Това се казва ослепителен мъж. И свестен. Помия какво каза веднъж, когато го попитаха дали е трудно да бъде верен на Джоан: *Защо да излизам за хамбургер, когато мога да хапна пържола вкъщи?*, или нещо такова — тя притисна ръка до гърдите си. — Нима не е трогателно? Не че желая пържола за обяд, но има ли наблизко място, където двете с Юнис да хапнем прилично — салата, скариди, каквото и да е?

— Болничните закусвални са направо покъртителни. Нямам нищо против да е на известно разстояние — ще покарам, ако трябва. Сигурно има някой ресторант в центъра, който заслужава внимание.

Джак ѝ спомена някакво име и я упъти и двете излязоха. Тишината, настъпила след напускането им, беше божествена.

Опрял лакти на перилата на леглото, той започна да оглежда лицето на Рейчъл, извличайки от нея същата утеха, както едно време, когато посещаваше семейството си. Можеше да понесе Виктория. След известно време просто я изключваше. Тя не искаше да слуша никого, освен себе си.

Юнис беше по-трудна за него. Тя му беше майка. За известно време от неговия живот го бе къпала, обличала и хранила. Спомняше си и ценните редки моменти, когато се бе усмихвала или го бе прегръщала, или хвалила. Той единствен от нейните отрочета се откъсна от нея и преуспя. Юнис никога не проявяваше интерес към подробностите от кариерата му, затова Джак не опитваше да ѝ ги предлага. Продължаваше да ѝ праща пари, които тя предпочиташе да не харчи. Единственият начин, по който разбра, че е доволна от брака му, беше охотата, с която се съгласи да вдигнат шумно празненство, и фактът, че приписа на него вината за развода.

В Юнис виждаше жената, която често бе желал да не е негова майка, и макар да очакваше Господ да го порази за това, тази мисъл все още му минаваше през ум. Можеше пък и да е хубаво да се усещаш обичан, да имаш майка, която чувства и споделя мислите си.

Рейчъл правеше тези неща. Когато бяха заедно, те бяха пълна противоположност на своите родители.

Поне тъй бе смятал винаги. Изведнъж започна да се пита дали е било така.

За късмет, Катрин пристигна скоро след връщането на майките. Джак веднага я помоли да остане с тях, докато иде да вземе момичетата.

— Не мога да оставя Рейчъл сама с тези двете — прошепна ѝ той до вратата. — Накарай я да разбере, че си там. Нужен ѝ е някой със здрав разум до нея.

Тъй като беше срещала Виктория преди, Катрин остана.

Джак шофираше от болницата към училището и се наслаждаваше на тишината. Пътуването на връщане беше по-шумно. Хоуп разказа за пикника и за напитките, които били най-хубавата му част след сладките с фъстъчено масло, направени от една от майките. Саманта се похвали с отличните си бележки на теста по биология и темата по английски, както и колко приятно обядвала с Пам и Хедър. Двете не му оставиха време да им съобщи за бабите, преди да стигнат до болницата.

Тогава те се умълчаха. Стояха от двете страни на Джак в асансьора и гледаха светлинките над вратата. Сетне вървяха плътно до него по коридора. Предложиха бузките си и на двете баби за онова подобие на целувка, което при Виктория се дължеше на нежелание да опъва кожата си, а при Юнис — на неопитност в проявите на чувства. Изтърпяха безкрайното дърдорене на Виктория и преценяващия поглед на Юнис, застанали близо до Джак. И видимо си отдъгнаха, когато след поток от извинения и нова поредица фалшиви целувки двете жени си тръгнаха.

Джак изпитваше толкова объркани чувства след тяхното посещение, че не можеше дори да ги анализира. Едно обаче му беше повече от ясно — майка му по-скоро би се задавила, отколкото да изрече комплимент. Това означаваше, че той не трябва да е такъв. Гледайки ту едната си дъщеря, ту другата, той каза:

— Знаете ли, наистина се гордея с вас, деца.

— Защо? — попита изненадано Саманта.

— Защото бяхте много мили, проявихте уважение. Те не се понасят лесно — нито едната, нито другата, — но са ваши баби.

— Надявам се да изглеждам като баба Виктория, когато съм на нейните години — промърмори Саманта.

Хоуп, която натискаше бутона за повдигане горната част на леглото на Рейчъл, попита:

— Тя защо говори толкова много?

*От нервност?* — помисли си Джак. — *Или от егоизъм, от самообладание?*

— Просто си е такава.

— Слава богу, че мама не прави това — каза Саманта, — бих се побъркала.

Хоуп нагласи възглавниците под главата на Рейчъл.

— Ако мама беше такава, изобщо нямаше да говоря щях да се уморя от правене на опити да я прекъсна.

— Точно това се е получило с майка ти — каза Джак и видя, че Хоуп вади пълна шепка е нещо от джоба си. — Беше истинска дама, когато я срещнах. Какво държиш там?

— Необелени фъстъци — тя сложи няколко в ръката на Рейчъл и внимателно сгъна пръстите ѝ около тях. — На пикника имаше цяла торба. Мама обича фъстъци.

Саманта изкриви лице.

— Ще напълниш чаршафите с боклуци! — а на Джак каза: — Щом мама е мълчала, защото майка ѝ не е млъквала, ти много ли си говорил, след като твоята не го е правила?

Джак се замисли.

— Не, никой вкъщи не говореше много.

— Защо?

— Родителите ми не желаеха. Не мислеха, че има какво да им предложим.

— Те ли ви го казваха?

— Не чак толкова учтиво. Но това беше смисълът.

— Ау! Чудно как изобщо сте разговаряли е мама тогава!

Наистина беше чудно, осъзна Джак. Шофирайки вечерта по крайбрежния път, той си мислеше за чувствата, които беше изпитал

някога при първата среща с Рейчъл в обществената пералня в Таксън преди почти осемнайсет години. Беше го накарала да се отпусне с невероятното си излъчване на спокойствие, любезност и любопитство. А и самата тя се разкри пред него. Казаха си неща, които не бяха споделяли е никого преди, и понеже им бе хубаво, това стана нещо постоянно. Споделяха чувства и страхове. Общуването им беше истинско, изпъстрено е моменти на мълчание, които също имаха особено значение, за тях.

В един момент престанаха да разговарят. Опитва се да се върне назад и да разбере кога — сигурно преди случая с пианото... Междувременно стигна с момичетата до „Речното ханче“, където беше обещал да ги заведе за вечеря. А докато се прибраха у дома, вече му се искаше да рисува и той се отдаде изцяло на тази дейност.

Обектът тази нощ бяха пьдпъдъци. Рейчъл бе нарисувала ято, накацало в ниските клони на един чинар. Работата ѝ изглеждаше точна и подробна. Мъжкият — с неговата по-обемна и заоблена перушина и синьо-сиви пера, женската — по-дребна, с гърди, покрити от перата като с люспи. Използвайки акрилни бои и мастихин, тя беше изрисувала перата като истински. Дори преди да разгледа фотографията, прикрепена към задната страна на платното, Джак знаеше, че фонът трябва да е в по-убити жълто-кафяви и кафяви тонове на зимата, които за птиците представляват един естествен камуфлаж.

Не беше ходил в Санта Лучиас през този хладен и дъждовен сезон и се питаше дали би го представил правдоподобно. После осъзна, че Рейчъл наистина му е отдала дължимото чрез самото експониране на пьдпъдъците. Мъжкият изглеждаше като балетист, издигнал примабалерината във въздуха, без да я лишава от поддръжката си при приземяването ѝ.

Преди няколко години това би могло да го притесни. Но той си беше създал собствено име. Да подкрепи Рейчъл по този начин, сякаш е неин фон — тази идея го караше да се чувства добре.

Работеше внимателно, само с четки — широки и тесни, — тъй като искаше да няма следи като от мастихин. Използва различни нюанси на умбра, охра, сиена и сиво. Смесваше и съчетаваше, докато доби увереност, че на този фон пьдпъдъците наистина ще изпъкнат.

Докато свърши, адреналинът му се покачи, сякаш се посвещаваше в някакво тайнство. Макар че беше много уморен, мина известно време, докато заспи.

Хоуп се събуди първа в съботната утрин. Погледа известно време как спи сестра ѝ, после погледна и Джак. Като наметна едно мъхесто яке върху нощницата си и нахлузи ботушите си, тя излезе навън, набра китка цъфнал покрай пътя вълчи боб и побягна през гората към гроба на Гуинивер. Изчисти пръстта и подреди внимателно цветята по начин, който се надяваше Гуинивер да хареса. Клекнала до гроба, обгърна с ръце коленете си и бавно се заклати напред-назад, докато тревожните образи на бабите ѝ избледняха заедно с тревожните представи за Саманта. Стисна очи и се концентрира върху Рейчъл и Джак и чувството за сигурност, което бе изпитвала като малка.

Искаше го отново.

Саманта беше планирала в събота да спи, както винаги до късно, но се събуди, когато Хоуп излезе от стаята, и не можа да затвори очи отново. Главата ѝ бе истинско полесражение на емоции. Балът стоеше на първо място — вълнуваше я до полуда. Изпитваше яд към Джак, задето я накара да се чувства виновна за Лидия, и направо беше бясна, че заради бабите си изпитваше такова усещане за празнота. Именно то я караше да се тревожи още повече за Рейчъл.

Мама ѝ липсваше. Имаха различно мнение за много неща, но Рейчъл поне се безпокоеше за нея. Не беше сигурна за Джак, но знаеше, че бабите ѝ не ги е грижа. Катрин винаги беше на разположение, но тя не бе от семейството ѝ.

Саманта искаше да е на двайсет и една. Тогава нямаше да се притеснява за някакъв бал. Нямаше да се тревожи дали да носи сутиен, дали да си сложи тесни бикини, дали да нахлузи обувките с осемсантиметрови токчета, които Хедър ѝ беше заела. Ако беше на двайсет и една, нямаше да се притеснява за някаква си пъпка на челото. Или пък какво да пие. Или пък какво да прави, когато Тийг я целуне.



Рейчъл щеше да ѝ е казала как да се държи. Но Рейчъл не беше тук, а само Джак, и това я дразнеше.

Джак тръгна рано с Хоуп. Саманта помоли да остане да си почине, защото се чувства изтощена. Подсъзнателно Джак искаше същото. Беше уморен от шофиране до Монтерей, от стерилните коридори, от миризма на болести. Изпитваше безкрайна умора от еднообразните посещения при Рейчъл, която така и не се събуждаше...

Но този ден посещениято щеше да е кратко. Обеща на Саманта да се върне до обяд с храна.

Отбиха се при Илайза за горещо кафе и взеха една чашка със себе си, която поднесоха под носа на Рейчъл с надеждата, че ароматът му ще стигне до нея. Сетне я облякоха с тениска, изпратена от Илайза. На плата с големи букви ръчно пишеше името на Рейчъл. Докато Хоуп използваше миниатюрни ножички, за да изрязва изящни снежинки от бялата хартия, която беше донесла, говориха за времето, за бабите, за бала на Саманта.

После Хоуп окачи снежинките на стойката за венозни системи и прошепна:

— Разкажи ѝ за пѐдпѐдъците.

Джак се поколеба. Не беше казал на Рейчъл за рисуването. Хоуп харесваше работата му, но Саманта отказа дори да я погледне. Ако гледаше на дъщерите си като на двете страни на своята съпруга — Хоуп като разумната Рейчъл, Саманта като емоционалната, — започваше да се опасява, че в това отношение Рейчъл можеше да приеме страната на Саманта.

Изведнѐж му дойде наум, че това можеше да се окаже добра идея. Ако имаше психологически причини за продължителната кома, вбесяването на Рейчъл можеше да я събуди. Ако тя не желаше той да довършва платната ѝ, щеше да се събуди и да му го каже.

Затова ѝ разказа за гмурците, които беше направил в сряда вечерта, за елените, които бе довършил в четвъртък, и за пѐдпѐдъците от предишната вечер. Започна да са въодушевява и докато говореше за цветовете и за ефектите, които е търсил, самият той бе завладян от вълнение и задоволство. Лицето му през цялото време се намираще близо до Рейчъл, но не забеляза никакво потрепване.

Тръгнаха си, щом пристигна Фей. Спряха отново при Илайза, този път — за голяма кесия със сандвичи. Джак започна да нервничи,

докато чакаше на опашката. Въздъхна дълбоко, каза си, че не бърза за никъде, усмихна се кисело на Хоуп и успя да не бъде чак толкова бесен, щом му дойде редът. Тъкмо плащаше, когато нещо му мина през ум.

— Орехови кифли за Дънкан и Фейт?

Усмивката на Хоуп изразяваше изненада, но друг отговор не му беше нужен. Купи една дузина.

Първоначално Джак смяташе, че може да направи схематични рисунки на работата в Хилсбъро, а имаше и още от нещата на Рейчъл за довършване, но едва изкара в ателието двайсетина минути. Първо, защото получи още един факс от Дейвид, последвал след телефонното му обаждане, а не желаше да отговаря нито на едното, нито на другото. А и му се стори егоистично да се затвори в ателието и да зареже момичетата сами.

Саманта се върна в стаята си, след като обядваха, затова той остана само с Хоуп. Беше се свила до него на дивана в дневната с книга в ръка. Присъствието ѝ му действаше успокояващо. Той се смъкна по-надолу, отметна назад глава и поспа около час. Когато се събуди, се протегна и изпита определено желание да се раздвижи.

— Саманта още ли е в стаята си? — попита той.

— Да.

— На телефона ли е пак?

— Не. Разкрасява се.

Беше казано е известна доза сарказъм, затова ѝ се скара:

— И ти ще го правиш, и то не след дълго. Искаш ли да идем на разходка?

Тя кимна и затвори книгата.

Джак почука на затворената врата на Саманта.

— Сам? Ще дойдеш ли на разходка е нас?

— Току-що си измих косата — извика тя.

— Все пак можеш да дойдеш.

— Вземи Хоуп, аз ще остана тук.

Джак постоя пред вратата ѝ още малко. Макар понякога да му беше много трудно да общува с нея, наистина искаше и тя да дойде. Имаше нещо чудесно в това тримата да са заедно и то изглеждаше още

по-важно след посещението на бабите. Искаше му се да има семейство... По дяволите, наистина го искаше! Харесваше му да бъде с дъщерите си. Те запълваха празнината в спомените от детството му, осмисляха живота му.

Имаше и нещо свързано с бала на Саманта, който беше същата вечер. Той бе като крайпътен камък. Щеше му се да направи нещо, за да го отбележи, по някакъв начин да компенсира отсъствието на Рейчъл.

— Сигурна ли си? — попита той за последно.

— Абсолютно! — изкрещя тя.

Уплашен, че може да направи нещата по-лоши, той се отказа да настоява.

Предния четвъртък Джак си беше донесъл туристическите обувки от града. Не бе ги носил след развода, но се чувстваше добре с тях. Сложи вода и закуски в една раница, метна я на рамо и тръгна с Хоуп.

Тя временно беше сменила каубойските си ботуши, които ѝ носеха късмет, с туристически боти и бе постъпила много правилно. Витата пътека, по която го водеше между дънерите на секвои, трепетлики и ели, се оказа наистина тежка за изкачване. Ту се катереха приведени, ту ходеха спокойно изправени: Слънцето рядко се показваше между клоните над главите им, въздухът беше хладен, особено като наближиха рекичката. Джак изпита някакво неясно очакване, чувайки плисъка на буйната вода. Когато гледката се разкри пред него, осъзна, че рекичката е по-скоро водопад, който изригваше над скалистото си легло и се спускаше в поредица от каскади.

Те спряха и коленичиха край него, без да казват нищо — само наблюдаваха и слушаха буйното клокочене. Когато се изправиха, Хоуп каза:

— По това време на годината е най-шумен. До есента остава само една струйка.

Поведе го през едно мостче от неодялани греди навътре в уханна евкалиптова горичка. Озоваха се на малка поляна, огряна от слънцето.

— Виждаш ли овцете на Дънкан? — попита тя.

Те пасяха на слънце на малки групички. Получаваше се един невероятен букет от цветове — тъмнозеленото на дъбовете в далечината трептеше над светлозелената пролетна трева, изпъстрена е

червени макове и жълти перуники. Сиво-белите овце с кафяви очи и муцуни се открояваха между тях. Те не обърнаха никакво внимание на Джак и Хоуп, които прекосиха поляната в горния ѝ край.

Продължиха през гората без пътека, но Хоуп, изглежда, знаеше посоката и вървеше бързо. Докато стигнат до стръмнината, дърветата отстъпиха място на гъсталака и се появи пътека. Тук беше още по-топло. Джак съблече пуловера си и го върза около кръста си. Изкачваха се все по-нагоре през участък от засадени борчета и изведнъж светът се откри пред тях.

Той не беше подготвен за гледката. Възкликна смаяно.

Хоуп го изгледа косо и многозначително:

— Нали е хубаво?

— Наистина е хубаво. — Бяха по-високо, отколкото беше предполагал, и гледаха в дъното на каньона над върховете на боровете и елите. Поредицата от хребети отвъд каньона също представляваше зашеметяваща гледка. Най-отдалечените, които се намираха близо до океана, бяха покрити с мъгла.

Джак беше водил дъщерите си до Муайър Уудс неведнъж и онези гори наистина бяха красиви. Но това тук беше нещо друго. Рейчъл знаеше какво означава да ти секне дъхът.

Седнаха на земята по турски да погледат, като същевременно дъвчеха орехови кифли и пиеха вода.

— Често ли идваш тук с майка си?

— И двете страшно много обичаме да го правим. Просто гледаш, а светът продължава да се движи.

Джак погледна нататък и светът наистина се движеше. Това се дължеше на океана. Гранитни скали, осеяни с петна от бор, кедрър или ела, се простираха в продължение на мили надолу по брега.

Муайър Уудс не провокираше това усещане. Можеше да затвориш очи и да се преструваш, но не беше същото. Градът беше прекалено близо. Тук бе по-лесно да се диша.

Погледна Хоуп, тя се взираше напред, сбърчила вежди.

— Какво има?

Очите ѝ го стрелнаха, после се върнаха към изгледа. Мина време, преди да отрони тихо:

— Смяташ ли, че мама отново ще дойде тук някой ден?

Нещо в него се преобърна. Една нежна болка мина през сърцето му.

— Искам да е така.

— Но не знаеш със сигурност.

— Никой от нас не знае.

— Ами ако умре?

— Няма да го направи.

— Ами ако остане в кома години наред?

Преди десет дни той би отхвърлил такава възможност. Преди пет дни също би я отхвърлил. Но лекарите бяха откарали Рейчъл от интензивното и я бяха настанили в обикновена стая. Тя приближаваше края на втората си седмица в кома. Всичко друго по тялото ѝ оздравяваше, освен главата ѝ. Жизнените ѝ показатели по скалата на Глазгоу не бяха помръднали.

*В кома години наред* — това бяха просто думи. Не можеше да проумее смисъла им.

Хоуп чоплеше стафиди и орехи от кифлата си и ги слагаше едно по едно в устата си. После отпи от водата и се загледа над дърветата. Лицето ѝ отново помътня.

— Тате, помниш ли онази сутрин, когато говореше на Сам за лоялността?

— Да, спомням си.

— Мъчно ми е за Лидия. Но не мога да кажа нищо на Сам.

— Защо не можеш?

— Защото ми е сестра. Дължа ѝ същата вяност, каквато тя дължи на Лидия. Така че трябва да подкрепям онова, което върши. Нали?

— Не и ако смяташ, че онова, което върши, е неправилно.

Хоуп се завъртя и го погледна. Очите ѝ бяха широко отворени в очакване.

— Смятам.

Не беше сигурен какво искаше да му намекне.

— Може би трябва да ѝ го кажеш.

— Тя ще ме убие. Довечера ще се срещнеш с нейния кавалер за бала, нали?

— Такъв е планът.

— Ами ако не го харесаш? Ще ѝ кажеш ли да не отива?

Долови някакви тревожни сигнали в интонацията ѝ.

— Ти не го ли харесваш?

— Ще я накараш ли да си остане вкъщи?

— Да не ходи на бал? Не знам, Хоуп. Може да е прекалено строго.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Имам лошо предчувствие, също както преди да умре Гуинивер.

Джак отмахна кичурче руса коса от мократа ѝ буза.

— О, миличка, не говори така.

— А ти нямаш ли?

Истината бе, че не се замисляше много за момчето, с което Саманта щеше да ходи на бала, защото не можеше да направи кой знае какво по този въпрос. Беше се постарал да защити Лидия, но не можеше да насили Саманта да бъде с хора, с които не иска. Знаеше какво е, беше го преживял. Знаеше от родителите си какъв не трябва да бъде сега.

Да, плашеше се заради Саманта. И наистина имаше доста лоши предчувствия, но те се дължаха предимно на притеснение, а не на лоша поличба, и вероятно бяха свързани и с Рейчъл, и с фирмата.

Хвана Хоуп за ръката. Беше малка, още детска, но обещаваше да стане красива и женствена.

— В някои отношения — каза той, като го измисляше, докато говореше — един родител трябва да вярва, че възпитанието ще ръководи детето, когато той не е наблизо. И двете сте близки с майка ви, тя ви е възпитала добре. Може да не е тук, за да изпрати Саманта на бала, но искам да вярвам, че Саманта знае какво очаква майка ѝ от нея.

Хоуп се втренчи в него.

— Знае, но това не означава, че ще го прави.

Точно това си беше помислил и Джак само секунди преди нея.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам?

Тя бързо отговори:

— Не.

— Какви са плановете ѝ?

Тя вдигна рамене.

— Не знам.

— Сигурна ли си?

Тя кимна енергично.

Не ѝ повярва, но не можеше да я накара насила да му каже. Ставаше дума за онази лоялност, за която самият той беше говорил. Ако искаше да знае какво смята да прави Саманта, трябваше да попита самата нея.

---

[1] Селище, разположено югозападно от Лондон, където се провеждат конни състезания. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за актьора Пол Нюман. — Б.пр. ↑

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-умното, което Саманта направи, беше, че започна да се приготвя много отрано. Наложил се да влиза под душа повторно, тъй като не можела да издуха косата си както трябва след първия път. Разцапа очната си линия и се наложила да се гримира отново. Макар да беше решила, че черните чорапи стоят по-изтънчено от голи крака, все още не знаеше кой сутиен да сложи, а беше време да си облича роклята.

Имаше два черни сутиена. И двата с презрамки. Ако вдигнеш ръце, а това неминуемо щеше да ѝ се наложи, когато танцува със сто и осемдесет сантиметровия Тийг, презрамките се показваха.

Тя започнала да рови в чекмеджетата на Рейчъл за сутиен без презрамки. Единственото интересно нещо, което намери, бяха боксерките на баща ѝ и няколко фотографии в рамка. Не знаеше защо майка ѝ ги пазеше. Рейчъл мразеше Джак. Той можеше да си говори до засиняване за лоялността, но само толкова. Те бяха разведени. Това обясняваше нещата.

Щом Саманта затвори чекмеджетата, Джак се появи на вратата.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Изглеждаше потен и отпочинал. Очевидно беше прекарал добре в гората с любимата си дъщеря.

*Не всичко е наред!* — искаше ѝ се да извика. — *Майка ми е в кома, баща ми е мухльо, а аз нямам сутиен без презрамки!*

— Направо е прекрасно — процеди през зъби тя, минавайки край него.

— Не ми звучи точно така — последва я той по коридора.

Тя се въртна обратно:

— Нервна съм! Така доволен ли си? Това е голяма вечер. Просто ме остави на мира.

Той вдигна ръка примирително и отстъпи назад. Дори това я вбеси. Искеше да спори. Искеше да пици и да изпусне парата, която се събирала вътре в нея. Дори ѝ се искаше да плаче, но за нищо на света



нямаше да го направи пред него. Хоуп беше тази, която плачеше. Не и Саманта.

Освен това нямаше време да се гримира отново.

До шест часа Джак вече се беше изкъпал и бъркаше с лъжица течен крем за топене на бисквити. Повечето време на връщане от разходката бе прекарал в размисли за Рейчъл. Комата ѝ не можеше да е на психологична основа, защото тя за нищо на света не би пропуснала бала на Саманта. Беше се чудил какво ли би направила по този повод и реши да забърка любимата ѝ рецепта за течен крем. Хоуп нареждаше бисквитите на една чиния до купата. Едва ги сложиха в дневната, когато на вратата се позвъни.

— О, божичко! — изстена Саманта от стаята си. — Поговорете с него, не съм готова.

Джак отвори вратата на млад мъж — висок колкото него, но тъмнокос, с тъмни очи и тъмна набола брада. Е, не беше облечен в смокинг, ако Саманта се е надявала на това. Вместо плисирана риза се виждаше бяла тениска, а вместо пояс — широк кожен колан. Ожулените черни обувки, чиито върхове стърчаха под панталоните му, се сториха на Джак обикновени боти.

*Окей* — помисли си Джак. — *Времената са се променили. Бъди в крак с тях.* И протегна ръка.

— Аз съм бащата на Саманта.

В отговор стиснаха ръката му здраво, може би надменно, дори предизвикателно.

— Тийг Раниян.

Джак го покани вътре по начин, който не търпеше отказ.

— Саманта казва, че живеете в Биг Сур?

— Малко по-нагоре по улицата — каза той, отмятайки глава в посока, която би могла да бъде и север, и юг. — Как е майката на Саманта?

— В същото състояние. Благодаря, че попитахте. Тя познава ли вашите родители?

— Може би. Те държат газовата станция точно до центъра.

Джак кимна. Знаеше две газостанции там. И на двете мамеха.

Хоуп приближи с крема и бисквитите, втречена сериозно в Тийг.

— Хей, Хоуп — каза той, — ти ли направи това? — той топна бисквита в крема и я мушна цяла в устата си. — Ммм, чудесно е!

Джак го изчака да преглътне.

— И така, какъв е планът?

— Планът ли? — попита Тийг, като чистеше ръцете си от полепнали трохички.

— За довечера.

— Не знам. Балът е на Саманта, тя е уредила нещата.

— Кога мога да я очаквам вкъщи?

Тийг изглеждаше озадачен.

— Вашите родители кога очакват да се приберете?

— По някое време утре.

— Имате предвид малките часове?

Той се замисли.

— Не...

— По-късно сутринта?

— Може би. Може би следобеда. Зависи доколко ще спим.

Джак не желаше да чуе точно това.

— Къде ще стане спането?

Тийг вдигна рамене:

— Балът е на Саманта.

— Здравсти, Тийг — каза Саманта. Беше застанала в края на всекидневната и изглеждаше зашеметяващо, Джак я гледаше слисан. Изведнъж се ужаси.

— Хей — отвърна Тийг вместо поздрав, — готова ли си да тръгваме?

Нямаше никакво *Изглеждаш страхотно, Ето това е корсаж, нито пък Вземи си от бисквитите, кремът е чуден; благодаря, Хоуп.* Джак не харесваше тези боти, както и кожения колан. Имаше нещо на тениската на Тийг, което беше избеляло и не се виждаше добре. Няма значение. Тя също не му харесваше.

Той прекоси всекидневната и като направи знак на Саманта, излезе в коридора. Не спря, докато не влязоха в стаята ѝ, като непрекъснато поглеждаше назад да види дали го следваше. О, следваше го, но никак не беше въодушевена.

— Трябва да вървя — изсъска тя.

— Много си красива — каза той и я свари неподготвена. Можеше да се закълне, че забеляза недоверие, изписано на лицето ѝ, преди да застане нащрек.

— Така ли?

— Ех, да можеше майка ти да те види. — Дойде му наум една идея. — Чакай, ще взема фотоапарат...

Тя го стисна за рамото.

— Не, татко, моля те. Той чака.

Трябваше да се сети предварително да приготви фотоапарата.

— Наистина изглеждаш възхитително — повтори той и почувства нов прилив на ужас. Тя растеше твърде бързо. — Може ли да поговорим за вечерния час?

Погледна го, сякаш му бяха поникнали рога.

— Вечерен час?! Балът трае цяла нощ, знаеш това.

— Знаех, че ще спиш у Лидия, но това се промени. Така че ми кажи какви са плановете ти. Искам да знам къде ще бъдеш.

— Балът е в училище.

— Тази част не ме притеснява. — Започна да рови в чекмеджето на бюрото ѝ за писалка и откъсна листче хартия от първата попаднала му под ръка тетрадка. — Ще има партита преди и след бала. Нужни са ми телефонни номера.

— Не можеш да ме проверяваш! — извика тя. — Ако се обадиш, ще умра от срам.

— Ами ако майка ти се събуди?

Това попадна в целта. Саманта остана със зяпнала уста.

Той отстъпи.

— Дай ми имена тогава, само имена — винаги можеше да направи справка за телефона. — Партито преди бала е у Джейк — Джейк Дръмър ли беше?

— Дръмбъл.

— Къде е партито след това?

— Мисля, че у Пам, но не съм сигурна. Зависи кой кога ще си тръгне от бала, дали ще искаме да хапнем нещо, какво ще ни се прави след това... Така че не знам.

Джак не биваше да оставя работата така.

— Майка ти би ли останала доволна от такъв отговор?

— Да, тя ми има доверие.

— Аз също. Само че на другите деца нямам — имаше нова идея.  
— Вземи моя мобифон.

— Защо? — изумено попита Сам.

— Така ще можем да осъществяваме връзка.

Саманта изглеждаше ужасена.

— Никой не носи мобифон на бала си. Освен това къде ще го сложа? Тази рокля няма джобове.

— В дамската си чантичка.

Тя вдигна нещо, в което не би могло да се побере носна кърпа.

Джак въздъхна.

— Добре, без телефон. Каква е фамилията на Пам?

Отвърна му сърдито. Едва беше започнал да я записва и тя понечи да излезе от стаята.

— Чакай! — спря я той, защото все още се чувстваше объркан.

Саманта се обърна нетърпеливо:

— Какво?

— Обади ми се, ако има някакъв проблем.

— Очакваш ли да има?

— Не — той се приближи към нея. — Просто исках да го кажа. Няма да ти определям време за прибиране. Ще разчитам на това, че знаеш какво вършиш. Но бих искал да ми се обадиш до десет утре сутринта, моля те.

— Десет? Татко!

— Саманта, ти си само на петнайсет. Моля те само за едно обаждане.

— Добре — съгласи се тя и изчезна в коридора.

Той я последва до всекидневната и пристигна точно в мига, в който тя водеше Тийг към вратата.

— Чао! — каза тя и махна неадресирано.

Преди Джак да успее да каже, че трябва да хапнат нещо солидно; преди да си отвори устата да предупреди Тийг, че ако нещо се случи, ще отговаря, вече ги нямаше.

В къщата на Джейк Дръмбъл беше истинска лудница. Саманта никога не бе виждала толкова много тийнейджъри на толкова малко място, а и не всички бяха от нейното училище. Щеше да ги познава

поне по физиономия. Момчетата изглеждаха с широки рамене и силни бедра, което говореше, че тренират футбол. Момичетата бяха наперени и оживени и разговаряха на малки групички.

— Познаваш ли тези хора? — попита Тийг и като грабна две бири от бара, сложи едната в ръката ѝ.

— Смятам, че са приятелчета на Джейк от футбола — каза тя и за миг се почувства изгубена и самотна. Бе готова да даде всичко само за да зърне Лидия или Шели. — Хей, ето Пам! Пам!

Поведе Тийг през тълпата, но спираше от време на време, щом усетеше съпротивление. Обръщаше се и го виждаше да говори с едно или друго момиче. Не ги винеше. Той беше най-готиният от събралите се тук. Когато наближиха Пам, Саманта мушна ръка под лакътя му, та да няма никакво съмнение, че тази вечер Тийг принадлежеше на нея.

Поговориха и се посмяха с Пам и Джейк, после се преместиха да се посмеят и с Хедър и Дрю. Дъвчеха пуканки и пиеха бира. Тийг беше идеален кавалер, винаги знаеше кога да напълни чашата ѝ отново и нямаше проблеми с намирането на пиене.

— Как си? — попита я той широко усмихнат, след като я бе дръпнал в един ъгъл.

Чувстваше се замаяна и свободна.

— Чудесно, партито е страхотно.

Като опря длани на стената от двете ѝ страни, той я притисна с тялото си. Устата му беше на сантиметри от нейната.

— Бих предпочел да има по-малко хора. Много си сладка — той заличи последните сантиметри с целувка — така нежна, че всичките предишни страхове ѝ се сториха абсурдни.

— Хареса ли ти?

— Ммм — усмихна се тя.

— Още?

Тя кимна.

Този път целувката беше по-истинска, с полуотворени уста. Саманта беше чела за това как оставаш без дъх, как някакъв огън пламва в теб, но не беше преживявала нищо такова до този момент.

Рейчъл щеше да недоволства. Тя вярваше във въздържанието, в запазването на тези неща за някой специален мъж. Но кой смееше да каже, че Тийг не беше? Имаше и такива неща като моментално харесване, да не говорим за любовта от пръв поглед. А дали Рейчъл е

била девствена, когато се е омъжила за Джак? Саманта смяташе, че не. Така че кои бяха те двамата, за да я критикуват? Освен това, ако беше толкова притеснена, Рейчъл щеше да излезе от проклетата кома. Щеше да бъде на мястото си, за да дава заповеди и предупреждения, вместо да остави това на Джак. Тя щеше да изиска подробен маршрут като условие за напускане на къщата, щеше също да се обади на някои от другите родители и Саманта със сигурност щеше да обере подигравките. Ако майка ѝ беше добре, тя със сигурност нямаше да се намира тук в този момент.

От тази мисъл главата ѝ започна да бучи. За да заглуши бученето, тя се отдаде изцяло на целуването с Тийг, което не беше особено трудно. В този момент той хвана ръцете ѝ, постави ги зад гърба си и притисна бедра в нейните. О, какво почувства! Когато си пое дъх, езикът му проникна в устата ѝ. Тя се стресна и поиска да се дръпне, но нямаше накъде — стената беше зад нея. Ръцете му обхванаха лицето ѝ и той изломоти в устата ѝ:

— Не спирай, много е готино. Поеми езика ми!

Прав беше, наистина беше хубаво, невероятно секси.

Чувстваше се като възрастните.

Дишайки тежко, той опря чело в нейното.

— Ух, трябва да идем някъде.

Саманта едва започна да проумява какво имаше предвид Тийг и другите започнаха да напускат стаята.

— На бала — успя да каже тя.

— Не, някъде сами.

— На бала — настоя тя. За нищо на света нямаше да пропусне първия си бал. Искаше да я видят с Тийг Раниян. Двамата бяха страхотна двойка. Лидия щеше да се пукне, щом зърнеше колко добре изглеждат, да не говорим, че супер целувачите сигурно бяха и супер танцьори. Нямаше да прави нищо, преди да е танцувала с Тийг.

И тя наистина танцува. Разделиха си още една бира в джипа, докато пътуваха от къщата на Джейк до училището. Довършиха я в един тъмен ъгъл, встрани от другите. Този път, когато я целуна, тя знаеше още от самото начало какво да прави. Чувстваше се красива и силна. Единственото, което си мислеше, беше как да се забавлява.

Животът беше твърде кратък, за да се тревожи заради пиенето. Виж майка ѝ — малка работлива пчеличка, която следваше всички правила и сега лежеше в кома, защото някой, когото не познаваше, беше блъснал колата ѝ.

Тийг се нахвърли страстно отгоре ѝ в джипа, като държеше главата ѝ, докато я целуваше, а после плъзна ръка към гърдите ѝ. След дългите размисли за сутиена, тя беше взела решение да не го слага изобщо, затова сега почувства всеки сантиметър от пръстите му. Стресната, извика в устата му, но той я успокои с думи, които почти не чу, и продължи да гали и притиска гърдите ѝ. Беше приятно, наистина приятно...

— По дяволите бала! — прошепна той.

— Не, не! — извика Саманта и се отдръпна. Той действаше прекалено бързо и малко я плашеше. Искаше ѝ се да знае какво върши, искаше да може да се контролира. — Искам да отида.

Тя го хвана за ръката и го издърпа навън. Само след секунди той я притисна отново към джипа.

— Ти искаш да ме дразниш, Саманта.

— Не, искам да отида на бала.

— Не може ли да го направим по-късно? — попита той и като притисна гърдите ѝ нагоре, наведе глава и започна да целува хълмчетата, които се бяха появили над деколтето ѝ.

Това ѝ се стори малко грубо и не толкова приятно. Искаше да му го каже, но думите не идваха. Единственото, което измисли, беше да се измъкне под него, заявявайки твърдо:

— Това е моят бал!

Изпита облекчение, че той се съгласи, макар и неохотно, и веднага забрави за неприятната случка. Това беше нейният бал. Тя беше с най-готиното момче в света и му действаше страшно възбуждащо. Какво по-хубаво от това!

Имаше и по-хубаво. С помощта на тъмночервени лампи гимнастическият салон в училище беше превърнат в нещо наистина страхотно. Всички, които познаваше, я гледаха, а Тийг беше страхотен танцьор. Не се движеше много, просто пулсираше в такта на музиката и през цялото време не откъсваше очи от нея. Тя чувстваше същия вътрешен трепет, както когато я целуваше, така че, щом започнаха

бавните танци и двамата притиснаха тела, изпита истинско облекчение.

Отпусна глава на рамото му и започна да се движи в неговия ритъм, уморена и успокоена. Когато той спомена, че има нужда от чист въздух, тя не се противопостави. Излязоха навън и отидоха при джипа. Той отвори още две бири, пресуши бързо своята и ѝ помогна с нейната. После отвори трета. През цялото време целуваше или галеше Саманта. Тя обаче го издърпа обратно в училището.

Джак и Хоуп стояха в ателието на Рейчъл сред дървените летви, който скоро щяха да се превърнат в рамки.

— Сигурен ли си, че знаеш как се прави това?

— Мога да се обзаложа, правил съм го преди — но преди доста години и не за изложба. — Тези летви трябва да бъдат нарязани според нужната дължина с онзи коничен трион. После пробиваш дупки за пирони, намазваш с лепило за дърво, зачукваш пироните, затягаш в това менгеме — той посочи към някакво тежко метално приспособление. — Елементарна работа.

— Но... как ще сложиш картината в него?

— Няма да е тази вечер. Рамката трябва да изсъхне в менгемето. После се налага върху платното и се забиват пироните.

Хоуп се усмихна.

— Фасулска работа.

— Абсолютно! — ако не станеше добре, можеше да остави правенето на рамки за Бен. — Мислех, че ще помагаш. Не е тежко, искаш ли?

Очите ѝ казаха всичко, още преди да произнесе развълнуваното си да.

— Коя картина ще е първата?

След като огледа внимателно готовите картини, Хоуп посочи гмурците.

— Тази ми е любимата.

Джак не знаеше дали не я избра, за да му стане приятно, но нямаше намерение да спори. На него също му беше любимата картина. Когато си представеше самия себе си на онова място, се чувстваше по-близък с Рейчъл, а това беше нещо, което много му се искаше да



изпита тази вечер. Мислеше, че откъсването от болницата за малко ще му се отрази добре, но се оказа, че му липсва редовното посещение. Беше се обадил по телефона. Рейчъл се намиреше в същото състояние. Въпреки това се чувстваше някак притеснен.

Несъмнено това имаше нещо общо със Саманта. Не смяташе, че се е справил с проблема по най-добрия начин. Но, по дяволите, той действаше слепешком. Може би Рейчъл щеше да знае какво да каже или направи в определена ситуация. Ала това не беше сигурно. Във всички случаи щеше да се радва, ако постъпеше разумно. Едно време обсъждаха нещата — Рейчъл с право беше споделила с Катрин. Сега Джак изпитваше страшна нужда от това. Вземането на решение дали четиригодишната палавница да бъде наказана с бой по дупето или със затваряне за известно време в стаята ѝ, нямаше нищо общо със сегашните му колебания. Дали да настоява за вечерен час, да забрани пиенето на бира, или да ѝ говори за опасността от ранния секс. А Тийг Раниян стопроцентово беше спал с момичета. Момчето беше симпатично, твърде развито физически и твърде самоуверено, за да му липсва опит в тази област.

Джак трябваше да настоя Саманта да вземе телефона.

Дали тя щеше да го използва, беше съвсем друг въпрос.

Стомахът му се сви за пръв път от няколко дни. Въздъхна дълбоко, за да се поотпусне, и сграбчи няколко летви и триона.

— Окей — каза той на Хоуп, като ги занесе на работната маса, — да видим какво можем да направим.

Саманта и Тийг напуснаха бала малко след десет и последваха Пам и Джейк в къщата на Ян Макуейн. Музиката тук беше от уредба, но имаше пица, бира и пунш, който беше невероятно сладък и приятен. Саманта започна да разпознава повече лица и не се почувства самотна, когато Тийг изчезна някъде. Но той не се забави много. Никога не се бавеше много. Винаги се връщаше и очите му блестяха, щом я видеше. Грабна я и започна да я прегръща.

Саманта беше спокойна. Изглежда, Тийг се забавляваше добре, което все нещичко говореше за отношението му към нея. Ако не я харесваше, щеше да е отегчен. Щеше да копнее да си тръгне или да стои намръщено, облеган на някоя стена.

А той се отнасяше към нея като към нещо изключително, усмихваше ѝ се непрекъснато, носеше ѝ напитки, танцуваше плътно притиснат в нея, независимо от бързината на ритъма. А и не беше единственият, все повече се възбуждаше с напредването на нощта. Другите започнаха да се отпускат и да стават по-шумни с всяка изминала минута, музиката — все по-бърза, а танците — много по-диви от онези в училище. Когато масата в трапезарията бе разчистена от кутии за пица, от бутилки и консерви и се превърна в дансинг, навсякъде се понесе истеричен смях. Смяхът се превърна в аплодисменти, след като една двойка скочи върху масата и започна да се разнежда. Аплодисментите преминаха в дрезгави подвиквания, когато едно момиче хвърли горната част на облеклото си, докато играеше буги.

Тийг беше прегърнал Саманта отзад и танцуваше леко в такта на музиката, притиснал тяло в нейното. Беше я обгърнал с ръце и ту гризваше нежно ухото ѝ, ту движеше ръце и я галеше отпред, точно под гърдите. Знаеше, че се опитва да я възбужда, и ѝ беше хубаво.

— Погледни я — прошепна възхитено той, а Саманта май не можеше да задържи вниманието си върху нищо друго. Момичето върху масата се смееше и пееше с вдигнати нагоре ръце, а голите му гърди се поклащаха в такта на музиката. Саманта можеше и да се смути, ако това се бе случило преди, но сега бе в отлично настроение, чувстваше се част от бурния купон, дори част от Тийг Раниян. Така че когато той я насочи назад и отмести с ръка някаква друга двойка, която се бе отдала на нежности, и я поведе навън, тя не се разтревожи. Чуваше музиката дори и оттук. Започнаха да танцуват в мрака, пиейки бира, притиснати плътно един в друг по начин, по който никога преди не би се осмелила да го прави. Беше толкова приятно, вълнуващо, дори опасно. Беше замаяна от смях и танци. Чувстваше се пораснала и много секси. Когато Тийг хвана ръката ѝ и със смях я поведе към джипа, тя веднага тръгна с него.

На седалката в кабината я прегърна и придърпа към себе си. Стиснал бутилка бира, той подкара джипа.

— Накъде? — попита Саманта и се зачуди как ли Тийг успяваше да вижда, когато пред нейните очи всичко се въртеше. Но той беше по-голям, по-силен, знаеше как да се грижи за нея.

— Някъде на по-тихо — каза той. — Ти си твърде красива, за да те делия с другите.

Нямаше какво да му отговори, така че се усмихна, затвори очи и зарови лице в гърдите му, където брадата му хвърляше тъмна сянка. Това ѝ се стори възбуждащо. Никое от другите момчета, които познаваше, не се бръснеше повече от веднъж-дваж седмично. Неговата набола брада беше наистина мъжествена.

Не бяха карали много, когато той спря джипа встрани от пътя. Загаси двигателя и светлините, отпи дълго от бутилката и я остави на пода на кабината. После се обърна към нея. Не каза нищо, просто хвана в шепи лицето ѝ и го задържа така, докато я целуваше. Саманта усети първо вкуса на бира, после езика му, който беше по-настойчив сега, но тя го прие съвсем доброволно. Тялото ѝ сега представляваше едно кълбо от приятни усещания, които я смущаваха, но то искаше още и още.

Тийг задържа лицето ѝ, докато и тя се включи в целувката, после и двете му ръце се озоваха върху гърдите ѝ. Започна не само да ги гали, но и да дразни зърната ѝ, така че тя изпита невероятен трепет, който се разля по цялото ѝ тяло. Изви гръб към него и ѝ стана приятно, особено когато нещо се промени. Измина цяла минута блаженство, преди да осъзнае, че гърдите ѝ са голи, а разтегливата ѝ рокля — дръпната под тях. Тя ги погледна изненадано, но главата му ги скри от погледа ѝ. Той дразнеше с ръка зърното на едната ѝ гърда, а, устните му обхванаха другото и ѝ стана толкова приятно, че чак се уплаши и издаде някакви звуци на протест. Беше замаяна, възбудена и объркана.

— Отпусни се — прошепна той и като се размърда, я положи назад върху седалката.

— Тийг, аз не... това не е...

— Разбира се, че е — каза той по онзи негов възбуждащ начин. Вече се настаняваше върху нея, като леко разтваряше краката ѝ, дори плъзна ръката си там. Саманта се опита да стисне бедра, но пръстите му започнаха да се движат и ѝ стана толкова приятно, че за миг го остави да продължи, дори започна да се движи сама, докато накрая съвсем се замая.

— Трябва... да... спрем — прошепна Саманта, опитвайки се да мисли разумно. Страшно желаше той да продължи, но беше

уплашена. Без тя да разбере как, ръката му се беше озовала под бикините ѝ и правеше неща, които не би трябвало да прави.

— Не — каза Саманта и се опита да се измъкне изпод него, както беше направила до джипа по-рано. Но сега лежеше по гръб и с разтворени крака, тежестта му я притискаше и тя не можеше да помръдне. Бедрата му се движеха ритмично, като оставяха само толкова място, колкото ръката му да продължи да върши непозволените неща. Тя се опита да се отблъсне от раменете му, но той дишаше тежко и продължаваше. Причиняваше ѝ болка.

— Пусни ме! — изпищя тя.

— Ще те подготвя...

— Гади ми се — извика тя и наистина беше така. Въпреки гаденето и замайването успя да докопа косата му и го дръпна силно.

— Какво, по дяволите... — изхриптя Тийг, но не можа да довърши.

*Ритни го в слабините*, винаги беше казвала майка ѝ и Саманта го направи. Нямаше значение, че не можа да стане много силно, но поне го отмести достатъчно, за да се изплъзне и освободи, да дръпне вратата на джипа и да падне навън.

— Защо, по дяволите, го направи? — изкрещя Тийг през отворената врата.

Наситила се беше на музика, танци и бира, а най-вече — на Тийг Раниян. Като пооправи дрехите си, Саманта побягна. Спъна се, когато токчетата ѝ се заплетоха в тревата, изправи се и продължи. Пробяга през малка горичка и спря чак когато започна да не ѝ достига въздух. Беше в нечий тъмен заден двор. Изведнъж ѝ стана много лошо и повърна обилно. Притиснала стомаха си, тя тръгна заднишком към тъмната къща, опря гръб в нея, плъзна се на земята, обърна се настрани и сви колене към корема си. Когато почувства опасност да повърне отново, започна да преглъща енергично. Дишаше едва-едва и се заслушваше непрекъснато. Не чуваше Тийг Раниян, не можеше да го види, но главата ѝ бучеше и очите ѝ не се задържаха на едно място достатъчно дълго, за да прецени какво вижда.

Не се въздържа и повърна отново. Веднага след това се изправи и се отдалечи от къщата. След като огледа улицата иззад едно дърво и не видя следи от джипа, започна да тича, както се надяваше, в обратна посока. Зави зад един ъгъл и седна на бордюра, за да поеме дъх, после

се насили да стане и продължи да тича, докато зави зад още един ъгъл. Повърна отново и се отпусна на земята, като се молеше никой да не я забележи. Беше в населено място, но нямаше понятие къде. Главата започваше да я боли. Ако можеше да изкопае дупка, щеше да влезе в нея и да се зарови сама. Чувстваше се зле, беше объркана и уплашена.

Тръгна отново, като стискаше обувките до гърдите си и се опитваше да различи имената на улиците, но не успяваше. Зави зад един ъгъл точно когато се приближаваше някакъв джип. Веднага се сниши зад един храст, но това не беше Тийг. Продължи да върви. Зави зад друг ъгъл и отново я отмина някакъв джип. Този път не се скри, а продължи да върви, сякаш знаеше къде отива, но през цялото време се питаше накъде бързаше и какво щеше да прави. Когато същият джип я задмина за трети път, но по-бавно, започна, да ѝ става страшно.

— Хей, бейби! — подвижна някакъв глас, който очевидно принадлежеше на по-възрастен и по-опасен от Тийг мъж. Ужасена, Саманта сви веднага в първата алея и започна да рови в чантичката си, сякаш си търсеше ключа. Когато онзи отмина, тя се измъкна оттам.

Пробяга няколко пресечки през задните дворове и излезе на пътя, за да потърси телефон. Отново ѝ стана зле и повърна. Искаше ѝ се да легне, само да легне и да поспи, докато майка ѝ я пази. Но майка ѝ лежеше в болницата в кома, а не можеше да извика Лидия след онова, което беше направила. На всичко отгоре нямаше телефон.

Ослуша се и се опита да отдели някакви шумове на кола от другите, които бушуваха в главата ѝ. Измина още една пресечка и отново се послуша, после тръгна в посоката, която сметна за правилна. Главата я болеше, гърдите я боляха, стомахът, краката... Погледна назад, защото ѝ се стори, че чува камион, но пропусна някаква пукнатина в тротоара и падна на китката си. Тя също започна да я боли.

Представи си какво можеше да стане, ако тези мъже или Тийг я намереха. Представи си как обикаля цяла нощ, замръзнала в студа, изкарва до сутринта, а после не знае какво да прави.

С всяка измината минута Саманта се плашеше все повече. Искаше ѝ се само да си е вкъщи. Започна да плаче тихо. Докато стигне до следващата пресечка, вече усещаше, че я обхваща истерия. Слава богу, разпозна името на улицата. *Слава богу*, измъкна тя и отново започна да тича. Изминаха не повече от пет минути, когато най-последно

откри своя телефон. Вдигна слушалката, набра номера и зачака баща ѝ да отговори.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак беше погълнат от рисуването, затова се стресна, когато телефонът иззвъня. Не беше нужно да гледа часовника, за да разбере, че нещо не е наред. Беше изпратил Хоуп да си легне в полунощ, преди повече от час. Или Рейчъл, или Сам бяха в беда.

Остави палитрата и четката и грабна телефона:

— Ало?

Последва пауза, а след нея едно задавено: *Тате, ела ме вземи.*

Преглътна шумно. Не беше Рейчъл. Почувства облекчение, след това — страх.

— Къде си? Какво се случи?

— Не ми е добре.

— Препила си, така ли? — Това бе най-малкото зло.

— Лошо ми е. Можеш ли да дойдеш?

Вече бършеше ръцете си.

— Веднага, кажи ми къде си.

Тя му обясни местоположението на някакво кръстовище, но той я попита за адреса на къщата.

— Това е уличен телефон — извика тя. — Можеш ли да дойдеш по-скоро?

Щеше да успее за трийсет и пет минути, ако вдигнеш по-голяма скорост. Но... как така от уличен телефон?

— Сама ли си? — къде беше нейният кавалер? И какво беше направил?

— Побързай, тате!

— Саманта, трябва ли да викам линейка? Или полиция? Има ли нещо лошо?...

— Просто искам да се прибера у дома!

— Добре, миличка, тръгвам... само стой там... не се мести... ако някой спре, викни ченгетата, окей?

Чу някакво треперливо *добре*. Сети се за нещо:

— Дай ми пет минути, после ми се обади в колата.

Не беше сигурен какво е станало, но не искаше да затвори телефона и да си я представя сама и в окаяно състояние през цялото време, докато пътува нататък. По-добре да ѝ говори нещо през това време. По този начин, ако тя припаднеше или ѝ се случеше някаква неприятност, щеше сам да извика линейка.

— Не знам номера — изхленчи тя.

Каза ѝ го и я накара да го повтори.

Затвори телефона и видя Хоуп зад себе си. Навярно бе чула всичко.

— Мога ли да дойда?

Не ѝ отговори, само я хвана за ръката и като грабна портфейла си от кухнята, изтича с нея към колата.

Минаха пет минути, после десет, а телефонът в колата не звънеше. Стисна волана и даде газ, като не забравяше за падналата мъгла. Молеше се да намери Саманта все още там, когато пристигне.

— Окей — каза той на Хоуп, — какво знаеш, което аз не знам?

— Нищо.

— Смисълът на верността понякога се изменя, разбираш ли! Да бъдеш вярна на сестра си в този момент означава да ѝ помогнеш да се прибере вкъщи здрава и невредима.

— Тя знаеше, че не ми харесва онова, което прави, затова нищо не ми каза. Ти си този, който трябваше да попита къде отива.

— Направих го, но без особен успех — значи се опитваше да прехвърли вината на Хоуп, но не беше много честно. Бе права. Това беше негова работа, а той я оплеска.

Поне Саманта прояви здрав разум да се обади.

Минаваше два сутринта, когато стигна в Кармел. Улиците бяха пуси. Той откри кръстовището, което Саманта назова, забеляза телефонната будка и спря бързо до нея, но не видя нищо. Излезе от колата и се огледа във всички посоки, защото си помисли, че тя може да стои и да го чака някъде другаде. Тогава я чу да го вика:

— Тате! — Въпреки смелостта ѝ и привидната ѝ зрялост тя си беше едно слабичко момиченце, сгушено на пода на телефонната кабина. На нощното осветление мокрото ѝ от сълзи лице изглеждаше зеленикаво. — Обърках номера, не можах да го запомня. Не правеше връзка, опитах всичко.



Коленичи и я вдигна на ръце. Хоуп изтича до него, помогна му да я настанят на предната седалка и да закопчечат предпазния колан. После заобиколи бързо колата и се шмугна отзад. Джак свали якето си и покри Саманта, която трепереше с голи ръце и рамене — нощният въздух беше доста хаплив. Той сложи ръка върху главата ѝ.

— Имаме ли нужда от болница? — тихо попита той. Не беше видял синини или кръв, но и не смееше да погледне там, където трябваше.

Саманта поклати глава.

— Просто пих твърде много.

— Къде е Тийг?

Тя започна да плаче.

— Той искаше... да прави неща... които аз не исках.

Сърцето го заболя.

— Добро момиче — тихо каза Джак. Наведе се и я целуна по главата, после обърна колата и тръгнаха към дома.

Караше към Биг Сур бавно и внимателно въпреки напредналия час. Колата изглеждаше безопасна — за разлика от мястото, където Саманта беше прекарала последните часове, и онова, което вероятно щеше да разбере, когато стигнеха вкъщи. През по-голямата част от пътя Саманта спа, сгъшена под якето му. Срещу колата се стелеше гъста мъгла. Той погали Сам по главата, каза ѝ да го предупреди, ако ѝ стане лошо и иска да спрат. Но очите ѝ останаха затворени, а дишането — равномерно. Не изглеждаше пияна. Нямаше конвулсии и начинът, по който често се размърдваше, предполагаше нормален сън. Можеше да види, че е повръщала, и допускаше, че вече е изхвърлила онова, което не е успяло да отиде в кръвта ѝ.

*Той искаше да прави неща, които аз не исках*, беше казала Саманта и думите ѝ го преследваха и се връзваха в съзнанието му. Чудеше се какви са били тези неща, но не я попита. Спомни си как баща му обичаше да го тормози, когато беше на годините на Саманта. Спомняше си как той тормозеше и сестра му и все я караше да доказва своята невинност. Джак нямаше да постъпва така със Саманта.

Но каква е алтернативата — мълчание? Джак беше научен да мълчи от баща, който изпитваше нужда да изкара някого виновен, и от майка, която мразеше непокорството. Рейчъл бе избрала мълчанието заради майка, която знаеше всичко за всичко. Когато Джак срещна

Рейчъл, те приличаха на души, пуснати на свобода. Говореха надълго и нашироко, но после мина време и старите навици се върнаха. Да, това се бе случило — видя го, разбра го. Но мълчанието не беше отговорът на въпроса какво да прави със Саманта. Не можеха да затворят очи за онова, което се е случило. Трябваше да поговорят.

Когато стигнаха у дома, Джак отнесе Саманта в стаята ѝ. Докато тя се къпеше, той гледеше гората през прозореца на всекидневната и се питаше дали тя не измиваше някои доказателства. Саманта твърдеше, че не се нуждае от болница. Ако искаше да настоява, можеше да ѝ каже, че не ѝ вярва. Но в такава ситуация нямаше победител.

Водата продължаваше да тече. Той ѝ остави достатъчно време да се приготви и да си легне, после отиде да провери как е. Не запали лампата. След миг привикна с мрака и приближи до леглото ѝ. Прозорецът беше леко отворен, отвън навлизаше мирис на влажна пръст, листа и дървесна кора. Лъхаше на спокойствие.

Саманта беше дръпнала завивката до брадичката си. Ако спеше, той щеше да си тръгне, но очите ѝ бяха широко отворени и влажни. Той коленичи до нея.

— Това, което най-много трябва да знам — нежно каза Джак, — е дали той те е докосвал по непозволени начини. — Не знаеше как иначе да попита. Истината е, че той дори нямаше понятие дали Саманта е била девствена преди това.

Отначало тя не отговори, затова той продължи:

— Ако е било изнасилване...

— Не е — троснато отвърна тя.

— Изнасилване от приятел.

— Не.

Изчака я да каже нещо повече. Когато тя не продължи, я помоли:

— Разкажи ми, Сам. Притеснен съм, уплашен съм. Ти си разстроена. Искам да ти помогна — след още малко продължи: — Ако майка ти беше тук, тя щеше да прави това, което аз правя сега. Щеше да говори с теб. Не искам да се ровя в тайните ти, да те обвинявам или да търся грешките ти. Просто се опитвам да се уверя, че не се нуждаеш от медицинска помощ или пък че не се нуждаем от правна помощ. Но ще ти кажа едно — добави той и леко се засмя, — ще удуша това момче, ако те е изнасило.

— Не е — прошепна тя.

— Но как се озова сама в телефонната будка посред нощ? — опитваше се да я провокира. — Искам да ми кажеш какво стана — имам предвид само толкова, колкото смяташ, че могат да понесат чувствителните ми уши.

Саманта затвори очи. Една сълза, после още една се търколиха от ъгълчетата на очите ѝ. Долови болката ѝ. Когато тя закри с ръце лицето си и се разплака, той изпита нейната безпомощност, страх и неудобство.

Искаше му се Рейчъл да е тук. Не знаеше как да разговаря с петнайсетгодишно момиче. Това беше женска работа.

Но Рейчъл не беше тук и нямаше да бъде за известно време. Не му харесваше тази мисъл, но бе реалност, с която трябваше да се примири. Пък и Саманта не му казваше да се маха. Това беше особено важно.

Приклекна и продължи да я гали по главата, докато плачът ѝ стихна. После тежко въздъхна:

— Не бих искал да съм на твоята възраст за нищо на света.

— Защо? — тя подсмръкна.

— Защото е една такава... неопределена — колко добре си спомняше само. — Вече не си дете, така че не можеш просто да играеш и да минаваш за сладичък или глупавичък, когато нещо се обърка. Тялото ти върши странни неща. Чувстваш се като възрастните, но все още не си такъв. Не можеш да караш кола или да печелиш парите, които би искал да харчиш; не можеш да вършиш онова, което си искаш, въпреки че точно това ти се иска да правиш. От теб се очаква да правиш доста неща като възрастен, защото се нуждаеш от опит, само че не можеш, защото ти липсва именно този опит. И така, през по-голямата част от времето просто не знаеш какво правиш. Не, бих искал да съм отново на двайсет и седем. Но на петнайсет — за нищо на света!

— Какво му беше хубавото на двайсет и седем?

Той се замисли.

— Запознахме се с майка ти.

Саманта отново започна да плаче. Джак я погали.

— Имам нужда от нея — изхлипа тя.

— Знам. Но тя не е тук, затова двамата се опитваме да изясним нещата така, както би направила тя. Искаш ли да ми кажеш за снощи?

Или предпочиташ да спиш?

Тя изсумтя.

— Спах в колата — изпъшка тя. — Сега не ми се спи.

Помисли си да запали лампата. Но в полуздрача имаше нещо толкова плътно, че служеше като буфер.

— Кажи ми, искам да чуя.

— Само защото обичаш да научаваш... — гласът ѝ секна. — Каква неудачница съм.

— Не си неудачница — разпалено каза той. — Ако беше, още щеше да си на някакво парти с младежи, които се правят на глупаци, пият и се смеят, и танцуват върху масите, като се събличат...

Очите ѝ се разшириха.

— Как разбра?

— Бил съм там, мила. Вашата музика може да е по-различна от нашата на времето и Бог е свидетел, че сега има далеч по-голям избор на марки бира, но човешката природа не се е променила много.

— Знаеше ли, че Тийг ще има бира в колата си?

— Не, не исках да знам това. Не съм изненадан обаче.

— Но не го хареса.

— Как бих могъл? Та той дори не ти каза колко си хубава. А ти наистина беше прекрасна, Сам, обзалагам се, че си била по-хубава от всички на бала. И така, той пред телефонната кабина ли те остави, или какво?

— Аз бягах дотам. Той беше някъде... на няколко пресечки по-назад. Вероятно се е върнал на партито.

— Добро момче — измърмори Джак, но не можеше да остави нещата дотук. — Ако беше свестен, щеше да те последва и да те докара вкъщи. Ако наистина беше свестен, преди всичко щеше да си държи ръцете на мястото. Ти си непълнолетна. Това си е чисто изнасилване.

— Не се стигна дотам. Освен това вината не беше само негова. Аз го насърчих... малко.

Джак беше очаквал това. Взе ръката на Саманта и я целуна. Миришеше на сапун — чиста и здрава.

— Да го насърчиш малко не е лошо, стига да имаш доверие на момчето и да не е замесен алкохолът — тихо каза Джак. — Предполагам, че сте пили и нещо друго, освен бира.

— Пунш.

— Подправен с водка — когато тя не отрече, той продължи: — От това ти е станало лошо. Основно правило е, че ако пиеш първо водка, после можеш да пиеш бира. Ако бирата е първа, от водката ще ти стане лошо. Имай предвид — не искам да кажа, че одобрявам пиенето. Напротив, алкохолът кара хората да вършат глупости. Понякога трагични неща — вече говореше по-високо. — Не усетих Тийг да мирише на нещо, когато пристигна тук. Кога започна да пие? Пиеше ли в джиपा? А накрая, тогава... беше ли пиан?

В този миг Джак дочу гласа на баща си. Това го накара да се овладее.

— Не ми отговаряй — тихо каза той. — Каквото станало — станало. Може би не трябва да ти разправам как да пиеш и как да не пиеш. Само че младежите наистина пият понякога и аз искам да знаеш, за да си в безопасност. Важното е да имаш познания по въпроса. Както и опит — той спря. — Разбираш ли, недостатъкът на това да си възрастен е, че си отговорен за своите действия. Окей, значи не си била изнасилена. Можеше да бъдеш убита, ако Тийг беше катастрофирал с джипа. Можеше да умреш от алкохолно отравяне или от нещо, което е сипано в пунша ти. Или някой друг можеше да умре. С такова петно човек остава цял живот. Не искам да ти се случи такова нещо, Саманта. Едно от най-важните неща, докато растеш, е да се научиш на предпазливост. Както и да осъзнаеш, че всичко, което вършиш, има последствия.

Тя се умълча толкова дълго, че Джак се запита дали не е заспала. Но това щеше да е много хубаво. Беше доволен от начина, по който завърши разговора. За баща, дете налучкваше напосоки верния път, май се справяше доста добре.

Не трябваше да е толкова самонадеян. Със същия сериозен тон, който беше използвал в наставленията си, Саманта попита:

— И как се връзва всичко това с развода? Отговорен ли си също за действията си в един брак?

Той помълча известно време, преди да отговори:

— Да, напълно.

— Тогава приемаш вината си за развода, така ли?

— Не. За един брак са нужни двама, за развод — също — това според Хоуп бяха думи на Рейчъл, но то беше и доста голямо

признание от негова страна. Преди две седмици би хвърлил вината за разтрогването на брака върху Рейчъл: *Тя беше тази, която си тръгна*. Само че напускането ѝ на Сан Франциско бе симптом, а не причина. Можеше да си го признае сега. Причината за раздялата бе много по-дълбока. Рейчъл може да се е чувствала изоставена, защото той поставяше работата си на първо място.

— Но как така допуснахте това да се случи? — попита Саманта и в гласа ѝ отново се доловиха плачевни нотки.

— Не сме допуснали...

— Напротив! — яростно се развика тя и това му напомни нещо. Катрин беше казала, че тя мисли само за развода. Май се оказваше права. — Не сте спорили, просто сте се разделили — нападна го тя. — Каква е твоята версия на историята?

Не беше сигурен, че трябва да я казва в отсъствието на Рейчъл, но по гласа на Саманта разбираше, че тя наистина се нуждае от отговор.

— Почувствах, че майка ти не ме иска. Че сме се отчуждили и може би се нуждаем от различни неща. Аз бях обвързан с града заради работата си, а това беше последното място, което майка ти желаше.

— Значи всичко е било заради мястото, така ли?

Преди две седмици би казал, че е така. Но нещата бяха по-сложни, сега го разбираше добре.

— Мястото бе само една от причините...

— Но ти я обичаше. Обичаш ли я още?

Помисли си за онова трепване на сърцето, което изпитваше всеки ден, влизайки в болничната ѝ стая.

— Вероятно...

— Тогава защо не си се борил, за да я задържиш? Не си ли струваше? Нима ние не си струвахме труда?

— Да, да, струвахте си — въпросът го зашемети.

— Непрекъснато си го мислех, докато чаках да дойдеш да ме вземеш. Непрекъснато си мислех, че си бил прав. Ние просто не сме си стрували труда... Особено аз.

— Ти си полудяла!

— Виждаш ли? Никога не би казал такова нещо на Хоуп?

— Не, но бих казал други неща на Хоуп, защото двете с Хоуп сте различни хора. Различни, а не по-добри или по-лоши.

— Тя може да бъде обичана, а аз — не.

— Но аз наистина те обичам.

— Аз не съм за обичане. Приказвам твърде много.

— Това е едно от нещата, заради които може да те обича човек. С теб винаги знам къде съм. Това е истински плюс в едни взаимоотношения. Честност, доверие, спокойствие. Е, понякога не сме много спокойни ние двамата, но това е, защото ти си на твоята възраст, а аз — на моята. И ми даваш да разбере, когато съм...

— Стар?

Джак въздъхна.

— Предполагам, че е така. Е, виждаш ли, можем да говорим също и за това.

Тя се изпъна по гръб и се загледа в тавана.

— Не можех да говоря с Тийг. Не и по начина, по който исках. Страх ме беше, че ще ме помисли за хлапачка.

— Тийг не струва. Можеш да намериш по-добър, Сам.

— Смятах, че той е по-добрият. Това доказва колко разбирам от тези неща.

— Разбираш достатъчно, за да се махнеш от него, когато нещата са излезли извън контрол, нали? — тъй като тя не му отговори веднага, Джак изпита моментно съмнение. — Каква е истината, Сам? Или — насили се да каже той — трябва да ти обяснявам нещата от живота?

Тя му хвърли един поглед.

— Мама вече го направи. Не съм го вършила с Тийг. Но той искаше. И тогава се магнах.

— Виждаш ли? Научила си се. Ето с това е свързано порастването. Какво не беше наред с Брендън и Лидия?

Неочаквано Саманта започна да плаче отново. Когато се опита да се обърне настрани и с гръб към него, той я дръпна обратно.

— Разкажи ми, мила.

Тя започна, като ридаеше и говореше на пресекулки:

— Заряхах ги... сега ги изгубих, а не мога да бъда и с Пам и Хедър, защото... Тийг сигурно се е върнал и е разказал какво стана. Няма да мога да си покажа носа в училище... изобщо. Такава глупачка съм.

— Не, не си.

Но тя не желаше да бъде успокоявана.

— Обърках всичко, точно както стана и с мама. Ако не бях аз, нямаше да катастрофира.

— От къде на къде пък измисли това?

— Онзи следобед се карахме.

— Това, което се е случило следобеда, няма нищо общо със сдърпването ви.

— Има, защото тя мислеше за караницата и занесе книгата си в ателието, а ако не се беше наложило да я взима оттам, щеше да тръгне от вкъщи по-рано.

— Не разсъждавай така, Сам — предупреди я Джак. — Защото тогава аз също ще трябва...

— Какво?

— ... да се обвинявам. Мислиш ли, че не ми е минавало през ума, че ако бях стоял повече край майка ти, тя нямаше да се премести тук? А ако не се беше преместила, нямаше да бъде в тази болница. Но няма никаква полза да мисля по този начин. Станалото — станало. Вината не е твоя или моя, а на жената, която е карала другата кола.

— Тя е мъртва, нали?

Реши, че ако Саманта беше достатъчно голяма да пие бира и водка и да върши бог знае какво е момче, с което никога преди не е излизала, то беше също и достатъчно голяма да знае истината.

— Да, мъртва е. Затова трябва да оставим тези неща, Сам. Не можем да я виним, не можем да виним и себе си. Просто трябва да помогнем на майка ти да се събуди. А също и да придвижим и твоите неща. Смятам, че трябва да се обадиш на Лидия по-късно.

— Не мога! Тя няма да иска да говори с мен. Аз се държах ужасно с нея!

— Би могла да се извиниш.

— Това няма да помогне! Тя няма да ме иска отново.

— А ти искаш ли я?

— Да, тя ми е приятелка.

— Повече от Пам ли?

Саманта се замисли.

— Чувствам се по-сигурна с Лидия.

— Кажи ѝ го — тя не отговори и Джак продължи: — В това е твоята сила — да казваш каквото мислиш. Това е много ценно нещо, Сам. Не всеки има смелостта да го прави. Знам, че е трудно, но е по-



важните неща в живота винаги е така. Ще трябва да събереш смелост и да рискуваш. Възможно е да се чувства толкова обидена, че да не те иска повече за приятелка, но аз поне мисля, че това няма да се случи. Лидия прави впечатление на човек, който може да прощава.

Саманта отново започна да хлипа.

— Какво има пък сега? — попита той озадачен. Смяташе, че вече всичко бяха оправили.

— Мама ми липсва.

Нещо го стегна отвътре. Той приглади косата ѝ назад и откри лицето ѝ.

— На мен също.

Тогави си даде сметка колко много в действителност му липсваше Рейчъл.

Продължи да я гали, докато се успокои. После чу някакво ситно трополене и отиде до прозореца. Приличаше на дъжд, само че не валеше.

Саманта дойде след него, завита в юргана си.

— Това са стъпките на мъглата.

*Стъпките на мъглата*, изразът сигурно беше на Рейчъл.

— Така става, когато мъглата е толкова гъста, че вдига шум, като се движи през гората.

Той я погледна.

— Искаш ли да излезем? Или нямаш настроение.

— Ще изляза.

Двамата се показаха навън — Джак в изцапаните с боя работни дрехи, Саманта — по нощница и с юрган. Бяха боси, но в този миг беше по-важно да чувстват земята под краката си. Не отидоха далеч — само до едно равно място, където дърветата се издигаха призрачно в мъглата.

Не се движеха, не говореха. Чувстваха влагата по лицата си като нежно лекарство и слушаха монотонния успокоителен шум от *стъпките на мъглата*. На Джак му мина през ум, че това беше истинско вълшебство — да стои тук с дъщеря си след една такава нощ. Опита се да се сети кога за последен път се беше чувствал толкова доволен, и осъзна, че това се е случило в същите тези гори. Тогави беше с Хоуп. Сега — със Саманта.

— Често стоях така с мама — прошепна тя така тихо, че можеше и да не я чуе, ако не стоеше толкова близо до нея.

Не каза нищо повече, защото изведнъж почувстваха, че Рейчъл е с тях. Толкова осезателно беше присъствието ѝ, че Джак погледна зад гърба си, почти очаквайки да види как тя изниква от мъглата.

Дали все още я обичаше? Да каже, че му липсва, беше като да разкаже половината история. Истината — осъзната едва сега, в гъстата мъгла, в която само най-важните неща в живота бяха видими — бе, че тя му липсваше от години.

Джак се събуди в неделя сутринта, като чувстваше Рейчъл в леглото до него — толкова ярък беше споменът. Ръката ѝ се движеше по гърдите му и надолу по корема му. Тя тихо и съблазнително шепнеше в ухото му и той долавяше топлото ѝ ухание. Целуваше я и я любеше и накрая изпита такъв мъчителен оргазъм, че дълго след това лежеше задъхан с ръка на очите си и проклинаше ли, проклинаше...

Пулсът му тъкмо бе започнал да се нормализира, когато резкият звън на телефона рязко го изправи на крака. В неделя сутрин, в осем часа, когато Саманта и Хоуп спяха сладко в леглата си?

— Джак? Обажда се Кара. Рейчъл е направила емболия.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *Направила емболия?* Какво значи това? — попита Саманта.

Бяха в колата и бързаха обратно към Монтерей. Саманта изглеждаше бледа. Джак знаеше, че това се дължи не само на преливането предишната вечер, но е свързано и със състоянието на Рейчъл. Даде ѝ аспирин, преди да тръгнат. Сега седеше, отпуснала изтощено глава на облегалката. Хоуп — отново с ботушите, които ѝ носят късмет — се беше привела напред между двете седалки, за да чува гласа му.

Опита се да им предаде същността на онова, което Кара му бе обяснила:

— В редки случаи някоя счупена кост — както в случая кракът на майка ви — образува съсирек и той влиза в кръвоносната система и се движи през вените. Понякога засяда в главата или сърцето. Понякога това става в белия дроб. Така се е получило и при майка ви.

— Откъде са разбрали?

— Изследвали са я на скенер.

— А преди това, как са разбрали, че нещо не е наред?

— Мониторите, към които е свързана, са показали промяна в нивото на кислорода в кръвта ѝ. Проблемът е открит още с възникването му — той веднага беше питал за това. Ако нещата са се забавили само защото я преместиха от интензивното отделение в обикновена стая, щеше да вдигне адски скандал.

— Но какъв е проблемът? — настояваше Саманта. — Би ли могла да умре от това?

*Пепел ти на езика!* Думи от неговото минало. Саманта просто питаше, докато Хоуп тайно се чудеше. Ако не го обсъдеха, това щеше още повече да ги плаши.

— Би могла, Сам, но това няма да стане, защото Бауер и Бейтс са при нея сега. Проблемът е в това, че съсирекът намалява притока на кръв. В случая на майка ти това е последното нещо, което лекарите биха искали. Мозъкът ѝ оздравява. Нуждае се от всички кислород,

който може да получи, и тъй като кръвта разнася кислорода, не искат нищо да забавя притока ѝ — имаше малка опасност от възникване на пневмония, ако се получеше белодробна инфекция. Това би могло да я убие, но не беше уместно да го споменава сега.

— Значи ще я оперират и ще го изрежат?

Според Кара операцията носеше повече риск, отколкото искаха да поемат.

— Лекуват я медикаментозно с нещо, което може да разбие съсирека.

— Ами ако не успее?

Нима не беше питал и той самият със същия страх?

— Не викай дявола, Сам! — той взе ръката ѝ. — Нека да обединим усилията си. Няма полза от това да си мислим най-лошото. Не разбирам тези неща много повече от теб. Но вече трябва да се откажем от лоши мисли, нали? — когато тя не отговори, той разтърси ръката ѝ. — Нали?

— Да — прошепна тя и притвори очи.

Джак продължи да държи ръката ѝ още известно време. Това, както и бузата на Хоуп, опряна в рамото му, му действаше успокоително.

Кара беше забравила да каже на Джак три дребни неща.

Първо, Рейчъл отново беше в интензивното отделение. Разбраха го, когато пристигнаха в стаята ѝ — откриха, че е празна, и хукнаха паникьосани по коридора.

Второ, устните ѝ и мястото около тях бяха сини, което бе достатъчно стряскащо и без третото нещо — хъхреция звук, издаван от Рейчъл при дишане.

— Това е така — обясняваше Кара, докато Джак и момичетата наблюдаваха Рейчъл ужасени, — защото има пречка и кръвта не може да участва във вентилирането. Кръвта, която носи кислород, не може да стигне до дробовете ѝ и да се обмени с кръвта, която носи въглероден двуокис. Хъхренето се дължи на опита ѝ да получи повече кислород в дробовете си. Всъщност изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

Това беше съвсем меко казано. На Джак му се струваше, че Рейчъл е на прага на смъртта. Бе ужасен.

— Колко време ще мине, докато лекарството започне да въздейства?

— Надяваме се да има резултат след няколко часа.

Първият час се източи. Хъхренето на Рейчъл отмерваше всяка секунда.

Джак не знаеше какво да прави. Беше уплашен и ужасен от звуците, които Рейчъл издаваше, и от синкавия цвят на кожата ѝ. За известно време просто остана прав, прегърнал двете момичета. Но скоро и тримата се умориха и седнаха на леглото, те — от едната страна, той — от другата. Опитваше се да измисли какво да каже, но му се струваше важно да слуша тези мъчителни звуци, да дебне за най-леката промяна, да си представя, че там някъде има думи за него.

— Звучи ужасно — прошепна Саманта.

Джак кимна. Държеше ръката на Рейчъл, понякога милваше лицето или шията ѝ. Беше истински абсурд, че когато белезите по лицето ѝ най-сетне заздравяха, то започна да посинява. Стомахът му бе свит, беше му студено. До съзнанието му достигнаха молитвите, които насилствено беше учил в детството си. Паметта му ги накъсваше и размиваше, но той се напрягаше да ги възстанови. *Мили Боже, помогни ѝ... дай ѝ сила... нека оздравее... за да ти служи отново...*

Вторият час започна, а хъхренето не намаляваше.

— Дръж се! — измърмори Джак. — Можеш да се справиш, Рейчъл! Дишай дълбоко и продължително, дълбоко и продължително!

— Какво? — попита Саманта.

— Правили сме го преди — двамата с майка ти. Когато те раждаше, аз я напътствах: *Дръж се, Рейчъл! Можеш да се справиш, дишай дълбоко и продължително!* После ти излезе.

— С викове и писъци?

— Не. — Той се усмихна. — Всъщност да. Беше гласовита от самото си раждане, много гласовита. Веднага ни даваше да разберем, когато искаше нещо.

— Ами аз? — попита Хоуп.

— По-малко — сега усмивката му бе за Рейчъл. Спомените бяха хубави. — В известно отношение така беше по-трудно. Ти не ни

казваше много, така че трябваше да гадаем. Вие двете се различавахте дори тогава. Майка ви казваше, че сте били различни още в утробата ѝ.

— Откъде е знаела? — попита Хоуп.

— От това как сте мърдали. Сам е била по-активна.

— Но аз съм излязла по-лесно.

— Така е при второ раждане. За Сам се наложи да се потруди повече — той отново се заслуша в тежкото дишане на Рейчъл. Усмивката му помръкна. — Дълбоко и продължително. Карай така, ангел мой! Справяш се добре, добре се справяш.

Катрин пристигна разтревожена и съвсем различна от всеки друг път, когато Джак я бе виждал. Лицето ѝ изглеждаше съвсем бледо. Къдриците в няколко нюанса на бежовото бяха хванати в опашка. Облечена беше в лек спортен костюм и маратонки. Само маникюрът ѝ бе направен, но този път — в розово.

Джак се чувстваше по-спокоен в нейно присъствие. Дори бледа и разтревожена, тя излъчваше компетентност. Знаеше какво да каже, какво да попита. Ако имаше нещо, което той не правеше за Рейчъл, а трябваше, тя щеше да му го каже. Сега тя му бе приятел.

Когато изпрати момичетата до закусвалнята да пийнат нещо, тя побърза да се извини заради външния си вид:

— Благодаря ти, че се обади. Но тъкмо тренирах. Получих съобщението ти веднага щом се върнах — направи някакъв неопределен жест на извинение за косата и лицето си. — Позволих си само да се изкъпя.

— Изглеждаш страхотно — успокои я Джак. Когато тя го изгледа недоверчиво, той добави: — Не се шегувам, така си съвсем естествена. Като Рейчъл. Благодаря ти, че дойде — той докосна полуоткрехнатите устни на Рейчъл. — Не очаквах толкова нещо. Момичетата са потресени, аз също.

— Лекарството ще подейства — твърдо каза Катрин.

— Моля се за това, а не съм го правил години наред. Не искам да я изгубя, Катрин. Смяташ ли, че тя иска да го чуе?

Катрин го погледна и въздъхна.

— Не изглеждаш лошо. Само имаш нужда от подстригване и от бръснене. Но чистиш добре. Така че... Тя би искала да го чуе. Коя

жена не би искала?

— Мисля, че не ме разбираш съвсем точно — каза Джак, но тогава момичетата се върнаха. Когато Катрин пое чая си и благодари, и предложи на Джак да ги прати отново в закусвалнята, за да хапнат, той си помисли, че ще е по-добре да отиде с тях.

Катрин се бе облегла на перилата на леглото, защото искаше да накара Рейчъл да разбере, че е там и я подкрепя, когато Стив Бауер влезе в стаята. Знаеше, че той ще се появи: беше го почувствала още преди да реши да пренебрегне грима си. Помисли си, че е време да му даде възможност да я види по-естествена.

— Какво става тук? — попита разтревожено тя.

— Съсирек, венозно вливане, изчакване.

Той приближи леглото, огледа Рейчъл, а после монитора. Нагласи скоростта на капката в торбичката с течността, после се наведе и каза авторитетно и високо, така че да бъде чул въпреки тежкото ѝ дишане.

— Рейчъл! Ускорявам вливането. Няма да почувстваш промяната, но това ще ти помогне.

Катрин усети тревогата му.

— Не трябваше ли вече да има някакъв резултат?

Той погледна часовника на стената.

— Не, но може да приеме още малко от лекарството.

— Възможно ли е нещо такова да я извади изведнъж от кома?

— Може би... — той обърна сините си очи към нея и се усмихна.

— А ти как си?

— Притеснена съм.

— Поласкан съм.

— Притеснена за Рейчъл — тросна се Катрин и отново насочи вниманието си към приятелката си. Тя не се преструваше, че спи, не и при този звук, който издаваше при всяко вдишване.

— Завиждам ви. Колко време сте заедно?

— Шест години — но Катрин никога не беше имала приятелка като Рейчъл. — Струва ми се, че винаги съм я познавала, толкова си приличаме.

— Сега си приличате повече от обикновено.

— По пепелявата кожа и сините устни ли?

— Без украса изглеждаш по-хубава.

Джак ѝ каза същото, но беше различно да го чуе от Стив. Тя стисна ръката на Рейчъл.

— Той отново ме напада.

— Не, просто заявявам, че съм готов за дълга обсада — преди да започне да анализира думите му, той продължи: — И така, значи вие е Рейчъл си приличате. Кажете ми по какво.

— Тя е единствено дете, аз също. Израснала е в града, аз също. Мразела го, аз също.

— Защо?

— Рейчъл се е чувствала принудена да води начин на живот, който не харесва.

— А що се отнася до теб?

— Чувствах се като изгубена. Обичам да се сблъсквам с хора, които познавам.

— Като Рик Мелцер?

Рик беше анестезиологът, който я беше извикал по име. Трябваше да се сети, че Стив ще забележи.

— Като Рик — призна тя, тъй като евентуално отричане щеше само да изостри любопитството му. — Освен това аз също обичам уединението. Ако тръгнеш с кола отгук, след половин час ще се озовеш сред невероятно спокойствие. За човек като Рейчъл това е важно, тя е художничка. Това също ни свързва.

— Тогава не е само... — той направи бързо движение като е ножици.

— Не, не е само това — Катрин не отмести поглед от очите му. — Има известно изкуство в оцветяването и подреждането на косата. Дори в това отношение двете с Рейчъл си приличаме.

— И по кое по-точно?

— И двете сме привърженички на реализма. Прекарваме професионалния си живот в опити да извадим на показ най-доброто и най-красивото, което ни предлага природата — тя отново погледна към Рейчъл, но е възмущение. — Не мисля, че ще ѝ харесат тези сини устни.

— И на нас не ни харесват, но те ни казват какво става в организма ѝ.

— Може ли да си навреди по някакъв начин, като диша така задавено?



— Не, има нужда от въздух.

— Кога ще подейства лекарството?

— Трудно е да се каже. След още два-три часа. А може и повече — той хвана Рейчъл за рамото. — Виждаш съм работите й. Отбих се в галерията на Емет.

Катрин се изненада. Беше смятала, че основно правило в медицината е да не се обвързваш с пациента.

— Не рискуваш ли да се обвържеш емоционално по този начин?

— Да, колкото повече знаеш за пациента, толкова по-тежко е, когато не оздравява или пък се налага да му предлагаш някакви гадни алтернативи. Обратната страна на медала е, че когато пациентите се повлияват от лечението и оздравяват, изпитваш по-голямо задоволство. Жестоката истина е, че медицината става професия от сферата на услугите. Клиентът иска лекарят му да бъде обвързан с него. Нима Джак не донесе тези снимки именно затова? Или пък защо Рейчъл носи тениска с името си, изписано с големи ярки букви? Ето защо ти задавам тези въпроси.

— Тук поне си мислех, че имаш скрити подбуди — каза Катрин, сигурна, че е така. Той искаше да научи нещо за нея, затова питаше за Рейчъл. Тези сини очи говореха, че е права.

— Обича ли да пътува? — попита той.

Катрин въздъхна. Беше непоправим. Но нещо в неговото упорство й харесваше. Ако я желаете достатъчно силно...

— Пътува заради работата. Би искала да пътува повече за удоволствие, но парите не стигат. Издържа трима, както знаеш.

— Зная. Обича ли филмите?

— Само добрите. Но наоколо няма кина, затова дори не си помисляй да го предлагаш.

— Нямах намерение. Би се чувствала виновна, ако идеш на кино, докато Рейчъл се бори тук. Но все пак трябва да се храниш, а и аз не мога да се отдалечавам много от болницата. Мислех си за нещо простичко и бързо, като пушена съомга на кея.

Катрин не сдържа усмивката си.

— С всичките тези туристи?

— Бързо е и лесно. Ще ти кажа нещо: ще бъда тук през следващите няколко часа. Ако си гладна, в два ще се срещнем отпред. Колата ми е тъмнозелен „Си Джей Севън“.

Той се извърна да провери как тече системата, погледа монитора и като хвърли умилително уязвим поглед към Катрин, напусна стаята.

Когато Джак се върна с момичетата, обезсърчен откри, че нищо не се е променило. Лицето на Рейчъл имаше същия нездрав цвят, дишането ѝ беше също толкова затруднено.

— Бауер току-що си тръгна — каза Катрин. — Не изглеждаше особено притеснен.

Джак целуна ръката на Рейчъл и притисна устни към белега. Той представляваше дълга линия, която ставаше все по-незабележима е всеки изминат ден, а ръката ѝ — все по-слаба. Рейчъл слабееше, топеше се пред очите му. Мина му през ум, че това е неговото наказание. Беше я оставил да си тръгне от живота му. Саманта се оказваше права — не се беше борил.

Твърде зает и твърде горд да го направи, беше оставил мълчанието да победи.

— По дяволите! — изруга той и изведнъж очите му се напълниха със сълзи. Преглътна, после притисна ръката на Рейчъл към челото си.

— Хей, момичета — каза Катрин на Саманта и Хоуп, — хайде да се поразходим. Родителите ви имат нужда да останат насаме.

Джак не вдигна глава, но разбра кога бяха излезли. С Рейчъл го свързваше нещо толкова лично, което останалият свят не биваше да види. Спомен или действителност? Не беше сигурен. Но то бе силно и това може би бе добър знак, че нещата ще се оправят.

— Не знам дали ме чуваш, Рейчъл, но има неща, които трябва да ти кажа — започна тихо той. — Има неща, които ние трябва да си кажем. Ако си искала да привлечеш вниманието ми, не би могла да го направиш по по-добър начин. Тези седмици ми подедържаха... просветляващо.

Той погали леко тънките ѝ като хартия клепачи. Меката ѝ кожа беше изненадващо топла.

— Искам да поговорим за онова, което се случи. Никога не сме го правили. Просто се разделихме и всеки тръгна по своя път. Спряхме да говорим след случая с пианото — преследваше го споменът за онази нощ, когато тя подрънкваше тъжни мелодии и бе настроена да поговорят, а той си бе тръгнал. — Станахме отново онези, които бяхме, преди да се срещнем, но това не бяхме ние. Бях аз, беше ти, но не

бяхме ние. Заедно представлявахме нещо различно, нещо по-добро. Кога го изгубихме?

През хрипливите ѝ вдишвания той сякаш чу гласа ѝ, загрижен и топъл както в най-добрите времена. Но не чу думи, не получи прозрение.

Изведнъж се ядоса и прошепна:

— Не ме зарязвай, Рейчъл Кийтс! Кийтс — господи, как мразя това! При цялото ми уважение към тези проклети женски права — мразя го! Трябва да си Рейчъл Макджил. Или пък аз ще стана Джек Кийтс. Но ние трябва да сме отново същите — той потръпна и каза гневно: — Имахме дяволски добър брак, Рейчъл. Искам го обратно, хич не мисли да умираш сега.

Наблюдаваше лицето ѝ отблизо с надеждата, че ще забележи някаква реакция.

— Чу ли какво казах? — Джек почти извика. — Искам го обратно!

Тя не помръдна, не мигна, само поемаше мъчително въздух, отново и отново.

Уплашен, Джек дръпна един стол и седна до нея.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един час по-късно Джак още седеше на същия стол. Саманта се беше свила до него и спеше, сгушена в прегръдката му. Хоуп дремеше, свита на кълбо до крака на Рейчъл. Минаваше пладне. Рейчъл все още дишаше мъчително.

Саманта се размърда. Погледна го уморено, после малко пободро погледна към Рейчъл.

— Няма ли подобрене?

— Още не. Как е главата ти?

— Окей — тя отново се намести до него по начин, който говореше колко близки са станали. Не го интересуваеше, че не му достигаше място.

— Непрекъснато си мисля за Лидия — тихо отрони тя. — Трябва да й кажа за мама.

С леко протягане той извади клетъчния си телефон от джоба, включи го и го подаде на Саманта. Мина малко време, преди тя да го вземе.

— Ами ако затвори, когато ми чуе гласа?

— Няма да затвори — ако го стореше, никога нямаше да й прости. Саманта беше поела във вярна посока. Не искаше някой да я изкара от релси. — Не е такъв човек. Но нали точно това трябва да разбереш?

Саманта дълго премяташе телефона в ръцете си.

— Може би по-добре да изчакам.

Той си помисли за всички неща, които искаше да каже на Рейчъл — неща, които трябваше да й каже много отдавна; неща, които можеше никога да не получи възможност да й каже.

— Направи го сега, Сам. Това е урок, който всички трябва да научим. Ако знаеш, че нещо е добро, не го изпускай.

Саманта искаше да се усамоти. Това, че се обаждаше на Лидия, за да й хленчи, беше достатъчно унижително. Да го прави пред публика — щеше да бъде още по-неприятно. Затова отиде в дъното на коридора

и се сви в един ъгъл. Още се колебаеше — ако Лидия откажеше да разговаря с нея, не знаеше какво да прави. Но Рейчъл ѝ бе дала идеална възможност за оправдание. Съсирекът беше нещо, за което трябва да каже на Лидия. Приятелката ѝ обожаваше Рейчъл. Всички нейни дружки я обожаваша. Смятаха, че тя е най-милата, най-интересната, най-забавната от майките. Естествено, не им се налагаше да живеят с нея.

Изпита угризения заради тази мисъл, затова набра номера на Лидия. Когато отговори майка ѝ, нещо стисна Саманта за гърлото. В този миг би дала всичко на света да чуе гласа на собствената си майка.

— Здравейте, мисис Ръсел — плахо поздрави тя. — Лидия стана ли?

— Саманта! Липсваше ни снощи. Бях почти сигурна, че ще се отбиеш. Прекара ли добре?

Очите на Саманта се напълниха със сълзи. Почуди се дали да излъже, но се чувстваше твърде уморена, твърде нервна и напрегната.

— Не. Не беше... каквото очаквах. Другите още ли са там?

— Шели току-що си тръгна. Лидия е под душа. Задръж така, ще проверя.

Саманта се обърна към стената и зачака.

— Да, под душа е — каза мисис Ръсел малко прекалено весело. — Да ѝ предам ли нещо?

Нямаше *Почакай*, *тя излиза*, нито пък *Тя ще ти се обади веднага*, както Лидия би направила предишната седмица.

— Ами май е важно. Мама е зле.

Чу се ахване, после притеснено: *О, скъпа*, каквито Саманта никога не би чула от Пам, Хедър или Тийг.

— Изчакай така, Саманта — мисис Ръсел сега ѝ беше съюзник. — Ще я изкарам от банята.

Саманта притисна глава в стената. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да чуе гласа на Лидия. Той също беше загрижен, но и малко сдържан.

— Какво се е случило с майка ти?

Като се държеше така, сякаш нищо не беше се случило помежду им, Саманта ѝ разказа за съсирека и свърши с думите:

— Тя издава ужасен звук. Много е страшно.

От другата страна последва мълчание, после едно предпазливо:

— Искаш ли да дойда?

Самосъжалението свърши. Щом Саманта имаше желание да прости и забрави, не виждаше защо и Лидия да не може да го направи.

— Не и ако ти не желаеш.

— Искам, стига ти да ме искаш там.

— Да, ще те чакам.

Линията прекъсна, преди Саманта да успее да каже още нещо. Страхливката в нея изпита истинско облекчение. Но страхът не беше изчезнал напълно. Освен това изпитваше срам. Лидия не се бе държала детински или глупаво. Беше се обадила по телефона, когато имаше пълното право да не го прави. Оставаше да види как ще се държи сега, но може би Джак се окажа прав. Вероятно поуката бе именно в това.

Телефонът в ръката ѝ иззвъня и я стресна. Помисли си, че Лидия иска да ѝ каже още нещо — може би дори да се сдобрят веднага, — затова натисна бутона и тъкмо се канеше да заговори, когато някакъв мъжки глас я изпревари:

— Крайно време е да включиш шибания си телефон, Джак! Оставям съобщения на всички твои номера, а ти не отговаряш. Ние сме партньори в този бизнес, приятелче. И ти трябва да понесеш малко от товара. Знам, че Рейчъл е болна и трябва да мислиш за много неща, но и при мен е същото. Местните в Монтана стават неспокойни. Наеха архитект, искат някакви планове и мисля, че няма да харесат онези, новите, които прати по факса. Какво става с теб? Да не би да става въпрос за кризата на средната възраст? Имам смътното усещане, че вече не те е грижа за работата. Кажи ми, че това е само временно състояние — той спря и изчака. — Джак?

— Тук е Саманта. Ако искате да говорите е баща ми, ще трябва да не затваряте телефона.

И тя тръгна с преднамерено бавна походка към стаята на Рейчъл.

Като я видя да идва, Джак се успокои от вида ѝ. Но спокойствието му трая само докато му подаде телефона е думите:

— Обажда се Дейвид, направо е побеснял.

Той прехапа устни, взе телефона и излезе в коридора.

— Как я караш, Дейв?

— Щях да я карам по-добре, ако си мислех, че просто не получаваш моите съобщения. Защо не се обади?

— Рейчъл е в криза.

— Каква криза?

— Среца трудности при дишането. Не може да получи достатъчно кислород.

— Къде са шибаните доктори?

— Тук са и правят всичко, каквото могат. Чакаме, само това ни остава.

— Господи! — Дейвид въздъхна шумно и продължително. — Колко време ще мине този път, Джак? Кога се връщаш на борда?

— Не знам.

— Това не е много добре. Опитвам се да въртя бизнеса, но имаме нужда от теб тук, Джак.

— Не мога да бъда там, не и сега.

— А кога?

— Ще ти се обадя — процеди Джак и изключи телефона. Когато Саманта вдигна юмрук и каза „Йеее“, той се усмихна. Това беше единственият хубав момент сред целия този ужас.

Катрин нямаше никакво намерение да ходи на кея за обяд. Не беше уместно — Рейчъл беше толкова зле. Искаше да е в болницата, да я наглежда, да я подкрепя...

Но Джак и момичетата го правеха, и то изненадващо добре, особено Джак. Те бяха нейното семейство. Освен това беше гладна, не бе хапнала нищо след чая сутринта.

Притесняваше я единствено неоправената ѝ коса. Тя се гордееше, че е жива реклама на своя салон. Нямаше да спечели много клиенти в този си вид.

Но това беше Кеят на рибарите, главната туристическа атракция в Монтерей. Нямаше да изглежда по-различно от обикновените туристи. Можеше и да не спечели клиенти, но със сигурност нямаше да ги изгуби. Като си обеща, че ще се върне след час с обяд за Джак и момичетата, всичко доби практическа целенасоченост и лесно можеше да послужи за оправдание.

Излезе през централния вход, като си мислеше, че си джеят е някаква спортна кола. Тъмнозеленият автомобил, който я чакаше, се оказа открит старомоден джип без покрив и прозорци и с тънки ламарини вместо врати.

— Страшна кола! — възкликна тя и побърза да закопчее предпазния си колан. Колко хубаво беше, че си беше прибрала косата в опашка.

Той се усмихна.

— Благодаря — включи на скорост, даде газ и потеглиха. — Моделът е от осемдесет и шеста. Търсих го цели две години, чак накрая го открих в Ла Джола. „Си джей“ означава „цивилен джип“. Знаеш ли нещо за джиповете?

— Ами не, в училището за красота не се задълбочават чак толкова на подобни теми.

Той се засмя.

— В медицинското също. Джиповете се появяват през Втората световна война — през 1941 — когато армията се нуждаела от разузнавателно превозно средство, което да може да върви навсякъде. Говори се, че името „джип“ произлиза от Джий Пий<sup>[1]</sup> — за всякакви цели. Първият си джей тръгва в четирийсет и шеста. Е, стигат ти толкова подробности за днес.

Трябваше да си признае, че усещането бе за нещо класическо. Таблото беше от метал — в тъмнозелено, за да подхожда на външния цвят, е хром около циферблатите. Очевидно Стив Бауер обичаше колата си, но не можеше да му завиди за това.

Той не шофираше бързо. С Катрин се наслаждаваха на свежия въздух. Топлото майско слънце караше човек да се отпусне приятно, а соленият дъх от океана нямаше нищо общо с болничната миризма.

Въпреки обещанието всичко да стане максимално бързо, Стив Бауер паркира доста надалеч. Катрин не му се разсърди, нито пък ускори крачка, докато вървяха по кея. Помисли си, че ѝ се полага малко спокойствие след две седмици сноване между фризьорския салон и болницата. А и Стив също го заслужаваше. Без болничната престилка той изглеждаше съвсем небрежно облечен — спортна риза с навити ръкави, стари джинси, маратонки. Той поемаше жадно океанския въздух, за да се освежи.

Туристите се трупяха на групи в началото на кея. Двамата се присъединиха към една от тях. Хората бяха наобиколили малка майmunка, която тъпчеше джобовете си с монетите, предлагани ѝ от децата. Катрин не издържа дълго на гледката.



— Винаги ми става жал за това бедно малко създание — измънка тя, когато се махнаха.

Отминаваха бавно изложеното пред всеки магазин и продължаваха надолу по пристана. Ако се намираше тук сама, Катрин просто щеше да си избере грил и да си поръча храна. Но шляенето беше приятно, а кеят не изглеждаше твърде дълъг. Стигнаха края му тъкмо когато се освободи една маса. Стив остави Катрин за малко там и изчезна. Върна се със задушени миди, сандвичи с печена на грил съомга и чай с лед.

На Катрин ѝ харесваше да ѝ сервират. Беше прекарала по-голямата част от живота си, грижейки се сама за себе си, затова сега го приемаше като истинско глезене. Изяде всичко до последното парченце от порцията си, без ни най-малко да се смущава, тъй като и Стив направи същото с най-голямо удоволствие. След обяда останаха малко да погледат един тюлен във водата. Когато забелязаха група канута в залива, той ѝ каза, че кара кану. Тя сподели, че още не се е научила да плува. Не знаела какво пропуска, убеди я той. Усмихнаха се един на друг.

Като се връщаха нагоре по пристана, Катрин купи сандвичи и задушени миди за семейство Макджил. Стив я поведе към колата.

— Благодаря, имах нужда от това — продума той.

Тя му отвърна с усмивка:

— Аз също, благодаря ти!

Той погледна замислено напред, а после се обърна към нея.

— И така, не болеше, нали?

— Не, докторе — засмя се тя.

— Говоря сериозно — самичка виждаше, че е така. В очите му нямаше смях, само загриженост и същата уязвимост. — Зная, че е трудно да се правиш на турист на кея, когато твои близки са в интензивното отделение, но аз непрекъснато живея с познати в това отделение. Част от мен иска да бъде в болницата и да наблюдава Рейчъл по двацет и четири часа в денонощие. Но аз направих съзнателно усилие да изляза. Трябва все някак да балансирам. Разходките по кея помагат. Карането на кану, градинарството...

— Градинарство? О, боже, хич ме няма в тази област.

— И аз казвах така едно време. Странно колко гъвкава е човешката природа. Полагам максимални усилия и това може би не е

всичко, от което има нужда едно растение, но все пак не е оставено без нищо — той протегна пръсти, опрял длани на волана. — В известен смисъл гледам и на медицината по същия начин. Взemi Рейчъл например. Преди трийсет години без лекарства като манитол и стрептокиназа тя би умряла. Да, искам тя да се събуди. Искам да се събуди веднага. Правя най-доброто, на което съм способен. Може да не е всичко, от което тя има нужда, но щеше да е по-зле без него — той я погледна мълчаливо. След малко каза тихо: — Аз съм добър човек, Катрин. Можеш да ми имаш доверие.

Разбираше, че той говори не само във връзка с Рейчъл. Почувства се напрегната. Откъсна очи от неговите и се загледа в едно здание до паркинга.

— Разведен съм от десет години. Омръзна ми да си играя на гаджета. Затова, ако ти се струва, че съм по-пряк, това е, защото не виждам смисъл да увъртам, когато някой наистина ми харесва. Малко жени ми харесват.

Катрин опря лакът на вратата и притисна с пръсти челото си.

— Само ми дай знак и ще се махна — продължи той.

Тя искаше да му каже да си тръгне, искаше да каже каквото и да било, но от устата ѝ не излизаше нито звук.

— Или ми кажи да се махам — без капка излишно самочувствие каза той, — или ме целуни.

— Това не е честно.

— Попитай Рейчъл какво е честно. Виж, знам, че моментът не е особено подходящ, но аз съм на петдесет и три. Твърде стар съм да играя игрички. Искаш ли да се махна?

Катрин се замисли. Имаше нещо в него — освен тези сини очи и това стегнато тяло, — което я привличаше.

— Не.

— Тогава ме целуни.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— Искам да видя дали ще подейства.

— Какъв мъжки израз.

Но това важеше и за двамата. Ако целувката му не ѝ харесаше, нямаше защо да се притеснява за останалото. Можеха да си останат просто приятели.

— Добре — каза тя и погледна часовника си. — Една минута, после трябва да тръгваме.

Наведе се и допря устни до неговите и сетне се отдръпна.

— Аз соло ли ще играя?

Той се усмихна и поклати глава. Плъзна едната си ръка по рамото ѝ и зарови пръсти в косата ѝ. Изведнъж Катрин се уплаши, че ръката му ще се спусне надолу. Дланите му обхванаха лицето ѝ. Очите му галеха устните ѝ. Той не бързаше. Наведе се бавно, наклони глава, изчака. Устните му бяха на сантиметри от нейните, когато, леко задъхан, се отдръпна, обърна се напред и завъртя контактния ключ.

Катрин го гледаше недоумяващо.

— Какво правиш?

— Минутата свърши.

Знаеше това, но все пак гледаше изумено.

— Смятах, че не играеш игри.

Той подкара навън от паркинга.

— Не играя. Нима смисълът на упражнението не беше именно в това?

— Това ли е твоята представа за целувка? — не се сдържа тя.

— О, не! — смехът му беше типично мъжки. — Но то действа, Катрин. Кажи, че не си го почувствала.

Тя сложи пръст на устните си.

— Не почувствах абсолютно нищо.

Стив ѝ хвърли един поглед, но тя не се умилостиви. Погледна я отново. Секунди след това спря до бордюра и я сграбчи в прегръдките си. Без да ѝ дава каквото и да било повод да се стегне, понеже се е оказал близо до гърдите ѝ, той я целуна страстно и Катрин осъзна, че работата е сериозна.

Саманта стоеше до леглото на Рейчъл и наблюдаваше вратата. Болката отново пулсираше в главата ѝ и стомахът я присвиваше. Краката я боляха. Немислимо беше да ходи на училище на другата сутрин. Не я интересуваха приближаващите годишни изпити. Щеше да навакса през лятото, когато нямаше никой наоколо. До есента хората щяха да забравят.

Бяха минали трийсет минути, откакто се обади на Лидия. Джак, подпрян на перилата на леглото, гледаше втренчено Рейчъл. Хоуп седеше до гипса на Рейчъл и оглеждаше стаята. Бяха минали едва пет минути, в които не се отбиха нито Кара, нито някоя сестра. На Саманта ѝ се искаше Синди да е там, но тя щеше да започне дежурство едва на сутринта.

Хоуп изпъна крака и се плъзна от леглото.

— Ще донеса някои неща от другата стая — тя излезе в коридора.

— Не трябва да прави това — предупреди Саманта. — Целта ни е да върнем мама там веднага щом подейства лекарството.

Джак се изправи и се раздвижи, като накланяше главата си.

— Да, това ни е целта. Но според Закона на Мърфи колкото по-скоро пренесем нещата ѝ тук, толкова по-бързо ще бъде готова да се върне обратно там. Пази крепостта — каза ѝ той и излезе.

В настъпилата тишина дишането на Рейчъл беше по-шумно от всякога.

Саманта отиде до вратата и погледна в коридора. Джак тъкмо влизаше в предишната стая на Рейчъл. В другата посока няколко сестри се бяха скупчили и обсъждаха нещо. Лидия не се виждаше никъде.

Тя се върна отново до леглото. Само като се сетеше за фиаското на бала, веднага ѝ ставаше лошо. Най-хубавата част се оказа прибирането вкъщи. Не знаеше колко от другите бащи можеха така да подкрепят децата си като нейния. Но вероятно това беше само една щастлива случайност. Може би нямаше да дойде да я вземе, ако още работеше в града. Може би ако Рейчъл се събудеше, той щеше да се махне отново.

Но, божичко, наистина беше хубаво да слуша *стъпките на мъглата* с него. Напомняше ѝ за времената преди развода.

Синкавите устни на Рейчъл предизвикаха друг спомен.

— Мили боже, мамо, помниш ли Все Светии? Ние винаги имахме най-хубавите костюми. Целувките на Хърши и кутиите на Крайола, както и много грозде. А гримът от бои за храна и брашно? Сини устни? Виолетови устни?

— Сам?

Тя се обърна рязко. Не знаеше какво да каже, когато видя Лидия до себе си. Плахо се осмели да я погледне. Очите на Лидия, приковани върху Рейчъл, отразяваха същия ужас, който Саманта изпита, когато видя за пръв път майка си в това състояние.

— Не могат ли да направят нещо?

Саманта махна към стойката с венозната система.

— Трябва да чакаме да подейства.

— О! — Лидия скръсти ръце. — Тя знае ли за снощи?

— Искаш да кажеш, че може да ѝ е станало зле, след като съм ѝ казала? — Саманта нямаше нужда от такова споделяне. — Не, Лидия. Не съм ѝ казала.

— Не трябва да се сърдиш. Тя щеше да се тревожи за снощи и ти го знаеш.

Тогава Саманта се осмели да я погледне открито:

— Какво знаеш за снощи?

— Искаш да ти го кажа ли? Пред майка ти?

— Да, искам да го кажеш. — Рейчъл трябваше да научи все някога. По-добре беше, когато не можеше да говори.

Лидия не откъсваше очи от Рейчъл.

— С Тийг сте отишли у Ян, но толкова си се напила, че си припаднала, и той те откарал вкъщи. Поне така е казал Тийг, когато се върнал на партито. Завършил вечерта с Мариса Фаулър, която трябваше да бъде с Марк Каил. Марк е братовчед на Аманда. Дойде да я вземе от нас тази сутрин.

— И разказа на всички новината? Кошмар!

— Каза на Аманда, Шели и мен. Вярно ли е?

— Не, не е вярно. Не съм се напивала и припадала и Тийг не ме е откарвал вкъщи. Той ме свалияше така настървено, че бих могла да го съдя за изнасилване, но просто всичко си остана само в сферата на опитването. Избягах, преди да успее. Аз съм била пияна? А защо не Тийг? Баща ми дойде и ме прибра.

Очите на Лидия бяха разширени от ужас.

— Трябваше ли да викаш него?

— Искях да извикам теб, но не смятах, че ще ти пука за мен.

Лидия беше готова да се разплаче. Беше същата мила Лидия, която Саманта толкова обичаше.

— Ти си глупачка, знаеш ли? — извика тя.

Саманта тъкмо щеше да се съгласи с нея, когато в стаята влезе Хоуп, натоварена с карти, табели и снимки. Джак вървеше след нея с вази цветя, които нареди на перваза на прозореца.

Саманта каза на Лидия:

— Разчитаме на Закона на Мърфи. Искаш ли да помогнеш?

Милата, изтънчена и вярна Лидия повдигна духа на Джак. Не можеше да не си мисли, че ако Саманта споделяше живота си с приятели като нея, щеше не само да оцелее, но и да бъде щастлива. Тя сигурно следваше примера на майка си. Рейчъл имаше Фей и Чарли, Дайна, Ян и Илайза. Имаше приятели за бридж и приятели в училището на момичетата. Имаше Бен. А имаше и Катрин, която се върна с невероятно вкусен обяд.

Стив Бауер пристигна минути след това. Той провери картоната на Рейчъл, монитора и системата. Повдигна клепачите ѝ и прегледа зениците ѝ. Повика я по име, после се наведе по-близо и отново я повика. Излезе от стаята, за да нареди да се направи нов скенер на белия дроб. След няколко минути нужното оборудване беше вкарано в стаята. Джак изпрати трите момичета навън да се поразходят на слънце. Дватамата с Катрин излязоха да почакаат в коридора.

Той мушна ръце в джобовете си и въздъхна отчаяно.

— Тя ще се справи — продължи да го успокоява Катрин. — Твърде много хора се трудят здравата, за да я накарат да живее.

— Въпросът не е само да я накарат да живее. Трябва да се събуди и да бъде добре — сети се за Фейт Блай. — Може да се събуди и да не е същата. Веднъж ме попита какво бих правил тогава. Мисля, че ще рухна.

— Ще си тръгнеш ли?

— Не — призна го съвсем сериозно. — Не, не бих могъл.

Когато Катрин не каза нищо, той вдигна глава и срещна погледа ѝ. Беше открит и топъл.

— Какво има? — попита той леко смутен.

— Човекът се оказа на висота — тя едва довърши думите си и очите ѝ се стрелнаха към стаята на Рейчъл. — О, боже! — прошепна тя и скръсти ръце на гърдите си.

Джак проследи погледа ѝ. Успя да види само Стив Бауер, който поглеждаше ту лаборантите, ту тях двамата в коридора. А и Катрин беше с разрошена от вятъра коса и порозовели страни.

— Пропуснах ли нещо? — попита той.

Тя наведе глава и прошепна:

— Не питай. Моментът е толкова неподходящ.

Не беше съгласен. Ако говореше тихо, защото потискаше смеха си, значи моментът бе подходящ.

— Подскажи ми нещо. Накарай ме да се усмихна.

Когато вдигна глава, Катрин изглеждаше съвсем сериозна.

— Той се целува страхотно. Какво трябва да направя?

Джак наистина се усмихна, докторът му харесваше. Но усмивката му изчезна, когато осъзна смисъла на въпроса ѝ.

— А-а, онази работа с гърдите.

Тя се облегна на стената и отново погледна в стаята. Остана със скръстени ръце и каза тихо.

— Не се опита да ги докосне, но сигурно ще го направи. Мъжете винаги го правят, въпрос на време.

Джак се опита да си представи какво би искал той, ако беше на мястото на Бауер. Помисли си за Рейчъл. Прекалено ясно си спомни как пристигна в болницата онази сутрин, неподготвен за това, което го очакваше.

— Мисля, че трябва да му кажеш. Ако е тъмно, би ли разбрал?

— На допир? Да. Силиконът беше най-доброто, но го забраниха. Моите са с физиологичен разтвор. Има разлика.

— Тогава му кажи. Ако не го направиш, ще си прекалено нервна и няма да изпиташ удоволствие.

Тя отново въздъхна тихо:

— Да, добре, и аз смятах така, но преди да ме целуне. Нямах време да мисля, беше твърде хубаво. Искам да кажа, че той го направи както трябва.

— Значи силно физическо привличане.

— Беше физическо привличане и с Байрън. Странно как едно осакатяване може да убие такова хубаво нещо — тя стисна устни и го погледна.

— А ти не искаш то да бъде убито, така че този път рискуваш повече.

Джак се опита да си спомни жените, с които е излизал. Тези преди Рейчъл не бяха нещо особено. Другите след нея бяха достатъчно хубави, но Джил се оказа първата, на която гледаше като на приятел. За

известно време дори смяташе, че е намерил, каквото търсеше. Но тя не беше Рейчъл. Бедната Джил не беше и Катрин.

Трудно беше за вярване, но Катрин много му харесваше. Освен че помагаше на Рейчъл и момичетата, тя помагаше и на него. Доверяваше му се. Казваше му неща, които той предполагаше, че обикновено би казала само на друга жена. Караше го да чувства, че мнението му има значение, което беше доста голям комплимент от силна жена като нея.

— Тук виждам една аналогия — каза той. — Саманта беше сигурна, че Лидия няма да иска да я види. Казах ѝ, че това е една проверка. Ако Лидия наистина не искаше да я види, значи не беше приятелката, за която Саманта я смяташе, и загубата нямаше да е от значение. Същото важи и за теб. Всеки мъж, който престане да те харесва заради онова, което си преживяла — не си струва да си губиш времето.

— Лесно е да се каже. На теб няма да ти се налага да се оголваш изцяло.

Разбираше я. Сигурно на Катрин нямаше да ѝ бъде лесно да преживее за трети път евентуално отхвърляне.

— Но гърдите са само една малка част от жената и са доста променлива величина, като си помисли човек. Подуват се, свиват се, увисват. Интелигентността е нещо по-постоянно. Както топлината, както чувството за хумор. А също и верността. Не е ли така? Ако Стив беше по-млад, щях да те предупредя да се оттеглиш. Гърдите означават много повече за младите момчета. Бих излъгал, ако отрека, че е така. Но Стив не е хлапак, а улегнал мъж. Погледни го там вътре при Рейчъл. Той не е длъжен да е тук, днес е неделя. Кажи на такъв мъж да избере между някоя кукла с естествени бомби и интелигентна, забавна, топла, вярна и красива жена е пластични... Хайде, Катрин, не може да става и дума за съперничество! Хей, по дяволите, аз самият щях да започна да те свалям, ако все още не обичах жена си.

Рейчъл не се повлия от лекарството за разбиване на съсирека. Скенерът не показва никакви значителни подобрения в преминаването на въздуха през дробовете ѝ, а и външно симптомите не се измениха.



Лекарят каза, че ще е нужно повече време, но не пожела да уточни колко.

Седнал до нея този следобед, Джак си мислеше за любовта, но не като за абстракция, а като за някакви съвсем конкретни неща. Преди осемнайсет години любовта за него означаваше да прекарва всяка свободна минута с Рейчъл. Преди седемнайсет — да прави месечни вноски за малък пръстен с диамант. Преди шестнайсет — да се ожени за нея. Преди петнайсет — да има дете.

*Мъжете обичат действието*, беше казала Катрин в един от предишните им разговори. Тогава той го превърна в семантичен спор, но истината бе, че действително обичаше да действа. След като си беше признал, че обича Рейчъл, Джак искаше да направи нещо. Да ѝ говори, да раздвижва ръцете ѝ, да маже устните ѝ с вазелин или краката ѝ е лосион — беше само част от това нещо.

Искаше да вярва, че тя ще се събуди, и желаше всичко да е наред, когато това стане. Беше се справил с пикника на Хоуп и бала на Саманта. Е, бе отменил прегледите при лекаря и зъболекаря, но това можеше да се свърши и по-късно. В момента трябваше да рисува, да прави рамки. Трябваше да купи кола.

---

[1] General purpose (G P) — за всякакви цели (англ.). — Б.пр. ↑

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Колата, която Джак купи, беше истински джип — голяма, тежка, с двойно предаване, но бе мощна и имаше всички удобства и екстри. Не му пукаше, че Чарли Авалон може да го обвини в прахосничество. Той искаше най-доброто за Рейчъл и момичетата. Не знаеше защо, по дяволите, беше се потил да изкарва пари или защо трябваше да ги пести, ако не за да достави удоволствие на семейството си.

Освен това, можеше да си я позволи. Доколко, откри в студиото на Рейчъл същата вечер. Не беше планирал да преглежда финансите си, беше свързал лаптопа си към модема с единствената цел да прехвърли парите за колата от една сметка на друга. После се залови да поставя рамки на картините на Рейчъл. Момичетата му помагаха. Хоуп го беше правила веднъж, а Саманта възприемаше много бързо. За кратко време ги организира — Саманта пробиваше предварително дупките, а Хоуп нанасяше лепилото за дърво. Той режеше нужните размери от профилните летви, после, след залепването на дървото, забиваше пироните. Работата не беше уморителна. Но бе разсеян, прехвърлянето на пари го притесняваше. Затова, когато стана време за почивка, той се върна при лаптопа и извика други свои банкови файлове. След още няколко операции получи достъп до банковите си сметки.

Не беше спестявал преднамерено през годините след развода. Просто не беше харчил много. Откри също, след още няколко операции, че недвижимите имоти в Сан Франциско доста са повишили цените си, което означаваше, че стойността на къщата му вече е значително по-голяма.

Изглежда, бе доста богат. За човек, започнал от нула — даже под нулата, ако се имаха предвид заемите за обучението му, — бе се справил добре.

Тази мисъл му подежда също толкова ободряващо, колкото и откровеността, с която Катрин му се беше доверила.

Когато Хоуп клюмна на работната маса, Джак я изпрати да си легне. Саманта поработи още малко. Знаеше, че сигурно е изтощена — преживя доста изпитания предишната нощ, — но подозираше, че и тя изпитва същите чувства като него. Въпреки че посещението при Рейчъл беше много важно, след известно време започваше да ти действа обезкуражително. В работата тук напредъкът видимо се забелязваше.

Саманта не каза нищо за самите картини. А и той, като знаеше колко силно се бе противопоставяла на неговата намеса, не смееше да я попита за мнението ѝ. Реши да си прави изводи от проявения от нея интерес към рамките им. До момента, в който тя се оттегли в стаята си, шест картини бяха почти готови за окачване.

Останал сам, Джак се зае да поработи върху един недорисуван вълк. Беше красиво създание, легнало върху килим от зелена трева. Главата му и горната част на тялото бяха очертани на фона на слънчевата светлина, огряла бялата му козина. Рейчъл бе ходила в Арктическата област предишното лято, този път с момичетата. Разглеждайки снимките им, съжали, че не е бил заедно с тях. Откри снимки на вълци в глутница. Те притежаваха някаква първична сила, изпъкваща на фона на заобикалящата ги тиха и спокойна природа, която много силно напомняше тази в Биг Сур. Долавяше възхищението на Рейчъл — както в тези снимки и в работните ѝ скици, така и във вълка, оживял изпод четката ѝ. За него бе истинско предизвикателство да предаде това възхищение чрез скромните възможности на фона.

Представи си Рейчъл как се бори за всеки дъх с посинелите си устни. Искаше да го направи заради нея, затова взе палитрата и се залови за работа.

Беше почти пет сутринта, когато почисти ателието, поспа два часа и се събуди изтощен. Саманта каза, че е твърде уморена да ходи на училище. Хоуп помоли да остане при майка си. Обади се в болницата с надеждата, че Рейчъл има подобрение, но уви!

— Ще обикалям да търся лекарите и да говоря с тях. Майка ви би искала да сте в училище, а и аз ще бъда по-спокоен, като знам, че сте там. Ще ви взема веднага щом свършите. Тогава ще можете да я видите — нареди им Джак.

Саманта поспори с него, докато пътуваха, но той не отстъпи. Нужно му беше да остане насаме с лекарите и да изрази страховете си.

Не искаше момичетата да ги чуват.

Когато спря пред училището, Саманта не се помръдна. На лицето ѝ не беше изписана познатата кисела физиономия на протест, а истински страх.

Джак се опита да прояви разбиране към онова, което изпитваше дъщеря му в момента.

— За Лидия нямаше такъв проблем.

— Но там са всички останали. И Пам, и Хедър. И... Тийг.

— Тийг — каза Джак, като внимателно подбираше думите си — не заслужава дори да го заплюеш. Колкото до Пам и Хедър — и те не са по-добри, ако заемат неговата страна. В живота трябва да се прави избор, Сам. Можеш да идеш и да се опиташ да спасиш нещо от отношенията си с Пам и Хедър. А можеш да останеш с Лидия — когато тя не отговори, той каза: — Трудно е, знам.

— Унизително е — прошепна тя.

— Да — той въздъхна. — Но колкото по-скоро свършиш с това, толкова по-добре, ако разбираш какво искам да кажа — опря лакти върху волана и се загледа във върволицата тийнейджъри, които слизаха не съвсем въодушевено от един автобус. После се обърна към Саманта. Ако изобщо имаше грим, той бе лек и повече подхождаше на естествената чупливост на косата ѝ, която за разнообразие не беше опънала днес. — Не бях прав онази вечер.

— Ти? Защо?

— Защото ти казах, че изглеждаш възхитително, когато се беше гримирала и облякла за бала. Ти наистина изглеждаше така, но сега изглеждаш още по-добре. По-красива си, по-истинска.

Тя свали сенника и се огледа в огледалото му.

— Изглеждам глупаво.

— Красива си. Всеки, който казва нещо друго, просто завивда.

Саманта приглади косата си назад. Без лъщящия гел тя изглеждаше по-женствена.

— Нищо няма да стане — измърмори тя и вдигна сенника. Отвори вратата и едва беше излязла, когато Лидия се приближи да я посрещне.

*С едната свърших*, помисли си Джак и погледна назад към Хоуп. Тя изглеждаше много отдалечена, закопчала предпазния колан. Когато

й махна да мине отпред, тя се разкопча и се шмугна на предната седалка.

— Какво има, миличка?

— Имам странно усещане — съвсем тихо, почти шепнешком, каза тя.

— Странно усещане ли?

— Искам да бъда с мама. Както бях с Гуинивер.

Сърцето му се преобърна.

Той я придърпа към себе си и я прегърна.

— Майка ти няма да умре — изрече той в косата й. — Няма да я оставим да умре.

— Казвах това и за Гуинивер.

— Гуинивер имаше тумор.

— Туморът по-различен ли е от съсирек?

— Божичко, да — отвърна той, питайки се колко ли време се беше измъчвала тя над тази мисъл. — Съсирекът не е отровен сам по себе си. Той просто засяда някъде, докато не го разбием. Туморът има лоши неща в себе си. Той расте и се разпространява и разболява местата, до които се докосва — беше опростено, вероятно не съвсем правилно, но той правеше, каквото можеше. — Могат просто да й дадат голяма доза от това лекарство, за да разбият съсирека, после ние ще се борим още по-упорито да я събудим.

— Как? — чу се слабото й гласче.

— Не знам. Не знам, но ще измислим начин.

Не можеха да дадат на Рейчъл свръхдоза от лекарството. Дори бяха прекъснали венозното вливане през нощта.

— Става въпрос за правилна преценка на риска и ползата — обясни Стив. Бяха в коридора — Джак, Стив и Кара, двама специализанти и една сестра, която работеше с Рейчъл, и Синди. — Антикоагулантите разреждат кръвта и разбиват съсиреци, но разреждането на кръвта води до риск от кръвоизливи.

Джак се съгласи, но чувстваше, че ще полудее.

— Защо не се повлиява?

Стив поклати глава. Когато никой друг не предложи обяснение, той каза:

— Ще започнем ново вливане със същата доза, но ще бъде под наблюдение.

Като свали перилата, Джак седна на леглото и започна да раздвижва китките и раменете на Рейчъл. Говореше ѝ, че лекарството действа на места, които не могат да се видят, и че е само въпрос на време дишането ѝ да се успокои и да се върне нормалният цвят на лицето ѝ. Стигна дори дотам, че ѝ каза, че щом се случат тези неща, тя ще се събуди.

— Звучи ми като лекция за силата на позитивното мислене — каза Дейвид Сънг от вратата. Не беше висок, но се обличаше добре. Днес бе в светлосиво каре. Косата и обувките му бяха тъмни, лъскави и поддържани.

Той влезе в стаята и втренчи тъмните си очи в Рейчъл.

— Реших да дойда сам да видя какво става тук. Може би дори да те подкрепя в известен смисъл — той тихо изруга: — По дяволите, разбирам защо си уплашен. Не предполагах, че е толкова зле.

Джак беше доста изнервен и не се сдържа:

— Значи смяташе, че се шегувам? Че съм измислил всичко като оправдание да се измъкна от работата за две седмици?

Дейвид вдигна помирително ръце:

— Ей, аз не съм виновен за това!

Дали? Ако Дейвид не беше давал зор, работата нямаше толкова да се разрасне и Джак нямаше да бъде тъй заслепен, и Рейчъл нямаше да го напусне и да се премести в Биг Сур... Следователно нямаше да я блъсне и тази кола по крайбрежния път!

Не, твърде лесно беше да се прехвърля вината. Джак би могъл да спре мелницата по всяко време. Можеше просто да се оттегли.

Дейвид мушна ръце в джобовете си — знак за подчертано въздържание.

— Хайде да започнем отначало. Тя има ли някакво подобрение?

— Не, не още — въздъхна Джак.

— Как приемат момичетата всичко това?

— Просто стоят тук.

Настъпи мълчание. Джак не поглеждаше партньора си. Не искаше да говори за работа, но това се оказваше единственото, което ги свързва. Преди време беше смятал, че няма да е така. Но Дейвид никога не бе имал семейство. Развеждаше се е всяка следваща съпруга.

Дори след развода на Джак двамата не общуваха в личен план така, както бяха правили в самото начало, когато нямаха нищо.

— Чуй ме, Джак — Дейвид се покашля. — Не искам да бъда... — той откъсна очи от Рейчъл и погледна към коридора. — Не може ли да поговорим отвън, май не е редно да бързим за работа тук.

— Няма нищо. За Рейчъл е добре да чува гласове. Кажи каквото искаш.

Дейвид дълго се колеба, преди да заговори. Макар и тихо, думите му се низеха бързо:

— Прав си. Това е семейно нещастие. Тежко е. Съжалявам, че не го разбрах по-рано, но истината е, че съм притеснен. Тук става нещо, което не разбирам.

Джак докосна ръката на Рейчъл. Запита се какво ли бе направила със сватбената си халка.

— Не трябваше да изгубваме Бока. Не можем да си позволяваме да губим такива неща, както не можем да си позволяваме да проектираме къщи, както правехме преди десет години. Като обядвах при Мууз онзи ден, се чу дума, че сме изпята песен. Вместо да разширявам клиентелата, аз се занимавам с оправяне на имиджа ни. На този етап от живота ми не ми се иска да правя това.

— И на мен също — каза Джак. Странно, като се имаше предвид състоянието на Рейчъл, едва сега стомахът му се сви.

— И така, добре, изгубихме Бока. И без това не си струваше главоболието. Окей, изгубихме сътрудници. Можем да наемем други. Но ако говорим по принцип — не можем да се заемем с Хилсбъро. Твърде малко е, твърде дребно. Нужна ни е Монтана — която още не е взета, но ще бъде наша, ако стигнем навреме за обсъждането на последния проект, — а също и... — Той се напрегна в очакване. — ... Атлантик сити.

— Какво има в Атлантик сити?

— Нов хотел — обясни Дейвид с неприкрита радост. — Много блясък, много шум, много пари.

Джак не беше така въодушевен. Дори не любопитстваше да узнае повече. Не му харесваше това стягане в стомаха, което започна заедно с деловия разговор.

А Дейвид продължаваше все така радостно:

— Ухажвам тези приятелчета от седмици. Видели са достатъчно твои работи и смятат, че можеш да им дадеш нещо малко по-различно от останалите. Искат ни там — и двамата. Говорим за многоетажна сграда, Джак.

Многоетажна сграда? Той говореше за казино. Някакво скапано казино!

Джак повдигна ръката на Рейчъл и я прегъна бавно под гърдите ѝ. Това движение означаваше нещо твърде лично, дори интимно. Като рисунката, която Хоуп беше направила на Гуинивер и я беше залепила на стената; като малката плитчица, която Саманта бе сплела от едната страна на буйните вълнисти коси на Рейчъл. Описваното от Дейвид се намираше толкова далеч от всичко това, че му се струваше от друг свят.

— Е? — попита Дейвид с разперени ръце, в очакване на отговор. — Не съм ли постъпил добре, кажи де? — той потри доволно ръце. — Това ще свърши работа, Джак. Голямо парче е, една крачка по-напред от Монтана. Ако го пипнем, никой няма да ни се смее в ресторанта на Мууз. Това ще означава наемане на значителен брой хора, но ще можем да се справим. Докато говорим тук, бъдещите чертожници си взимат дипломите. Търсят работа. Едва ли има по-подходящ момент. Окей, това ще означава доста пътуване и за двама ни...

Предупредителният поглед на Джак прекъсна възторга му.

Дейвид отпусна ръце и се втренчи в него обезсърчен. Когато Джак не направи опит да отмести очи, Дейвид въздъхна:

— Смятам — каза той съвсем преднамерено, — че се намираме на кръстопът. На масата стои тази нова сделка. Това е моментът на истината. Трябва да знам вътре ли си или не.

Вътре или не. Ултиматум ли му поставяше?

— Това е грубата действителност. В идеалния случай Рейчъл се оправя и ти се връщаш към собствения си живот. Искам го, Джак, искам го повече от всичко друго! Но грубата действителност казва, че има вероятност Рейчъл да не се оправя и ти ще трябва да промениш доста неща, за да се грижиш за момичетата, но рано или късно ще трябва да работиш, Джак — неочаквано той започна да го моли: — Познаваме се от колко — петнайсет години, нали? Тринайсет от тях сме партньори, които работят здравата за едно и също нещо, и ето — добрахме се до него! Добрахме се, друже! На крачка сме да грабнем



онзи голям златен пръстен, след който тичаме толкова много време. Не разваляй всичко сега, Джак! Не изпускай от поглед онова, което наистина има значение. Твърде близо сме до целта.

Но думите му увиснаха във въздуха без отговор. Накрая той въздъхна и се изправи.

Джак откъсна очи от него и се обърна към Рейчъл. Броеше нейните вдишвания и издишвания — наистина груба действителност. Не, не можеше да вини Дейвид за състоянието ѝ. Но този мъж олицетворяваше всичко, което беше развалило техните отношения.

— Вътре ли си? — попита Дейвид.

Беше ли? Искаше ли този голям златен пръстен? Искаше ли да проектира това огромно казино и да продължи да тича, докато забележи следващия голям златен пръстен? Имаше ли някакво удовлетворение в това? Или предизвикателство? Или забавление? Искаше ли същото, каквото искаше Дейвид за тази фирма?

Изборът не беше лесен. Откакто се помнеше, беше мечтал да създаде собствена фирма.

Не изпускай от поглед онова, което наистина има значение, беше казал Дейвид. Този аргумент изглеждаше необорим.

Джак го погледна и бавно поклати глава. Беше се уморил да избягва Дейвид, да изтрива съобщения и писма по електронната поща, да мачка факсове и да се чувства виновен за това. Уморен от проектиране на неща, които не харесваше. Уморен от пътуване. Уморен от онова напрежение, което присвиваше стомаха му.

— Това повече не ме интересува. Искам да напусна.

Дейвид не повярва на ушите си.

— Да напуснеш?! Да напуснеш фирмата?!

— Нали за това ме питаше?

— Да, но не го очаквах... фирмата е колкото моя, толкова и твоя.

— В действителност — въздъхна Джак — от известно време не е така. Вече е повече твоя, отколкото моя. От известно време съм прът в колелата ѝ.

Дейвид все още изглеждаше озадачен. Джак не можеше да си спомни да го е виждал така. Неговата самоувереност беше твърда опора в работата им. Джак съжаляваше, че го изоставя, но Дейвид Сънг беше пробивен. Щеше да оцелее.

— Независимо какво ще стане с Рейчъл, аз искам да сляза в низините. Искам да представлявам хора, ти искаш да представляваш конгломерати. Аз искам Хилсбъро, ти искаш Атлантик сити. Време е да се разделим.

— Просто така?

Джак слисано разтърка чело. Мислите му бяха накъсани, но вървяха все в една посока.

— Не просто така... Имахме добри години. А сега предстоят някои подробности. Хората, които трябва да успокоим — Тина и някои други. Авоари, които да поделим.

Въпреки всичко Дейвид продължаваше да гледа изумено.

— Защо си толкова изненадан? Сега си тук, сам виждаш — Рейчъл вдишваше и издишваше ритмично и шумно. — Това не е ваканция, това е моят живот.

— Тогава правиш избор, така ли? Или аз, или бракът ти?

— За бога, не! Аз съм си виновен за всичко. Аз, защото отхапвах повече, отколкото можех да сдъвча. Защото трудно проумях тази истина. Просто искам да напусна, Дейвид. Уморен съм.

Дейвид беше ужасен.

— Разбираш ли от какво се отказваш?

Джак направо се изсмя.

— Твърде съм уморен да се замислям за това. Знам само, че напускам.

— Отличен избор! — отрони смаяно Дейвид.

Някога си имаха своя шега, но сега тези думи не успяха да накарат Джак да реагира. Бе твърде уморен.

Изведнъж Дейвид изпита нужда да възстанови емоционалното преимущество, което беше изгубил.

— Тя те изостави веднъж, сега напускаш работата си. Нужно ли е да правиш толкова жертви?

— Виж какво — предупреди го Джак, — двамата се разбирахме добре твърде дълго, за да ставаме врагове сега. Да се разделим, докато е време.

— Да не смяташ да отваряш своя шибана фирма, а?

Джак повиши тон:

— По дяволите, не знам.

Дейвид го изгледа продължително, после рязко се обърна. Последното, което Джак видя, беше, че той, клати укорително глава и ускорява крачка. Чак когато го изгуби от поглед, Джак осъзна какво важно решение е взел и се изуми от себе си не по-малко от Дейвид. Макар и слисан, изпита страхотно облекчение. Да, беше му невероятно леко. Макар да не бе го планирал по този начин, успя да се освободи от още един товар. Неочаквано задиша по-леко.

Изведнъж осъзна, че не е единственият, който диша по-леко. Погледна Рейчъл, послуша се. Задържа дъха си, за да се увери, че не си въобразява, после позвъни на сестрата.

Саманта се чувстваше сигурна с Лидия. Тя беше магията, която веднага възстанови позициите ѝ пред Шели и Брендън. Това само показва на Саманта колко е подценила приятелката си. Като свърши първият час обаче, тя се озова сама с Пам на път за кабинета по история.

Седна на мястото си, без да се оглежда, и се съсредоточи в думите на учителя, но когато той започна да мънка монотонно, писането ѝ се забави и тя се разсея. Започна да си представя, че всеки втори отегчен ученик в класа се е втренчил в нея, затова не снемаше очи от учителя и не сваляше самоуверената маска от лицето си. През цялото време обаче непрекъснато си спомняше колко чужда се е чувствала на партито и колко уплашена беше с Тийг. Не поглеждаше назад. Не го направи дори когато чу шумоленето на бележка, която предаваха зад гърба ѝ.

Мина цяла вечност, докато бие звънецът. Саманта затвори тетрадката си, прибра нещата си и се измъкна иззад чина. Едва беше излязла в коридора, когато Пам я настигна и тръгна редом с нея.

— Не ме интересува какво говорят другите, аз още смятам, че ти си окей — каза ѝ тя. — Значи не успя да се справиш с Тийг? Имах чувството, че той ще ти дойде малко много.

— Малко много? — попита Саманта. Изпитваше нещо, но не знаеше какво.

— Е, имах предвид, че е повече от онова, на което си свикнала, нали? Ами направо е страхотен. Брендън страхотен ли е?

Раздразнение — това изпитваше Саманта. Беше видяла Пам да пие, да танцува, да се залива от смях пред полуголата танцьорка. Пам я видя да си тръгва с Тийг. Опита ли се да ги спре?

— Не, Брендън не е...

— Ето — прекъсна я Пам. — Знаех си, че ще се съ согласиш, затова ти прощавам. Ако искаш да седнеш при нас на обяд, ще ти позволим. Между другото, това естествена чупливост ли е? Значи си се успала и не си имала време да си издухаш косата — тя я гледаше косо и пружинираше на пръсти. — Познавам най-добрия стилист в града, той ще я изпъне.

— Не я искам изпъната — каза Саманта. По-красива, по-естествена. Това беше нещо, което майка ѝ също би казала.

Пам изкриви лице в гримаса.

— Харесваш я къдрава?

Саманта се спря.

— Всъщност да.

Пам също се спря.

— Много ми напомня... Лидия.

В живота трябва да правиш избор, спомни си тя думите на Джак.

— Благодаря — приятно усмихната ѝ отвърна Саманта. — Ей, имам испански. Трябва да вървя.

Пам отметна лъскавата си черна и права коса от рамото си.

— И така, идваш ли с нас на обяд или не? Защото, ако не идваш, край. Искам да кажа, забрави, повече няма да се натрапвам. Ако искаш да бъдеш с Лидия, бъди с Лидия.

Саманта изгледа продължително най-популярното момиче в класа. После приближи към нея и я загледа втренчено:

— Това от грима ли е? Не, това е черна точка, точно тук отстрани на носа ти. Голяяма. Имаш ли си кожен лекар? Е, аз никога не съм имала нужда от такъв, но познавам един, за когото съм чувала страхотни неща — тя погледна часовника си. — О, боже, закъснявам. Ще се видим после.

Хоуп опитваше да се съсредоточи, но отново я бе връхлетяло онова странно усещане. Нещо ставаше, но не можеше да определи дали лошо или добро. Главата ѝ беше пълна с мисли за майка ѝ и баща

й — дали майка й ще се събуди, дали ще се съберат отново, какво ще стане, ако го направят, ами ако не го направят, дали Рейчъл щеше първо да умре... А и все още й липсваше Гуинивер и се събуждаше сутрин рано с желанието да я прегърне.

Часът свърши. Измъкна се с другите, но когато те свиха надясно, тя сви наляво. Влезе в тоалетната и се затвори в една кабина. Остана там само докато тоалетната опустя. После излезе и тръгна по коридора към изхода съвсем спокойно. Ако вървиш с вдигната брадичка и се държиш така, сякаш знаеш какво вършиш, хората ще те уважават, винаги казваше Рейчъл. Беше й давала съвети, когато ходеше на рождени дни. Хоуп знаеше, че всеки ще я гледа, когато пристигне, затова трябваше да се преструва, че всички са чакали именно нея. Поне така я учеше Рейчъл.

Хоуп вървеше с вдигната брадичка и се преструваше, че в кабинета на директора е получено съобщение, че майка й я чака отвън да я заведе на зъболекар. Докато слизаше по стъпалата, тя погледна намръщено към тротоара, където обикновено чакаха родителите. После провери колко е часът. Майка й очевидно закъсняваше. Реши да повърви малко, за да я пресрещне. Това не беше против правилата, вече не бе в началното училище.

И тя тръгна. Вървеше самоуверено, докато се добра до ъгъла, после зави и хукна. Спря чак когато стигна до едно място, където можеше да хване автобус. Нямаше други чакащи хора, което означаваше, че или автобусът току-що беше минал, или въобще нямаше да дойде. През зимата не вървеше по тази маршрут. Не помнеше дали тръгваше отново през април или през май.

Тя дълго стоя там с раница на гръб, като си мислеше, че е с ботушите, които й носят късмет, и е крайно време те да направят нещо. Отпускаше ту единия крак, ту другия. Седна на бордюра. Изправи се отново и заподскача от крак на крак като бегач, който очаква смяната на светлините на светофара. Ставаше нещо, знаеше, че е така...

Свали раницата от гръба си й започна да рови в нея да провери дали има достатъчно пари за такси, когато ботушите й най-сетне си свършиха работата и автобусът се появи на пътя.

Бауер влетя в стаята. След него бързаха Бейтс, Уинстън и всички останали на етажa, които се грижеха за Рейчъл. Мониторът отчиташе повишен приток на кислород, дишането на Рейчъл стана по-леко и макар устните ѝ да не бяха нежнорозови, както Джак ги обичаше, вече не изглеждаха толкова сини.

Всички се пляскаха радостно с ръце. Рейчъл все още се намираше в кома, но в медицината всичко беше относително.

Дълго след като си отидоха, Джак все още се усмихваше. После — тъй като дълго време беше изпитвал нужда да я прегърне — той се надвеси над нея и внимателно пое тялото ѝ в прегръдката си. Тя беше крехка и отпусната. Миришеше му на болница, а ръцете му — на боя, но въображението му пръсна ухание на момини сълзи. Той притвори очи, за да спре нежеланите си сълзи, и въздъхна дълбоко.

Не знаеше колко време я държа така. Когато отвори очи, Катрин се усмихваше насреща му.

Джак отпусна много внимателно Рейчъл върху възглавниците. Можеше да се закълне, че устните ѝ вече са по-розови от преди.

— Стив ми се обади и ми събщи новината. Беше развълнуван колкото мен — тя приближи до леглото. — Това е добър признак.

Джак също смяташе така. Според лекарите медицината най-сетне беше възтържествувала. Според Джак Рейчъл бе слушала разговора му с Дейвид и бе реагирала по свой начин в негова подкрепа. Той отново се усмихна. Чувстваше се толкова уморен, толкова шокиран.

— Катрин, аз току-що пратих по дяволите своята работа. Ще разтрогваме фирмата.

— Браво! И без това я беше надживял. А и имаш вече създадено име. Можеш да работиш сам, когато поискаш.

— Да, но искам да работя около Биг Сур, а това е територия на Рейчъл. И, доколкото знам, тя не ме иска.

— Така ли мислиш?

— Не знам какво да мисля, защото тя не говори. Ти си най-добрата ѝ приятелка. Чула си нейното мнение. Смяташ ли, че би се замислила да опита отново с мен?

Катрин вдигна ръце.

— Не е моя работа да давам мнение.

— Ти я познаваш, подсажи ми.

Тя предпазливо попита:

— Да опита да заживеете заедно ли? Повторен брак?

— Повторен брак — отрони Джак. Очевидно това беше ден на големи сътресения. Нещо го стегна отвътре, когато забеляза, че Катрин е притеснена. — Хайде, кажи го, аз съм голямо, момче.

— Въпросът е друг. Едната криза свърши, но другата продължава. Ти я искаш отново заради спомените от най-добрите ви времена. Но какво ще стане, ако не може отново да бъде така? Ами ако тя се събуди парализирана или онемяла?

— Вече говорихме за това.

— Ами ако има трайни умствени увреждания и не може да разсъждава както преди? Ами ако не може да рисува или да готви, или дори да се изкъпе?

— Защо си толкова вманиачена на тази тема?

— Защото е част от онова, което значи да обичаш Рейчъл.

— Но защо си такава песимистка?

— Не съм! — извика тя, но после се овладя и каза по-тихо: — Не съм, но бих могла да бъда. Бих могла да допусна, че другия месец или другата година ще открият, че не са ме изчистили добре и ракът ми се е разпространил. Една-две години след операцията се паникьосвах винаги, когато изпитвах някаква болка. После реших, че надеждата е по-добрият начин да продължа напред. Предпочетох да вярвам, че ще живея до старини. Но няма гаранции. Ако се обвържа с някого, той трябва да знае това.

Джак разбра. Тя го питаше за онова, за което трябваше да попита Стив Бауер. Би могъл да поспори, защото положението на Рейчъл бе по-тежко. Ако Катрин се събудеше някоя сутрин с рецидив на рака, щеше да последва лечение и ремисия и евентуална възможност за още хубави времена. Ако Рейчъл се събудеше с умствени увреждания, нямаше да има нищо.

Предположи, че именно това е изпитал Дънкан с Фейт. Животът след инцидента беше различен. Дънкан бе сменил работата си. Беше се научил да домакинства. Беше се отказал от живот сред хората — само защото обичаше Фейт.

Щом този жилав мъж можеше да го направи, и Джак със сигурност можеше.

Едно беше сигурно. Ако Рейчъл се събудеше с трайни увреждания, не би се доверил на никого да се грижи за нея така, както би го правил той.

— Не ми отговори на въпроса. Имам ли шанс? — попита тихо той. — Чувството още ли е там? Или го няма вече?

Катрин погледна зад него и засия, после веднага се намръщи.

Джак се обърна и видя Хоуп на вратата — запъхтяна и потна. Къдравата ѝ руса коса беше разчорлена. Широко отворените ѝ очи бяха вперени в Рейчъл.

Той тръгна към нея, но тя се спусна край него към леглото.

— Знаех си! — извика тя и се усмихна развълнувано. — Знаех, че нещо става, но не знаех дали е хубаво или лошо — тя прегърна Джак, като не спираше да подскача, после целуна шумно Рейчъл по бузата. Когато се изправи, въздъхна доволно и погледна триумфиращо.

Джак чувстваше, че трябва да ѝ се скара за нещо, но не можеше да се сети за какво. Катрин беше тази, която най-сетне се поизкашля:

— Джак, може би трябва да се обадиш в училището да кажеш, че тя е при теб, преди да са позвънили в полицията.

Катрин трябваше да се върне на работа, Джак — да се обади на адвокатата си, а Хоуп — да сплете още няколко плитки в косата на Рейчъл. Чак когато тя се обади, че е гладна, и Джак почувства, че е прегладнял. Заведе Хоуп да хапнат в центъра на Монтерей и се върна в болницата тъкмо навреме, за да отвори новите подаръци от Виктория — памучни нощници, парфюм, пудра и не по-малко от дузина компактдиска, всичките — симфонии. Отново бяха върнали Рейчъл в обикновена стая, където Джак веднага заспа, отпуснал глава на леглото ѝ, близо до ръката ѝ. Когато се събуди, беше станало време да прибере Саманта. Отново поговори с адвокатата си, после разказа на Рейчъл за разтрогването на фирмата. Откара момичетата в Биг Сур, приготви вечерята и отиде в ателието.

Саманта поработи известно време с него, после стана да говори по телефона. Джак се беше успокоил, че тя отново се чувства добре. Хоуп продължи да работи до него, докато най-сетне я изпрати да си ляга. Тази вечер поставиха в рамка още шест картини. Вече бяха



готови общо дванайсет. Не можеха да продължат нататък, преди Джак да приключи с рисуването.

Избра едно платно с голяма бяла чапла, разперила криле, готова за отлитане. Задачата му беше да предаде здрача, който се спускаше над Евърглейдз<sup>[1]</sup> и на фона, на който изпъкваше бялата птица. Едва взе палитрата и четката, когато Хоуп се върна. Беше съвсем боса, облечена в тениска до коленете.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Тя кимна. Държеше ръцете си зад гърба. Изглеждаше така, сякаш просто искаше да се помотае край него, затова Джак започна да говори за платното. Обясни й защо е смесил определени цветове и й показа какво се постига с различните четки.

Хоуп го наблюдаваше как работи и кимаше разсеяно, което предполагаше, че мисли за нещо друго. След няколко минути започна да се разхожда из ателието. Той я гледаше как прави бавни обиколки. Всеки път спираше до бюрото, опряно в стената.

— Хоуп?

Тя му се усмихна някак твърде сияйно, вдигна рамене и продължи. Но след три минути отново застана на същото място.

Джак остави нещата си и отиде до бюрото. Там беше лаптопа му. Под него лежаха няколко проекта, но те едва ли биха могли да я заинтересуват. Не интересуваха дори него. Беше решил да ги прегледа по-късно само заради адвоката си, който му бе препоръчал да довърши колкото може повече от работата си във фирмата, преди да подпишат договора за нейното разтрогване.

— Какво се върти в хубавата ти главица? — попита той.

Тя заговори бързо, като едва отваряше уста:

— Тук има и други неща, за които би трябвало да не знам.

— Какви неща?

— Скици.

— И къде са те?

Тя махна към бюрото:

— Там, отзад.

Джак се наведе над бюрото. Дръпна го напред и извади тънка папка. Положи я внимателно, защото си спомни последния път, когато отвори една такава папка и научи за детето, което бе изгубил.

С известен трепет отвори и тази... и веднага се озова в час по рисуване на жив модел, седнал до Рейчъл. Рисуваха голо тяло. Тя използваше въглен върху дебела хартия е цвят на слонова кост. Гледаха фигурата отзад — хълбоци, тяло, рамене, глава. Без лице тя можеше да мине за анонимна. Но това бяха неговите форми, неговата коса, неговият белег отзад на лакътя, всичко това — нарисувано с такова чувство, че мъката по изгубеното завладя и него.

Той поспря. Белегът беше от една отхвъркнала част от скеле. Стана преди около шест месеца. Рейчъл го видя, когато дойде да вземе момичетата, и го попита за него.

Искаше му се тя да е тук в този миг. Започна да прелиства скиците. Някои бяха с въглен, други — с водни бои. В някои едва бе загатнат профилът му, другите нямаха лице. Във всяка от тях обаче чуваше гласа ѝ, който отговаряше на въпроса му.

Чувството още ли е там? Или го няма вече?

Катрин не беше отговорила, защото бе пристигнала Хоуп. А тя сигурно го беше чула.

Хоуп му бе направила подарък, но когато се обърна да ѝ благодари, нея вече я нямаше.

---

[1] Област от 12 950 кв. км. с блата и езера в Южна Флорида. — Б.пр. ↑

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джак трябваше вече да е свикнал да го събужда телефонът, но целият подскочи, когато той звънна във вторник призори. Веднага посегна към слушалката.

— Мистър Макджил? — гласът звучеше авторитетно. — Обажда се Джанис Пиърс, една от специализантите...

— Какво е станало? — прекъсна я той и седна в леглото.

— Рейчъл започва да се движи!

Той остана вцепенен няколко секунди. Не смееше да диша.

— Събужда ли се?

— Не съвсем. Движи пръстите на ръцете и краката си.

— Как така ги движи?

— Свива ги и ги отпуска. Това е спонтанно, не в отговор на команди. Наричаме го *олекване*, тъй като крайниците, които са били отпуснати и натежали, започват да стават по-леки. Процесът обикновено започва от крайниците и се придвижва навътре. Това определено повишава жизнените ѝ показатели.

— Което означава?

— Че може да започне да се пробужда.

— Може — повтори той. Искаше да се надява, но Рейчъл се беше движила и преди. Беше я виждал да премигва или да трепва.

— Това невинаги води до пълно събуждане. Може да спре дотук. Но все пак е повече от това, което имахме досега. Решихме, че ще искате да го знаете.

Момичетата бяха чули телефона и се озоваха до него още докато водеше разговора. Предаде им думите на Джанис. След пет минути всички седяха в колата.

Въздухът навън беше влажен. Мъглата се носеше на бледосиви облачета през гората и над тесния път. Седалката му бе по-висока, отколкото в старата кола, но не виждаше по-добре — всичко изглеждаше с размазани очертания.

Като излезе на шосето и набра скорост, Джак си наложи да се поуспокои. Беше чел достатъчно, за да знае, че при пациентите в кома нищо не е сигурно. Движенията на Рейчъл можеха и да престанат, преди да са стигнали до болницата, ако представляваха последните спазми на крайници, които никога повече няма да се раздвижат. Или пък тези движения можеха да продължат вечно, но да не се разпространят отвъд пръстите на ръцете и краката.

Въпреки това надеждите му се извисяваха като слънцето, което пробиваше облаците мъгла.

Когато пристигнаха, Рейчъл беше подпряна на лявата си страна с възглавници. Нямаше никакви признаци за движение. Лежеше неподвижно, както винаги.

Притеснен, Джак отмахна русите кичури от лицето ѝ, което ставаше по-слабо с всеки изминат ден.

— Здравей, Рейчъл, ангел мой. Казаха ни, че се движиш. Може ли да видим как?

— Здрасти, мамо — Хоуп се притисна до баща си, — аз съм. Дори не сме закусили, дойдохме първо тук.

— Движи се, мамо! — заповяда Саманта.

— Няма да го направи, ако ѝ го казваш така.

— Хайде, Рейчъл! — увещаваше я Джак. — Слънцето изгрява, ще бъде хубав ден. Това е поетично, не мислиш ли?

— Ето! — извика Саманта, като сочеше чаршафа. — Кракът ѝ!

Джак дръпна чаршафа. Когато не последва нищо, той я погъделичка по свода на крака. Хоуп притеснено каза:

— Това винаги я кара да се смее.

— Как може да не го усеща? — учуди се Саманта.

— Все още е в кома — каза влязлата току-що Кара. — Движението е несъзнателно. Обикновено идва на вълни — кратки периоди на активност, които се редуват с периоди на почивка.

— А! — победоносно извика Джак. — Глезенът ѝ трепна!

— Видях го!

— Аз също!

Въодушевен, той се изправи и попита дамата с перлените обици:

— Какво да правим сега? Как да я накараме още да се раздвижи?

— Продължавайте с това, което сте правили досега. Нещо все пак ѝ действа.

Катрин тъкмо излизаше изпод душа, когато телефонът иззвъня. Огледалото беше покрито с пара, но тя все пак се уви в голямата хавлиена кърпа, преди да мине край него.

— Започва да се движи — каза Джак без увертюра и продължи да описва какво беше видял. — Може да са последни конвулсии, но аз не искам да оставя нищо неизпробвано. Помислих си да извикам приятелките ѝ тук. Да я засилят със спомени. Можеш ли да ми дадеш телефонните им номера?

Първият импулс на Катрин беше да им се обади самата тя. Но после си пое дъх и прояви разбиране — отиде да вземе бележника си.

След пет минути се върна в банята. Огледалото беше започнало да се прояснява отдолу нагоре. Тя разхлаби хавлиената кърпа, като си помисли, че ще ѝ бъде съвсем лесно, ако лицето ѝ не се вижда. Така щеше да е по-обективна, по-безпристрастна. Рейчъл бележеше напредък. Трябваше да вземе пример от нея.

Но... още не. Като отвори шкафчето широко, така че огледалото да гледа към стената, тя бързо намаза тялото си с лосион и си сложи сутиен и блуза. Така облечена, вече си отдъхна. Посегна за чорапогащник и остави вълнението ѝ за Рейчъл да заличи всяка негативна мисъл.

Джак позвъни на номерата, които Катрин му даде, както и на другите, които намери в телефонния указател. Обади се на Фейт Блай. Обади се на Виктория, после си спомни едно нейно съобщение. Тя беше или в Детройт, или в Чикаго, не можеше да си спомни къде точно. Реши да остави съобщение на телефонния ѝ секретар в Ню Йорк.

Когато Синди дойде да измие Рейчъл, той закара момичетата на училище, после обърна обратно към Биг Сур. Беше уредил последователни посещения от Дайна, Чарли и бриджорката Бев, затова знаеше, че Рейчъл ще има нужния стимул до неговото връщане. А дотогава трябваше да свърши нещо неотложно.

Слънцето бързо топеше мъглата и разкриваше един обикновен разноцветен ден. Стопанствата покрай пътя на юг от Кармел бяха

позеленели, гранитните скали по крайбрежната ивица изглеждаха по-наситеносиви под проясняващото се небе. Отвъд скалите океанът беше кафяво-зелен от морските водорасли, по-нататък воднистосиньото ставаше тъмносиньо, почти черно.

Като сви от шосето по пътя към дома на Рейчъл, той изпита тръпката от срещата с нещо познато. Дъбът, яворът, секвоята, дори шубраците — всички бяха гъсти и буйни. Той изскочи от колата, вдъхна от чистия въздух и се усмихна. Телефонът вътре започна да звъни. Изпълнен с надежди и страх, той се втурна да вдигне слушалката.

— Мистър Макджил?

— Да. — Не разпозна гласа, но в болницата имаше десетки лекари.

— Името ми е Майрън Елиът. Аз съм строителен техник. Искам да говорим по работа.

Джак моментално се отпусна.

— Каква работа?

— Чух за вашата раздяла с Дейвид Сънг. Искан да се свържа с вас преди другите. Компанията ми специализира в строежите на курорти. Харесват ни проектите ви в Монтана. Ако се питате как сме ги видели, отговорът е — чрез шпионин! Но няма да се разпростирам върху това, защото разбирам, че не разполагате с много време. Говорихме с Дейвид преди месец, но цената, която той спомена, е абсурдна. Надявах се вие да се окажете по-сговорчив.

Джак не само че не искаше да говори за работа, но и леко се ядоса.

— А защо трябва да бъда?

— Може да се присъедините към друга фирма или да работите сам, но и в двата случая ще трябва да наложите името си бързо. Не сме толкова големи, колкото групата, която разработва Монтана, но почти ги настигаме. Няма да ви платим повече, но ще ви предложим не само един проект. Така ще изтрием една грижа от ума ви, нали?

Така беше, ако главната му грижа е как да си осигури постоянен доход. Това определено си беше грижа, но чак пък основна...

— Вижте, не съм сигурен, че мога да мисля за това точно сега. В момента имам сериозен семеен проблем. Ако ми оставите номера си,

ще се свържа по-късно е вас. — Той го записа върху един плик на барплота.

— Бихме искали да придвижим въпроса веднага. Кога ще ми се обадите?

Джак притисна с пръсти челото си.

— Днес е вторник. Да кажем, след седмица?

— Може ли по-рано? Трябва да знам дали ще се ангажирате с нас. Ако отговорът е положителен, ще отложим приемането на други оферти, докато видим нещо ваше.

Джак почувства, че стомахът го боли. Човекът беше прав. Той имаше нужда от работа. Група, която предлагаше повече от един проект, щеше веднага да му осигури финансова сигурност. Но курорт?

— Ще се обадя в петък.

— Чудесно, тогава ще поговорим.

Джак затвори смутено. Не искаше да мисли за това сега, но в един момент щеше да му се наложи. Според адвоката му Дейвид предявяваше претенции към всеки бъдещ клиент, който още не е подписал. Джак можеше да го съди. Тези клиенти бяха привлечени по времето на общата им фирма. Трябваше да си ги поделят наполовина.

Щеше ли да има нерви да заведе дело? Не. Искаше ли тези клиенти? Не. Желаше по-малка, по-човешка практика. Това беше всичко.

Като откъсна телефонния номер и го пъкна в джоба си, Джак се залови за работа. Движеше се навън-навътре из къщата като човек, обладан от духове. Изнасяше платно след платно до колата. Като подреди дванайсет и внимателно ги изолира със стиропор, потегли обратно към Кармел и галерията на Емет.

Бен го чакаше. Двамата бързо пренесоха картините вътре и ги подпряха на една стена, недалеч от трите, които вече се намираха там. Бен не криеше вълнението си. Не беше очаквал толкова много нови картини. Онова, което караше Джак да тръпне нервно в очакване, бе мнението на този мъж за платната.

Бен клекна пред една картина, после пред друга...

Джак не издържа на напрежението:

— Е, какво мислите?

— Мисля, че е блестяща. Хванала е всичко, което исках от нея. Слушала е, чула е, направила го е. — Той хвърли един поглед към

Джак. — Много хубава работа сте свършили с рамките.

Джак се усмихна широко:

— Благодаря.

Синди беше при Рейчъл и ѝ говореше бавно, докато правеше гимнастика на краката и ръцете ѝ. Катрин стоеше мълчаливо и напразно се взираше за някакво движение. Синди обаче се усмихваше.

— Вижте. — Тя извади химикал от джоба си и го притисна в нокътя на палеца на Рейчъл. Натисна по-силно. Рейчъл отмести палец.

Сърцето на Катрин заби лудо.

— Направете го пак! — Движението беше толкова кратко, че искаше да се увери дали е истинско.

Синди натисна с химикалката и се получи съвсем леко дръпване.

Катрин плесна с ръце, после ги сви пред устните си сияеща. Като реалистка тя знаеше, че имат още много работа. Реагирането на болка беше съвсем първично, но беше стъпка напред пред случайните движения, започнали тази сутрин. Все пак се оказваше най-доброто, което бяха видели през тези две седмици.

До обяд Джак пристигна в болницата и отстояваше мястото си до леглото на Рейчъл. Към два часа вече съжаляваше, че се е обадил на толкова много хора. Потокът от посетители не секваше, а той искаше да остане насаме с нея. Когато си представеше, че тя отваря очи, искаше той да е първото нещо, което тя ще види. Искеше да е единственото нещо, което тя ще види. Рейчъл трябваше да разбере, че е стоял до нея повече от всекиго друго.

Беше хлапашка идея и вече започваше да се изнервя. Скиците с въглен подсказваха, че тя още го обича, както и снимките в рамки, които намери скътани в едно чекмедже. Но, въпреки всичко, тя бе избрала да го напусне. Сега разбираше защо го е направила. Трябваше да ѝ покаже, че нещата са се променили.

Затова седеше до нея и говореше с приятелките ѝ. Следеше движенията ѝ, които да загатнат, че тя е на път да излезе от комата. Пръстите на краката и ръцете ѝ продължаваха от време на време да се свиват леко. Но нямаше нищо ново чак до вечерта. Той помагаше на сестрата да я обърне, когато Рейчъл ненадейно изстена. Щом повториха движението, тя отново изстена. После потъна в мълчание.



Тези звуци караха сърцето му да прелива от радост. Обади се на момичетата, които се намираха в Биг Сур, след като бяха вечеряли с Катрин. Обади се на Катрин, която се бе върнала в Кармел. Целуна бледата буза на Рейчъл и ѝ каза, че е прекрасна, че е силна, че може да се справи, и зачака.

Напрежението от очакването беше толкова силно, та дори не си помисли, че ще се почувства уморен. Но много нощи една след друга бе работил в ателието на Рейчъл и бе открадвал съвсем малко време за сън, затова не издържа. Когато дежурната сестра дойде през нощта да обърне Рейчъл отново, го завари дълбоко заспал на стола до леглото ѝ.

Този път Рейчъл не издаде стон, нито пък направи някакво движение. Джак съвсем щеше да се отчая, ако сестрата не бе успяла да провокира поне трепване на палеца ѝ.

— Идете си вкъщи — подкани го тя. — Ще ви се обадим, ако има някаква промяна. Щом се събуди, Рейчъл ще има още по-голяма нужда от вас. Трябва да сте отпочинали за тогава.

Джак не беше съвсем сигурен, че Рейчъл ще пожелае да се грижи за нея. Поне му хареса как звучеше. Но сега момичетата бяха сами и той си тръгна.

Строполи се в леглото в единайсет и спа чак докато Хоуп го разтърси за рамото. Клепачите му тежаха. С огромно усилие се надигна.

— Ще вземем автобуса — прошепна тя.

Тогава той се стресна и се разсъни бързо. Учуди се, че е светло и късно.

— Не, ще се приготвя ей сега — каза той и се надигна, но главата му тежеше.

— Поспи още — каза Саманта от вратата. — Обадох се в болницата. Тя още не се е събудила. Обещаха да се обадят, ако има промяна.

Джак искаше все пак да стане, но направи грешката да отпусне главата си за минутка, след като момичетата излязоха. Заспа само след секунди.

Спа още три часа. Когато се събуди, позвъни в болницата. Рейчъл нямаше подобрене на състоянието, но нямаше и влошаване. Лекарите бяха доволни.

Джак също се опита да е доволен, но продължи да си мисли за възможността тя да продължи живота си по този начин. Беше съвсем сериозен, когато говореше с Катрин — наистина щеше да се грижи за Рейчъл. Щеше да я настани в малка къща в каньона, който тя обичаше, и да се грижи за нея, както Дънкан се грижеше за Фейт, но, господи, не искаше да се стига до това.

Той отпиваше от горещото кафе пред френския прозорец, гледащ към гората. Още един красив ден. Мъглата беше изчезнала. Земята под секвоите изглеждаше като наситен махагон, тук-там с тъмни петна тревистозелено. По-нагоре, където висяха клоните, игличките бяха по-светлозелени. Хубаво, спокойно.

Същото важеше за къщата. Подът беше от истинско дърво, диванът — на червено-кафяви карета, канапето — зелено, възглавничките му — пухкави и на лилави цветя. Цветарниците от двете страни на канапето бяха тъмнолилави с оранжеви петна и преливаха от растения.

Къщата беше пълна с радост и живот, също като непокорната Рейчъл, която срещна толкова отдавна. Ако за рисуването по дадена тема обичайната четка беше номер пет с остър връх, тя използваше заоблен номер пет само за да види какво би могла да направи. В някои случаи все пак приключваше с острия връх, в други — с нещо уникално. Присъствието на тази Рейчъл долавяше той в този дом. Това беше същото момиче, за което се беше оженил. *Пръстенът!*, мина му през ум. Сигурно го е скрила някъде тук.

С тази мисъл Джак се отправи към спалнята. Прерови нощното шкафче и тоалетката, претърси дрешника и банята. После продължи с шкафчетата в кухнята, които рядко използваше. Премина към килера. Застана във всекидневната с ръце върху хълбоците и се зачуди къде ли би могла да го сложи.

Ако изобщо го е запазила...

Отиде в ателието. Беше работил тук, знаеше кое къде е, бе разглеждал всичко. Но тя беше скрила картините на умрялото бебе, както и скиците с въглен.

Воден от някакво вътрешно чувство, той прекоси къщата и отиде в стаята на Хоуп. Тук всичко изглеждаше по детски мило. Какво по-добро място за керамично ангелче! И ето го тук върху тоалетната масичка — пълничко постмодернистично ангелче с крилца, което

бдеше над кристална кутийка с дрънкулки; малка керамична котка, която напомняше може би на Гуинивер; четка, гребен, малко трохички и шепа жълди. Ако Рейчъл беше искала да съхрани нещо, не би могла да намери по-добър пазител от Хоуп.

Той взе ангелчето, обърна го и дръпна две малки скобки, скрити под крилата му. Вдигна задния панел, издърпа една кадифена кесийка и изсипа съдържанието ѝ в ръката си. Ето перлените обици, които Рейчъл носеше на сватбата им. Бяха ѝ подарени предната вечер от баща ѝ, който почина два месеца по-късно. Тук се намираше и едно ключе на Нешънъл Онър Съсайъти. Както и часовник с Мики Маус на циферблата. И пръстенът...

Не беше големият лъскав пръстен. Подозираше, че той се намира в някой банков сейф, заедно с многото бижута, които Виктория щедро ѝ беше подарявала през годините. Този пръстен в ръката му представляваше обикновена златна халка. Единственият, който имаше значение.

Джак беше тръгнал към колата, решен да постави халката отново на пръста на Рейчъл, когато видя Дънкан Блай да подтичва с големи крачки надолу по хълма.

— Видях колата ти, като се изкачвах към долното пасище, и предположих, че не си тръгнал — подвижна той. — Жена ми иска да види Рейчъл. Смятах да я закарам след работа, ще има ли някакъв проблем?

— О, не, никакъв — когато Джак осъзна за какво става дума, истински се трогна. Знаеше, че Фейт не излиза често навън. — На Рейчъл наистина ще ѝ хареса. Искам да кажа, че още не се е събудила, но това би могло да помогне.

Възрастният мъж кимна и се обърна да си върви.

— Чакай! — импулсивно извика Джак и му махна. — Сега тръгвам нататък. Бих могъл да сложа стола отзад в колата. Покажи ми какво да правя, за да я кача и сваля.

Изражението на Дънкан беше непроницаемо.

— Тя не отива далеч без мен.

— Но така ще прекара повече време при Рейчъл.

Дънкан вдигна глава и погледна къщата си.

— Предполагам. — След близо минута размисъл той започна да се изкачва. — Докарай джипа!

Джак искаше да закара Фейт от съвсем егоистични подбуди. Представяше си четирийсет и пет минути разговор — колкото траеше пътят до болницата, — който съвсем естествено щеше да е свързан с Рейчъл. Имаше да попълва пропуски в знанията си за първите ѝ години в Биг Сур. Ако имаше кой да му помогне, това беше именно Фейт.

Разговорът потръгна лесно, Фейт седеше облечена в дългата си рокля на цветя, която скриваше тънките ѝ неподвижни крака. Тя обаче говореше за Биг Сур. Разказваше за първите фермери и за онези, които търгували с кожи на видри. Разказа му за гасенето и контрабандното пренасяне на вар, за трудните и дълги пътувания от Монтерей с дилижанс. Описа му подробно построяването на шосето и каза по нещо за всеки мост, по който минаха.

— От началото на века туризмът е основен поминък за тези места, но туристите рядко разбират какво означава да живееш тук. Това е живот в усамотение и на нас ни харесва. Не павираме пътищата до къщите си и водим обикновен живот. Малко от земята е частна собственост, а шансът за разработването ѝ е още по-малък. В някои от каньоните едва отскоро има електричество. Всички оставаме без ток по време на бури. Нямаме вериги от ресторанти за бързо хранене, нито банки или супермаркети. — Слънцето блестеше в очилата ѝ. — Живее се спокойно. Общуваме помежду си от време на време, но хората, решаващи да останат тук, обикновено са такива, които разчитат само на себе си. Художници, писатели, хора с малко ранчо като нас. Ходили ли сте по плажа? — попита тя и продължи да разказва за забелязани китове по време на бурни приливи, за празници на лятното или зимно слънцестоене.

Джак слушаше всяка дума, заинтригуван не само от онова, което тя му разказваше, но и от напевния ѝ глас. Чак когато стигнаха до болницата, той осъзна, че всъщност не успя да я разпита за Рейчъл.

Джак и Рейчъл бяха разведени — персоналът в болницата знаеше това. Приятелите на бившата му жена го знаеха, Фейт Блай — също.

Затова му беше неловко за халката. Всъщност той нямаше право да я слага на ръката ѝ, но му се искаше да е там. Искаше му се да

мисли, че това може да помогне. Щеше му се тя да я види, когато се събуди.

Реши, че се е справил блестящо. След като настани Фейт до леглото, той взе ръката на Рейчъл и започна да раздвижва пръстите ѝ. Плъзгането на пръстена изглеждаше като част от упражнението. Беше малко по-широк от преди, но важното бе, че вече е на пръста ѝ.

Фейт го забеляза веднага. Очите зад тези малки кръгли очилца се стрелнаха там объркани, мъчейки се да възприемат Рейчъл в този мъчителен вид. След няколко секунди Фейт отново погледна лицето на Рейчъл.

— Е, опитвам всичко — въздъхна Джак. — Мисля си, че ако тя не желае този пръстен, ще отвори очи и ще ми го каже.

— Едно време го носеше — каза Фейт. Очите ѝ се взираха в лицето на Рейчъл, сякаш я молеше за разрешение да говори.

— В началото ли?

— Всяка година на четвърти юли.

Денят на независимостта. Тяхната годишнина от сватбата...

— И как обясняваше това?

— Казваше, че имало хубави неща, за които да си спомня, но не било лесно. Винаги въздишаше облекчено, когато свършеше денят. Аз непрекъснато ѝ повтарях да загърби всичко. Ако прекарвах всеки ден в мисли какво бих могла да направя, ако краката ми бяха наред, щях да съм вечно намусена. Рейчъл, Бог да я благослови, никога не бе мрачна. Тя се научи да живее с тези спомени.

— Знаехте ли за бебето?

— Тя ми каза — Фейт придърпа шала върху раменете си.

— Би трябвало да каже и на мен.

Фейт се замисли. Сбръчканото ѝ лице излъчваше нежност. Когато заговори, в гласа ѝ нямаше укор, само примирение.

— Каза ми, че е била бременна на сватбата и че не би използвала същия номер, за да те накара да се чувстваш виновен и да се върнеш.

Джак беше озадачен.

— Не сме се женили, защото е била бременна. Господи, това е смешно! Виктория беше планирала онази чудовищна сватба дълго преди да знаем за Сам. Аз бях принуден да се ожения заради нея, а не заради бебето. Виктория не се интересуваше дали Рейчъл е бременна. Не личеше, никой не знаеше. Но ако бях решил, че не искам такава

помпозност при тези обстоятелства, Виктория щеше да остане с пръст в устата. Не, аз исках това бебе, и двамата с Рейчъл го искахме. Защо, за бога, ще смята, че съм бил принуден?

— Емоциите са много силно нещо. Те могат да замъглят нещата по такъв начин, че да нямат нищо общо с действителността — Фейт сбърчи чело и се усмихна по своя тъжен начин. — Рейчъл чувстваше загубата на това дете, беше разстроена. Чувстваше се обидена, че не си предпочел да прекъснеш пътуването си и да се върнеш вкъщи, дори без да знаеш, че е бременна. Това е потвърдило опасенията, които е хранила от месеци — че не те интересува. Смятала е, че използването на бременността, за да те манипулира, е най-старият и най-низък номер на света.

Това наистина бе типично за Рейчъл. Тя беше принципна, но все пак трябваше да му каже. Но и той трябваше да се върне при нея дори без да знае причината. Трябваше да ѝ показва колко много означава тя за него, но беше спрял да го прави. Беше се затворил. За Рейчъл пътуването до Торонто бе последното доказателство за емоционалното му пренебрежение.

Той прокара леко пръсти по почти зарасналите ранички на лицето ѝ. Счупеният ѝ крак все още трябваше да стои в гипс, но ръцете ѝ можеха да рисуват.

*Къде си ти, Рейчъл?*

Сякаш в отговор на въпроса му тя трепна с очи.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джак се наведе по-близо до нея.

— Рейчъл? — Миглите ѝ отново трепнаха едва доловимо. — Рейчъл? — Може би сънуваше. — Рейчъл, събуди се! Хайде, скъпа, зная, че ме чуваш, отвори очи!

Стисна я за раменете, толкова слаби и крехки.

— Не заспивай отново, Рейчъл. Моля те, недей! Време е да се събудиш! — но тя го правеше отново — използваше дебелия кръгла четка, защото някой ѝ беше казал да използва четката с тънък връх. — Добре — отдръпна ръцете си от раменете ѝ и се изправи. — Щом искаш да спиш, спи. Ти избираш. Аз лично предпочитам да поговоря с хората, които бяха така любезни да дойдат тук. Освен това бих искал да се събудя навреме за откриването на една изложба в галерията на Емет. Не бих искал да работя толкова дълго и упорито и да постигна такива върхове в кариерата си, че да ме поканят в една такава галерия — само за да проспях цялото събитие!

Джак скръсти ръце и се отдръпна отчаян, дори ядосан.

— Тя прави това нарочно! — каза той на Фейт. — Свързано е с доминирането. Връща ми го за годините, когато е смятала, че аз ѝ се налагам, но вината е нейна, защото не ми го е казала. Тя никога не говореше за такива неща. Какво казваше ли? *Не обичам Сан Франциско. Не искам да живея в Сан Франциско. Не искам да бъда сама в Сан Франциско.* И какво направи? Остави ме сам там. Даде ми да опитам от моето собствено лекарство. Е, разбрах какво е. Това не е ли достатъчно?

Фейт просто се усмихна както винаги — мило и тъжно.

Рейчъл не раздвижи повече очи. Но когато Джак доведе момичетата, очите ѝ вече бяха леко отворени. Под миглите ѝ се виждаше тънка бяла ивица. Само толкова, колкото да предизвика страха, че може да прогледне, но да прекара остатъка от живота си втрещена в празното пространство. Лекарите наричаха това *подобрение*. Джак го наричаше *мъчение*. Полудяваше от нетърпение.

— Това изглежда много грозно, мамо — каза Саманта. — Винаги ми казваш или да върша нещата както трябва, или изобщо да не ги върша. Това, твоето, съвсем не е както трябва.

Хоуп се наведе и се опита да погледне под миглите ѝ, сякаш искаше да надърне в душата ѝ. Едва се беше изправила, когато забеляза сватбената халка. Веднага стрелна с поглед Джак. Той се питаше дали тя знае, че е претърсвал стаята ѝ, и дали му се сърдеше.

— Къде намери това? — попита момичето. — Мама ли ти я изпрати? Винаги съм се питала къде е.

— Беше я запазила — каза Джак и колебливо погледна дъщерите си. — Помислих си, че може да помогне. Някой да има нещо против?

С минаването на часовете момичетата също като него ставаха все по-неспокойни и също така не искаха да оставят Рейчъл. Бен се отби. После Ян. Стив и Кара влязоха и отидоха да си поговорят с нея. Нели се отби! После и Чарли. Синди обърна Рейчъл, която изстена и после отново зае предишното си положение със същите онези леко отворени очи. Дънкан дойде да вземе Фейт. Стив дойде отново. Катрин донесе храна от „МакДоналдс“ за вечеря.

Към девет часа останаха единствено момичетата и Джак. Хоуп беше бледа и изморена, Саманта — в кисело настроение, Джак — скапан.

Въпреки това продължиха да чакат. Редуваха се да говорят на Рейчъл, повтаряха едни и същи неща отново и отново, дразнеха я, умоляваха я и почти очакваха да си отвори очите — ако не за друго, то поне за да им каже да млъкнат.

До десет вече се бяха примирили и си тръгнаха. Пътуваха в мълчание. По средата на пътя започна да вали. Джак сви при редицата пощенски кутии, премина на по-ниска предавка и почувства някаква странна сила да се изкачва по каньона. Като спря пред къщата, всички излязоха и останаха на дъжда.

— Аз ще се разходя — каза той, изведнъж изпичал нужда да се движи. Разходката в дъжда беше нещо, което Рейчъл би направила. — Някой ще дойде ли е мен?

И двете момичета се съгласиха.

Единственото, което направиха, преди да тръгнат, беше да проверят телефонния секретар за съобщения. Имаше за Саманта от Лидия, Шели и Брендън. Имаше и за Джак от адвоката му и от някакъв



потенциален клиент от Хилсбъро. Виктория се беше обадила от Детройт, въодушевена от новината. Обещаваше да позвъни отново. Нямахме нищо от болницата.

Взеха дъждобрани, мобилния телефон на Джак и големите прожектори, които Рейчъл държеше под ръка за случаите, когато нямаха ток през зимата, както беше казала и Фейт. Вдигнаха качулките си и тръгнаха. На откритите поляни дъждът валеше по-силно, но дърветата омекотяваха падането на капките и той се превръщаше в монотонен шепот. Въздухът бе хладен и миришеше на влажна земя и дърво.

Хоуп ги поведе към мястото, където беше погребана Гуинивер. След няколко минути престой там продължиха със Саманта начело, но тя се обърна и ги спря:

— Ще ви заведа на моето място, но то си е само мое. Няма да идвате тук отново. Чакайте, затворете очи. Аз ще ви водя.

— Не — каза Джак. — Няма да вървя със затворени очи. Ако искаш да споделиш с нас, споделяй. Хайде, Сам. Твърде тъмно е, за да се види кой знае какво. Не бих разпознал нищо след това на светло.

— Хоуп ще го познае.

— Не, няма — обеща Хоуп, — кълна се.

Джак закъсня да освети лицето на Саманта и не можа да види изражението ѝ. Тя се обърна и тръгна. След по-малко от пет минути по толкова заобиколен път, че Джак съвсем се обърка, пристигнаха на нейното място. То представляваше също горичка от секвои, но беше с големи дънери, някои от които — кухи.

Саманта се скри в една хралупа, Хоуп — в друга, близо до нея, а Джак се подслони под най-голямата секвоя, вдясно от момичетата. Той плъзна лъча на прожектора си по тях, видя части от ярките им дъждобрани и изгаси светлината.

Нощта беше много тъмна. Нямахме луна, само старата гора чернееше под високото небе, покрито с гъсти облаци. Равномерният шум на дъждовните капки бе единственият реален звук. Смехът и мисълта, че Рейчъл е до него, бяха истинска фантазия.

Облегна се назад и въздъхна. После направо примря, когато след кратък шум на припкащи крачета нещо го блъсна отстрани. Той се извърна:

— Боже господи!

— Аз съм — прошепна Хоуп. — Шшт. Не искам тя да знае, че съм тук. Ще ме помисли за страхливка. Но твоето място е по-добро от моето.

Джак се засмя.

— По дяволите, Хоуп. Ти току-що ми скъси живота с десет години — той я прегърна и притисна близо до себе си. Но когато чуха шум от още едни припкаци крака, и двамата изкрещяха.

— Какво ви става на вас бе, хора? — извика Саманта и се присъедини към тях — Искам да кажа, знаете ли кой е ей там? Джейсън? Полиция.

Джак отново се смееше. Представи си ги и тримата под секвоята — също като на снимката, която лежеше захлупена в чекмеджето на Рейчъл. Изведнъж му се зави свят. Притиснат до дъщерите си, сред миризмата на влажно дърво и дъждобрани, той отново си беше възвърнал нещо, което бе смятал за безвъзвратно загубено. Тази мисъл направо го съкруши. А и бе сигурен, че в този миг Рейчъл знаеше, че те тримата са тук, под дървото.

Не би могла, естествено, освен ако не беше умряла и ги гледаше отвисоко. Отказа да повярва в такова нещо. Не, тя все още беше в кома и дори телефонът в джоба му да извънеше, за да му съобщи, че се е събудила, съвсем не би могла да знае къде са те. Отново си фантазираше. Но, господи, усещането беше съвсем истинско!

Чувстваше, че Рейчъл е с тях, когато прекосиха обратно гората и се изтръскаха от дъжда пред къщата. Тя се изкъпа с Джак, сложи си хавлия като неговата, помогна му да направи горещ шоколад за децата. Тя също ги целуна за лека нощ и го последва в спалнята.

Джак се опита да се отърси от своите фантазии, но тя светкавично се върна при него. Той седна в леглото и се втренчи в тъмнината. Помисли си колко е уморен. Погледна часовника си — беше дванайсет и половина. Изпита импулсивно желание да тръгне обратно за болницата. Вместо това се обади и оттам му казаха, че Рейчъл не се е събудила.

Отново си легна и спа два часа. Обади се в болницата, легна си отново и този път спа три часа. След това пак позвъни, стана и отвори прозореца. Дъждът продължаваше — тих, спокоен, възстановителен. Чувстваше го, чувстваше и присъствието на Рейчъл.

Когато се извърна от прозореца, Хоуп беше на вратата. Не каза нищо, просто държеше бравата и го гледаше.

— Чувстваш ли нещо? — попита я той.

Тя кимна.

— Аз също. — Може би и двамата полудяваха, защото искаха нещо толкова силно, че то ставаше реалност в съзнанието им. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че няма да може да заспи отново. — Искаш ли да се повозиш малко?

Хоуп седеше на задната седалка, Саманта — отпред, подпряла лакът на вратата. Очите ѝ бяха затворени. Джак държеше волана с две ръце и поддържаше равномерна скорост.

Дъждът вече едва ръмеше. В ранната сива утрин движението беше слабо. Никой не говореше.

Джак спря на паркинга на мястото, което вече смятаха за свое. Но изведнъж даде на задна скорост и избра друго, старото не им беше донесло късмет. Погледна момичетата, за да ги предизвика да го попитат за странната маневра. Никоя от тях не го направи.

Когато влязоха в болницата, той се опита да запази спокойствие, но не му стигна търпение да изчака асансьора. Намери стълбището и започна да взема по две стъпала наведнъж, а момичетата припкаха след него. Влетяха в стаята на Рейчъл. Въпреки всички отчайващи мисли, Джак очакваше да види Рейчъл подпряна на възглавниците, с отворени очи и усмивка на уста.

Спряха пред леглото ѝ. Рейчъл лежеше по гръб и очите ѝ бяха също така леко отворени, както предишната вечер.

— Мамо! — извика Хоуп.

Саманта тихо изскимтя:

— Няма промяна!

Джак преглътна. Тялото му някак омекна, лишено от предишната си енергия. Разочарованието стегна гърлото му. Той се приближи до леглото, седна до Рейчъл, опря ръце от двете ѝ страни и я целуна съвсем леко по устните.

— Какво стана, тате? — попита Хоуп.

— Не знам, скъпа. Предполагам, че се оплетохме в собствените си фантазии.

— Това ми омръзна — оплака се Саманта.

Джак въздъхна, после заговори гневно:

— Ти си играеш с нас, Рейчъл! Това не е честно! Не е хубаво! — стана от леглото и отиде до прозореца, но само след секунди се върна и се втренчи в нея.

Гледаше я дълго и упорито, като му се искаше да ѝ наложи да отвори полуоткрехнатите си мигли. Устните ѝ бяха розови, косата — златиста.

Продължи да я гледа. Нещо ставаше с нея. Очите ѝ се стрелкаха насам-натам. Видя някаква бръчка между веждите ѝ — по линията на гнева. Появи се отново.

Този път той се вживя повече в монолога си, проклинаше я, задето ги наказва с тази непоносима игра на чакане, молеше я най-сетне да се събуди. Чу, че едно от момичетата го извика, но не реагира. Всичката му енергия беше насочена към Рейчъл.

Нова гримаса се разля по лицето ѝ. Очите ѝ започнаха да се движат съвсем бавно. Той затаи дъх. Отново се обади една от дъщерите му, но той пак не ѝ обърна внимание.

*Хайде, Рейчъл, хайде, хайде, Рейчъл...* — нареждаше Джак.

Клепачите ѝ трепнаха. Тя стисна очи, накрая бавно започна да ги отваря.

Джак не смееше да диша. След първоначалното ахване момичетата също бяха притаили дъх. Очите на Рейчъл се спряха върху лицето му и останаха така толкова дълго, та той се уплаши, че тя все още е в кома. После се откъснаха от него и се преместиха върху Хоуп.

— Мамо! — извика Хоуп.

Очите на Рейчъл се преместиха върху Саманта, която почти безгласно изрече:

— О, мили боже!

Когато тези очи се върнаха на него, бяха смутени. Рейчъл бавно стисна пръсти. Озадаченият ѝ поглед се премести на Хоуп, после на Саманта, обратно на Джак. Той започваше да мисли, че Рейчъл може да има амнезия, когато тя отново погледна момичетата и се усмихна. Съвсем тихо, но с тон, който беше типичен за нея, попита:

— Какво става?

Той изкрещя от радост, а момичетата изведнъж се спуснаха да прегръщат Рейчъл, като едновременно говореха и се смееха. Беше не по-малко въодушевен от тях и също искаше да я прегърне, но им

отстъпи място. В края на краищата това бе най-важното нещо — Рейчъл и нейните момичета. Тя беше будна. Беше се завърнала.

Като извика още веднъж от облекчение, Джак излетя навън, за да съобщи новината на лекарите.

Катрин беше в леглото, когато Джак ѝ се обади. Тя скочи развълнувана на крака.

— В пълно съзнание ли е? — попита тя.

— Съвсем.

— И говори? Спомня ли си?

— Объркана е по отношение на онова, което се е случило, и не знае датата. Много е слаба, но е в съзнание.

— О, Джак, това е най-хубавата новина! Стив наблизо ли е?

— Тръгнал е насам.

— Аз също тръгвам — каза тя и побърза да влезе под душа. Чак когато го пусна и парата я обгърна отвсякъде, Катрин се сети за дилемата на Джак. Щеше да го насърчи. Смяташе да каже на Рейчъл за това.

Затвори душа и излезе навън, оставяйки парата да изпълни банята. С гръб към огледалото, тя втри лосион по цялото си тяло. Докато свърши, огледалото беше напълно замъглено. Оправи косата си по усет, като използва влагата, за да я направи по-къдрава.

Уви се в една кърпа и се върна в спалнята. Дрехите, които беше подбрала, не бяха подходящи. Днес щяха да празнуват, дори може би щяха да обядват на по-специално място със Стив, стига да можеше да смени часовете на клиентките си. Затова избра нещо, което обичаше — мек панталон с двуредно сако — и се върна в банята.

Като окачи закачалката с дрехите на вратата, Катрин посегна към сутиена си, но после размисли и взе чорапогащника. Обу го внимателно, сетне отново посегна към сутиена.

Задържа го и започна да го върти в ръцете си. Беше черен, един от най-малките номера. Изглеждаше прекрасно с него. Много секси. Стив щеше да го хареса.

А без него? Пластичният ѝ хирург казваше, че гърдите ѝ изглеждат добре. Същото твърдеше и Рейчъл — единственият друг човек, на когото се бе доверила да ги види. Имаше доверие и на Стив.

Поне така си мислеше. Сигурно е виждал и по-лоши неща. Не смяташе, че той ще побегне от нея е писъци.

Време беше и тя да прояви такава смелост.

Огледалото се намираше от дясната ѝ страна, вече съвсем прояснено. Като си пое дълбоко въздух, Катрин застана пред него и за пръв път от години се огледа дълго и внимателно.

В стаята на Рейчъл започнаха да влизат лекари и да правят изследвания. Идваха сестри да им помагат.

Джак не знаеше какво да стори. Наблюдаваше всичко от мястото си до леглото, точно зад главата на Рейчъл. Изпитваше облекчение и тревога, щастие и страх. Той беше бившият съпруг и можеше само да мълчи.

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рейчъл излезе от кома, като смяташе, че това е още един ден, в който Джак изпълва съзнанието ѝ. Но го видя на живо, доста разтревожен, съвсем близо до лицето си. Първата ѝ мисъл беше, че нещо се е случило на някое от момичетата, но те стояха живи и напрегнати до Джак. Тогава реши, че си беше въобразила Биг Сур и шестте години без него. Когато погледна към момичетата обаче, видя, че са твърде големи и високи. Косата на Джак не изглеждаше толкова кестенява, а по-светла, скулите му бяха по-изострени, челото му — с повече бръчки. О, да, тези шест години наистина бяха минали. С Джак? В Сан Франциско, само с мечти за Биг Сур?

Не, Биг Сур стоеше съвсем ясно в ума и сърцето ѝ. Не би могла да си представя горите, дървената къща, брега, още по-малко самотата. Тя съвсем сигурно беше разведена. Но на пръста ѝ имаше халка! Беше по-широка от последния път, когато я сложи, което бе също така странно, както начинът, по който усещаше тялото си — уморено, натежало, слабо.

Очевидно се намираше в болница. Как иначе да си обясни твърдите бели чаршафи и миризмата на лекарства? Сега вече се чувстваше не само объркана, но и уплашена. Но всички хора, които обичаше, бяха тук — живи и здрави. Сигурно Джак беше довел момичетата. Но нямаше да остане. Той никога не оставаше.

Като си мислеше, че майките трябва да бъдат силни, тя успя да се усмихне на Саманта и Хоуп.

— Какво става?

Изведнъж, като на току-що пусната филмова лента, двете се оживиха. Избутаха Джак и започнаха да я прегръщат през смях и дърдорене за някаква катастрофа, която тя не помнеше; за кома, за счупен крак, емболия, мърдане, стенене, полуотворени очи...

Не помнеше нищо от това. Не можеше да приеме, че е лежала тук шестнайсет дни — макар лекарите и сестрите, които идваха да я преглеждат, да го потвърждаваха. Това наистина обясняваше нейната

отпадналост и отслабналите ѝ пръсти. Ръцете ѝ бяха надупчени от игли, но тя не чувстваше някаква друга болка. Очевидно беше спала през цялото време.

Момичетата продължаваха да говорят как Джак останал в Биг Сур, как ги карал на училище, как стоял в болницата всеки ден. Джак не каза нищо, беше се оттеглил някъде встрани. Рейчъл затвори очи — изглеждаше твърде хубаво, за да е истина. Беше му благодарна за това.

Почина си малко. Животът ѝ се виждаше много неясен. Шестнайсет пропуснати дни не бяха никак малко. Имаше някои неща, които трябваше да свърши. Едно по едно те започнаха да изплуват в съзнанието ѝ.

Саманта и Хоуп седяха на леглото ѝ от двете ѝ страни и я гледаха с големи, уплашени очи.

— Тук съм — усмихна се тя, разбрала страховете им.

Те се отпуснаха, но тя все още се чувстваше обърквана. Попита кой ден от седмицата е и колко е часът. И защо момичетата не са на училище.

— Твърде дълго чакахме пробуждането ти — въздъхна Саманта. — Татко каза, че днес може да го пропуснем.

Рейчъл се запита какво ли още им е разрешил. Разведените бащи, които виждаха децата си само в неделя, имаха склонност към разглеждане. Джак ги глезеше по отношение на парите. Би могъл да ги глези и за друго, ако ги виждаше всеки ден. От това, което чуваше за него, изглежда, беше набрал точки. Двете ѝ дъщери усилено изтъкваха неговите добродетели, което не бе особено типично за Саманта.

— Една мила сестра — Синди — информираха я момичетата, — помагаше на татко да се грижи за теб — те задвижиха бутона на горната част на леглото ѝ и повдигнаха главата ѝ малко. Зави ѝ се свят, но после ѝ мина, а момичетата заразказваха отново. Саманта изброи всички хора, които са идвали да я видят. Хоуп ѝ каза за картичките и цветята, за нощниците и парфюма. Саманта ѝ разказа за месото от гърди, което Фей беше донесла, и за ореховите кифли на Илайза. Хоуп я осведоми за симпатиите на Катрин към лекаря.

Когато Саманта ѝ описа бала си, сърцето ѝ се сви. Но щом Хоуп ѝ разказа за Гуинивер, Рейчъл се разплака.

Джак отиде някъде, което беше добре дошло. Тя бе свикнала точно на такъв живот — само с момичетата. Веднага щом той излезе



обаче, те започнаха отново да говорят за него.

— Той дойде посред нощ веднага след катастрофата.

— Обича гората. Води ни на разходки.

— Намери рецептата и направи твоя любим крем за моя скапан кавалер за бала.

— Той дори направи ковчег за Гуинивер.

— Купи ти нова кола, мамо. Ще ти хареса.

— Направи рамки за картините ти, така че изложбата ще се състои.

— Не е ходил на работа от две седмици. Мисля, че се е променил.

Рейчъл се усмихна и кимна, после задряма — чудесен начин да избяга от онова, което не искаше да чува. Когато се събуди, момичетата отново я гледаха вцепенени и уплашени.

— Хайде, момичета — засмя се тя, — не може да се паникьосвате всеки път, когато заспя.

— Но ти не знаеш колко ужасно беше всичко — извика Саманта и двете продължиха да ѝ разказват, докато тя самата се увлече и ги запита:

— Разкажете ми за изложбата. Баща ви направи рамките на картините ми, така ли?

— И освен това ги предаде — каза Хоуп.

— Бен подрежда нещата — добави Саманта. — Не сме го виждали много напоследък. Татко е този, който стои през цялото време тук.

Пристигна Катрин — скъпата Катрин, която щеше да се грижи за децата, дори Джак да не се беше появил. Милата Катрин, която направо се изчерви, когато лекарят, по-рано представил се като Стив Бауер, се появи отново в стаята. Симпатиите, които Хоуп беше споменала? Рейчъл се обърка. Но това не беше първото, за което попита Катрин, когато най-сетне останаха за малко насаме.

— Какво е това? — Рейчъл размаха пръста с халката.

— Попита ли го?

— Не. Катрин, ти ли му се обади след катастрофата?

— Мислех, че ще искаш той да е тук — отвърна Катрин предизвикателно.

— Да го искам тук? Той ме изостави, знаеш, че още страдам.

— Още го обичаш, затова те боли. Ето защо го извиках.

— Страдам, като го виждам.

— А не мислиш ли, че и той също страда? Смяташ ли, че е бил тук шестнайсет дни за развлечение?

— Тук е заради момичетата.

— И заради теб.

— Чувства се задължен.

— Не, загрижен е...

— Грижата не е любов, а дори и да беше, човек може да обича някого и пак да го изостави — уморена, Рейчъл затвори очи и объркано каза: — Вече сме говорили за това, Катрин. Знаеш как се чувствам.

— Тогава свали пръстена.

Рейчъл не го направи, защото беше твърде уморена, а когато се събуди, я заобиколеше нова група лекари. Не искаше да го прави публично. Освен това си помисли, че халката може би действа като магия. Беше с нея, когато излезе от кома. Реши да я носи, докато се прибере вкъщи.

Като излезе от стаята, Катрин видя Стив отдалече да говори с една сестра. Проследи го как се навежда да погледне нещо в компютъра, изправя се, обръща се и се усмихва, когато се приближава негов колега. Беше й толкова приятно да го наблюдава.

Защо точно него? Защото е умен, опитен, внимателен и чувствителен? Защото е на подходяща за нея възраст?

Когато погледна по коридора и я видя, той се усмихна широко, каза нещо на своя колега и пъргаво се отправи към нея.

— Дължиш ми един обяд — каза той.

Тя също се усмихна широко. Как би могла да не го направи? Неговото удоволствие беше заразително. Чувстваше топлината му, ала едновременно с това — и някакъв хлад нейде дълбоко в нея, но не можеше да го определи със сигурност.

Той я огледа от горе до долу.

— Изглеждаш страхотно. — Погледна часовника си, после започна да я уговаря: — Мога да си освободя два часа следобед. А ти?

— Не знам — Катрин дълго се колеба. — В четвъртък обикновено съм много заета.

— Поне за час, става ли?

— Вече закъснявам и без това. Какво ще кажеш за понеделник?

Върху лицето му се изписа разочарование, съмнение, после предпазливост. Това също ѝ харесваше — можеше да разбира какво чувства той. Въпросът му не скриваше неговото подозрение.

— Този ресторант не е ли затворен в понеделник?

— Само извън сезона, сега работи.

— Тогава май се уговорихме?

— Да — каза тя, благодарна за отсрочката. — Не работя в понеделник, свободна съм.

— Ще направя резервация, да кажем, за един часа?

Катрин кимна.

Той отново се усмихна. Погледът му се плъзна малко по-надолу — върху устните ѝ. Изпрати ѝ малка въздушна целувка, която никой друг, освен нея не можеше да види, и тръгна обратно по коридора. Катрин развълнувано се отправи към асансьора и чак пред него осъзна какъв беше онзи хлад, който възбудата ѝ не можеше да стопи. Тя се страхуваше.

До четвъртък следобед новината, че Рейчъл е излязла от кома, се разнесе. До вечерта приятелите ѝ вече пристигаха да се уверят сами.

Джак се беше чувствал неудобно дори когато само Катрин и момичетата говореха с Рейчъл. Сега се чувстваше още по-зле. Беше започнал да уважава приятелите ѝ, както и те него, но хвалебствията, които сипеха по негов адрес, му напомняха... благотворителност. Рейчъл едва поглеждаше към него от време на време, и то без да загатва какво изпитва.

Затова излезе да се помотае по коридора. Обади се на адвоката си в дома му, после и на Тина. Посрещна човека, който достави един огромен букет балони от Виктория — невероятно, но за пръв път подаръкът ѝ беше съвсем уместен! С помощта на радостната Хоуп ги завърза за статива, който използваша при венозни вливания. Отново се почувства излишен и излезе в коридора, където се облегна на стената до вратата. Когато Стив Бауер се върна, за да погледне Рейчъл за последен път, преди да си тръгне, Джак го спря пред вратата.

— Какво става сега? Тя съвсем сигурно и безопасно ли е излязла от кома? — той изпитваше същия страх, който изпитваша и момичетата всеки път, щом Рейчъл затвореше очи. — Веднъж прочетох във

вестника за един човек, който излязъл от кома и говорил със семейството си съвсем разбираемо, като Рейчъл. На другия ден изпаднал отново в кома и умрял.

— Доколкото си спомням, този човек е бил в кома в продължение на няколко години — каза Стив. — Случаят с Рейчъл е по-логичен. Главата ѝ беше наранена. Нужни ѝ бяха шестнайсет дни, за да оздравее и да се върне в съзнание. Утре сутринта ще ѝ направим скенер, но не очаквам да видим нещо лошо. Ще продължи да приема медикаменти известно време, за да намалим риска от рецидив на отока — може би един слаб антикоагулант в продължение на шест месеца, за да сме сигурни, че няма да получи нова емболия.

— Кога може да се прибере вкъщи? — нетърпеливо попита Джак.

— Вливанията ще продължат още малко. Ще започнем с течна диета и ще преминем към по-меки храни, когато е готова за това. Ще следим с монитор нивото на кислорода още един ден, ще я накараме да стане сутринта. Искаме да се храни и да се движи. Щом постигнем възстановяване на тонуса ѝ, вече е ваша.

На Джак му се искаше да е толкова лесно, колкото звучеше.

— В най-добрия случай колко дни ще са нужни за възстановяването ѝ?

— Три. До неделя трябва да си е вкъщи.

Момичетата спяха спокойно тази нощ. Джак го знаеше, защото през час-два ги наглеждаше. Тяхното изпитание идваше към своя край. Те бяха прекалено развълнувани от събуждането на Рейчъл, за да се тревожат за по-нататъшната му роля в своя живот. Но той се тревожеше... Заспиваше за кратко, обзет от безпокойство и страх. Обади се няколко пъти в болницата. Рейчъл се чувстваше добре. Когато не потъваше в така необходимия ѝ здравословен сън, пиеше сок и ядеше пудинг.

В петък сутринта Джак отиде в болницата сам. Стативът за венозните вливания го нямаше. Косата на Рейчъл беше влажна и се къдреше леко, кожата на лицето ѝ блестеше. На подвижната масичка до нея имаше чиния с остатъци от яйце и трохи от препечен хляб, както и празна чаша за кафе. Тя четеше вестник. Изглеждаше дребна и крехка като Хоуп в огромната си тъмновиолетова тениска. Халката все още беше на пръста ѝ, но тя изглеждаше изненадана от появата му.

— Как се чувстваш? — попита той, застанал до вратата. Мислеше си, че нахлува в нейна територия. Ако Рейчъл желаше присъствието му, трябваше да му го покаже.

— По-добре — въздъхна тя. — Къде са момичетата?

— На училище. Пропуснаха доста уроци. Ще дойдат тук следобед. Сама ли се изкъпа?

Тя се усмихна и кимна:

— Обвиха гипса с найлон, по-късно ще ми сложат водоустойчив. Малко е трудничко с гипс и патерици.

— Това е добре — Джак мушна ръце в джобовете на джинсите си и се огледа. — Имаш ли нужда от нещо? Бонбони, списания?

— Не, благодаря. Кога се връщаш в града?

— Не знам, още не мисля за това. Ще имаш нужда от помощ.

— Момичетата могат да помагат. Училището свършва след няколко седмици.

— Е, освен ако не предпочиташ някого другото. Ако искаш сестра, ще намеря.

— Така може би ще е най-добре, щом трябва да се връщаш в града.

Нещо го разяждаше отвътре. Току-що бе казал, че не е нужно да ходи там. Нима не е запомнила нищо от онова, което момичетата ѝ бяха обяснили?

— Тъкмо навреме — каза Стив Бауер, като мина край Джак и отиде до леглото. — Искам да направиш още една разходка по коридора. Джак ще ти помогне.

— Още съм уморена от предишната.

— Яла си, това е добре. Ще ти донесем още нещо след малко, за да те поохраним. Колкото повече ходиш, толкова повече ще заякнеш. Веднага щом това стане, ще можеш да си идеш вкъщи — той ѝ подаде ръка.

Рейчъл въздъхна, пое ръката му и се надигна. Когато се успокои, той ѝ подаде пухкав червен чехъл. Тя го нагласи на крака си, като се наведе вдървено. Стив ѝ подаде едната патерица, помогна ѝ да се изправи, после ѝ подаде и другата. Когато нагласи и двете, Рейчъл остана за малко с наведена глава.

— Добре ли си? — тихо попита Стив.

Джак му завидя за близостта.

Тя кимна и направи няколко несигурни крачки.

— Ръката боли ли те?

— Малко, но няма нищо — гласът ѝ трепереше, както и цялото ѝ тяло.

— Готова ли е за това? — попита Джак. Представи си, че тя може да падне и да се нарани.

Но Стив я придържаше през раменете. Когато стигнаха до Джак, Стив каза:

— Ваш ред е.

Тръгнаха бавно и с почивки по коридора.

— Как е? — попита Джак след няколко крачки. — Ще издържиш ли? — Когато стигнаха до края на коридора, каза: — Справяш се чудесно.

Рейчъл му отговаряше едносрично, очевидно съсредоточена да запази равновесие. Докато се върнат в стаята ѝ, вече се бе изпотила. Помогна ѝ да легне и я попита дали се нуждае от нещо. Тя поклати глава и затвори очи.

Джак беше съкрушен.

— Как е мама? — попита Хоуп веднага щом се качи в колата. Все още носеше каубойските си ботуши, което подсказваше на Джак, че още не е напълно спокойна.

— Чудесно — отвърна той и отвори вратата на Саманта, която веднага повтори същия въпрос. — Става и се мъчи да куцука из стаята и коридора. Изяде цял сандвич на обяд.

— Ти ли ѝ го купи? — попита Хоуп.

— Илайза го остави преди мен — Джак погледна в огледалото за обратно виждане и се включи в движението.

— Но ти си с нея цял ден — каза Саманта. — Говорихте ли?

Той я погледна с любопитство.

— За какво?

— Изобщо, тате — каза Хоуп и се наведе напред между седалките. — Ти знаеш. За това да живееш с нас.

Беше предполагал, че ще искат това. Беше логично да се сети, след всичките онези хубави неща, които бяха наговорили на Рейчъл предния ден.

— Закопча ли колана си, Хоуп?

— Е, говори ли? — попита Саманта.

Джак продължи да хвърля погледи в огледалото за обратно виждане, докато не чу щракването на предпазния колан на Хоуп.

— Тате!

— Не, Саманта, не говорихме за това. Майка ти току-що премина едно голямо изпитание — беше си го повтарял цял ден. — Сега се стареа да става и да се храни. Най-важното за нея е да се прибере вкъщи.

— А после какво ще стане?

— Какво имаш предвид?

— Ти оставаш ли?

— Зависи...

Той продължи да кара мълчаливо, докато Саманта повтори въпроса. Погледна Хоуп в огледалото. Тя също чакаше отговора му.

— Зависи какво ще решим с майка ви — най-сетне каза той. — Но има още много неща, за които трябва да помислим, преди да поговорим, затова ще ви бъда благодарен, ако ме оставите на мира.

— Значи татко е бил тук през целия ден? — попита Саманта.

Джак стоеше до прозореца и гледаше навън, а момичетата разказваха на Рейчъл за училище.

— Да — каза Рейчъл. — Тези патерици много се хлъзгат. Той ми помогна няколко пъти да измина коридора. Донесе ми и горещ фъч.

— С много бадемов сладолед ли? — осведоми се доволно Хоуп.

— Да, беше хубав. Все още спя много. Направо смешно, след шестнайсет дни сън не би трябвало да съм уморена.

— Мисля, че татко трябва да остане при нас — изтърси Саманта без заобикалки. — Знаеш какво имам предвид — след като се прибереш у дома.

Джак се хвана за главата и затаи дъх.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Рейчъл.

— Кога по-късно? Може да те изпишат след два дни. Той наистина е добър човек, мамо.

— Никога не съм твърдяла обратното.

— Може би трябва да изслушаш какво мисли той за вашата история.

— Саманта! — предупреди я строго Джак, като се обърна към тях.

Хоуп продължи:

— Той правеше всичко, докато ти беше болна. Искам да кажа — дойде веднага от града още първия ден и пазаруваше, и готвеше, и ни возеше насам. Дори докара Фейт при теб. Знаеш ли за това?

— Не — каза Рейчъл, без да поглежда Джак. — Благодарна съм му.

— Напусна и фирмата заради теб! — извика Саманта.

— Не, не съм, Саманта — намеси се Джак.

Тя веднага го погледна настръхнала.

— Напусна я!

— Напуснах я заради себе си, Сам. Вече не ми е нужна, затова я напуснах. Не обвинявай за това майка си. Не съм останал без работа, телефонът ми непрекъснато звъни. Сега мога да имам други, по-различни от преди клиенти. Отварят ми се нови врати — той спря. Не знаеше защо говори така. Съвсем не беше онова, което искаше да каже на Рейчъл.

— Чудесно. — Саманта го гледаше предизвикателно. — Но ако се върнеш в Сан Франциско, аз ще дойда с теб.

— Саманта! — извика Рейчъл недоволно, дори обидено.

— Мога да живея и на двете места, нали? Освен това е лято. Мога да си намеря работа там.

— Няма да го направиш — отсече Джак.

— Напротив!

— Няма, защото майка ти ще се нуждае от помощта ти, а освен това аз няма да съм в Сан Франциско. Местя се тук. Мястото ми харесва, ще си купя своя къща, ако трябва — моментът съвсем не беше подходящ да го казва. Идеята не бе съвсем узряла. Никога нямаше да се осъществи, ако Рейчъл имаше нещо против. Ядоса се на дъщеря си, че го предизвика да се издаде. Това не беше работа на Саманта. Нито на Хоуп. То засягаше Рейчъл и него.

Внезапната поява на Катрин не помогна много. Той ядосано мина край нея и излезе. Чак тогава осъзна, че отново не е постъпил правилно. Трябваше да каже на Катрин да изведе дъщерите му някъде



навън. Те бяха осведомили Рейчъл какво са преживели през последните две седмици и половина. Той трябваше да ѝ разкаже какво бяха те за него самия.

Но не можеше да се обърне и да се върне. Рейчъл едва го поглеждаше. Той може и да беше започнал да гледа на нещата по друг начин през последните седмици, но тя — не.

Разочарован, тръгна по коридора към телефоните. Беше петък, бе казал на Майрън Елиът, че ще се обади. Нямаше смисъл да отлага. Независимо къде щеше да живее, Джак не искаше тази работа.

— Защо не каза нещо? — попита Саманта.

— Той те обича, мамо! — проплака Хоуп.

Катрин се приближи до леглото.

— Може ли да поговоря с майка ви, момичета?

— Някой наистина трябва да го направи — подхвърли Саманта и погледна свъсено към Рейчъл. После дръпна Хоуп за ръката и я поведе навън от стаята.

Рейчъл ги гледаше как излизат.

— Много бързо ми се нарадваха.

— А ти защо не го направи?

Рейчъл се обърна към Катрин — не разбираше защо и тя ѝ говори така рязко.

— Какво да направя?

— Да кажеш нещо на Джак. Той ще се мести тук.

Рейчъл се опита да си припомни разговора.

— Искал ли е моето мнение?

— Нима чакаш официална покана? Хайде, Рейчъл! Този човек беше непрекъснато до теб. Помогни му и ти малко.

— За кое да му помогна? — извика Рейчъл. — Може би не искам да се мести тук. Чудесно, момичетата са привързани към него, но може би аз не искам да ми се налага да го виждам през цялото време. Биг Сур е мой. Защо си мисли, че може просто да се пренесе тук?

— Той те обича.

Рейчъл затвори очи и се обърна.

— Кажи му, че също го обичаш.

Рейчъл чувстваше, че ѝ се къса сърцето. Както винаги, когато ставаше въпрос за Джак Макджил.

— Не знам дали ще мога — едва продума тя. Когато сърцето я болеше, не ѝ оставаше никаква сила.

— От какво се страхуваш?

— Ще завися от него и ще ме изостави отново.

— И предпочиташ да изживееш остатъка от живота си сама?

Рейчъл се вгледа в Катрин. Можеше да разбере противоречивата лоялност на дъщерите си, но би трябвало най-добрата ѝ приятелка да е на нейна страна.

— Джак също не е казал, че ме обича. И не ми натяквай, че го е показал, защото не е същото. Ако ме обича, нека да го каже. Нека прояви смелост и поеме риска да му отвърна *не*. Ти няма ли да го направиш, ако наистина искаш нещо много силно?

Катрин я изгледа продължително и тръгна към вратата. Рейчъл искаше да я попита къде отива, но не ѝ достигнаха сили.

Катрин закрачи намръщена по коридора. Ядосана беше на Рейчъл за нейното упорство, ядосана беше и на Стив за настойчивостта му, ядосана беше и на самата себе си, защото се страхуваше да поеме онзи риск, който току-що бе препоръчала на най-добрата си приятелка. Вбесена беше и на Джак. А, ето къде бил и той — до телефоните.

Джак се обади по телефона и не знаеше какво да прави след това. Животът му изглеждаше пълен провал — и в професионален, и в личен план. Сега телефонната кабина му се струваше съвсем удобна спирка.

— Какво правиш? — попита го Катрин с мрачна физиономия.

Джак се чувстваше ужасно. Не се нуждаеше от допълнителни укори. Понечи да тръгне към асансьора.

— Не сега, Катрин.

— А кога? — попита го тя и тръгна редом с него. — Призна ми, че я обичаш и искаш отново да се ожените. Защо не го кажеш на нея?

Той демонстративно запуши ушите си.

— Не сега, Катрин.

— Тогава кога? За какво е цялата тази работа? Не си ли загубил вече достатъчно време? Господи, Джак, нима не си си взел поука?

Той спря и я погледна втренчено в лицето:

— А ти?

Това ѝ подеждва моментално. Тя преглътна, дръпна се назад. Намръщи се, после сведе поглед.

— Да — каза тя смирено. — Огледах се добре и мисля, че си прав. Това, което имам, не е толкова лошо — сложила ръка върху гърдите си, тя, изглежда, говореше повече на себе си, отколкото на него. — Доволна ли съм от тези? Не. Но мога да живея с тях.

Катрин отпусна ръка, изпъна гръб и като вдигна очи към неговите, каза решително:

— Ще направя опит, ще рискувам онова гадно отхвърляне, защото може би ще има нещо, което си струва — тя му се усмихна приятелски, станала отново човекът, от когото той имаше нужда. — Ами ти? Не можеш ли просто да го направиш?

В нейните уста звучеше лесно. Той тръгна отново към асансьора.

— Говориш за несравними неща.

— Говоря за доверие — каза тя, все още редом до него.

— За бога, Катрин! Тя знае, че съм скъсал с фирмата, знае, че съм скъсал със Сан Франциско. Знае, че съм бил тук и съм се грижил за нея — спря пред асансьора. — Но не е казала думичка за нито едно от тези неща!

Катрин го гледаше настойчиво. Сложи ръка на рамото му и той почувства, че тя истински се безпокои за него.

— Преди три седмици бих казала, че ти си изпята песен. От онези типове, които не мислят, не разсъждават, не разбират. Просто действат — независимо какво, къде и как. Но ти можеш да бъдеш нещо повече от това, Джак — тя стисна рамото му. — Защо Рейчъл не говори? — тя се почука по челото. — Помисли!

Изглежда го продължително, пое си дълбоко въздух, сякаш за да се изпълни с кураж, и тръгна надолу по коридора.

Докато стигне до сестринската стая, Катрин започна да трепери. Съзнателно присви юмруци, когато попита дали Стив е някъде наблизо. Сестрите се спогледаха и започнаха да се питат нещо. Катрин взе да се чуди дали ще ѝ стигне смелостта, но в този момент той излезе от една врата в другия край на коридора. Забеляза я. Сините му очи се усмихваха, треперенето в нея се усили.

Стив все още се усмихваше, когато я приближи. Ръцете му бяха в джобовете.

— Можеш ли да излезеш в почивка? — прошепна Катрин.

Стив каза нещо на сестрата зад бюрото, заведе Катрин до асансьора и натисна бутона. Вътре бяха сами, той се облегна на стената, Катрин — на другата. През цялото време си повтаряше всички неща, които беше видяла и научила за него и които доказваха, че може да му се довери, но най-вече мисълта за Рейчъл и Джак ѝ даваше сили. Ако очакваше от тях да рискуват нещо от себе си, тя също трябваше да го направи.

Асансьорът ги отведе на най-долния етаж.

— С Рейчъл ли е свързано? — попита Стив.

Когато Катрин поклати глава, той я хвана за ръката и я поведе по коридора. После влезе в една малка и тъмна стая. Облегна се на вратата, за да я затвори, но едновременно с това зарови пръсти в косата ѝ.

— Толкова е разкошна — прошепна той и я повдигна за целувка. Устата му беше настойчива, телата им се притиснаха. Катрин почувства, че трепери, нозете ѝ отмаляха.

Целувката на Стив трая дълго. Когато свърши и я обгърна с ръце, главата ѝ сама се озова на рамото му. Долавяше миризмата на колосаната му престилка.

Гърдите ѝ бяха опрени в неговите. Питаше се дали той чувства нещо особено.

— Къде сме? — попита тя. Зад стената се чуваше бръмченето на някаква машина.

— В килера за метлите — прошепна той в косата ѝ. — Винаги съм искал да го направя в килер за метли. Ако един лекар е истински професионалист, трябва да го е правил в килер за метли, нали?

— Само на кино — смъмри го тя, но тъмнината ѝ помагаше. — Трябва да говорим, Стив. Аз трябва да говоря. Трябва да узнаеш някои неща за мен, преди тази връзка да се задълбочи.

Той се приведе и я притисна по-близо до себе си.

— Въпросът е — започна тя, въпреки че ѝ се искаше да се отпусне и разтопи в прегръдката му, — че в никоя връзка няма гаранции, защото никой не знае какво го очаква в бъдеще. Искам да кажа, виж Рейчъл: съвсем здрава и в следващия миг — в кома, без да има никаква вина за това. Мислим си, че ще ни има другата седмица, но не знаем със сигурност. Например може да пресичаш улицата и да

те удари кола и изведнъж — няма те, просто така, да пази Господ, не искам това да се случва... Стив, аз имам рак на гърдите.

Би трябвало след нейното изявление да настъпи гробна тишина. Но животът не беше спрял. Сърцата им биеха, дишането им се чуваше, а машината зад стената продължаваше да бръмчи.

Той я притегли още по-близо до себе си. Гласът му звучеше плътен и уверен.

— Грещиш. Имала си рак. Вече го няма.

Тя затаи дъх.

— Моля?!

— Минало време. Излекувана си.

Тя отдръпна главата си. Не можеше да го види, но имаше нужда от дистанция.

— Ти знаеш?

— Изглеждаше ми позната, когато те видях след катастрофата на Рейчъл, а и непрекъснато се срещаше с хора от персонала, които те познават. Събрах две и две и проверих нашата база данни.

— И дотук беше моята тайна! — извика тя и би го отблъснала, ако не беше склучил ръце зад талията ѝ. — Това е нарушаване на лекарската етика, Стив.

— Вероятно е така, но бях отчаян. Ти си нещо изключително за мен, а не ме искаше. Трябваше да разбере защо.

Тя беше страдала толкова заради това.

— А не ми каза, че знаеш!

— Не можех, трябваше да стане по този начин. Трябваше да зная, че достатъчно се интересуваш от мен, за да го споделиш.

— Е, така е — оплака се тя. Преглътна, готова да се разплаче. — Отдавна не съм се безпокояла така. Последния път той ме заряза веднага щом научи.

Но Стив я прегръщаше страстно, беше възбуден. Искаше ѝ се да вярва, о, наистина вярваше!

— Може би това е перверзия — измънка тя.

— Не, просто твоята тайна не е чак толкова голямо нещо, колкото си мислиш, Катрин. Всеки си има по нещо.

— А ти какво имаш?

— Аз лично, сега? Нищо. Но баща ми умря на четирийсет и две от рак на простатата, а баща му умря на четирийсет и осем от рак на

белия дроб, така че част от мен чувства, че живее с време назаем, и може би затова искам да прекарам това време добре. Купих си си джея, когато станах на петдесет. Винаги съм искал такава кола. Помислих си, че щом вече не съм мъртъв, една открита кола няма да ме убие, и искаш ли да знаеш нещо — обичам тази кола. Вероятно е най-евтината, която някога съм имал, но никога не съм карал друга с такова удоволствие. Страшно приятно е. Ти добре пасваш на си джея.

— Направиха ми пластична операция — изстреля тя, защото той изглеждаше прекалено весел, за да е разбрал всичко. — Правил ли си някога любов с жена с изкуствени гърди?

— Не, но не ми се струват толкова лоши сега. Ти си нещо повече от едни гърди — каза ѝ той, както беше направил и Джак. — Мога да го преценя, достатъчно съм видял в своята работа.

Приоритети? Рейчъл щеше да го хареса.

— Моят съпруг не успя да свикне. Не можеше да ме погледне, нито да ме докосне. Не можеше да получи ерекция.

— Аз нямам такъв проблем.

Не, нямаше. Поне в този момент.

— На приказки е по-различно.

В тъмнината той хвана лицето ѝ в шепите си.

— Искаш ли да опитаме сега? Ще го направя сега.

Трябваше да се изсмее, почти не му вярваше.

— Имам чувството, че твоите гърди притесняват повече теб, отколкото ще притесняват мен — каза той така нежно, че тя дори си помисли, че може би е прав. — Ще се разберем — задавено продължи той. — Ако те притеснявам, като ги докосвам, ще почакам. Мога да те целувам цяла нощ и да получавам достатъчно удоволствие само от това — и допълни с усмивка: — Е, почти. Получава се известно напрежение там, долу, но мога да почакам. Има известно удоволствие и в самата ерекция.

Стив преглътна, наведе глава и впи устни в нейните. Целувката му започна невинно, но той все повече се разгорещяваше.

Катрин не знаеше как той успява да прави това. Постепенно неговият плам се предаде и на нея.

Ето — тя беше жива и се чувстваше добре. Намерила бе и човек, който да я обича и който иска да приеме изкуствените ѝ гърди. Все пак

проверката предстоеше. Но тя никога не беше постигала толкова преди. Може би този път нещата щяха да са наред.

## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джак размисли и разбра — той чакаше Рейчъл да говори. А Рейчъл чакаше него. Който започнеше пръв, поемаше по-голям риск.

Той знаеше, че ако не поеме риска, със сигурност щеше да се върне към живота, който беше водил до този момент: сив, неопределен, объркан и потискащ — безинтересен. Животът на Рейчъл имаше смисъл. В него имаше багри и топлина. Тя можеше да си позволи да чака той да говори пръв. Щеше да загуби по-малко, дори ако изобщо не стигнеха до разговор.

Значи всичко зависеше от него.

Това казваше умът му. Сърцето му подсказваше, че не може да оголи душата си пред нея, когато момичетата са там. А когато тях ги нямаше, идваше Катрин или Чарли, или Фей...

Настъпи вечерта. Той ги откара вкъщи. Крайбрежният път беше окъпан в кехлибарената светлина на залеза, която позлатяваше дивите цветя, големите гранитни камъни и разделенените хълмове. Дочуваше се мекият шепот на прибоя... *Кажу й, говори й, моли я* — казваше той и повтаряше съвета си с разбиването на всяка вълна.

При редицата пощенски кутии той сви от шосето и се заизкачва по хълма. Ако още не беше решен да го направи, каньонът със сигурност щеше да му даде сили. Когато слезе от колата, гората беше притихнала. Чуваше се само напевният й шепот: *Кажу й, говори й, моли я...*

Той спря пред верандата. Дъщерите му се запътиха към къщата, но Хоуп го погледна подозрително.

— Какво има?

Изведнъж почувства прилив на решителност.

— Чуйте, можете ли да се грижите сами за себе си за известно време?

— Не сме бебета — отвърна любезно Саманта. — А ти къде отиваш?

Той вече тръгваше към колата.



— Трябва да говоря с майка ви.

Шофирането обратно към Кармел не беше лесно. Слънцето залезе, пътят стана по-тъмен. Той включи фаровете, но те не му показваха какво трябва да направи. Чак когато мина възвишенията и видя отвъд залива светлините на Кармел, го осени прозрение.

Рейчъл беше готова да избухне в сълзи. С всеки изминат час все по-ясно съзнаваше какво е преживяла — катастрофа, кома, емболия. Никога не се бе замисляла за своята тленност, но сега не можеше да не го направи. Беше уязвима като всяко човешко същество. Мислеше си за Катрин и за Фейт. Само като си ги представеше, придобиваше сили.

В главата ѝ се въртяха мисли за момичетата, за работата ѝ, за Джак. И пак за Джак... Опитваше се да осмисли всичко, което ѝ бяха казали за него, да разбере кое какво означава. Обичаше да подрежда нещата си в папки. Не ѝ пукаше, че в някоя папка може да цари хаос, стига да имаше някакво подобие на ред.

След развода беше държала Джак в отделна папка, не много подредена. Различни мисли и чувства бяха струпани в нея. През повечето време успяваше да ги държи встрани от живота си. Понякога ги разпиляваше, но бързо ги събираше отново в папката. Това се оказа начинът, по който успяваше да оцелее.

Сега обаче Джак беше разпилян навсякъде. Смесваше се с момичетата, с Катрин, с приятели в Кармел, с къщата в Биг Сур, с Дънкан и Фейт. Дори с нейната работа.

Искаше до отдели и сортира всичко, но сърцето ѝ непрекъснато объркваше нещата. Не можеше да отдели Джак от другите хора и от всичко останало.

Тогава той се появи на вратата на стаята ѝ и сърцето ѝ подскочи. Преглътна, за да се поуспокои.

— Здравей! — каза той. Забави се няколко секунди на прага и влезе. — Оставих момичетата у дома.

Той сложи ръце на кръста и огледа стаята, после погледът му се върна към нея.

*Кажу нещо!* — окуражи се Рейчъл, но гърлото ѝ беше стегнато, а очите — влажни. *Кажу нещо*, мислено извика тя към него.

— Реших, че може би... — започна Джак нерешително. — Знам, че вероятно е късно... — пое си дъх и попита направо: — Искаш ли да се поразходим с колата?

Не беше очаквала това. Сълзите натежаваха под миглите ѝ, нещо стягаше сърцето ѝ. Застанал пред нея с навити над лактите ръкави, избелели джинси и прошарена коса, притеснен и плах, той ѝ се струваше толкова скъп.

— Не си излизала от това място цели две седмици и половина — продължи Джак. — Долу е новата кола. Няма да те задържам много. Но... може би се страхуваш да се качваш в автомобил след тази катастрофа.

— Не помня катастрофата.

— Ако си много уморена...

— Не съм.

Рейчъл се надигна и внимателно пусна гипсирания си крак на пода. Нощницата се свлече до глезените ѝ. Посегна да вземе патериците.

— Ако те нося, няма да се умориш — каза Джак така нежно, че отново ѝ се доплака.

Изтри сълзите си с опакото на ръката си и кимна. Нямахше да я носи за пръв път, но щеше да е за пръв път от доста време преди развода. За пръв път от шест години телата им щяха да се докоснат. — Правя това от седемнайсет дни — призна той и плъзна ръце под нея. Вдигна я със същата деликатна нежност, която се долавяше и в гласа му.

Отначало Рейчъл беше като вдървена.

— Неудобно ли ти е? — попита Джак, като се отправяше към вратата.

— Неловко ми е — искаше ѝ се да обвие ръце около шията му, да зарови лице в нея и да го държи здраво, но се страхуваше. Поддадеше ли се на своето желание, можеше отново да изпадне в беда, ако Джак пак изчезнеше. — Това позволено ли е?

Джак стигна до приемната и каза на двете сестри и на специализанта, които бяха там:

— Ще изведа жена си с колата за около час. Има ли някакви причини да не го правя?

Сестрите се спогледаха, после се обърнаха към специализанта.

— Обикновено не се прави — той беше съвсем объркан.

— Ще има ли някакъв проблем от медицинска гледна точка?  
Специализантът посегна към телефона.

— Ще попитам доктор Бауер.

Джак прие това за позволение и тръгна по коридора.

*Не съм твоя жена*, помисли си Рейчъл, но не го каза. Не искаше да спори, не и когато ѝ беше толкова приятно да я носят. Тя се успокои малко и се зарадва, че ще подиша чист въздух. Щеше да види колата, щеше да се почувства жива.

Нощта беше топла и ясна. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Пое си дълбоко дъх, но после ахна, като видя накъде се отправя Джак. Колата се намираше под висока улична лампа, която я осветяваше добре.

— Червена е! — зарадва се по детски Рейчъл. — Момичетата не ми казаха, че е червена! Не съм имала червена кола от...

— Е, реших, че е време. — Той освободи едната си ръка, колкото да отвори вратата, и внимателно я настани вътре. Дръпна седалката назад, за да има повече място за гипсирания ѝ крак, и закопча предпазния колан.

— Защо реши, че е време? — попита Рейчъл, когато той седна зад волана и запали мотора.

— Защото обичаше онази наша червена кола. Не трябваше да я продавам, както направих.

Рейчъл се изненада от това закъсняло признание. Тя свали стъклото на прозореца и подложи лицето си на топлия бриз. Дробовете ѝ се съживиха, жадни за свеж въздух.

— Къде отиваме?

— В галерията на Емет.

Изложбата! Картините ѝ бяха като нейни деца, сега издокарани в нови рамки. Беше видяла Саманта и Хоуп. Искаше да види и своите работи, но...

— В този час ли?

— Петък е, затварят късно.

— Почти десет е.

— Така или иначе, ще отидем. Искам да видиш картините — настоя Джак. Беше твърдо решен, всичко беше в негови ръце.

Като отпусна глава на облегалката, Рейчъл отрони:

— Не съм ти благодарила за рамките...

— Материалът беше приготвен, момичетата ми помогнаха.

Тя го погледна отблизо. Шестте години не бяха променили профила му. Косата му пак бе гъста и доста дълга отзад; носът му — прав, устата — силна, брадичката и шията — стегнати. Винаги го бе смятала за красив. Не се беше променил.

— Благодаря ти, че си останал при тях.

Той кимна, но не отвърна нищо.

Когато очите ѝ отново плувнаха в сълзи, Рейчъл се загледа в пътя пред тях. Някога разговаряха, бърбореха непрекъснато за какво ли не или мълчаха, но помежду им цареше спокойствие. Сега не беше спокойна — някаква тъпа болка я разяждаше отвътре. Болно ѝ беше да стои с Джак така — изолирана, както накрая на брака им.

— Няма смисъл — въздъхна тя. Чувстваше се уморена и отпаднала. Картините ѝ можеха да почакат. В този момент най-много ѝ се искаше да зарови лице в някоя възглавница и да поплаче.

— Почти стигнахме.

— Джак, затворили са.

Той не отговори, просто продължи да кара по задните улички на Кармел, докато спря пред галерията. Мястото изглеждаше тъмно и пусто. Той излезе от колата и надникна през предната витрина. Почука на стъклото, после отиде до вратата.

— Пазач! — извика Джак. Почука отново и натисна продължително звънеца. Опря длани на стъклото, за да надникне по-добре вътре. Позвъни още няколко пъти.

Рейчъл си представи пазача със слушалки на ушите, който убива времето си с музика. След малко Джак се обърна към нея победоносно. Отвътре се появи човек, махащ с ръка.

Джак заговори високо:

— Жена ми е художничката, чиято изложба ще откриват. Беше в болницата в кома. Откраднах я за малко, за да ѝ я покажа. Отвори ни само за две минути.

Мъжът разтвори ръце в безпомощен жест. Джак му направи знак да почака. Изнесе Рейчъл от колата и застана отново пред вратата на галерията.

— Виждаш ли гипса ѝ — извика той през стъклото.

— Покажи му карта за самоличност — подсказа му Рейчъл, защото, веднъж вече стигнала толкова близо до картините си, искаше да влезе.

Ръцете ѝ бяха обвити около шията на Джак. Той я погледна нежно.

— Имам моя, но ти нямаш — със съжаление каза той. Свали я внимателно да стъпи на здравия си крак и като я накара да се подпре на него, свали часовника си и го вдигна.

— Това е „Таг“. Искаш ли го? Твой е.

— Джак!

— На мен не ми трябва — каза той, докато мъжът отваряше вратата.

Рейчъл видя, че пазачът е възрастен, с побеляла коса.

— Не ти искам часовника — измънка той, като едва отваряше уста. — Искам си работата. Не трябва да има никого тук, освен мен.

— Това е художничката.

— Може да сте крадци.

— Приличаме ли ти на такива? Името ѝ е Рейчъл Кийтс, виж. — Джак посочи витрината. — Виж табелата: „Рейчъл Кийтс“.

Обърна се към нея:

— Бен сложи ли твоя снимка на плаката? — Преди тя да успее да отговори, че едва ли го е направил, Джак каза на пазача: — Влез вътре да потърсиш плакат. Сравни снимката и ще видиш нейното лице.

Мъжът продължаваше да се суети.

— Не знам...

Джак вдигна Рейчъл отново, отвори с рамо вратата и влезе в галерията. Тя се почувства като палавница, обхвана я силно вълнение.

— Това няма да се хареса на мистър Уулф — чу се нещо като оплакване зад тях, но Джак продължи направо към залата с окачените картини. Залата, в която Рейчъл преди само бе мечтала да види своите творби.

Беше тъмно, цареше тишина. Тя затаи дъх в ръцете му, когато той изведнъж се обърна и се приведе, за да включи осветлението с лакът. После я занесе до средата на залата и внимателно я свали на пода. Застанал зад нея, той я обгърна с ръце през кръста и опря брадичка на рамото ѝ. Тази така позната поза щеше да я разплаче отново, ако в момента други неща не отвличаха вниманието ѝ.

Отзад отново се чу гласът на пазача:

— Това няма да се хареса на мистър Уулф.

Рейчъл огледа залата. Не знаеше къде да спре погледа си — искаше да види всичко изведнъж. Чувстваше се обсадена, завладяна. Не смееше да диша. Това бяха нейните рожби, но имаше още нещо в съдържанието, в стила, в броя им... Когато сълзите замъглиха погледа ѝ, тя ги изтри с крайчеца на пръстите си.

Любимото ѝ платно с рисчетата. Вече го беше виждала закачено в рамка, както и тези от двете му страни — пеперудите и гърмящата змия. После идваше сивият кит, овцете... И нейният арктически вълк, самотният ѝ арктически вълк със слънчевия ореол около бялата козина.

Тя ахна — не беше довършвала тази картина. О, мили боже, не беше довършила и пъдпъдъка... и елена... и голямата бяла чапла! О, мили боже, гмурците! Гмурците върху огледалната повърхност на езерото по здрач и островът в средата му, и небето, осветено от северното сияние. Джак беше направил това! Никой друг не би могъл... Беше го направил заради нея, и то толкова красиво. Все едно че я бе поставил на някакъв пиедестал и бе украсил голия каменен стълб с гънките на най-мекото, най-пищното, най-нежното кадифе.

Този път не се опита да спира сълзите си. Те бликнаха безмълвно от очите ѝ... Чувстваше се толкова трогната и самотна, и желаеща, и уплашена... А тези картини бяха толкова хубави.

Тя обви шията на Джак и се притисна към него.

— Не плачи, ангел мой! — прошепна той. — Моля те, не плачи, искам само да си щастлива!

Рейчъл искаше да му каже, че онова, което е направил, е толкова красиво, че тя е по-щастлива, отколкото някога би могла да бъде. Искаше да каже, че ѝ липсваха дните, когато двамата рисуваха заедно, и че желаше да го правят отново. Искаше да каже, че го обича, само че не можеше да спре да плаче.

Никога не бе плакала така. Никога не бе обичала така.

Джак я прегърна и я люлееше бавно, опитваше се да успокои риданията ѝ. Двамата седяха на пода в средата на галерията.

После Джак започна да говори. Главата му беше наведена над нейната, ръцете му я пазеха, гласът му я молеше, едва заглушен от риданията ѝ.

— Нямах да ми мине през ум да сторя това, ако не бях дошъл тук и не бях видял рисчетата. Бен беше луд по тях, казваше, че те са любимата му картина за всички времена, а аз си спомних как я рисувахме заедно. Той не знаеше това, затова не би разбрал, ако го направех отново, но аз се разкъсвах от колебания, Рейчъл. Ти си заслужила тази изложба съвсем сама, не заради рисчетата, а заради всичките си картини. Това беше ти, твоите умения, твоят талант, твоето постоянство. Нямах да предприема нищо, ако знаех, че скоро ще се събудиш, но уви! С времето започнах да си мисля, че ако ти не се събудиш, няма да има друга изложба. Искях да имаш поне една, Рейчъл. Ти работи твърде дълго и твърде сериозно...

Джак притискаше главата ѝ към гърдите си. Риданията ѝ бяха стихнали и само от време на време се чуваше хълцане. Тя попиваше всяка негова дума.

— Чувствах се безпомощен там, в болницата — каза той. — Говорех ти и помагах да те раздвижат, но ти не се събуждаше. Прибирах се в Биг Сур нощем и исках да върша нещо полезно. Не можех да гледам собствената си работа, а материалите стояха в твоето ателие и чакаха, затова реших да опитам с една картина, само една. Беше невероятно, не бях рисувал така от години. Чувствах се по-жив, по-талантлив, по-целеустремен. Започнах да мечтая. Знаеш ли за какво?

Рейчъл поклати глава, съзнаваше само своите мечти и копнежи.

— Отново да рисуваме заедно. Не искам името ми да се появява, запази своето. Все още ще продължавам да проектирам, но по-малки неща — къщи за хора, които могат да ми се усмихват и да обичат онова, което съм направил. Така беше в началото. Онова, което едва си спомняш, не ти липсва, докато не стане нещо, което да разбуди паметта ти. А седенето край твоето легло, Рейчъл, разбуди паметта ми. Спомних си неща за моята работа и за нас; неща, които може би не исках да си спомням, защото бяха толкова хубави, а ги бях загубил.

Рейчъл знаеше какво има предвид Джак.

— Не съжалявам, че се захванах с архитектура. Израснах в нужда от пари и архитектурата ми даде пари, но сега вече имам достатъчно. Години наред съм имал достатъчно. Не съм го разбирал обаче. Ти винаги говореше за приоритети, а моите бяха объркани. Седенето край леглото ти оправи и това. И така, искам да проектирам

къщи и да рисувам фона на картините ти. Искам да живея в Биг Сур и да бъда с момичетата. Освен това искам да разговаряме, Рейчъл. Оставихме старите навици да вземат връх, но щом веднъж сме ги нарушили, можем да го направим отново. Искам да разговаряме. Искам да се оженим.

Рейчъл отново започна да плаче, но този път — по-тихо. Извърна лице и се притисна още по-силно към него. Джак покри лицето ѝ е целувки, които потвърждаваха думите му и я отведоха на места, забравени в продължение на мъчително дълги години. Когато накрая откъсна устни от нейните, хвана лицето ѝ в ръце и прошепна:

— Никога не съм преставал да те обичам. Никога.

Тя го виждаше в очите му. Но светлината и преди бе там, а после бе изчезнала.

— Ти ме изолира от себе си — обвини го тя нежно.

— Бях глупав, бях горд. Не знаех кое има значение. Но ти ме напусна — обвини я и той.

— Болеше ме, трябваше да се отдалеча от източника на болката.

— Не знаех, че си бременна, когато ми се обади онзи път. Трябваше да дойда. Съжалявам, че си изгубила бебето. То щеше да стане хубаво момченце.

— Да — Рейчъл беше скърбяла за това дете. То щеше да бъде нещо... хубаво. Наистина ли напусна фирмата?

— Да. Ти какво мислиш за това?

— Чудесно е. Дейвид те караше да проявяваш най-лошите си черти.

— Може би. Сърдиш ли се, че довърших картините ти?

— Прекрасно е, че си ги довършил. А как е връзката ти с Джил?

— Свърши — знаех, че няма бъдеще. А какво стана с Бен?

— Нищо, абсолютно нищо.

— Харесвам приятелките ти.

— И те те харесват. Какво ще правиш с къщата си?

— Ще я продам. Бихме могли да купим нещо по-голямо, но ми допада твоето място.

— Сигурен ли си? Не го казваш просто така, нали?

— Наистина, сигурен съм.

— Ще ти харесва ли след пет години? — попита тя. Знаеше, че той разбира какво има предвид. То беше там, в очите му, заедно с



неговата любов.

— Бях сам. Пет години, десет години, двайсет години с теб в тази къща е толкова повече от онова, което ме чакаше преди... — гласът му секна. Очите му бяха влажни.

Рейчъл погали устните му. *Обичам те*, изрече с устни тя и го потвърди с целувка. Джак я прегърна с треперещи ръце.

Някъде отстрани до тях достигна едно мъмрецо: *Това няма да се хареса на мистър Уулф*.

*Не, няма*, помисли си Рейчъл. През цялото време Бен Уулф беше наясно, че нещо липсваше в живота ѝ. А понеже беше много мил, щеше да се зарадва, като разбере, че отново го е намерила.

**Издание:**

Барбара Делински. Крайбрежен път

ИК „Хермес“, Пловдив, 1999

Редактор: Красимир Димовски

Коректор: Атанаска Кузманова

ISBN: 954-459-655-0

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.